„Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice."
THE TIMES

JEFFERY DEAVER

FEREASTRA SPARTĂ

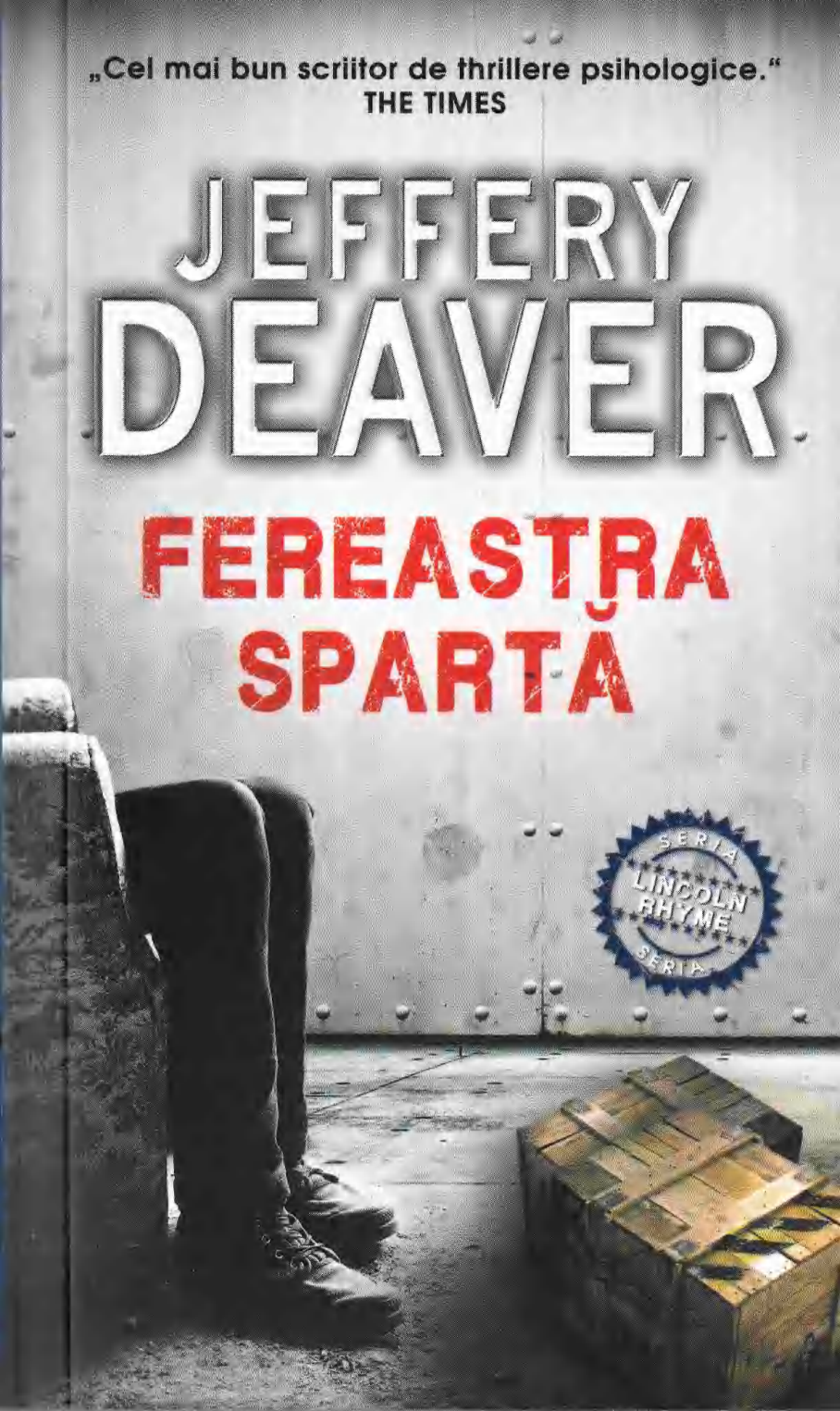

În seria de autor

JEFFEREY DEAVER

au apărut:

A douăsprezecea carte
Dansând cu moartea
Maimuța de piatră
Păpușa adormită
Scaunul gol
Luna Rece

JEFFERY DEAVER

FEREASTRA SPARTĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Fereastra spartă / Jeffery Deaver; trad.: Liviu Radu. - Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-297-5

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
The Broken Window

© Jeffery Deaver, 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-297-5

Pentru un prieten drag:
cuvântul scris

I

CEVA ÎN COMUN

JOI, 12 MAI

Cele mai multe violări ale intimității nu sunt provocate de dezvăluirea unor uriașe secrete personale, ci de publicarea multor fapte mărunte... Ca și în cazul albinelor ucigașe, una singură este sâcâitoare, însă un roi este mortal.

ROBERT O'HARROW JR., *No Place to Hide*

CAPITOLUL UNU

O deranja ceva, dar încă nu-şi dădea seama ce anume.

Ca o durere slabă, ce tot revine undeva, în trupul tău.

Sau ca un bărbat pe stradă, care e chiar în urma ta, atunci când te apropii de apartamentul tău... Este acelaşi care te privise stăruitor în metrou?

Sau ca un punct negru care s-a îndreptat spre patul tău, dar care acum a dispărut. Un păianjen Văduva Neagră?

Însă tocmai atunci vizitatorul, care stătea pe canapeaua din camera ei de zi, a privit-o şi i-a zâmbit, iar Alice Sanderson a uitat de orice grijă – dacă existase vreo grijă. Sigur, Arthur avea o minte sănătoasă şi un trup solid. Dar avea un zâmbet grozav, care conta mult mai mult.

– Ce zici de nişte vin? întrebă ea, în timp ce se ducea în bucătărioară.

– Sigur. Orice ai.

– E amuzant – tragem chiulul într-o zi de lucru. Doi adulţi în toată firea. Îmi place chestia asta.

– Născut să fii sălbatic, glumi bărbatul.

În exteriorul ferestrei, dincolo de stradă, se întindeau acoperişuri din gresie vopsită sau naturală. Puteau să vadă la orizont şi o parte din Manhattan, înceţoşată în ziua aceea plăcută de primăvară. Aerul – destul de proaspăt pentru oraş – pătrundea înăuntru, purtând miros de usturoi şi oregano dintr-un

restaurant italian aflat în susul străzii. Bucătăria italiană era preferata lor – unul dintre multele interese comune pe care şi le descoperiseră de când se întâlniseră, cu câteva săptămâni în urmă, la o degustare de vinuri în Soho. Spre sfârşitul lui aprilie, Alice se aflase într-o mulţime de vreo patruzeci de oameni, ascultând prezentarea făcută de un ospătar despre vinurile din Europa, când auzise o voce de bărbat care întrebase ceva despre un anumit soi de vin roşu din Spania.

Scosese un hohot tăcut de râs. Se nimerise să aibă o cutie cu sticle chiar din vinul acela (ei da, acum rămăsese doar *o parte* dintr-o cutie). Era produs de o podgorie puţin cunoscută. Poate nu era cel mai bun Rioja produs vreodată, dar vinul oferea un alt buchet: cel al amintirilor mângâietoare. Ea şi un iubit francez băuseră prea mult din el în timpul unei săptămâni petrecute în Spania – o legătură perfectă, exact ce-i trebuia unei femei care se apropia de treizeci de ani şi care se despărţise recent de prietenul ei. Pasiunea din vacanţă fusese pătimaşă, intensă şi, bineînţeles, fără niciun viitor, ceea ce făcuse lucrurile şi mai bune.

Alice se aplecă puţin să vadă cine pomenise de vinul acela: un bărbat greu de descris, în costum de culoare închisă. După câteva pahare de vinuri selecţionate, devenise mai curajoasă şi, în timp ce jongla cu o farfurie cu sandviciuri, îşi croise drum prin cameră şi-l întrebase pe individ de ce-l interesa vinul acela.

Bărbatul îi povestise despre o călătorie pe care o făcuse în Spania cu câţiva ani în urmă, împreună cu o fostă prietenă. Şi cum ajunsese să-i placă vinul acela. Apoi stătuseră la o masă şi discutaseră un timp. Se părea că lui Arthur îi plăceau aceleaşi mâncăruri care îi plăceau şi ei, şi aceleaşi sporturi. Amândoi alergau şi petreceau în fiecare dimineaţă câte o oră în cluburi foarte scumpe pentru menţinerea sănătăţii.

– Dar, spusese el, port cele mai ieftine şorturi şi tricouri pe care le pot găsi. N-am nevoie de gunoaie de firmă...

Apoi roşise, dându-şi seama că era posibil s-o fi jignit.

Dar Alice râsese. Avea aceeaşi atitudine în privinţa hainelor pe care le purta când nu era la serviciu (în cazul ei, fuseseră

cumpărate de la Target[1], când își vizitase familia, în Jersey). Își stăpânise nevoia de a-i spune acest lucru, îngrijorată că lucrurile mergeau prea iute. Jucaseră apoi jocul urban la care se ajunge în timpul întâlnirilor: ce avem în comun. Categorisiseră restaurante, comparaseră episoade din *Larry David, inamicul public numărul 1* și se plânseseră de psihiatrii lor.

Urmase o întâlnire, apoi alta. Art era amuzant și curtenitor. Un pic cam rigid, uneori timid, retras, lucru pe care Alice îl punea pe seama a ceea ce el descria drept o despărțire groaznică – de o prietenă veche care lucra în domeniul modei. Și avea un program de lucru istovitor – era om de afaceri în Manhattan. Avea puțin timp liber.

Putea să iasă ceva din chestia asta?

Arthur nu era încă prietenul ei. Dar existau oameni cu care ai fi putut să-ți petreci timpul mult mai rău. Și când se sărutaseră la ultima lor întâlnire, Alice simțise un zumzăit slab care însemna – oh, da! – chimie. Noaptea asta avea să dovedească exact cât de multă. Alice observase că Arthur se uitase pe furiș (așa crezuse el) la rochia roz, strâmtă, cu o măsură mai mică, pe care o cumpărase special de la Bergdorf's pentru întâlnirea aceea. Și Alice făcuse unele pregătiri în dormitor, pentru cazul în care sărutările aveau să se transforme în altceva.

Senzația vagă de stânjeneală, îngrijorarea legată de păianjen, reveni.

Ce o supăra?

Alice presupuse că nu era decât o rămășiță a neplăcerii pe care o simțise atunci când un comisionar îi adusese un pachet, ceva mai devreme. Individul avea capul ras și sprâncene stufoase, mirosea a fum de țigară și vorbea cu un puternic accent est-european. Când îi semnase hârtiile, individul se zgâise la ea – flirtând în mod evident – și-i ceruse un pahar cu apă. Alice îi adusese, fără niciun chef, și-l găsise în mijlocul camerei de zi, uitându-se la sistemul ei audio.

---

[1] Lanț de magazine cu marfă ieftină, specializate în îmbrăcăminte. (n.tr.)

Îi spusese că aştepta pe cineva şi individul plecase încruntat, furios, de parcă ar fi fost umilit. Alice îl privise pe fereastră şi remarcase că trecuseră aproape zece minute înainte să se urce în camionul parcat aiurea şi să plece.

Ce făcuse atâta timp în bloc? Trebuia să verifice...

– Alo, Pământul către Alice...

– Scuze.

Femeia se îndreptă spre canapea şi se aşeză lângă Arthur. Genunchii lor se atinseră uşor. Îşi ciocniră paharele, ca doi oameni care erau compatibili în toate domeniile importante – politică (contribuiau cu sume aproape identice la campania Partidului Democrat şi donaseră bani în timpul strângerilor de fonduri organizate de National Public Radio), filme, mâncare, călătorii. Erau amândoi protestanţi nepracticanţi.

Când genunchii li se atinseră din nou, genunchiul său se frecă de al ei, seducător. Apoi Arthur zâmbi şi întrebă:

– Tabloul ăla pe care l-ai cumpărat, al lui Prescott... L-ai primit?

Ochii ei sclipiră, în timp ce dădea din cap:

– Da. Acum sunt proprietara unui Harvey Prescott.

Alice Sanderson nu era o femeie bogată – după standardele din Manhattan –, dar făcuse investiţii bune şi-şi satisfăcuse adevărata ei pasiune. Urmărise cariera lui Prescott, un pictor din Oregon care se specializase în tablouri fotorealiste ale unor familii – nu ale unor oameni existenţi, ci ale unora inventaţi de el. Unele erau tradiţionale, altele nu – părinte singur, rase amestecate sau homosexuali. Practic, niciuna dintre picturile sale nu se găsea pe piaţă la un preţ pe care şi-l putea permite Alice, dar ea figura pe lista de corespondenţă a galeriilor care vindeau ocazional operele lui. Cu o lună în urmă, Alice aflase de la o galerie din vestul îndepărtat că o pânză mică, de la începuturile carierei pictorului, putea fi disponibilă pentru 150 000 de dolari. Mai mult, proprietarul decisese s-o vândă, iar ea se băgase serios în contul ei de investiţii ca să obţină bani gheaţă.

Asta conținea pachetul pe care-l primise în acea zi. Dar plăcerea de a deține tabloul fu din nou diminuată de îngrijorarea provocată de șofer. Își aminti iarăși mirosul lui, ochii săi lascivi. Alice se ridică, sub pretextul de a desface mai mult perdelele, și privi afară. Nu se vedea niciun camion pentru livrări, niciun individ ras în cap nu aștepta la colțul străzii, privind spre apartamentul ei. Alice se gândi să închidă și să încuie fereastra, dar gestul i se părea prea paranoic și ar fi fost silită să ofere o explicație.

Se întoarse lângă Arthur, se uită la pereți și-i spuse că nu era sigură unde o să atârne tabloul în micul ei apartament. Își imagină o scurtă fantezie: Arthur rămânând într-o noapte de sâmbătă, iar duminică, după gustare, ajutând-o să găsească locul perfect pentru pânză...

Vocea ei era plină de încântare și de mândrie când întrebă:

– Vrei să-l vezi?

– Mai întrebi?

Alice se ridică și merse către dormitor, având impresia că auzise zgomot de pași pe coridorul din afara apartamentului. Toți ceilalți locatari ar fi trebuit să fie la muncă, în acel moment al zilei.

Să fie comisionarul?

Cel puțin nu era singură.

Merseră împreună spre ușa dormitorului.

Atunci fu momentul în care o mușcă văduva neagră.

Brusc, Alice înțelese ce o deranja – și faptul că acest lucru nu avea nimic de-a face cu comisionarul. Nu, avea legătură cu *Arthur*. Când discutaseră, cu o zi în urmă, o întrebase când avea să sosească Prescott-ul.

Îi spusese că își cumpărase un tablou, dar nu menționase niciodată numele artistului. Își încetini mersul, în ușa dormitorului. Mâinile îi transpiraseră. Dacă bărbatul aflase de pictură fără ca ea să-i fi spus, atunci probabil descoperise și alte fapte din viața ei. Și dacă toate acele lucruri pe care le aveau în comun fuseseră minciuni? Dacă individul știuse despre pasiunea

ei pentru vinul spaniol cu mult timp înainte? Dacă fusese la degustare doar ca să se apropie de ea? Toate restaurantele pe care le știau, călătoriile, spectacolele de televiziune...

Doamne, conducea în dormitorul ei un bărbat pe care-l cunoștea doar de câteva săptămâni! Lăsase garda jos...

Respiră adânc... Se cutremură.

– Oh, tabloul! șopti Arthur, privind pe lângă ea. E minunat.

Auzindu-i vocea calmă și plăcută, Alice râse de ea însăși. Femeie, ești nebună? *Trebuie* să-i fi pomenit lui Arthur numele lui Prescott. Își înlătură neliniștea. Calmează-te. Ai fost singură prea mult timp. Amintește-ți zâmbetele sale, glumele sale. El gândește așa cum gândești și tu. Relaxează-te.

Un râs ușor. Alice se uită la pânza de șaizeci de centimetri pe șaizeci de centimetri, la culorile lipsite de stridență, la jumătatea de duzină de oameni ce stăteau la masă, privind spre exterior, unii amuzați, unii gânditori, alții îngrijorați.

– Incredibil, spuse Arthur.

– Compoziția e minunată, iar autorul a surprins perfect expresiile. Nu crezi? întrebă Alice, întorcându-se spre el.

Zâmbetul ei dispăru.

– Arthur, ce-i asta? Ce faci?

Bărbatul își pusese mănuși bej și căuta ceva în buzunar. Iar apoi Alice îl privi în ochi – care se transformaseră în gămălii negre de ac, sub sprâncenele păroase, pe o față pe care ea n-o recunoștea niciun pic...

II

TRANZACȚII

DUMINICĂ, 22 MAI

Ați auzit deseori legenda străveche conform căreia trupul vostru valorează patru dolari și jumătate, despicat în bucăți. Identitatea voastră digitală valorează mult mai mult.

ROBERT O'HARROW JR., *No Place to Hide*

CAPITOLUL DOI

Urmele duceau din Scottsdale în San Antonio, de aici la un popas din Delaware, de lângă autostrada 95, plin cu camionagii și familii fără astâmpăr, și, în cele din urmă, către o destinație puțin probabilă: Londra.

Și prada care o luase pe ruta aceea? Un ucigaș profesionist pe care Lincoln Rhyme îl urmărea de ceva timp, un om pe care îl împiedicase să comită o crimă teribilă, dar care reușise să scape de poliție în ultima clipă, „valsând, cum spunea cu amărăciune Rhyme, și ieșind din oraș ca un turist afurisit care trebuia să se întoarcă luni dimineața la serviciu".

Urma dispăruse ca praful în vânt, iar poliția și FBI-ul nu putuseră să-și dea seama unde se ascundea individul sau ce plănuia să facă în continuare. Dar Rhyme auzise cu câteva săptămâni în urmă, de la contactele pe care le avea în Arizona, că individul acela era suspectul principal în asasinarea unui soldat american în Scottsdale. Informatorii sugerau că tipul se îndreptase spre est – spre Texas, apoi spre Delaware.

Numele făptașului – care putea fi adevărat sau fals – era Richard Logan. Se părea că venise din partea de vest a Statelor Unite sau a Canadei. Cercetări intense scoseseră la iveală un număr de indivizi numiți Richard Logan, dar niciunul dintre ei nu se potrivea cu profilul asasinului.

Apoi, dintr-o pură întâmplare (Lincoln Rhyme n-ar fi folosit niciodată cuvântul „noroc"), aflase de la Interpol, organizația europeană care furnizează informații despre delincvenți, că un asasin profesionist din America fusese angajat pentru o treabă în Anglia. Individul omorâse pe cineva în Arizona ca să-și facă rost de acte și informații militare, se întâlnise cu asociații săi în Texas și primise un avans la plată într-o parcare pentru camioane de pe Coasta de Est. Zburase apoi la Heathrow, iar acum era undeva în Marea Britanie, locul exact fiind necunoscut.

Subiectul „complotului bine organizat cu origini la cele mai înalte nivele" al lui Richard Logan – Rhyme nu putu decât să zâmbească atunci când citi descrierea bine finisată a Interpolului – era un preot protestant din Africa, preot care conducea o tabără de refugiați și împiedicase o escrocherie masivă în care medicamentele pentru SIDA erau furate și vândute, iar banii erau folosiți pentru cumpărarea de arme. Preotul fusese adus de forțele de securitate la Londra, după ce supraviețuise unui număr de trei atentate în Nigeria și Liberia, ba chiar și unuia pe aeroportul Malpensa din Milano, unde Polizia di Stato, înarmată cu mitraliere butucănoase, cerceta totul cu minuțiozitate și greșea foarte puțin.

Reverendul Samuel G. Goodlight (Rhyme nu-și imagina un nume mai bun pentru un om al bisericii) era acum într-o casă sigură din Londra, sub ochii grijulii ai polițiștilor de la Scotland Yard, sediul Serviciului de Poliție Metropolitan, și ajuta în prezent serviciile de informații britanice și străine să lămurească toate amănuntele planului „medicamente-pentru-arme".

Prin intermediul apelurilor codificate transmise prin satelit și al e-mailurilor care circulau între câteva continente, Rhyme și o oarecare doamnă inspector Longhurst de la Poliția Metropolitană întinseseră o capcană ca să-l prindă pe făptaș. Croit pe măsura delictelor puse la cale chiar de Logan, planul implica persoane care se asemănau și foști negustori de arme din Africa de Sud care aduseseră cu ei o rețea de informatori bine pusă la punct. Danny Krueger efectuase sute de vânzări de arme, eficient

și fără patimă, ca un om de afaceri care ar fi vândut aparate de aer condiționat sau sirop de tuse. Dar o călătorie făcută cu un an în urmă în Darfur[1] îl zguduise profund, căci văzuse ce carnagiu provocaseră jucăriile sale. Renunțase la comerțul cu arme și se restabilise în Anglia. Forța de intervenție mai includea, de asemenea, polițiști din MI5 și personal al biroului din Londra al FBI, precum și un agent din versiunea franceză a CIA: La Direction Générale de la Sécurité Extérieure.

Nu cunoșteau nici măcar regiunea din Marea Britanie în care se ascundea Logan, plănuindu-și crima, dar gălăgiosul Danny Krueger auzise că asasinul va acționa în următoarele zile. Sud-africanul mai avea multe contacte în lumea interlopă internațională și lansase informații în legătură cu un loc „secret" în care urmau să aibă loc întâlnirile dintre Goodlight și autorități. Clădirea avea o curte deschisă, care reprezenta o zonă perfectă pentru tir, în care asasinul putea să-l omoare pe preot.

Era, totodată, un loc ideal pentru a-l descoperi și doborî pe Logan. Dispozitivul de supraveghere fusese instalat și polițiști înarmați, precum și agenți ai MI5 și ai FBI, erau în stare de alarmă douăzeci și patru de ore pe zi.

Rhyme stătea acum în scaunul său cu rotile, roșu, acționat de acumulatori, la primul etaj din casa sa din Central Park West – care nu mai era salonul victorian pitoresc ce fusese cândva, ci un laborator judiciar bine echipat, mai mare decât multe laboratoare din orașele de dimensiuni medii. Făcea ceea ce făcuse frecvent în ultimele câteva zile: se uita la telefon – butonul pentru apelare rapidă cu numărul doi al acestuia făcea legătura cu un număr din Anglia.

– Telefonul funcționează, da? întrebă Rhyme.

– Există vreun motiv să n-o facă? întrebă cu un ton potolit Thom, asistentul său, iar Rhyme îi auzi spusele ca pe un oftat chinuit.

– Nu știu. Circuite supraîncărcate. Linii telefonice lovite de trăsnet. Tot felul de lucruri pot să meargă prost.

[1] Regiune din vestul Sudanului. (n.tr.)

– Atunci ar trebui să-l încercați. Ca să fiți sigur.

– Comandă, spuse Rhyme, atrăgând atenția sistemului de recunoaștere a vocii ce făcea parte din Sistemul de Control Electronic – sistemul computerizat care înlocuia în multe moduri funcțiile sale fizice.

Lincoln Rhyme era tetraplegic; putea să facă doar mișcări limitate de la gât în jos, adică din zona în care gâtul îi fusese rupt într-un accident produs pe locul în care se petrecuse o crimă, cu ani în urmă – adică a patra vertebră cervicală, lângă baza craniului.

– Formează numărul de la informații.

Tonul telefonului umplu difuzoarele, urmat de *biip, biip, biip*. Asta îl enervă pe Rhyme mai mult decât l-ar fi enervat un telefon care nu funcționa. De ce nu-l sunase inspectorul Longhurst?

– Comandă, se răsti el. Deconectează.

– Se pare că telefonul e în regulă, spuse Thom, și așeză o cană cu cafea în suportul pentru cești al scaunului cu rotile al lui Rhyme, iar criminalistul sorbi din băutura tare printr-un pai.

Apoi se uită la sticla de whisky Glenmorangie, vechi de optsprezece ani, de pe raft – era aproape, dar, bineînțeles, un pic cam departe pentru el.

– E dimineață, îi spuse Thom.

– Bineînțeles că-i dimineață. *Văd* că-i dimineață. Nu vreau... Doar..., mormăi el, căutând un motiv ca să-l convingă pe tânăr. Îmi aduc aminte că aseară mi s-a închis robinetul devreme. Două pahare. Practic nimic.

– Au fost trei.

– Dacă ai aduna conținutul, centimetrii cubi despre care vorbesc, ai vedea că-i același cu cel din două pahare mici.

Meschinăria, ca și tăriile, poate fi îmbătătoare prin ea însăși.

– Ei bine, în dimineața asta n-o să primești scotch.

– Mă ajută să gândesc mai limpede.

– Nu, nu te ajută.

– Ba da. Și mă face mai creativ.

– Nu te face.

Thom purta o cămașă călcată perfect, cravată și pantaloni marinărești. Hainele sale erau mai puțin mototolite decât de obicei. O mare parte din munca îngrijitorului unui tetraplegic e muncă fizică. Dar scaunul cel nou al lui Rhyme, un Invacare TDX, adică „experiență totală a condusului", putea fi transformat într-un adevărat pat și făcea munca lui Thom mult mai ușoară. Scaunul putea chiar să urce scări mai joase și să gonească la fel de iute ca un alergător de vârstă medie.

– Thom, ți-am spus că vreau niște scotch. Mi-am exprimat clar dorința. Ce zici?

– Nu.

Rhyme se strâmbă și se uită din nou la telefon.

– Dacă individul dispare..., zise el, cu glas pierit. Ei bine, n-ai de gând să faci ceea ce face toată lumea?

– Ce vrei să zici, Lincoln?

Tânărul zvelt lucra pentru Rhyme de ani de zile. Fusese concediat uneori, iar alteori își dăduse demisia. Dar era încă acolo. O dovadă de perseverență, sau de perversitate, sau de amândouă.

– Am spus „Dacă o să dispară", tu o să-mi zici „Oh, dar n-o să dispară, n-ai de ce să fii îngrijorat", iar eu ar trebui să mă liniștesc. Știi, oamenii fac asta: îi liniștesc pe alții când n-au idee despre ce vorbesc.

– Dar n-am spus așa ceva. Ne certăm în legătură cu ceva ce n-am spus, dar aș fi putut spune? Nu-i ca și cum o soție s-ar înfuria pe soțul ei pentru că a văzut pe stradă o femeie frumoasă și s-a gândit că soțul ei *s-ar fi uitat* după ea, dacă ar fi fost acolo?

– Nu știu cum e, spuse neatent Rhyme, cu mintea ocupată în mare parte de planul de capturare a lui Logan în Marea Britanie.

Ce găuri existau în planul acela? Cum era securitatea? Putea să fie sigur că informatorii nu aveau să lase să se scurgă informații ce puteau fi aflate de ucigaș?

Telefonul sună, iar un tabel cu datele de identificare ale celui care apelase apărură pe monitorul plat de lângă Rhyme.

Acesta fu dezamăgit să vadă că numărul nu era din Londra, ci de undeva mult mai aproape de casă – din Big Building, Police Plaza nr. 1, Manhattan.

– Comandă: răspunde la telefon. *Clic.* Da?

De la vreo şapte kilometri, o voce mormăi:

– Eşti prost dispus?

– N-am primit încă nicio ştire din Anglia.

– Dar ce, eşti cumva telefonist? întrebă detectivul Lon Sellito.

– Logan a dispărut. Poate să acţioneze oricând.

– E ca şi când se naşte un copil, zise Sellito.

– Dacă spui tu... De ce ai nevoie? Nu vreau să ţin linia ocupată.

– Tot echipamentul ăla de lux al tău nu dispune şi de linie de aşteptare?

– Lon!

– Bine. E ceva ce ar trebui să ştii. Joia trecută a avut loc un jaf cu crimă. Victima a fost o femeie care locuia în Village. Alice Sanderson. Criminalul a înjunghiat-o mortal şi a furat o pictură. Am prins făptaşul.

De ce sunase Sellito? O crimă în lumea bună şi delincventul arestat.

– Aveţi probleme cu dovezile?

– Niciuna.

– Şi atunci *de ce* m-ar interesa chestia asta?

– Detectivul care se ocupă de caz a primit un telefon acum o jumătate de oră.

– Lon, mă ocup de prinderea unui individ. De prinderea sa.

Rhyme se uita la panoul pe care era detaliat planul de prindere al asasinului în Anglia. Schema era complicată. Şi fragilă. Sellito îi întrerupse şirul gândurilor:

– Linc, îmi pare rău, dar făptaşul e vărul tău, Arthur Rhyme. E vorba de un asasinat. Îl aşteaptă o condamnare de douăzeci şi cinci de ani, iar procurorul spune că are un caz beton.

CAPITOLUL TREI

– A trecut ceva timp...

Judy Rhyme stătea în laborator. Cu mâinile împreunate, cu fața cenușie, evita cu străşnicie să privească altceva decât ochii criminalistului.

Două atitudini față de starea sa fizică îl înfuriau pe Rhyme: atunci când vizitatorii se chinuiau să pretindă că dizabilitatea sa nu exista și atunci când o considerau un motiv ca să-i fie cei mai buni prieteni, glumind și aruncând tot soiul de grosolănii, de parcă ar fi făcut războiul împreună. Judy făcea parte din prima categorie, își măsurase cuvintele cu grijă înainte să se aşeze cu delicatețe în fața lui Rhyme. Oricum, făcea parte, într-un fel, din familie, iar el rămase răbdător, în timp ce se abținea cu greu să privească spre telefon.

– Mult timp, o aprobă criminalistul.

Thom se ocupa de amănuntele mondene de care Rhyme nu se sinchisise niciodată. Îi oferise lui Judy cafea – care rămăsese neatinsă pe masa din fața ei, ca un obiect de recuzită. Rhyme se uitase încă o dată spre whisky, aruncând o privire plină de poftă, pe care Thom o ignorase fără nicio dificultate.

Femeia atrăgătoare, cu părul negru, părea a fi într-o formă mai bună, mai atletică și mai viguroasă decât arăta ultima oară când o văzuse – cu vreo doi ani înainte de accident. Judy riscă o privire spre figura criminalistului.

– Îmi pare rău că noi n-am venit niciodată aici. Chiar îmi pare rău. Mi-aş fi dorit.

Se referea nu la o vizită de politeţe înainte ca el să fi fost rănit, ci la una de simpatie, de după. Supravieţuitorii catastrofelor pot să priceapă ceea ce nu se spune într-o conversaţie, ca şi cum ar auzi cuvintele nerostite.

– Ai primit florile?

Atunci, după accident, Rhyme fusese mult timp ameţit – medicamente, trauma fizică şi lupta psihologică pe care o ducea cu ceea ce era de nesuportat: faptul că nu avea să mai meargă niciodată. Nu-şi amintea să fi primit flori de la ei, dar era convins că familia le trimisese. O mulţime de oameni îi trimiseseră. Florile sunt ceva uşor de făcut, vizitele sunt ceva greu.

– Da. Mulţumesc.

Tăcere. O privire involuntară, iute ca fulgerul, spre picioarele sale. Oamenii cred că dacă nu mergi e ceva cu picioarele tale. Nu, ele erau în regulă. Problema era să le spui ce să facă.

– Arăţi bine, zise ea.

Rhyme nu ştia dacă arată bine. Nu se gândise niciodată la asta.

– Am auzit că ai divorţat.

– Aşa e.

– Îmi pare rău.

De ce? se întrebă el. Dar ăsta era un gând cinic şi dădu din cap, mulţumind pentru simpatia ei.

– Ce s-a întâmplat cu Blaine?

– A plecat din Long Island. S-a recăsătorit. Nu prea ţinem legătura. Aşa se întâmplă de obicei, când nu există copii...

– Mi-a făcut plăcere atunci când aţi venit în Boston, pentru weekendul prelungit.

Un zâmbet care nu era cu adevărat un zâmbet. Era pictat pe figură, era o mască.

– Da, a fost drăguţ.

Un weekend în New England. Cumpărături, o excursie spre sud cu maşina, la Cape Cod, un picnic lângă apă. Rhyme îşi

aminti cât de plăcut fusese locul acela. Când văzuse stâncile verzi de lângă țărm, avusese o grămadă de idei și decisese să înceapă să facă o colecție de alge, din împrejurimile orașului New York, pentru baza de date a laboratorului criminalistic al poliției newyorkeze. Petrecuse o săptămână mergând cu mașina în jurul zonei orășenești, luând probe.

Și în timpul călătoriei făcute ca să-i vadă pe Arthur și pe Judy, el și Blaine nu se certaseră nici măcar o dată. Chiar și drumul spre casă, cu o oprire la un hotel din Connecticut, fusese drăguț. Își aminti că făcuseră dragoste pe veranda din spatele camerei lor, iar mirosul de caprifoi fusese copleșitor...

Vizita aceea fusese ultimul contact personal cu vărul său. Mai avuseseră o conversație scurtă, dar la telefon. Apoi urmase accidentul... Și tăcerea.

– Arthur cam dispăruse, zise ea și râse stânjenită. Știi că ne-am mutat în New Jersey?

– Adevărat?

– Preda la Princeton. Dar a fost dat afară.

– Ce s-a întâmplat?

– Era asistent și cercetător. Facultatea a decis să nu-i ofere un contract de profesor plin. Art spunea că în spatele întregii povești a fost politica. Știi cum e în colegii.

Henry Rhyme, tatăl lui Art, fusese un renumit profesor de fizică la Universitatea din Chicago; cariera academică era mult prețuită de această ramură a familiei Rhyme. În liceu, Arthur și Lincoln dezbătuseră virtuțile cercetării universitare și militaseră împotriva unei slujbe în sectorul privat. „În mediul universitar poți să-ți aduci o contribuție serioasă la dezvoltarea societății", spusese Art în timp ce băieții împărțeau două beri cam ilegale, și reușise să păstreze o expresie serioasă în timp ce Lincoln adăugase fraza necesară: „Așa e, iar asistentele profesorilor sunt focoase".

Rhyme nu era surprins că Art își alesese o slujbă într-o universitate.

– Ar fi putut continua să fie asistent, dar şi-a dat demisia. A fost foarte furios. A presupus că va găsi imediat altă slujbă, dar nu s-a întâmplat aşa. A rămas fără serviciu un timp. A sfârşit prin a se angaja într-o companie privată. Un producător de echipament medical.

Altă privire instinctivă – de data asta spre scaunul cu rotile sofisticat. Femeia roşi, ca şi cum ar fi comis o gafă.

– Nu era slujba visată şi nu era cu adevărat fericit. Sunt sigură că voia să vină să te vadă. Dar probabil îi era ruşine că nu se descurcase prea bine. Adică tu erai o celebritate...

În cele din urmă, o înghiţitură de cafea.

– Voi doi aveaţi atât de multe în comun! Eraţi ca fraţii. Îmi amintesc de Boston şi de toate poveştile pe care le-ai spus. Am stat o jumătate de noapte, râzând. Am auzit lucruri despre el pe care nu le ştiusem niciodată. Iar socrul meu, Henry, cât a trăit vorbea despre tine tot timpul.

– Da? Ne-am scris destul de puţin. De fapt, am primit o scrisoare de la el cu câteva zile înainte de moartea sa.

Rhyme avea zeci de amintiri de neşters despre unchiul său, dar o imagine anume ieşea în evidenţă. Bărbatul înalt, chel, cu faţa rumenă, se dădea înapoi, râzând, făcându-i să se simtă stânjeniţi pe toţi cei vreo doisprezece membri ai familiei strânşi la cina din Ajunul Crăciunului, făcându-i să se simtă stânjeniţi pe toţi, cu excepţia lui Henry Rhyme, a răbdătoarei sale soţii şi a tânărului Lincoln, care râdea şi el. Rhyme îl plăcea foarte mult pe unchiul său şi se ducea deseori să-l viziteze pe Art în mijlocul familiei acestuia, care locuia la o distanţă de vreo patruzeci şi cinci de kilometri, pe malul lacului Michigan, în Evanston, Illinois.

În momentul acela, Rhyme nu îşi dorea prea mult să devină nostalgic şi se simţi uşurat când auzi uşa deschizându-se şi sunetul a şapte paşi fermi – din prag până pe covor –, mărimea paşilor spunându-i lui Rhyme cine venea. Un moment mai târziu, o roşcată înaltă şi zveltă, ce purta blugi şi un tricou negru pe sub o bluză de un roşu-închis, intră în laborator. Tricoul

era larg şi unghiul sever al unui pistol Glock se vedea în partea de sus a coapsei sale.

În timp ce Amelia Sachs zâmbea şi-l săruta pe Rhyme pe gură, criminalistul descifra, cu coada ochiului, reacţia lui Judy şi limbajul trupului. Mesajul era limpede şi Rhyme se întrebă ce o şocase: faptul că greşise şi nu-l întrebase dacă se vedea cu cineva sau presupunerea că un olog nu poate să aibă o parteneră romantică – sau cel puţin nu una atât de dezarmant de atrăgătoare precum Sachs, care fusese manechin înainte să urmeze cursurile Academiei de Poliţie.

Rhyme le prezentă. Sachs ascultă cu îngrijorare povestea arestării lui Arthur Rhyme, apoi întrebă cum se descurcă Judy în situaţia aceea.

– Aveţi copii? se interesă ea după aceea.

Rhyme îşi dădu seama că, deşi remarcase greşelile lui Judy, făcuse el însuşi una, neglijând să întrebe de fiul acesteia, al cărui nume îl uitase. Se dovedi că familia se mărise. Pe lângă Arthur Junior, care era în liceu, mai existau doi copii.

– Un băiat de nouă ani, Henry. Şi o fată, Meadow. Are şase ani.

– Meadow[1]? întrebă Sachs, surprinsă, dintr-un motiv pe care Rhyme nu-l putu deduce.

Judy zâmbi, jenată.

– *Şi* locuim în Jersey. Dar n-are nimic de-a face cu serialul de la televizor. S-a născut înainte să-l văd.

Serialul de la televizor[2]?

Judy întrerupse scurta tăcere:

– Sunt convinsă că te întrebi de ce am sunat la poliţistul acela ca să obţin numărul tău. Însă trebuie să îţi spun mai întâi că Art nu ştie că sunt aici.

– Nu?

– De fapt, ca să îţi spun adevărul, mie nu mi-ar fi venit o asemenea idee. Am fost atât de afectată, nu reuşeam să dorm,

[1] În limba engleză, *meadow* înseamnă „pajişte", „fâneaţă". (n.tr.)

[2] Este vorba de serialul *Clanul Soprano* şi de personajul Meadow Soprano. (n.tr.)

nu mai gândeam ca lumea. Dar am vorbit cu Art cu câteva zile în urmă, în centrul de detenție, iar el a zis: „Știu ce gândești, dar n-o să-l sun pe Lincoln. E un caz de identificare greșită, sau ceva de genul ăsta. O să-l rezolvăm. Promite-mi că n-o să-l suni". Nu voia să te împovăreze... Știi cum e Art. Atât de amabil, se gândește întotdeauna la ceilalți...

Rhyme dădu din cap.

– Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai logic. Nu vreau să îți cer să tragi sfori sau să faci ceva ce nu-i corect, dar m-am gândit că ai putea să dai un telefon, două. Spune-mi ce crezi despre asta.

Rhyme își putea imagina ce reacție ar fi provocat *asta* în Big Building. În calitate de consultant juridic pentru Departamentul de Poliție din New York, slujba sa era să ajungă la adevăr, indiferent unde îl ducea acest drum, dar polițiștii preferau în mod cert ca el să-i ajute la condamnarea acuzaților, nu la dezvinovățirea lor.

– Am răsfoit tăieturile din ziare despre tine...

– Tăieturi din ziare?

– Art ține un album de familie cu tăieturi din ziare. A tăiat articolele despre cazurile tale din ziare. Zeci de articole. Ai făcut unele lucruri uluitoare.

– Oh, exclamă Rhyme, sunt doar un funcționar public.

În cele din urmă, Judy dădu dovadă de o emoție reală: un zâmbet, în timp ce-l privea în ochi.

– Art zicea că n-a crezut în modestia ta niciun minut.

– Adevărat?

– Asta doar pentru că nici *tu* n-ai crezut în ea.

Sachs chicoti.

Rhyme mârâi un râs despre care credea că poate fi considerat sincer. Apoi deveni serios.

– Nu știu cât de mult pot să fac. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– S-a întâmplat joia trecută, pe data de doisprezece. Art pleacă întotdeauna mai devreme de la slujbă în fiecare joi. Face

o alergare îndelungată prin parcul statal, în drum spre casă. Îi place să alerge.

Rhyme își aminti zeci de ocazii în care cei doi băieți, născuți la o diferență de câteva luni, alergaseră de-a lungul trotuarelor sau pe câmpurile de-un verde gălbui de lângă casele lor din Vestul Mijlociu, cu lăcuste zburând, cu țânțari lipindu-se de pielea lor transpirată când se opreau să-și tragă răsuflarea. Art părea întotdeauna că-i în formă mai bună, dar Lincoln făcuse parte din echipa de alergări a școlii; vărul său nu fusese interesat să încerce așa ceva.

Rhyme își îndepărtă amintirile și se concentră asupra spuselor lui Judy.

– A plecat de la serviciu la trei și jumătate și s-a dus să alerge, apoi a ajuns acasă pe la șapte, șapte și treizeci de minute. Nu părea diferit, nu se purta ciudat. A făcut duș. Am cinat. Dar a doua zi au venit la noi acasă niște polițiști, doi din New York și unul din New Jersey. I-au pus niște întrebări și s-au uitat prin mașină. Au găsit niște sânge, nu știu..., zise ea, iar vocea sa dezvăluia urmele șocului pe care-l simțise în dimineața aceea dificilă. Au scotocit prin casă și au luat niște lucruri. Apoi s-au întors și l-au arestat. Pentru asasinat.

Îi fusese greu să pronunțe cuvântul.

– Ce se presupune că a făcut? întrebă Sachs.

– Au afirmat că a ucis o femeie și că a furat o pictură valoroasă de la ea, spuse Judy, plină de amărăciune. A furat o pictură? Pentru ce naiba? Și un asasinat? De ce? Arthur n-a făcut rău nimănui, în toată viața sa. Nu-i capabil de așa ceva.

– Și sângele găsit? Au făcut un test ADN?

– Da, au făcut. Și se pare că se potrivea cu cel al victimei. Dar testele astea pot să greșească, nu-i așa?

– Uneori, zise Rhyme, gânditor. Foarte, foarte rar.

– Sau adevăratul criminal a pus sângele acolo.

– Arthur manifestase un interes deosebit pentru pictura aceea? întrebă Sachs.

Judy își găsi de lucru cu brățările groase, din plastic alb și negru, de la încheietura sa stângă.

– Chestia e că da, deținuse una de același artist. Îi plăcea. Dar a trebuit s-o vândă, când și-a pierdut slujba.

– Unde a fost găsită pictura?

– N-a fost găsită.

– Atunci de unde știu polițiștii că a fost luată?

– Cineva, un martor, a spus că a văzut un bărbat cărând-o din apartamentul femeii până la mașină, în jurul orei când a fost ucisă. Oh, totul e doar o încurcătură teribilă. Niște coincidențe... Asta trebuie să fie, doar un șir bizar de coincidențe.

Vocea ei se schimbase.

– O cunoștea pe femeia aceea?

– La început, Art a spus că n-o cunoștea, apoi a recunoscut că-i posibil să se fi întâlnit. La o galerie de artă unde se duce uneori. Dar a zis că, din câte își amintea, n-a discutat niciodată cu ea.

Privirea lui Judy se ațintì asupra panoului ce conținea schema planului de capturare a lui Logan în Anglia.

Rhyme își aminti alte momente pe care le petrecuse împreună cu Arthur.

„Să alergăm până la copacul ăla... Nu, prostule... arțarul de colo... Atinge trunchiul! La trei. Unu... doi... start!"

„N-ai spus trei!"

– Judy, mai e ceva, nu-i așa? Spune-ne.

Rhyme presupuse că Sachs văzuse ceva în ochii femeii.

– Sunt doar îngrijorată. Și pentru copii. Pentru ei e un coșmar. Vecinii ne tratează de parcă am fi teroriști.

– Îmi pare rău că insist, dar pentru noi e important să cunoaștem toate faptele. Te rog!

Roșeața revenise, Judy își ținea strâns genunchii cu mâinile. Rhyme și Sachs aveau o prietenă care lucra ca agent pentru Biroul de Investigații din California și se numea Kathryn Dance. Era expertă în limbajul gesturilor. Rhyme considera o asemenea pricepere secundară printre științele medicinei legale,

dar ajunsese s-o respecte pe Dance și învățase câte ceva despre specialitatea acesteia. Putea deci să vadă cu ușurință că Judy era plină de neliniște.

– Dă-i drumul, o încurajă Sachs.

– Se pare că poliția a găsit alte dovezi – de fapt, nu chiar dovezi. Nu-i chiar un indiciu. Dar... îi face pe polițiști să se întrebe dacă nu cumva Art și femeia aceea se întâlneau.

– Și care-i părerea ta? întrebă Sachs.

– Nu cred că se vedea cu ea.

Rhyme remarcă expresia evazivă. Nu era o negație atât de deplină ca atunci când fusese vorba de asasinat și de furt. Judy dorea cu disperare ca răspunsul să fie negativ, dar probabil că ajunsese la aceeași concluzie la care tocmai ajunsese și Rhyme: faptul că femeia fusese amanta lui era în favoarea lui Arthur. Era mai normal să jefuiești un străin decât pe cineva cu care te culci. Dar, ca soție și mamă, Judy pretindea un răspuns anume.

Apoi femeia își ridică privirea, mai puțin grijulie în privința faptului că se uita la Rhyme, către dispozitivul în care se afla acesta și către alte aparate care-l mențineau în viață.

– Indiferent ce va ieși la iveală, Arthur *n-a ucis-o* pe femeia aia! Nu-i în stare de așa ceva. *Știu* asta în străfundul sufletului meu... Poți să faci ceva?

Rhyme și Sachs schimbară o privire, apoi bărbatul zise:

– Îmi pare rău, Judy, dar sunt vârât până peste cap într-un caz important. Suntem aproape de capturarea unui ucigaș foarte periculos. Nu pot să las treaba baltă.

– Nici nu voiam asta. Doar să faci *ceva*. Nu știu cum să procedez altfel, zise ea, cu buzele tremurând.

– O să dăm niște telefoane, o să aflăm tot ce se poate, spuse Rhyme. Nu pot să-ți dau informații pe care nu le-ai obține prin intermediul avocatului, dar o să-ți spun sincer ce cred despre șansele de succes ale procuraturii.

– Oh, mulțumesc, Lincoln!

– Cine-i avocatul lui Arthur?

Judy îi spuse numele și numărul de telefon. Rhyme știa că-i un avocat priceput și prețuit, dar individul era un om care avea multe pe cap și care avea experiență mai degrabă în domeniul delictelor financiare, decât în cel al celor violente.

Sachs întrebă cine era procurorul.

– Bernhard Grossman. Pot să-ți dau numărul lui de telefon.

– E în regulă, spuse Sachs. Îl am. Am lucrat cu el înainte. E un om rezonabil. Presupun că i-a oferit soțului tău o înțelegere?

– I-a oferit, iar avocatul nostru voia s-o accepte. Dar Art a refuzat. Spune întruna că-i o greșeală și că totul se va lămuri. Dar nu se întâmplă întotdeauna asta, nu-i așa? Chiar dacă oamenii sunt nevinovați, uneori ajung la închisoare...

Ajung, își spuse Rhyme în gând, dar cu glas tare zise:

– O să dăm câteva telefoane.

Judy se ridică și spuse:

– Nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare că relațiile dintre noi s-au răcit. Nu avem nicio scuză.

Apoi, surprinzându-l, Judy Rhyme veni direct la scaunul cu rotile și se aplecă, atingându-și obrazul de obrazul său. Rhyme simți miros de sudoare provocată de nervi și două arome distincte, probabil de deodorant și de fixativ. Nu și de parfum. Judy nu părea tipul de femeie care se parfumează.

– Mulțumesc, Lincoln.

Judy merse spre ușă și se opri. După care le spuse amândurora.

– Nu-mi pasă ce-o să descoperiți despre femeia aia și Art. Nu-mi pasă decât de un singur lucru: să nu ajungă la închisoare.

– O să fac tot ce-mi stă în putință. O să-ți telefonăm, dacă descoperim ceva concret.

Sachs o conduse spre ieșire.

Când se întoarse, Rhyme îi zise:

– Hai să discutăm mai întâi cu avocatul.

– Îmi pare rău, Rhyme, spuse Sachs. Bărbatul se încruntă, iar ea adăugă: Voiam să zic că-i greu pentru tine.

– Ce anume?

– Să te gândești că o rudă apropiată va fi condamnată pentru asasinat.

Rhyme ridică din umeri, unul dintre puținele gesturi pe care putea să le facă:

– Și Ted Bundy a fost fiul cuiva. Poate și vărul cuiva.

– Oricum, spuse Sachs, și ridică receptorul.

Apoi formă numărul avocatului. Îi răspunse robotul telefonic și lăsă un mesaj. Rhyme se întrebă la a câta gaură era avocatul, și pe ce teren de golf.

Sachs luă apoi legătura cu adjunctul procurorului districtual Grossman, care nu se bucura de ziua de odihnă, ci era în biroul său din centrul orașului. Acesta nu făcuse legătura dintre numele de familie al făptașului și criminalist.

– Îmi pare rău, Lincoln, spuse el cu sinceritate. Dar trebuie să-ți spun că-i un caz bun. Nu exagerez. Ți-aș spune dacă ar fi existat puncte slabe. Dacă l-ai convinge să accepte oferta noastră, i-ai face un serviciu uriaș. O să cer, probabil, douăzeci complet.

Adică douăzeci de ani fără eliberare condiționată. Asta l-ar ucide pe Arthur, își spuse Rhyme.

– Mulțumim, zise Sachs.

Adjunctul procurorului adăugă că avea a doua zi un proces complicat, deci nu mai putea să piardă timp discutând cu ei acum. Dacă sunt de acord, o să-i sune el în timpul săptămânii. Totuși, le dădu numele detectivului care conducea ancheta în cazul respectiv, Bobby LaGrange.

– Îl cunosc, spuse ea, formând numărul de acasă al acestuia.

I se făcu legătura cu căsuța poștală, dar când formă numărul celularului detectivului, acesta îi răspunse imediat.

– LaGrange.

Șuieratul vântului și zgomotul apei care plescăia indicau unde se găsea detectivul în ziua aceea călduroasă și senină.

Sachs se prezentă.

– Oh, da. Ce faci, Amelia? Așteptam să mă sune un informator. E pe cale să se întâmple ceva, în orice clipă, în Red Hook.

Deci nu era în barca lui de pescuit.

– Trebuie să închid repede.

– Am înțeles. Ești pe difuzor.

– Domnule detectiv, sunt Lincoln Rhyme.

O ezitare.

– Oh! Da.

Un telefon de la Lincoln Rhyme atrăgea repede atenția oamenilor.

Rhyme îi explică faptul că era vorba de vărul său.

– O clipă... Rhyme. Știți, am crezut că-i un nume caraghios. Adică neobișnuit. Dar n-am făcut legătura. Iar el n-a zis nimic de dumneata. În niciun interogatoriu. Vărul dumitale! Omule, îmi pare rău.

– Domnule detectiv, nu vreau să mă amestec în cazul dumitale. Dar am făgăduit că o să telefonez și o să aflu cum stau lucrurile. Știu că treaba a ajuns la procuratură. Tocmai am vorbit cu adjunctul procurorului.

– Pot să spun că arestarea a fost corectă. Conduc echipa criminalistică de cinci ani și, cu excepția unei situații în care un polițist a fost martor la o escrocherie, a fost cazul cel mai rapid încheiat pe care l-am văzut vreodată.

– Care-i povestea? Soția lui Art mi-a spus doar în mare ce s-a întâmplat...

Vocea liniștită a polițistului care-și amintea amănuntele delictului era lipsită de emoții:

– Vărul dumitale a plecat de la slujbă mai devreme. S-a dus în apartamentul unei femei numită Alice Sanderson, în Village. Și ea plecase mai devreme de la serviciu. Nu suntem siguri de cât timp era acolo, dar în jurul orei șase femeia a fost înjunghiată mortal și o pictură a fost furată.

– Înțeleg că era una valoroasă?

– Da. Dar nu ca un Van Gogh.

– Cine a pictat-o?

– Cineva pe nume Prescott. Și am găsit niște chestii trimise prin poștă, niște prospecte, pe care două galerii de artă i le-au trimis vărului dumitale, despre Prescott. Chestia asta nu arată bine...

– Spune-mi mai multe despre 12 mai, insistă Rhyme.

– Pe la ora şase, un martor a auzit ţipete, iar după câteva minute a văzut un bărbat cărând o pictură într-un Mercedes de culoare albastru-deschis, parcat pe stradă. Maşina a părăsit repede locul. Martorul a văzut doar primele trei litere de pe numărul maşinii – n-a putut să-mi spună statul, dar am verificat totul din zona metropolitană. Am redus lista şi i-am interogat pe proprietari. Unul dintre ei era vărul dumitale. Eu şi partenerul meu ne-am dus în Jersey să discutăm cu el, am luat şi un poliţist local, pentru protocol, ştii... Am văzut ceva care arăta a sânge pe portiera şi pe bancheta din spate. O cârpă plină de sânge era sub scaun. Se potrivea cu un set de şervete din apartamentul victimei.

– Şi ADN-ul se potrivea?

– Cu sângele ei, da.

– Martorul l-a identificat dintr-un grup de suspecţi?

– Nu, a fost un martor anonim. A sunat de la un telefon public şi n-a vrut să-şi dea numele. N-a vrut să fie implicat. Dar n-am avut nevoie de martor. Echipa de analiză a locului crimei a avut o zi de lucru pe teren. A depistat o urmă de pantof pe aleea victimei – acelaşi fel de pantof pe care îl poartă vărul dumitale – şi a găsit un fir bun.

– Dovezi generale?

– Da. Urme de cremă de bărbierit, sărăţele, îngrăşăminte pentru peluză din garajul său. Se potriveau exact cu ce s-a găsit în apartamentul victimei.

Nu, *nu se potriveau*, îşi spuse Rhyme. Dovezile se împart în mai multe categorii. Dovezile „care individualizează" sunt unice pentru fiecare sursă, precum ADN-ul sau amprentele digitale. Dovezile „generale" au anumite carcteristici comune cu materiale similare, dar care nu provin neapărat din aceeaşi sursă. Fibrele din covor, de exemplu. Un test ADN al sângelui de la locul crimei poate să se *potrivească* perfect cu sângele criminalului. Dar fibrele din covor de la locul crimei pot fi doar „legate" de

fibrele găsite în casa suspectului, permițând juraților să presupună că acesta fusese în locul respectiv.

– Ce ați descoperit în legătură cu presupunerea că o cunoștea pe femeie? întrebă Sachs.

– El susține că n-a cunoscut-o, dar am găsit două bilete scrise de femeie. Unul la serviciu și altul acasă. Pe unul scria „Art – băutură". Pe celălalt scria doar „Arthur". Nimic altceva. Și am găsit numele lui în carnetul cu numere de telefon.

– Numărul lui? întrebă Rhyme, încruntându-se.

– Nu, mobil cu cartelă preplătită. Neînregistrat.

– Deci ți-ai închipuit că erau mai mult decât prieteni?

– Mi-a trecut prin minte. Altfel de ce i-ar fi dat un număr de mobil cu cartelă preplătită și nu numărul de acasă sau de la serviciu? întrebă detectivul, și râse. Se părea că ei nu-i păsa. Ai fi surprins să vezi câte lucruri acceptă oamenii fără să pună întrebări...

Nu prea surprins, își zise Rhyme.

– Și telefonul?

– A dispărut. Nu l-am găsit.

– Și crezi că a ucis-o pentru că insista să-și părăsească soția?

– Asta susține procurorul. Ceva de genul ăsta.

Rhyme compară informațiile pe care le aflase cu ceea ce știa el despre vărul său, pe care nu-l mai văzuse de un deceniu: nu putea nici să confirme, nici să respingă acuzația.

– Există altcineva care ar fi avut vreun motiv s-o omoare? întrebă Sachs.

– Nu. Familia și prietenii spun că se întâlnea cu cineva, dar ocazional. Nu era ceva care să implice o despărțire teribilă. M-am întrebat dacă n-a omorât-o soția – Judy –, dar ea a putut să explice ce făcea în momentul acela.

– Arthur nu avea alibi?

– Nu. Susține că s-a dus să alerge, dar nimeni nu poate să confirme că l-a văzut. Parcul Statal Clinton. Un spațiu imens. Și aproape pustiu.

– Sunt curioasă, interveni Sachs, cum s-a comportat în timpul interogatoriului.

LaGrange începu să râdă.

– E amuzant că ai adus vorba despre asta – e partea cea mai ciudată din tot cazul. Arthur arăta zăpăcit. Părea dărâmat de faptul că ne vedea. Am arestat o grămadă de oameni în viața mea, unii dintre ei profesioniști. Adică indivizi care știau ce să facă. Iar el stătea cu mâinile pe masă, interpretând perfect rolul de nevinovat. Un mare actor. Detectiv Rhyme, îți amintești să fi avut un asemenea talent?

Criminalistul nu-i răspunse și întrebă, la rândul său:

– Ce s-a întâmplat cu tabloul?

O pauză, apoi:

– Asta-i altă chestie interesantă. E de negăsit. Nu era în casa sau în garajul lui Arthur, dar legiștii au găsit praf pe bancheta mașinii și în garaj. Se potrivea cu praful din parcul aflat în apropierea casei sale, în care se ducea să alerge în fiecare seară. Am presupus că l-a îngropat undeva.

– Încă o întrebare, domnule detectiv, zise Rhyme.

O pauză la celălalt capăt al liniei, în timpul căreia o voce spuse câteva cuvinte de neînțeles, apoi vântul șuieră din nou.

– Spune.

– Pot să văd dosarul?

– Dosarul?

Nu era chiar o întrebare. Doar o pauză de gândire.

– E un caz solid. L-am făcut ca la carte.

– Nu ne-am îndoit de asta nicio clipă, interveni Sachs. Chestia e că a refuzat orice înțelegere...

– Oh. Vreți să-l convingeți să accepte? Da, înțeleg. E cel mai bun lucru pentru el. Mda, am numai copii, adjunctul procurorului a luat totul, inclusiv dovezile. Dar pot să vă dau rapoartele. E bine peste o zi, două?

Rhyme clătină din cap, iar Sachs îi spuse detectivului:

– Dacă ai putea să vorbești cu cei de la arhivă, ca să-ți dai acordul, o să trec eu pe acolo să iau dosarul.

Vântul umplu din nou difuzoarele, apoi se opri brusc. Probabil că LaGrange se mutase la adăpost.

– Da, bine, o să-i sun chiar acum.

– Mulţumim.

– Nicio problemă. Mult noroc.

După ce întrerupseră legătura, Rhyme zâmbi uşor:

– A fost o chestie drăguţă. Chestia cu înţelegerea...

– Totul e să ştii cu cine ai de-a face, spuse Sachs şi-şi puse poşeta pe umăr, în timp ce se îndrepta spre uşă.

CAPITOLUL PATRU

Sachs se întoarse din călătoria ei până la Police Plaza mult mai repede decât dacă ar fi folost transportul în comun – sau dacă ar fi acordat atenție semafoarelor. Rhyme știa că își prinsese un girofar pe aripa mașinii ei, un Camaro SS model 1969, pe care îl vopsise cu câțiva ani în urmă în roșu aprins, ca să se asorteze cu nuanța preferată de Rhyme pentru scaunul său cu rotile. Amelia căuta orice motiv – ca un adolescent – pentru a ambala motorul puternic și pentru a arde cauciucul de pe anvelope.

– Am copiat totul, zise ea, aducând un dosar gros în încăpere și făcând cu ochiul în timp ce-l punea pe masă.

– Ești bine?

Amelia Sachs suferea de artrită. Suferise toată viața ei și înghițea glucozamin, chondroitin, Advil sau Naprosyn ca pe bomboane, dar rareori recunoștea în ce stare era, pentru că se temea că polițiștii aveau s-o pună să lucreze la un birou din motive medicale, dacă ar ști cum stau lucrurile. Însă astăzi recunoscu:

– Unele junghiuri sunt mai rele decât altele...

– Vrei să stai jos?

Femeia clătină din cap.

– Așa deci... Ce avem?

– Rapoarte, inventarul dovezilor și copii ale fotografiilor. Nicio înregistrare video. Astea sunt la procuratură.

– Să punem totul pe panou. Vreau să văd în primul rând locul crimei şi casa lui Arthur.

Amelia se duse la un panou – unul dintre zecile din laborator – şi transcrise informaţiile, în timp ce Rhyme o privea.

UCIDEREA LUI ALICE SANDERSON

APARTAMENTUL LUI ALICE SANDERSON

- Urme de cremă de ras Edge Advanced Gel, cu aloe
- Firimituri care au fost identificate ca fiind chipsuri Pringles, fără grăsime, cu aromă de barbecue
- Cuţit Chicago Cutlery (MW)
- Îngrăşământ TruGro
- Urmă de pantof Alton EZ-Walk, mărimea 10 ½
- Crâmpei de mănuşă de cauciuc
- Referinţe la „Art" şi un număr de telefon mobil – care nu mai e activ în prezent – în carnetul cu numere de telefon. De neidentificat (o posibilă legătură amoroasă?)
- Două bilete: „Art – băuturi" (la birou) şi „Arthur" (acasă)
- Un martor a văzut un Mercedes albastru-deschis, cu număr parţial NLP

MAŞINA LUI ARTHUR RHYME

- Mercedes model 2004 albastru-deschis, sedan, clasa C, număr din New Jersey NLP 745, înregistrat pe numele lui Arthur Rhyme
- Sânge pe portieră, pe podeaua din spate (ADN-ul se potriveşte cu cel al victimei)
- Cârpă de vase plină de sânge, se potriveşte cu setul din apartamentul victimei (ADN-ul se potriveşte cu cel al victimei)
- Praf cu compoziţie similară prafului din Parcul Statal Clinton

CASA LUI ARTHUR RHYME

- Cremă de ras Edge Advanced Gel cu aloe, asemănătoare celei de la locul crimei
- Chipsuri Pringles fără grăsime, cu aromă de barbecue
- Îngrăşământ TruGro (în garaj)
- Cazma conţinând praf similar prafului din Parcul Statal Clinton (în garaj)
- Cuţite Chicago Cutlery, de acelaşi tip ca MW
- Pantofi Alton EZ-Walk, mărimea 10 ½, cu urmă similară celei de la locul crimei
- Prospecte trimise prin poştă de către Wilcox Gallery din Boston şi Anderson-Billings Fine Arts din Carmel, despre expoziţii cu picturi de Harvey Prescott
- Cutie cu mănuşi de cauciuc Safe-Hand, compoziţia cauciucului fiind similară cu cea a crâmpeiului găsit la locul crimei (în garaj)

– Rhyme, spuse Sachs, dându-se înapoi şi stând cu mâinile în şolduri, dovezile sunt destul de incriminatorii.

– Pentru că a folosit un celular cu cartelă preplătită? Şi din cauza referirilor la „Art"? Însă fără adresa unde locuieşte sau lucrează! Asta *ar fi sugerat* o legătură amoroasă... Şi alte detalii?

– Nu. Doar fotografii.

– Prinde-le pe panou, o instrui el, în timp ce privea imaginea de ansamblu, regretând că nu cercetase el însuşi locul crimei – ci prin interpus, bineînţeles, cu ajutorul Ameliei Sachs, cum făceau deseori, şi prin intermediul unui microfon şi a unei perechi de căşti sau printr-o cameră de luat vederi foarte performantă, purtate de Amelia.

Părea o treabă făcută de un şef de echipă competent, dar nu ieşit din comun. Nu existau fotografii ale camerelor care nu aparţineau locului crimei. Iar cuţitul... Rhyme văzu poza armei însângerate aflate sub pat. Un poliţist ridicase o cârpă de praf ca să fotografieze cuţitul mai bine. Arma era invizibilă dacă acea cârpă atârna (ceea ce însemna că făptaşul ar fi putut să uite de ea, în graba din momentul delictului) sau fusese vizibilă, ceea ce sugera că fusese lăsată în mod intenţionat, ca dovadă pusă în mod deliberat?

Rhyme examină fotografia ambalajului de pe podea, ce părea a fi cel în care fusese înfăşurată pictura lui Prescott.

– Ceva nu-i bine, şopti el.

Sachs, care stătea lângă panou, se uită la el.

– Tabloul, continuă Rhyme.

– Ce-i cu el?

– LaGrange a sugerat două motive. Unul ar fi fost că Arthur a furat Prescott-ul ca să ascundă faptul că voia s-o ucidă pe Alice pentru a o elimina din viaţa sa.

– Corect.

– Dar, continuă Rhyme, un infractor inteligent care ar dori ca o omucidere să pară săvârşită accidental în cursul unui jaf n-ar fura singurul lucru din apartament care ar putea face legătura cu el. Aminteşte-ţi, Arthur deţinuse o pictură a lui Prescott. Şi primea prin poştă prospecte despre asemenea tablouri.

– Sigur, Rhyme, chestia asta n-are nicio logică.

– Hai să zicem *că-și dorea* cu adevărat pictura și nu-și permitea s-o cumpere. Ce naiba, ar fi fost mult mai sigur și mai ușor să spargi casa și să furi tabloul în timpul zilei, când proprietara era la serviciu, decât s-o omori ca să-l iei.

Și comportamentul vărului său îl deranja pe Rhyme, deși acest lucru nu conta prea mult în arsenalul lui, atunci când evalua vinovăția sau nevinovăția cuiva.

– Poate că nu se prefăcea nevinovat. Poate că *era* nevinovat. Ai spus că dovezile sunt destul de incriminatorii? Nu. Sunt *prea* incriminatorii.

Apoi își zise, în sinea sa: „Hai să presupunem din start că n-a făcut nimic. Dacă nu-i el făptașul, consecințele ar fi semnificative. Pentru că n-ar fi doar un caz de identificare greșită; dovezile se potrivesc prea bine – includ o legătură decisivă între sângele victimei și mașina lui Arthur. Nu, dacă Art e nevinovat, atunci cineva și-a dat multă osteneală ca să-l bage în belea".

– Cred că i s-a înscenat chestia asta.

– De ce?

– Motivul? mormăi Rhyme. Nu ne pasă de el, în momentul ăsta. Acum, întrebarea relevantă este *cum*. Dacă răspundem la asta, am putea afla *cine*. Putem să aflăm între timp *de ce*, dar întrebarea asta nu reprezintă o prioritate. Deci să pornim de la premisa că altcineva, un domn X, a ucis-o pe Alice Sanderson și a furat tabloul, apoi i-a înscenat totul lui Arthur. Sachs, cum ar fi putut să facă asta?

Amelia se crispă – iarăși artrita ei – apoi se așeză. Se gândi câteva minute, apoi zise:

– Domnul X l-a urmărit pe Arthur și a urmărit-o pe Alice. A văzut că sunt interesați de artă, i-a văzut la galerie și le-a descoperit identitatea.

– Domnul X știa că femeia deține un Prescott. Voia și el unul, dar nu-și permitea să-l cumpere.

– Exact, zise Sachs și dădu din cap spre panoul cu dovezi. Apoi a pătruns în casa lui Arhur, a văzut că acesta are chipsuri Pringles, cremă de ras Edge, îngrășăminte TruGro și cutite

Chicago Cutlery. A furat din ele, ca să le pună la locul crimei. Știa ce fel de pantofi poartă Arthur, ca să lase urme de pași, și a pus niște praf din parc pe lopata lui Arthur... Hai să ne gândim acum la data de 12 mai. Domnul X a aflat, într-un fel, că Art pleacă întotdeauna mai devreme de la serviciu în ziua de joi și se duce să alerge într-un parc pustiu – deci nu are un alibi. Deci domnul X se duce în apartamentul victimei, o omoară, fură tabloul și sună de la un telefon public ca să anunțe că a auzit țipete și că a văzut un bărbat care a dus pictura la o mașină care seamănă mult cu cea a lui Arthur, ba a spus și o parte din număr. Apoi se îndreaptă spre casa lui Arthur, în New Jersey, și lasă urme de sânge, praf, cârpa de vase, lopata...

Sună telefonul. Era avocatul lui Arthur. Omul părea supărat în timp ce le repeta tot ce le explicase deja adjunctul procurorului. Nu le oferi nimic care să le fie de ajutor și, de fapt, încercă de mai multe ori să-i convingă să insiste pe lângă Arthur pentru ca acesta să accepte înțelegerea.

– Or să-l răstignească, spuse individul. Faceți-i o favoare. O să-i obțin cincisprezece ani.

– Asta o să-l distrugă, zise Rhyme.

– Asta nu l-ar distruge la fel de mult ca o condamnare pe viață.

Rhyme îi spuse sec „la revedere" și întrerupse legătura. Apoi se uită din nou la panoul cu dovezi.

Și îi veni brusc o idee.

– Rhyme, ce s-a întâmplat? îl întrebă Sachs, care observase că își îndreptase privirea spre tavan.

– Crezi că a mai făcut asta și înainte?

– Ce vrei să spui?

– Să presupunem că scopul – *motivul* – era furtul picturii. Nu era chiar o lovitură unică în viață. Adică nu era ceva ca un Renoir pe care-l vinzi pe zece milioane și dispari pentru totdeauna. Toată chestia seamănă cu o întreprindere. Făptașul acționează într-un mod inteligent, ca să nu fie acuzat. Și o să continue să acționeze până când îl va opri cineva.

– Mda, o idee bună. Deci să căutăm și alți hoți de tablouri.

– Nu. De ce să fure numai tablouri? Poate să fie vorba de orice. Dar există un element comun.

Sachs se încruntă, apoi descoperi răspunsul:

– Omucidere.

– Exact. Din moment ce făptașul înscenează toată treaba altcuiva, trebuie să ucidă victimele – pentru că acestea pot să-l identifice. Sună pe cineva de la Omucideri. Acasă, dacă e nevoie. Căutăm același scenariu: un delict, poate un furt, victima ucisă și dovezi circumstanțiale puternice.

– Poate și o urmă de ADN, pe care s-o fi lăsat la fața locului...

– Bine, zise bărbatul, emoționat la gândul că ar putea să fi dat de urma unei chestii importante. Și dacă individul se ține de aceeași rețetă, atunci există și un martor anonim care furnizează la 911 informații clare de identificare...

Amelia se duse la o măsuță dintr-un colț al laboratorului, se așeză și formă un număr.

Rhyme își rezemă capul de speteaza scaunului cu rotile și-și privi partenera care telefona. Observă sângele uscat de pe degetul ei mare. Un semn era abia vizibil, lângă ureche, pe jumătate ascuns de părul ei roșu. Sachs făcea asta frecvent, își zgâria scalpul, își rodea unghiile, își făcea rău în feluri mărunte – ăsta era atât un obicei, cât și un indiciu al stresului care o copleșea.

Femeia dădu din cap, apoi se concentră, în timp ce scria. Bătăile propriei sale inimi – deși el nu le simțea direct – se întețiseră. Amelia aflase ceva important. Pixul i se uscase. Îl aruncă pe podea și scoase altul, la fel de rapid cum își scotea pistolul în competițiile de tir.

După zece minute, Sachs puse receptorul în furcă.

– Hei, Rhyme, uite ce-am aflat, zise ea și se așeză lângă el, pe un scaun de răchită. Am discutat cu Flintlock.

– Bună alegere!

Joseph Flintick, a cărui poreclă fusese aleasă, poate, intenționat ca să facă referire la arma de pe timpuri[1], fusese detectiv la Omucideri pe vremea când Rhyme era polițist începător. Bătrânul morocănos se familiarizase cu aproape orice omucidere care fusese comisă în orașul New York – și cu multe altele din vecinătate – în timpul îndelungat cât fusese în funcție. La o vârstă la care ar fi trebuit să-și viziteze nepoții, Flintlock muncea duminica. Rhyme nu fu surprins.

– I-am povestit totul și mi-a replicat spunându-mi de două cazuri care ar putea să se potrivească, doar din ce-și aducea aminte. Unul consta în furtul unor monede rare, care valorau vreo cincizeci de mii. Celălalt caz a fost un viol.

– Un viol?

Asta adăuga cazului un element mai profund și mai derutant.

– Da. În ambele cazuri, un martor anonim a sunat ca să anunțe delictul și ca să furnizeze informații care au fost fundamentale în identificarea făptașului – ca și martorul care a sunat în legătură cu mașina vărului tău.

– Cele două persoane care au sunat au fost amândouă bărbați, bineînțeles...

– Exact. Și municipalitatea a oferit o recompensă, dar niciunul din ei n-a revenit...

– Ce poți să spui despre dovezi?

– Flintlock nu-și amintea prea clar. Dar a spus că urmele și legăturile circumstanțiale au fost în regulă. Exact ce i s-a întâmplat vărului tău – cinci sau șase tipuri de dovezi generale la locul crimei și în casa suspectului. În ambele cazuri, sângele victimei a fost găsit pe o cârpă sau pe un articol de îmbrăcăminte din locuința suspectului.

– Și pun pariu că nu a existat nicio potrivire de fluide în cazul violului.

Majoritatea violatorilor sunt condamnați pentru că lasă în urma lor urme ale celor Trei S – spermă, salivă sau sudoare.

[1] În limba engleză, *flint lock* înseamnă pușcă cu cremene. (n.tr.)

– Nu. Niciuna.

– Iar martorii anonimi au spus doar *o parte* din numărul mașinilor?

– Da, de unde știi? întrebă Sachs, după ce aruncă o privire pe notițele ei.

– Pentru că făptașul nostru avea nevoie de ceva timp. Dacă spunea numărul întreg, polițiștii s-ar fi îndreptat direct spre casa țapului ispășitor, iar individul n-ar fi avut timp să-și planteze dovezile acolo. Ucigașul s-a gândit la toate. Suspecții au negat totul?

– Da. Totul. Au riscat să fie judecați și au pierdut.

– Nu, nu, nu, sunt prea multe coincidențe, mormăi Rhyme. Aș vrea să văd...

– Am cerut cuiva să scoată dosarele din arhiva cazurilor încheiate.

Rhyme zâmbi. Amelia fusese din nou cu un pas înaintea lui. Își aminti momentul când se întâlniseră pentru prima dată – cu ani în urmă –, Sachs fiind o polițistă de stradă dezilu-zionată, gata să renunțe la cariera ei, Rhyme gata să renunțe la mai mult decât atât. Cât de departe ajunseseră împreună, din momentul acela...

Rhyme spuse în microfonul său:

– Comandă, sună-l pe Sellitto.

Acum era aţâţat. Simțea bâzâitul acela unic – fiorul unei vânători în devenire. „Răspunde odată la nenorocitul ăla de telefon!" își spuse el, furios, și cel puțin în clipa aceea nu se mai gândea la Anglia.

– Hei, Linc, spuse Sellitto, iar glasul lui cu accent de Brooklyn umplu încăperea. Ce...

– Ascultă. Avem o problemă.

– Sunt cam ocupat.

Fostul partener al lui Rhyme, locotenentul detectiv Lon Sellitto, nu era prea binedispus. Un caz foarte important la care muncea tocmai eșuase. Vladimir Dienko, ucigașul care lucra pentru șeful mafiei ruse din Brighton Beach, fusese condamnat

cu un an în urmă pentru extorsiune și asasinat. Rhyme dăduse o mână de ajutor, în domeniul analizelor legale. Spre uluirea tuturor, se renunțase la cazul împotriva lui Dienko și a trei dintre complicii acestuia, chiar în ziua de vineri din săptămâna trecută, după ce martorii refuzaseră să mai colaboreze sau dispăruseră. Sellitto și agenții din cadrul Biroului lucraseră tot weekendul, încercând să descopere martori și informatori noi.

– Atunci o să mă grăbesc.

Rhyme îi explică tot ce descoperise împreună cu Sachs în legătură cu vărul său și cu cazurile de viol și de furt al monedelor.

– Alte *două* cazuri? Foarte ciudat! Ce zice vărul tău?

– Încă n-am discutat cu el. Dar neagă că ar avea vreo vină. Aș vrea să fie cercetată treaba asta.

– Să fie cercetată? Ce naiba înseamnă asta?

– Nu cred că Arthur a făcut-o.

– E vărul tău. *Bineînțeles* că nu crezi că el a făcut-o. Dar ai ceva concret?

– Încă nu. De aceea vreau să mă ajuți. Am nevoie de câțiva oameni.

– Sunt vârât până peste cap în chestia aia cu Dienko, în Brighton Beach. Adică tu ar trebui să ne ajuți, dacă nu ești prea ocupat să bei ceai afurisit cu englezoii.

– Ar putea fi o chestie mare, Lon. Alte două cazuri care miros a dovezi plantate. Și pun pariu că mai sunt și altele. Lon, știu cât de mult îți plac anumite expresii. Nu te mai impresionează „hai să venim de hac crimelor"?

– Linc, poți să zvârli după mine cu ce propoziții vrei, sunt ocupat.

– Asta-i o frază, Lon. O propoziție are subiect și predicat.

– Aiurea! Eu încerc să salvez Filiera Rusă. Nimeni din primărie sau din clădirea Federalilor nu-i încântat de ceea ce s-a întâmplat.

– Și se bucură de simpatia mea cea mai profundă. Transferă-te.

– E un caz de omucidere. Eu lucrez la Cazuri Majore.

Divizia de Cazuri Majore a Departamentului de Poliție din New York nu investiga asasinate, dar scuza lui Sellitto aduse un zâmbet cinic pe buzele lui Rhyme.

– Rezolvi cazuri de omucideri când vrei să le rezolvi. Când au însemnat protocoalele departamentului ceva pentru tine?

– Să-ți spun ce-o să fac, bombăni detectivul. E un căpitan care lucrează astăzi. La primărie. Joe Malloy. Îl cunoști?

– Nu.

– Îl cunosc eu, zise Sachs. E tare.

– Bună, Amelia. Ai supraviețuit frigului de azi?

Sachs zâmbi. Rhyme mârâi:

– Ești amuzant, Lon. Cine naiba e individul?

– Un tip deștept. Nu face compromisuri. N-are simțul umorului. O să-ți placă asta.

– Azi am avut parte de o grămadă de comedianți, mormăi Rhyme.

– E bun. Un cruciat. Soția sa a fost ucisă într-o spargere, cu șase ani în urmă.

Sachs tresări.

– Nu știam asta.

– Da, iar el își face treaba o sută cincizeci la sută. Se zice că o să aibă un birou sus, într-o zi. Sau chiar alături.

Adică la primărie.

– Sună-l, continuă Sellitto, și vezi dacă poate să-ți pună la dispoziție câțiva oameni.

– Vreau să-mi fii *tu* pus la dispoziție.

– Asta nu se poate, Linc. Conduc o afurisită de supraveghere. E un coșmar. Dar ține-mă la curent și...

– Gata, Lon... Comandă, deconectează telefonul.

– I-ai închis telefonul în nas, îi atrase atenția Sachs.

Rhyme mârâi și ceru să i se facă legătura cu Malloy. Avea să se înfurie dacă ar fi fost direcționat către căsuța vocală.

Dar căpitanul îi răspunse la al doilea apel. Alt polițist cu grad mare care lucra duminica. Rhyme făcuse și el asta destul de des și se alesese cu un divorț.

– Aici Malloy.

Rhyme se prezentă.

O scurtă ezitare. Apoi:

– Ei bine, Lincoln... Nu cred că ne-am întâlnit vreodată. Dar, bineînțeles, știu cine ești.

– Sunt împreună cu unul dintre detectivii tăi, Amelia Sachs. Ești pe difuzor, Joe.

– Bună ziua, detectiv Sachs, spuse vocea inflexibilă. Ce pot să fac pentru voi doi?

Rhyme îi povesti despre caz și despre convingerea sa că lui Arthur i se înscenase totul.

– Vărul tău? Îmi pare rău să aud asta.

Dar glasul lui nu părea a fi plin de regret. Malloy ar fi fost îngrijorat dacă Rhyme i-ar fi cerut să intervină și să reducă din acuzații. Oh, oh, în cel mai bun caz un conflict de interese. Sau, în cazul cel mai rău, o investigație a Direcției de afaceri interne și dezvăluiri în presă. Toate astea puse în balanță cu gestul urât de a nu ajuta un om care adusese servicii neprețuite NYPD. *Și* care era handicapat. Corectitudinea politică prosperă în conducerea municipală.

Dar, bineînțeles, cererea lui Rhyme era mult mai complicată, pentru că acesta adăugă:

– Cred că există posibilitatea ca același individ să fi înfăptuit și alte delicte.

Și-i expuse amănuntele furtului monedelor și ale violului.

Așa că nu un singur nevinovat fusese arestat în mod eronat de poliția din care făcea parte Malloy, ci trei. Ceea ce însemna că trei delicte rămăseseră nerezolvate, iar adevăratul făptaș era încă în libertate. Asta prevestea un coșmar halucinant pentru Departamentul de relații cu publicul...

– Mda, e foarte ciudat. Știi, neobișnuit. Înțeleg loialitatea ta față de vărul tău...

– Loialitatea mea e față de adevăr, Joe, zise Rhyme, fără să-i pese că fraza părea bombastică.

– Mda...

– Am nevoie doar de doi polițiști care să lucreze cu noi. Să verifice din nou dovezile din cazurile acelea. Poate să facă și ceva muncă de teren.

– Oh, înțeleg... Îmi pare rău, Lincoln. Nu dispunem de resurse. Nu pentru așa ceva. Dar o să aduc mâine treaba asta la cunoștința adjunctului șefului poliției.

– Crezi că am putea să-l sunăm acum?

Altă ezitare.

– Nu. E ocupat astăzi.

Ospăț. Grătar. Un matineu duminical cu *Tânărul Frankenstein* ori *Spamalot*[1].

– O să ridic problema la ședința de informare de mâine. E o situație ciudată. Să nu faci nimic până n-o să te anunț eu. Sau altcineva.

– Sigur că n-o să fac.

Cei doi întrerupseră legătura. Rhyme și Sachs rămaseră tăcuți câteva secunde îndelungate.

O situație ciudată...

Rhyme se uită la panou – pe care se afla cadavrul unei investigații ce fusese împușcată mortal tocmai când căpătase viață.

Sachs întrebă, întrerupând tăcerea:

– Mă întreb ce-o fi făcând Ron...

– De ce n-am afla? întrebă Rhyme, oferindu-i un zâmbet sincer.

Amelia scoase telefonul, formă un număr înregistrat, apoi activă difuzorul.

Se auzi o voce de bărbat tânăr:

– Da, doamnă detectiv.

Sachs îi ceruse tânărului polițist Ron Pulaski – cu ani în urmă – să-i spună Amelia, dar acesta nu reușea să-i spună pe nume.

– Ești pe difuzor, Pulaski, îl avertiză Rhyme.

– Da, domnule.

Acest „domnule" îl supăra pe Rhyme, dar în momentul ăla nu avea niciun chef să-l corecteze pe tânăr.

---

[1] Filme de comedie care parodiază povestea lui Frankenstein sau legenda Regelui Arthur. (n.tr.)

– Ce mai faceți? întrebă Pulaski.

– Contează? îi replică Rhyme. Tu ce faci? Chiar în clipa asta. E ceva important?

– Chiar acum?

– Cred că așa te-am întrebat.

– Spăl vasele. Jenny și cu mine am luat prânzul împreună cu fratele meu și cu soția acestuia. Am fost la târgul fermierilor, cu copiii. E trăsnet! Ați fost vreodată, dumneavoastră sau detectivul Sachs...

– Deci ești acasă. Și nu faci nimic.

– Păi... vasele...

– Lasă-le. Vino aici.

Rhyme, un civil, nu avea nicio autoritate ca să dea ordine cuiva din NYPD, fie el chiar și un polițist de la brigada rutieră.

Dar Sachs era detectiv de clasa a treia; dacă nu-i putea ordona lui Pulaski să-i ajute, putea să ceară în mod oficial detașarea acestuia.

– Ron, avem nevoie de tine. Și s-ar putea să avem nevoie și mâine.

Ron Pulaski lucra în mod obișnuit cu Rhyme, Sachs și Sellitto. Rhyme aflase, amuzat, că detașarea pe lângă cvasicelebrul detectiv avusese ca efect o poziție mai însemnată a tânărului polițist în departament. Era convins că șeful departamentului va fi de acord să i-l cedeze pe Pulaski pentru câteva zile – cât timp nu-l va suna pe Malloy sau pe altcineva din primărie pentru a descoperi că nu exista niciun fel de caz.

Pulaski îi spuse lui Sachs numele comandantului secției de poliție, apoi întrebă:

– Domnule, lucrează și locotenentul Sellitto la cazul ăsta? Pot să-l sun și să mă pun de acord cu dânsul?

– Nu, se răstiră împreună Rhyme și Sachs.

Urmă o scurtă tăcere, după care Pulaski spuse, nesigur:

– Atunci... o să ajung acolo cât de repede pot. N-aș putea să șterg mai întâi paharele? Lui Jenny nu-i plac petele de apă...

CAPITOLUL CINCI

Duminica e cel mai bine.

Pentru că în cele mai multe duminici pot să fac ce-mi place.

Strâng lucruri.

Tot ce-ți poți imagina. Dacă mă atrage și pot să-l pun în rucsacul meu sau în portbagaj, îl iau. Nu-s un șobolan strângător, cum ar spune unii. Rozătoarele alea lasă ceva în locul a ceea ce au luat. Eu, dacă găsesc ceva, e al meu. Nu renunț niciodată. Niciodată.

Dumnica e ziua mea favorită. Pentru că e ziua de odihnă a mulțimilor, a șaisprezecilor care consideră că acest oraș uluitor e casa lor. Bărbați, femei, copii, avocați, artiști, cicliști, bucătari, hoți, soții și amanți (strâng și DVD-uri), politicieni, alergători și custozi... E uluitor cât de mare e numărul lucrurilor pe care-l fac șaisprezecii ca să se amuze.

Gonesc ca niște antilope fericite prin oraș și prin parcurile din New Jersey, din Long Island și din statul New York.

Iar eu pot să le vânez.

Și asta fac exact acum, după ce am renunțat la toate celelalte distracții plictisitoare de duminică: prânz, filme, chiar și o invitație la golf. Oh, și rugăciunea – care-i întotdeauna apreciată de antilope, dacă, bineînțeles, vizita la biserică e urmată de prânzul menționat mai înainte sau de nouă găuri la „lovește-mingea".

Vânătoarea...

Chiar acum mă gândesc la cea mai recentă tranzacție a mea, amintirea fiind îndesată în colecția mea mintală – tranzacția cu tânăra Alice Sanderson, 3895-0967-7524-3630, care arăta bine, foarte bine. Până la cuțit, bineînțeles.

Alice 3895 în rochia aceea drăguță, roz, ce-i accentua sânii și șoldurile (mă gândeam la ea ca fiind 38-26-36[1], dar asta-i o glumă). Destul de frumoasă, parfum cu aromă de flori asiatice.

Planurile mele în legătură cu ea aveau doar în parte legătură cu pictura de Harvey Prescott pe care avusese suficient de mult noroc ca s-o umfle de pe piață (sau nenoroc, după cum s-a dovedit). După ce am fost sigur că a primit pachetul, trebuia să folosesc bandă adezivă și să petrec următoarele ore cu ea, în dormitor. Dar ea a stricat totul. Tocmai când mă apropiam de ea pe la spate, s-a întors și a scos un țipăt de coșmar. N-am avut de ales și a trebuit să-i tai gâtul ca pe o coajă de tomată, să-mi înhaț minunatul Prescott și s-o șterg – pe fereastră, ca să zicem așa.

Nu, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la suficient de frumoasa Alice 3895, într-o rochie strâmtă, roz, cu pielea ce mirosea a flori ca o ceainărie. Deci, trăgând linie, am nevoie de o femeie.

Merg de-a lungul trotuarului, privind șaisprezecii prin ochelarii de soare. Ei, la rândul lor, nu mă văd cu adevărat. Asta și intenționez: mă străduiesc să fiu invizibil și nu există loc mai potrivit ca Manhattanul ca să fii invizibil.

Cotesc la colțul străzii, mă strecor pe o alee, cumpăr ceva – bani gheață, bineînțeles – apoi plonjez într-o zonă pustie a orașului, o fostă zonă industrială de lângă SoHo, care devine rezidențială și comercială. E liniște aici. Asta-i bine. Vreau să fie pașnică pentru tranzacția mea cu Myra Weinburg, 9834-4452-6740-3418, o șaisprezece pe care am pus ochii de ceva timp.

---

[1] Dimensiuni în inchi pentru bust, talie și șolduri; în centimetri 96-66-91. (n.tr.)

Myra 9834, te cunosc foarte bine. Informațiile mi-au spus totul. (Ah, iarăși discuția aceea: informație... la plural sau la singular? După mine, aș folosi cuvântul la plural. Dar în public încerc să folosesc cuvântul la singular, precum cea mai mare parte a societății, și sper să nu greșesc. Limbajul e un râu; se duce unde vrea, iar dacă înoți împotriva curentului o să fii remarcat. Iar acesta este – bineînțeles – ultimul lucru din lume pe care l-aș vrea.)

Acum, informațiile despre Myra 9834: locuiește în Waverly Place, Greenwich Village, într-o clădire pe care proprietarul vrea s-o vândă ca elemente ale unei cooperative, prin intermediul unui plan de evacuare. (*Eu* știu asta, dar bieții chiriași nu știu încă, și judecând după venituri și poveștile lor cu creditele, majoritatea lor au îmbulinat-o complet.)

Minunata, exotica Myra 9834 cea cu părul negru e absolventă a Universității din New York și a lucrat în New York mai mulți ani, într-o agenție de consultanță. Mama ei trăiește încă, dar tatăl ei a murit. Lovit de o mașină care a fugit de la locul accidentului, iar mandatul pentru făptașul necunoscut e încă valabil, după atâția ani. Poliția nu mobilizează toate resursele ca să rezolve delicte de felul ăsta.

În acest moment, Myra 9834 e în perioada dintre doi iubiți, iar iubirea trebuie să fie problematică, pentru că recenta aniversare a celor treizeci și doi de ani ai săi a fost marcată de comandarea unei singure porții de *moo shu* cu carne de porc la restaurantul Hunan Dynasty din West Fourth (n-a fost o alegere rea) și o sticlă de Caymus Conundrum alb (28 de dolari de la prea scumpul Village Wines). O călătorie ulterioară în Long Island, sâmbătă – care a coincis cu o expediție locală a altor membri ai familiei și a unor cunoștințe, și cu o plată zdravănă, cu vin Brunello copios, la restaurantul Garden City, foarte lăudat în *Newday* –, presupun că a fost un soi de ispășire pentru seara solitară.

Myra 9834 doarme într-un tricou Victoria's Secret – un fapt pe care l-am dedus pentru că deține cinci din acestea, prea

mari ca să le poarte în public. Se trezește devreme cu gândul la o prăjitură daneză Entenmann (niciodată cu conținut redus de grăsime, sunt mândru de ea pentru asta) și o cafea Starbucks făcută în casă; se duce rareori la cafenea. Ceea ce e păcat, pentru că-mi place să urmăresc în persoană antilopa pe care am pus ochii, iar Starbucks e printre cele mai bune locuri din *veldt*[1] ca să faci asta. Pe la opt și douăzeci părăsește apartamentul și se îndreaptă spre serviciu, în Midtown – firma de consiliere Maple, Reed & Summers, unde este contabil debutant.

Tot înainte. Mi-am continuat drumul în această duminică, purtând o șapcă de baseball neidentificabilă (este șapca purtată de 87% dintre bărbații din zona municipală). Și, ca întotdeauna, cu ochii în pământ. Dacă îți închipui că un satelit nu-ți poate înregistra fața zâmbitoare de sus, de la cincizeci de kilometri, din spațiul cosmic, gândește-te mai bine: undeva, în vreo zece servere răspândite prin lume, se află sute de poze ale tale, luate de sus, și să sperăm că atunci când au apăsat pe buton nu făceai altceva decât să-ți ferești ochii de soare, în timp ce priveai în sus la un dirijabil Goodyear sau la un nor în formă de miel.

Pasiunea mea de a colecționa include nu numai fapte cotidiene, ci și *mințile* șaisprezecilor care mă interesează, iar Myra 9834 nu reprezintă o excepție. Se duce destul de frecvent să bea ceva cu prietenele după serviciu și am observat că plătește deseori nota, prea des, după părerea mea. E clar că le cumpără dragostea – nu-i așa, doctor Phil? Probabil că a avut acnee în timpul *adolescenței teribile*; se mai duce din când în când la un dermatolog, dar facturile sunt reduse, ca și cum s-ar mulțumi să discute despre abraziunea dermei (complet inutilă, din câte am văzut) sau verifică dacă n-au apărut iar coșurile, ca niște ninja în noapte.

Apoi, după trei rânduri de cocktail Cosmopolitan cu fetele, sau o vizită la clubul de menținere a sănătății, se duce acasă, să dea telefoane, să aibă de-a face cu omniprezentul calculator și,

[1] Zonă de câmpie din Africa de Sud, propice vânătorii. (n.tr.)

în general, dar nu în primul rând, cu televiziunea prin cablu. (Îmi place să urmăresc ce privește de obicei; selectarea serialelor dovedește o loialitate extremă; schimbă rețeaua în funcție de difuzarea lui *Seinfeld* și a anulat două întâlniri ca să petreacă noaptea cu Jack Bauer[1].)

Urmează somnul, iar uneori individa își permite un pic de distracție (faptul că a cumpărat baterii cu mărime dublă sugerează despre ce-i vorba, având în vedere că iPod-ul și camera ei digitală au acumulatori).

Sigur, acestea sunt informații despre viața ei din timpul săptămânii. Dar astăzi e o duminică minunată, iar duminicile sunt deosebite. Iar asta se vede când Myra 9834 urcă pe iubita și costisitoarea ei bicicletă și pornește să străbată străzile orașului.

Rutele variază. Poate să fie Central Park, sau Riverside Park, ori Prospect Park din Brooklyn. Dar indiferent pe ce drum o ia, Myra 9834 face fără excepție o oprire către sfârșitul călătoriei sale: Hudson's Gourmet Deli, de pe Broadway. Apoi, grăbindu-se să se bucure de mâncare și de un duș, o ia cu bicicleta pe cea mai rapidă rută spre casă – care, datorită nebuniei traficului din centrul orașului, trece chiar pe lângă locul în care stau în această clipă.

Sunt în fața unei curți ce duce la o clădire, numai parter, deținută de Maury și Stella Griszinski (imaginați-vă, au cumpărat-o acum zece ani cu 278 000 dolari). Familia Griszinski nu-i acasă, pentru că se bucură de o croazieră de primăvară în Scandinavia. Au oprit primirea poștei și n-au angajat pe nimeni să le ude plantele sau să le îngrijească animalele de casă. Și nu există un sistem de alarmă.

Nici urmă de individă. Hm. Să fi intervenit ceva? E posibil să fi greșit.

Dar mă înșel rareori.

Au trecut cinci minute chinuitoare. Am extras imagini ale picturii lui Harvey Prescott din colecția mea mintală. M-am

[1] Personajul principal al serialului *24*. (n.tr.)

bucurat de ele un timp, apoi le-am pus la loc. Am privit în jur și am rezistat unei pofte chinuitoare de a mă duce să scotocesc prin lada solidă de gunoi de acolo, ca să văd ce comori conține.

Stai în umbră... stai în afara societății. Mai ales pe o asemenea vreme. Și evită cu orice preț ferestrele. Ai fi uluit să afli cât de răspândită e pofta de *voyeurism* și cât de mare e numărul indivizilor care te privesc din cealaltă parte a sticlei, care, pentru tine, sunt doar o reflexie sau o sclipire.

Unde e individa? Unde?

Dacă nu-mi închei tranzacția curând...

Și atunci am simțit un șoc înăuntru când am văzut-o pe Myra 9834.

Se mișca încet, cu viteză redusă, cu picioarele-i minunate împingând pedalele. O bicicletă de 1 020 de dolari. Mai mult decât a costat prima mea mașină.

Ah, costumul de ciclist e strâmt. Respirația mea e rapidă. O vreau rău de tot.

O privire în susul și în josul străzii. E goală, cu excepția unei femei ce se apropie, care-i tot mai aproape, la doar zece metri. Scot celularul, îl deschid și-l duc la ureche, punga de la Food Emporium se bălăngăne. Îi arunc o privire. Mă opresc pe marginea trotuarului, ca și cum aș purta o conversație animată, dar complet imaginară. O las să treacă. Mă încrunt, privesc în sus. Apoi zâmbesc:

– Myra?

Ea încetinește. Costumul de ciclist e atât de strâmt! Stăpânește-te, stăpânește-te. Poartă-te normal.

Nu-i nimeni la ferestrele goale îndreptate spre stradă. Nici urmă de trafic.

– Myra Weinburg?

Scrâșnetul frânei bicicletei.

– Salut.

Salutul și prefăcuta recunoaștere se datorează doar faptului că oamenii ar face orice, numai să nu se simtă stânjeniți.

Am intrat complet în rolul unui om de afaceri matur, în timp ce merg către ea, spunându-i prietenului meu invizibil că o să-l sun, apoi închid telefonul.

– Îmi pare rău, îmi răspunde ea, zâmbind preocupată. Cine eşti?

– Mike. Sunt contabilul de la Ogilvy. Cred că ne-am întâlnit la... da, asta e. Expoziţia National Food de la David's. Eram în al doilea salon. Am venit acolo şi te-am întâlnit pe tine şi pe – cum îl chema? – Richie. Voi aveţi o firmă de catering mai bună ca a noastră.

Un zâmbet din inimă.

– Oh, sigur!

Îşi amintea de David's şi de National Food, de Richie şi de firma de catering a studioului fotografic. Dar nu-şi amintea de mine, pentru că n-am fost niciodată acolo. Şi nu fusese nimeni numit Mike, dar ea nu avea să-şi dea seama, pentru că Mike era numele tatălui ei decedat.

– Mă bucur să te văd, am zis eu, oferindu-i cel mai bun rânjet al meu, care încerca să spună „ce-mai-coincidenţă!" Locuieşti pe aici?

– În Village. Tu?

Am făcut semn cu capul spre casa familiei Griszinski.

– Aici.

– Oho, un atelier. Drăguţ.

Am întrebat-o de slujba ei, ea m-a întrebat de a mea. Apoi am tresărit:

– Ar fi mai bine să intrăm. Am ieşit doar să iau nişte lămâi, am zis eu, şi am ridicat sacoşa cu citrice. Am nişte musafiri, am adăugat eu, preocupat, ca şi cum mi-ar fi venit o idee strălucită. Nu ştiu dacă ţi-ai făcut ceva planuri, dar tocmai luam un prânz întârziat. Nu vrei să ni te alături?

– Oh, mulţumesc, dar sunt murdară.

– Te rog... am fost pe drumuri toată ziua, eu şi partenerul meu, pentru un Marş pentru Sănătate, i-am spus eu, încântat de improvizaţia mea. Suntem mai transpiraţi decât tine, crede-mă.

E ceva obișnuit. O să fie distractiv. E și un contabil-șef de la Thompson. Și doi tipi de la Burston. Frumoși, dar deștepți, am adăugat eu, dând din umeri amărât. Și mai avem o surpriză, un actor. Nu-ți spun cine.

– Ei, bine...

– Hai, vino. Arăți ca și cum ai avea nevoie de un cocktail Cosmopolitan... La expoziția fotografică am decis împreună că asta e băutura noastră favorită.

CAPITOLUL ŞASE

Mormintele.

Bine, nu mai existau Mormintele, cele originale de prin anii 1800. Clădirea dispăruse de mult timp, dar toată lumea folosea numele când descria locul acela, Centrul de Detenţie Manhattan, în care stătea acum Arthur Rhyme, cu inima scoţându-i acelaşi bocănit disperat din momentul în care fusese arestat.

Dar, indiferent dacă locul era numit Mormintele, CDM sau Centrul Bernard Kerik (cum i se spusese temporar, până când fostul şef al poliţiei şi conducătorul închisorii zburaseră de acolo), lui Arthur i se părea că-i pur şi simplu iadul.

Iadul absolut.

Era într-un trening portocaliu, ca toţi ceilalţi, dar aici se termina similitudinea cu tovarăşii săi deţinuţi. Bărbatul de aproape un metru şi optzeci de centimetri, de nouăzeci şi cinci de kilograme, cu păr castaniu, tuns ca un om de afaceri, era cât se poate de deosebit de ceilalţi care aşteptau acolo să fie judecaţi. Nu, nu era mare şi plin de tuş (aflase că asta înseamnă tatuat), sau ras în cap, sau tâmpit, sau negru, sau hispanic. Felul de delincvenţi cu care ar fi putut să semene Arthur – oameni de afaceri acuzaţi de delicte economice – nu aşteptau în Morminte până la proces: aceştia erau afară, eliberaţi pe cauţiune. Indiferent de păcatele pe care le săvârşiseră, infracţiunile lor nu valorau o cauţiune de două milioane de dolari, cât fusese stabilită pentru Arthur.

Deci Mormintele fuseseră locuința sa din 13 mai – perioada cea mai lungă și cea mai nenorocit de dificilă din viața lui.

Și cea mai tulburătoare.

Arthur ar fi putut s-o întâlnească pe femeia pe care se presupunea c-o ucisese, dar nu-și amintea de ea. Da, fusese la galeria aceea de artă din SoHo, pe unde se părea că trecuse și ea, dar nu-și amintea de vreo discuție. Și da, îi plăceau lucrările lui Harvey Prescott și-i păruse foarte rău când trebuise să-și vândă pânza, după ce-și pierduse slujba. Dar să fure una? Să omoare pe cineva? Înnebuniseră cu toții? Arăta ca un ucigaș?

Treaba asta reprezenta pentru el un mister de nerezolvat, precum teorema lui Fermat, a cărei demonstrație matematică n-o pricepuse nici măcar după ce aflase explicația. Sângele femeii în mașina lui? Bineînțeles că i se înscenase totul. Dacă te gândeai bine, chiar poliția putea să fi făcut asta.

După zece zile în Morminte, modul în care fusese apărat O.J.[1] i se părea mai puțin luat din *Zona crepusculară*[2].

De ce, de ce, de ce? Cine era în spatele întregii povești? Se gândi la scrisorile furioase pe care le scrisese când fusese dat afară de la Princeton. Unele fuseseră prostești, meschine și amenințătoare. Mda, în cercurile universitare erau o grămadă de indivizi instabili psihic. Poate voiau să se răzbune pentru scandalul pe care-l făcuse. Și studenta aia, din clasa lui, care se ținuse după el... Îi spusese că nu vrea să aibă o legătură amoroasă. Individa se înfuriase teribil.

Atracție fatală[3]...

Poliția o verificase pe studentă și decisese că nu era în spatele crimei, dar cât de mult se străduise să-i verifice alibiul?

Arthur privi zona comună imensă, zecile de deținuți din apropiere – lumea din interior pentru prizonieri. La început,

---

[1] O.J. Simpson – Jucător de fotbal american achitat într-un process celebru, în care fusese acuzat de uciderea fostei sale soții și a iubitului acesteia. (n.tr.)

[2] Serial TV american ce trata teme SF sau horror. (n.tr.)

[3] Titlul unui film american din anul 1987, în care personajul principal, un bărbat căsătorit, are o aventură cu o tânără ce nu acceptă despărțirea și încearcă să o ucidă pe soție. (n.tr.)

Arthur fusese privit ca o curiozitate. Acțiunile lui păruseră să crească atunci când se aflase că fusese arestat pentru asasinat, apoi scăzuseră la știrea că victima nu încercase să-i fure drogurile sau să-l înșele cu altul – două motive acceptabile pentru uciderea unei femei.

Apoi, când fusese limpede că Arthur era doar unul dintre albii care o încurcase, viața devenise urâtă.

Ghionturi, provocări, luatul cutiei cu lapte – exact ca în școala primară. Chestia cu sexul nu era ceea ce credeau oamenii. Nu aici. Adică toți cei abia arestați și ceilalți puteau să-și țină sulele în pantaloni un timp. Dar Arthur fusese asigurat de un număr dintre noii săi „prieteni" că virginitatea sa n-o să dureze prea mult după ce avea să ajungă într-o pușcărie pentru detenții îndelungate, precum Attica, mai ales dacă avea să se aleagă cu un sfert de livră – adică o condamnare de la douăzeci și cinci de ani la întreaga sa viață.

Primise câte un pumn în față de patru ori, i se pusese piedică de două ori și fusese trântit pe podea de psihopatul Aquilla Sanchez, care îi picurase sudoare pe față în timp ce urlase la el în spaniolă până când niște mârțoage plictisite (adică gardieni) îl eliberaseră.

Arthur făcuse pipi în pantaloni de două ori și vomitase de vreo zece ori. Era un vierme, un gunoi care nu merita să fie regulat.

Deocamdată.

Iar după cum îi bătea inima, Arthur se aștepta să-i explodeze oricând. Așa cum i se întâmplase lui Henry Rhyme, tatăl său, numai că faimosul profesor nu murise într-un loc mârșav precum Mormintele – bineînțeles –, ci pe un trotuar decent din fața unui colegiu de stat din Hyde Park, Illinois.

Cum de se întâmplase așa ceva? Un martor și dovezi... Nu avea niciun sens.

– Acceptă înțelegerea, domnule Rhyme, îi spusese procurorul adjunct. Îți recomand s-o accepți.

Și avocatul lui îi spusese același lucru.

– Art, cunosc intrările și ieșirile. E ca și cum aș citi o hartă afurisită de pe GPS. Pot să-ți spun exact unde duc toate astea – nu la injecția letală. Albany nu poate să emită o lege a condamnării la moarte nici de-ar trebui să-și salveze viața. Scuză-mi gluma proastă. Cu toate astea, te așteaptă o condamnare la douăzeci și cinci de ani de închisoare. Pot să-ți obțin cincisprezece. Acceptă.

– Dar n-am *făcut* nimic.

– Hmmm... Arthur, asta nu înseamnă mare lucru.

– Dar *n-am făcut nimic!*

– Hmmm...

– Ei bine, nu accept înțelegerea. Jurații or să înțeleagă. Or să mă vadă. Or să-și dea seama că nu-s un ucigaș.

Tăcere. Apoi:

– Bine.

Numai că nu era bine. Se vedea clar că avocatul se enervase, în ciuda celor șase sute de dolari pe oră pe care-i încasa – și de unde naiba o să scoată atâția bani?

Brusc, Arthur își ridică privirea și văzu doi deținuți care se uitau atent la el. Doi hispanici. Se uitau la el fără nicio expresie pe figură. Nici prietenoși, nici provocatori, nici amenințători. Păreau curioși.

În timp ce se apropiau de el, Arthur se întrebă dacă să se ridice sau să rămână așezat.

Rămâi așezat.

Dar privește în jos.

Privi în jos. Unul dintre bărbați se opri în fața lui, punându-și tenisul uzat într-un loc în care Arthur putea să-l vadă.

Celălalt ocoli, ca să-i vină din spate.

Avea să moară. Arthur Rhyme știa asta. Numai să fie repede și să scape de toate.

– Bună, zise individul din spatele lui, cu voce pițigăiată.

Arthur se uită la al doilea individ, cel din fața sa. Avea ochii înroșiți, un cercel mare și dinții cariați. Arthur nu reuși să spună ceva.

– Bună, se auzi vocea din nou.

Arthur înghiți în sec. Nu voia s-o facă, dar nu se putu împiedica.

– Vorbim cu tine, eu și prietenul meu. Nu ești politicos. De ce ești măgar?

– Scuze. Eu... Bună ziua.

– Bună. Ce lucrezi, omule? întrebă Voce Pițigăiată din spatele său.

– Eu..., bâigui Arthur, simțind că-i îngheață mintea și întrebându-se ce să spună. Sunt cercetător.

– La naiba! Cercetător! Și cu ce te ocupi, faci rachete? întrebă Individul cu Cercel.

Și amândoi izbucniră în râs.

– Nu, echipament medical.

– Ca rahatul ăla, știi, indivizii zic „gata" și te electrocutează? Ca ăla?

– Nu, e ceva complicat...

Individul cu Cercel se încruntă.

– N-am vrut să zic asta, spuse repede Arthur. Nu-i vorba că n-ai putea să înțelegi. E greu de explicat. Fac sisteme pentru controlul calității dializelor. Și...

– Câștigi mulți bani? întrebă Voce Pițigăiată. Am auzit că aveai un costum drăguț când ai fost înhățat.

– Aveam... Nu știu. L-am cumpărat de la Nordstrom.

– Nordstrom? Și ce dracu' e Nordstrom?

– Un magazin.

În timp ce Arthur se uita în jos, la picioarele Individului cu Cercel, deținutul continuă:

– Te-am întrebat dacă câștigi bine. Cât de mult?

– Eu...

– Vrei să zici că nu știi?

– Eu...

– Cât de mult câștigi.

– Eu nu... ceva cu șase cifre.

– Pe dracu'!

Arthur nu-şi dădea seama dacă cifra însemna pentru ei mult sau puţin.

Apoi Voce Piţigăiată râse şi întrebă:

– Ai familie?

– Nu vă spun nimic despre familia mea, replică Arthur, cu un ton provocator.

– Ai *familie?*

Arthur Rhyme se uită într-o parte, spre zidul din apropiere, unde un cui ieşea din mortar, între blocurile de zgură. Probabil fusese destinat să ţină un afiş, care fusese dat jos sau furat cu ani în urmă.

– Lăsaţi-mă în pace. Nu vreau să discut cu voi.

Încercă să aibă o voce puternică, dar glasul lui sună ca al unei fete care e invitată la dans de un golan.

– Omule, încercăm să purtăm o discuţie civilizată.

Chiar spusese asta? *O discuţie civilizată.*

Apoi îşi zise: ce naiba, poate chiar încearcă să fie amabili. Poate ar putea să-i fie prieteni, să-i apere spatele. Dumnezeu ştie cât de multă nevoie avea de orice prieten pe care-l putea găsi. Putea să repare lucrurile?

– Scuze. Doar că toată treaba asta e teribil de ciudată pentru mine. N-am mai avut necazuri până acum. Eu doar...

– Ce face nevasta ta? E şi ea cercetător? E fată deşteaptă?

– Eu...

Cuvintele pe care intenţionase să le spună se evaporară.

– Are ţâţe mari?

– I-o tragi în cur?

– Uite ce e, cercetător de rahat, hai să-ţi spunem cum o să meargă treaba. Nevasta ta cea deşteaptă o să scoată bani de la bancă. Zece mii. Şi o să se ducă la vărul meu din Bronx. Şi...

Vocea de tenor tăcu.

Un deţinut negru, de un metru optzeci şi cinci, masiv din cauza muşchilor şi a grăsimii, cu mânecile treningului suflecate, se apropie de cei trei. Se uita atent la cei doi hispanici.

– Băi *chihuahua!* Duceţi-vă dracului de aici!

Arthur Rhyme înghețase. Nu s-ar fi putut mișca din loc nici dacă cineva ar fi început să tragă în el, ceea ce nu l-ar fi surprins, chiar dacă se afla pe tărâmul magnetometrelor.

– Du-te-n mă-ta, negroteiule! replică Individul cu Cercel.

– Rahat cu ochi!

Asta o spusese Vocea Pițigăiată, făcându-l pe negru să zâmbească. Și să-și pună brațul pe umerii Individului cu Cercel, după care îl condusese de acolo, șoptindu-i ceva. Ochii hispanicului luciră și dădu din cap spre amicul lui, care i se alătură. Cei doi se duseră în colțul îndepărtat al zonei, prefăcându-se indignați. Dacă Arthur n-ar fi fost atât de speriat, s-ar fi gândit că era amuzant – golanii puși la punct, din școala copilăriei sale.

Negrul se întinse și Arthur auzi trosnindu-i o încheietură. Inima lui începu să bată și mai tare. Prin minte îi trecu o rugăciune formulată doar pe jumătate: să facă un atac de cord și să moară, chiar acum.

– Mulțumesc.

– Să te ia dracu', zise negrul. Cei doi, rahații ăia, ar trebui să știe cum stau lucrurile. Ai înțeles ce spun?

Nu, niciun pic. Dar Arthur Rhyme zise:

– Destul. Numele meu e Arthur.

– Știu care-i numele tău afurisit. Toți știu ce-i de știut pe aici. Cu excepția ta. Tu nu știi nimic.

Arthur Rhyme știa totuși un lucru, și îl știa cu certitudine: era mort. Așa că zise:

– Bine, atunci spune-mi cine dracu' ești, găoază!

Figura uriașă se întoarse spre el. Mirosea a sudoare și a fum de țigară. Arthur se gândi la familia sa, la copii mai întâi, apoi la Judy. La părinții săi, mai întâi la mamă, apoi la tată. Apoi, surprinzător, se gândi la vărul său Lincoln. Își aminti o alergare pe câmpul încins din Illinois, într-o vară, pe când erau adolescenți.

„Aleargă până la stejarul ăla. Îl vezi, cel de acolo. La trei. Ești gata? Unu... doi... trei... start!"

Dar individul se întoarse, pur și simplu, și străbătu sala, ducându-se spre un alt deținut negru. Își loviră pumnii unul altuia, iar Arthur Rhyme fu uitat.

Acesta rămase privind gesturile lor de camaraderie, simțindu-se tot mai disperat. Apoi închise ochii și-și plecă fruntea. Arthur Rhyme fusese un cercetător. Crezuse că viața evolua prin intermediul selecției naturale; justiția divină nu juca niciun rol în asta.

Dar acum, cufundat în deprimarea fără de odihnă, ce se agita precum valurile pe timp de iarnă, nu putu să nu se întrebe dacă există un sistem de răsplată, la fel de real și de invizibil ca și gravitația, care acționa acum, pedepsindu-l pentru răul pe care-l făcuse în viață. Oh, făcuse mult bine. Crescuse copii, îi învățase valorile unei minți deschise și ale toleranței, fusese un bun tovarăș pentru soția sa, o ajutase în timpul incidentului cu cancerul, contribuise la zestrea măreață a științei care îmbogățea lumea...

Dar existau și rele. Întotdeauna există.

În timp ce stătea acolo, în treningul lui portocaliu împuțit, se străduia să creadă că prin gânduri bune și jurăminte – și credință în sistemul pe care-l sprijinise cu îndatorire în fiecare zi de alegeri – ar putea să-și găsească drum către cealaltă parte a balanței justiției și să se întoarcă la familia și viața sa.

Având starea de spirit corectă și intenția potrivită, ar putea să întreacă soarta cu același efort minim prin care îl învinsese pe Lincoln pe câmpul acela fierbinte și plin de praf, când fugise către stejar.

Poate că putea fi salvat. Dacă s-ar putea...

– Mișcă-te.

Arthur tresări auzind cuvîntul, deși vocea celui care vorbise fusese blândă. Alt deținut, unul alb, cu părul vâlvoi, plin de tatuaje dar cu dinți împuținați și tremurând în timp ce drogurile rodeau din trupul său, apăruse în spatele lui. Se uita la banca pe care stătea Arthur, deși ar fi putut să aleagă una în altă parte. Ochii lui erau plini de cruzime.

Iar speranța de moment a lui Arthur într-un sistem măsurabil și științific al justiției morale dispăru. Un cuvânt al individului mărunt, distrus și periculos o ucisese.

„Mișcă-te."

Stăpânindu-și lacrimile, Arthur Rhyme se puse în mișcare.

CAPITOLUL ŞAPTE

Telefonul sună, iar Lincoln Rhyme fu enervat de deranj. Se gândea la domnul X şi la modul de plantare a dovezilor – dacă, de fapt, asta se întâmplase –, şi nu dorea să fie deranjat.

Apoi realitatea se impuse: văzu numărul 44 în codul de identificare a apelantului, codul de ţară care includea şi Anglia.

– Comandă, răspunde la telefon, ordonă el imediat.

Clic.

– Da. Doamna inspector Longhurst?

Folosise numele de familie. Relaţiile cu Scotland Yard impuneau o anumită rigoare.

– Bună ziua, domnule detectiv Rhyme, îi răspunse femeia. Lucrurile au început să se mişte aici.

– Spuneţi, o îndemnă Rhyme.

– Danny Krueger a auzit o chestie de la unul dintre foştii negustori de arme. Se pare că motivul pentru care Richard Logan a părăsit Londra este că trebuia să ia ceva din Manchester. Nu suntem siguri ce anume, dar ştim că în Manchester există pe piaţa neagră mai mulţi agenţi ai comerţului cu arme decât ar trebui.

– Aveţi vreo idee unde se află Logan?

– Danny se străduieşte să afle. Ar fi drăguţ să-l înhăţăm acolo, în loc să aşteptăm până se întoarce la Londra.

– Danny a devenit subtil?

Rhyme și-l aminti, din videoconferință, pe sud-africanul zdravăn, bronzat și zgomotos, cu burtă mare și inel de aur pe degetul mic – ambele ieșite în afară în mod alarmant. Rhyme avusese un caz cu legături în Darfur și petrecuse ceva timp discutând cu Krueger despre conflictul tragic de acolo.

– Oho, individul știe ce face! E subtil când trebuie să fie. Și feroce ca un câine când situația impune asta. O să afle toate detaliile, dacă există vreo posibilitate. Colaborăm cu partenerii noștri din Manchester ca să pregătim o echipă de intervenție. O să vă sunăm din nou când vom ști mai multe.

Rhyme îi mulțumi, apoi închise telefonul.

– O să-l prindem, Rhyme, spuse Sachs, nu doar pentru a-l încuraja, pentru că și ea era interesată de găsirea lui Logan, având în vedere că fusese cât pe-aci să moară într-una din uneltirile acestuia.

Apoi Amelia răspunse la telefon. Ascultă un timp, după care spuse că va fi acolo în zece minute.

– Dosarele din celelalte cazuri menționate de Flintlock sunt gata. Mă duc să le iau... Oh, și Pam ar putea să treacă pe aici.

– Unde e?

– Studiază cu un prieten în Manhattan – *un băiat.*

– Bravo ei. Cine-i băiatul?

– Un puști de la școală. De-abia aștept să-l întâlnesc. Numai despre el vorbește. Bineînțeles că Pam merită o persoană decentă în viața ei. Dar nu vreau să se apropie de cineva prea mult și prea repede. O să mă simt mai bine după ce îl voi întâlni și îl voi supune personal unui interogatoriu de gradul trei.

Rhyme dădu din cap în timp ce Sachs pleca, dar mintea îi era în altă parte. Se uita la panoul pe care se găseau informațiile despre cazul Alice Sanderson în timp ce ordonă telefonului să facă o altă legătură.

– Alo? răspunse o voce bărbătească blândă, pe când în fundal se auzea puternic un vals.

– Mel, tu ești?

– Lincoln?

– Ce naiba-i cu muzica asta? Unde eşti?

– Competiţia de dans din Noua Anglie, îi răspunse Mel Cooper.

Rhyme oftă. Spălat vase, matinee la cinema, dansat la baluri. Ura duminicile.

– Ei bine, am nevoie de tine. Am un caz. E ceva unic.

– Lincoln, la tine toate-s unice.

– Ăsta e mai unic decât altele, dacă poţi să-mi scuzi eroarea gramaticală. Poţi să vii aici? Ai menţionat Noua Anglie. Să nu-mi spui că eşti în Boston sau în Maine.

– În Midtown. Şi cred că-s disponibil – Greta şi cu mine tocmai am fost eliminaţi. Rosie Talbot şi Bryan Marshall or să câştige. E scandalos! zise el, indignat. Cât de curând vrei să ajung acolo?

– Acum.

Cooper chicoti şi întrebă:

– Cât timp o să ai nevoie de mine?

– Pentru ceva timp.

– Asta înseamnă până la ora şase seara? Sau până miercuri?

– Mai bine sună-ţi şeful şi spune-i că ai fost detaşat. Sper că n-o să dureze mai mult decât până miercuri.

– Trebuie să-i dau un nume. Cine conduce investigaţia? Lon?

– Hai să-ţi explic cum stau lucrurile: fii puţin ambiguu.

– Lincoln, îţi aminteşti că eşti poliţist, nu-i aşa? „Ambiguu" nu merge. Numai „foarte precis".

– Nu există un detectiv care să conducă investigaţia.

– Eşti de capul tău? întrebă Cooper, fără să-i vină a crede.

– Nu chiar. E Amelia, e şi Ron...

– Ăştia-s toţi?

– Şi tu.

– Înţeleg. Cine-i făptaşul?

– Făptaşii sunt deja în închisoare. Doi sunt condamnaţi, altul aşteaptă să fie judecat.

– Şi tu te îndoieşti că poliţia a avut dreptate.

– Cam aşa ceva.

Detectiv în Unitatea pentru Locul Crimei din NYPD, Mel Cooper se specializase în muncă de laborator și era unul dintre cei mai strălucițI polițiști – precum și unul dintre cei mai inteligenți.

– Oh! Deci vrei să te ajut să afli cum au încurcat-o șefii mei și au arestat oameni nevinovați, apoi să-i conving să deschidă trei investigații noi și costisitoare împotriva adevăraților făptași, chestie pe care șefii n-ar accepta-o cu entuziasm, pentru că n-or să scape din treaba asta fără să fie pedepsiți. Asta-i o situație în care toată lumea pierde, nu-i așa, Lincon?

– Cere-i scuze prietenei tale din partea mea, Mel. Vino cât mai curând.

Sachs era la jumătatea drumului spre Camaro-ul ei SS stacojiu când auzi:

– Hei, Amelia!

Se întoarse și văzu o adolescentă foarte frumoasă, cu păr lung, castaniu, dungat cu roșu, și mai mulți cercei de calitate în ambele urechi. Ducea două sacoșe din pânză. Figura ei, presărată cu pistrui delicați, strălucea de fericire.

– Pleci? o întrebă ea pe Sachs.

– Un caz important. Mă duc în centru. Vrei să te duc cu mașina?

– Bineînțeles. O să iau trenul de la primărie, zise Pam și se urcă în mașină.

– Cum a fost învățatul?

– Știi și tu cum e.

– Unde-i prietenul tău? întrebă Sachs, uitându-se în jur.

– Tocmai a plecat.

Stuart Everett era elev la liceul din Manhattan la care studia și Pam. Pam se întâlnea cu el de câteva luni. Cei doi făceau parte din aceeași clasă și-și descoperiseră imediat o dragoste mutuală pentru cărți și muzică. Făceau parte din clubul școlar de poezie, lucru care o liniștise pe Sachs: măcar individul nu era un motociclist sau un atlet tâmpit.

Pam își aruncă una din sacoșe, care conținea cărți de școală, pe bancheta din spate, și o deschise pe cealaltă. Un câine cu capul ciufulit se uită în afară.

– Salut, Jackson, îi zise Sachs, mângâindu-l pe cap.

Micul bișon havanez înhăță biscuitul Milk-Bone pe care i-l oferise detectiva. Sachs îl luase dintr-un suport pentru căni, al cărui singur rol era de depozit pentru gustarea câinelui. Obiceiul lui Sachs de a accelera și de a coti în mare viteză nu recomanda să aibă un conținut lichid.

– Stuart n-a putut să te conducă până aici? Ce fel de domn e?

– Are meci de fotbal[1]. Vrea să facă sport. Așa sunt majoritatea băieților?

În timp ce pătrundea în trafic, Sachs scoase un râs sardonic și zise:

– Da.

Ar fi putut să pară o întrebare ciudată din partea unei fete de vârsta aceea, pentru că majoritatea lor ar fi știut totul despre băieți și sporturi. Dar Pam Willoughby nu făcea parte din majoritatea fetelor. Când era mică, tatăl ei murise în timpul unei misiuni de menținere a păcii a ONU, iar mama ei, instabilă psihic, intrase în activitățile ilegale, politice și religioase, ale aripii drepte; devenise din ce în ce mai militantă. Fusese condamnată la închisoare pe viață pentru omucidere (era responsabilă pentru plasarea unei bombe la sediul ONU cu câțiva ani în urmă, acțiune în urma căreia muriseră șase oameni), iar acum își executa pedeapsa. Amelia Sachs și Pam se întâlniseră atunci când detectiva o salvase pe fată de un criminal în serie. Apoi fata dispăruse, dar, printr-o întâmplare, Sachs o salvase din nou, cu puțin timp în urmă.

Eliberată de familia ei sociopată, Pam fusese dată în îngrijirea unei familii cumsecade din Brooklyn – nu înainte ca Sachs să verifice perechea respectivă ca un agent secret care plănuiește o vizită prezidențială. Lui Pam îi plăcea să stea cu familia aceea.

[1] Este vorba de *soccer*, fotbal european, nu de *football*, fotbal american. (n.tr.)

Dar ea și Sachs continuau să petreacă mult timp împreună și erau foarte apropiate. Mama adoptivă a lui Pam era deseori ocupată cu îngrijirea a cinci copii mai mici, așa că Sachs juca rolul unei surori mai mari.

Asta le convenea amândurora. Sachs își dorise întotdeauna copii. Dar apăruseră tot soiul de complicații. Plănuise să întemeieze o familie cu primul prieten serios din viața ei, dar el, un polițist coleg cu ea, se dovedise a fi cea mai proastă alegere din întreaga lume (extorsiune, agresiune și până la urmă închisoare, pentru început). După el, Sachs rămăsese singură până îl întâlnise pe Lincoln Rhyme, iar de atunci rămăsese cu el. Rhyme nu prea putea avea copii, dar era un om bun, corect și inteligent, și putea să țină separate profesionalismul său rigid și viața sa casnică, lucru pe care nu-l reușeau mulți bărbați.

Însă întemeierea unei familii ar fi fost dificilă în acel moment al vieților lor; trebuiau să se confrunte cu pericolele, cu solicitările muncii de poliție și cu energia plină de neastâmpăr pe care o simțeau amândoi – și cu nesiguranța privind sănătatea lui Rhyme în viitor. Și mai aveau de depășit și o anumită barieră fizică, deși problema, după cum aflaseră ei, era a lui Sachs, nu a lui Rhyme (acesta era perfect capabil să fie tată al unei familii).

Deci, pentru moment, relația ei cu Pam îi era suficientă. Lui Sachs îi plăcea rolul pe care îl juca și îl lua în serios; fata își diminua reticența de a avea încredere în adulți. Iar lui Rhyme îi făcea cu adevărat plăcere prezența ei. În momentul acela o ajuta să stabilească structura unei cărți despre experiențele trăite de ea în lumea subterană a aripii drepte, carte ce urma să fie intitulată *Captivitate*. Thom îi spusese fetei că avea șanse mari să ajungă la emisiunea lui Oprah.

În timp ce depășea un taxi, Amelia zise:

– Nu mi-ai răspuns. Cum a fost învățatul?

– Grozav.

– V-ați pregătit pentru testul de joi?

– Ne-am pregătit. Nu-i nicio problemă.

Sachs începu să râdă:

– Azi n-ați deschis nicio carte, nu-i așa?

– Amelia, fii serioasă! A fost o zi atât de frumoasă! Vremea a fost urâtă toată săptămâna. *Trebuia* să ieșim să ne plimbăm!

Prima intenție a lui Sachs a fost să-i amintească fetei de importanța pe care o aveau notele bune în privința examenului final. Pam era deșteaptă, cu un coeficient de inteligență ridicat și cu o poftă ieșită din comun pentru citit, dar după viața ei școlară bizară i-ar fi fost dificil să intre într-un colegiu bun. Însă fata arăta atât de fericită, încât Amelia își reprimă orice altă replică.

– Și ce-ți făcut?

– Doar ne-am plimbat. Până în Harlem, în jurul bazinului. Și a avut loc un concert, lângă hangarul pentru bărci, era doar o formație care interpreta cântece făcute celebre de alții, dar știi, au imitat *nemaipomenit* Coldplay[1]...

Pam se gândi un timp, apoi adăugă:

– Cel mai mult am discutat, eu și Stuart. Despre nimic. Dacă mă întrebi, cred că așa e cel mai bine.

Amelia Sachs nu putu s-o contrazică.

– E drăguț?

– Oh, da. Foarte drăguț.

– Ai o fotografie a lui?

– Amelia! Așa ceva n-ar fi frumos.

– Ce-ai zice dacă, după ce terminăm cazul ăsta, am cina împreună, doar noi trei?

– Da? Chiar vrei să-l întâlnești?

– Orice băiat care iese cu tine ar trebui să știe că ai pe cineva care-ți păzește spatele. Cineva care are pistol și cătușe. Și acum ai grijă de câine, am chef să șofez.

Sachs schimbă viteza, apăsă pe accelerație și lăsă două semne de exclamație din cauciuc pe asfaltul negru.

---

[1] Formație britanică de muzică rock, înființată în 1997. (n.tr.)

CAPITOLUL OPT

De când Amelia Sachs începuse să petreacă ocazional nopți și weekenduri acasă la Rhyme, apăruseră anumite schimbări în clădirea victoriană. Când Lincoln locuise singur acolo, după accident și înainte s-o cunoască pe Sachs, locuința fusese mai mult sau mai puțin curată – asta depindea de un singur lucru: dacă își concediase sau nu personalul auxiliar și menajerele –, dar nu fusese niciodată descrisă de cuvântul „acasă". Nimic personal nu înfrumusețea pereții – niciunul dintre certificatele, diplomele, citațiile pentru merite și medaliile pe care le primise în timpul celebrei perioade în care fusese conducătorul Secției pentru locul crimei a NYPD. Nici vreo fotografie a părinților săi, a lui Teddy și Anne, sau a familiei unchiului său, Henry.

Sachs nu aprobase asta.

– Trecutul tău, familia ta sunt ceva important, îi explicase ea. Rhyme, îți cenzurezi istoria.

Lincoln nu-i văzuse niciodată apartamentul – locuința nu era accesibilă handicapaților –, dar știa că încăperile erau înțesate cu dovezi ale istoriei *sale*. Sigur, văzuse multe fotografii: Amelia Sachs ca fetiță frumoasă (cu pistrui care dispăruseră cu mult timp în urmă) care nu zâmbea prea mult; ca elevă de liceu, cu unelte în mână; ca fiică de vârsta colegiului, flancată în vacanță de un tată polițist zâmbitor și o mamă încruntată; ca model pentru reviste și reclame, ochii ei oferind acea răceală

elegantă care era obligatorie (dar care reprezenta, după cum știa Rhyme, doar dispreț pentru faptul că modelele erau considerate mai mult niște cuiere pentru haine).

Și sute de alte poze, făcute în mare parte de tatăl Ameliei, individul cu un Kodak pe care-l manevra cu repeziciune.

Sachs privise atentă pereții goi ai lui Rhyme și se dusese acolo unde personalul nu se ducea – nici măcar Thom –, respectiv la cutiile de carton din subsol, o mulțime de cutii care conțineau dovezi despre viața anterioară a lui Rhyme, viața de Dinainte, artefacte ascunse și nemenționate, așa cum nu-i vorbești celei de-a doua neveste despre cea dintâi. Multe dintre certificatele, diplomele și fotografiile de familie de acolo umpleau acum pereții și polițele.

Inclusiv o poză pe care Rhyme o privea în momentul acela – a lui, spre sfârșitul adolescenței, în trening, fotografie făcută după ce participase la un concurs sportiv școlar. Îl arăta cu păr nesupus și un nas proeminent, gen Tom Cruise, aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, după ce terminase ceea ce probabil fusese o cursă de o milă. Rhyme nu fusese niciodată un sprinter, lui îi plăceau lirismul și eleganța distanțelor mai lungi. Considerase alergatul „un proces". Uneori nu-i venea să se oprească nici după ce trecuse linia de sosire.

Familia sa trebuie să fi fost în tribune. Atât tatăl, cât și unchiul său locuiau în suburbiile orașului Chicago, despărțite însă de ceva distanță. Casa lui Lincoln era spre vest, pe terenul plat, cam sterp, care mai era încă ocupat parțial de ferme, o țintă atât pentru investitori fără minte, cât și pentru tornade înspăimântătoare. Henry Rhyme și familia sa erau, cumva, imuni față de ambele categorii, locuind pe malul lacului, în Evanston[1].

Henry făcea naveta de două ori pe săptămână ca să-și predea cursurile de fizică avansată la Universitatea din Chicago, o călătorie lungă, cu două trenuri, prin multiplele diviziuni sociale ale orașului. Soția sa, Paula, preda la Northwestern. Cuplul avea trei copii, Robert, Marie și Arthur, toți botezați după

[1] Localitate pe malul lacului Michigan, la nord de Chicago. (n.tr.)

savanți – Oppenheimer și Curie fiind cei mai cunoscuți. Art fusese numit după Arthur Compton, care condusese în 1942 celebrul Laborator Metalurgic al Universității din Chicago, denumire care ascundea proiectul pentru crearea primei reacții nucleare în lanț controlate. Toți copiii urmaseră școli bune. Robert se dusese la Nortwestern Medical, Marie la UC-Berkeley iar Athur la MIT.

Robert murise cu mulți ani în urmă, într-un accident industrial în Europa. Marie lucra în China, pe probleme de mediu. Cât despre rudele lui Rhyme, rămăsese una singură din patru: mătușa Paula locuia acum într-un azil, printre amintirile vii și coerente din urmă cu șaizeci de ani, în timp ce trăia prezentul prin fragmente ametitoare.

Rhyme continuă să privească fotografia în care era el însuși. Era incapabil să se uite în altă parte, și-și amintea concursul... În orele sale de la colegiu, profesorul Henry Rhyme își arăta aprobarea ridicând ușor din sprânceană. Dar pe terenul de sport sărea în picioare în tribună, fluiera și-i striga lui Lincoln: „Forțează, forțează, forțează, poți s-o faci!" Îl încuraja să treacă primul linia de sosire (ceea ce reușea destul de des).

După antrenament, Rhyme presupuse că plecase împreună cu Arthur. Băieții petreceau împreună cât mai mult timp cu putință, umplând spațiul dintre frați. Robert și Marie erau considerabil mai mari decât Arthur, iar Lincoln era fiu unic.

Așa că Lincoln și Arthur se adoptaseră reciproc. Frații-surogat plecau în aventurile lor în majoritatea weekendurilor și în fiecare vară, deseori în automobilul Corvette al lui Arthur (unchiul Henry, chiar dacă era profesor, câștiga de câteva ori mai mult decât tatăl lui Rhyme; Teddy era și el cercetător, dar se simțea mai bine când nu era în lumina reflectoarelor). Excursiile băieților erau aventuri tipice adolescenților – fete, meciuri, filme, discuții, mâncat burgeri și pizza, băut bere pe furiș și explicat lumea. Și iarăși fete.

Acum, stând în noul său scaun cu rotile TDX, Rhyme se întrebă unde anume se dusese cu Arthur după antrenament.

Arthur, fratele lui surogat...

Care nu venise niciodată să-l vadă după ce şira spinării i se rupsese ca o bucată de lemn stricat.

„De ce, Arthur? Spune-mi de ce..."

Dar aceste amintiri fură întrerupte de soneria de la uşa casei sale. Thom se grăbi spre hol şi, după un moment, în încăpere pătrunse un bărbat zvelt, cu început de chelie şi îmbrăcat în frac. Mel Cooper îşi împinse ochelarii groşi în sus pe nas şi dădu din cap spre Rhyme.

– Bună ziua.

– Ţinută oficială? întrebă Rhyme, uitându-se la frac.

– E pentru concursul de dans. Dacă am fi fost finalişti, n-aş fi venit, zise Cooper, apoi îşi scoase jacheta şi papionul, după care îşi suflecă mânecile cămăşii cu horbotă. Ce avem, ce-i cu cazul acela *unic* despre care mi-ai vorbit?

Rhyme îi povesti.

– Îmi pare rău pentru vărul tău, Lincoln. Nu cred că l-ai menţionat vreodată.

– Ce crezi despre modul de operare?

– Dacă-i adevărat, atunci e strălucit, zise Cooper, uitându-se la lista de dovezi referitoare la uciderea lui Alice Sanderson.

– Ce crezi? întrebă Rhyme.

– Ei bine, jumătate dintre dovezile împotriva vărului tău erau în maşină sau în garaj. Mult mai uşor să le plantezi acolo, decât în casă.

– Exact aşa gândeam şi eu.

Se auzi din nou soneria. După un moment, Rhyme auzi paşii asistentului, care se întorcea singur. Detectivul se întrebă dacă adusese cineva un pachet. Apoi în minte îi apăru o idee: era duminică. Vizitatorul putea să fie în haine de stradă şi încălţat cu tenişi, care n-ar fi scos niciun sunet pe podeaua holului.

Bineînţeles.

Tânărul Ron Pulaski apăru de după colţ şi dădu timid din cap. Nu mai era un poliţist începător, patrula în uniformă de

câțiva ani. Dar arăta ca un novice, iar pentru Rhyme asta și era. Și, probabil, va fi întotdeauna.

Pantofii erau într-adevăr pantofi de sport Nike, dar tânărul purta o cămașă hawaiiană foarte stridentă peste blugi. Părul lui blond fusese tuns cu creastă, iar o cicatrice proeminentă îi însemna fruntea – o amintire de pe urma unui atac aproape fatal din timpul primului său caz împreună cu Rhyme și Sachs. Atacul fusese atât de puternic, încât Ron suferise o leziune cerebrală și fusese aproape gata să părăsească poliția. Tânărul decisese să lupte pentru vindecare și să rămână în NYPD, inspirat în mare parte de Rhyme (un fapt pe care i-l împărtășise doar lui Sachs, nu și criminalistului, dar Amelia răspândise știrea).

Ron clipi văzând fracul lui Cooper, apoi îi salută pe amândoi bărbații, dând din cap.

– Pulaski, farfuriile tale sunt impecabile? Ai udat florile? Ai pus resturile de mâncare în pungile din congelator?

– Am plecat imediat, domnule.

Bărbații voiau să înceapă discuția despre caz, când auziră vocea Ameliei, din prag.

– Ați organizat un bal mascat! exclamă ea, uitându-se la fracul lui Cooper și la cămașa stridentă a lui Pulaski, după care îi zise laborantului: Arăți tare deștept. Ăsta-i cuvântul pentru cineva în frac, nu-i așa? „Deștept"[1].

– Din nefericire, mie îmi vine în minte doar „semifinalist".

– Greta a suportat bine eliminarea?

Cooper anunță că minunata sa prietenă scandinavă „se întâlnise cu prietenele ei iar acum își îneca supărarea în Aquavit[2]. Băutura din țara ei natală. O chestie de nebăut, după părerea mea".

– Ce mai face mama ta?

Cooper locuia cu mama sa, o doamnă aprigă, stabilită de mult timp în Queens.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, cuvântul *smart* înseamnă atât „elegant", cât și „deștept". (n.tr.)

[2] Băutură alcoolică distilată din cereale și aromată cu chimen. (n.tr.)

– Bine. A ieşit să ia prânzul la Boat House.

Sachs întrebă de soţia lui Pulaski şi de cei doi copii ai acestuia. Apoi adăugă:

– Îţi mulţumim că ai venit duminica. După care îi zise lui Rhyme: I-ai spus cât de mult apreciem gestul său, nu-i aşa?

– Sigur că i-am spus, mormăi acesta. Acum, dacă am putea să trecem la treabă... Ce-ai adus? întrebă el, uitându-se la plicul mare, cafeniu, pe care-l ducea Amelia.

– Lista dovezilor şi a fotografiilor referitoare la cazul furtului monedelor şi la cel al violului.

– Unde se află acum dovezile?

– Au fost arhivate în depozitul pentru dovezi din Long Island.

– Hai să aruncăm o privire.

Sachs luă un marker şi începu să scrie pe un alt panou, aşa cum procedase şi cu dosarul vărului lui Rhyme.

OMUCIDERE / FURT – 27 MARTIE

27 martie
Delict: Omucidere, furt a şase cutii cu monede rare
Cauza morţii: sângerare, şoc, datorită multiplelor răni prin înjunghiere
Localizare: Bay Ridge, Brooklyn
Victima: Howard Schwartz
Suspect: Randall Pemberton

LISTA DOVEZILOR DIN CASA VICTIMEI

- Grăsime
- Stropi uscaţi de fixativ
- Fibre de poliester
- Fibre de lână
- Urme de pantofi sport mărimea 9 ½
- Un martor a anunţat că un bărbat cu o vestă cafenie a fugit spre o Honda Accord neagră.

INVENTARUL DOVEZILOR DIN CASA ŞI MAŞINA SUSPECTULUI

- Grăsime pe umbrela din hol, care se potrivea cu cea găsită în casa victimei
- O pereche de pantofi sport mărimea 9 ½
- Fixativ Clairol, ce se potrivea cu stropii găsiţi la locul crimei
- Cuţit / Urme pe mâner
- Praf ce nu se potrivea nici cu locul crimei, nici cu casa suspectului
- Bucăţi mici de carton vechi
- Cuţit / Urme pe lamă
- Sângele victimei, care se potrivea
- Suspectul poseda o Honda Accord 2004 neagră
- O monedă identificată ca provenind din colecţia victimei

- O vestă cafenie, produsă de Culberton Outdoor Company; fibrele de poliester se potrivesc cu cele găsite la locul crimei
- O pătură de lână în mașină; fibrele de lână se potrivesc cu cele de la locul crimei

Notă: Înainte de proces, investigatorii i-au cercetat pe comercianții importanți de monede din zona orașului sau de pe internet. Niciunul n-a încercat să comercializeze respectivele monede furate.

– Deci făptașul nostru a furat monedele și le-a păstrat. „Praf ce nu se potrivea nici cu locul crimei, nici cu casa suspectului"... Asta înseamnă că provenea, probabil, din casa făptașului. Dar ce fel de praf era? Nu l-au analizat? întrebă Rhym, clătinând din cap. Bine, să văd fotografiile. Unde sunt?

– Le pregătesc. Ai răbdare.

Sachs găsi niște bandă adezivă și prinse fotografiile pe un al treilea panou. Rhyme se trase cu scaunul pe rotile mai aproape și se uită atent la zecile de fotografii de la locul crimei. Spațiul locuibil al colecționarului de monede era ordonat, cel al făptașului nu prea. Bucătăria, în care fuseseră găsite moneda și cuțitul – sub chiuvetă –, era un adevărat haos, iar masa era acoperită cu farfurii murdare și cutii de mâncare. Pe masă se mai găsea și un vraf de corespondență, cea mai mare parte a acesteia părând a fi alcătuită din chestii fără importanță.

– Următorul caz, anunță Rhyme. Dați-i drumul, adăugă el, încercând să nu-și arate nerăbdarea prin voce.

OMUCIDERE / VIOL – 18 APRILIE

18 aprilie
Delict: Omucidere, viol
Cauza morții: Strangulare
Localizare: Brooklyn
Suspect: Joseph Knightly

DOVEZI DIN CASA SUSPECTULUI

- Prezervativ Durex conținând lubrifiant identic cu cel găsit în victimă
- O bucată de sfoară ale cărei fibre se potriveau cu cele găsite la locul crimei, cu sângele victimei pe ea, împreună cu un fir, lung de cinci centimetri, din nailon BASF B35, probabil din părul unei păpuși
- Săpun Colgate-Palmolive Softsoap
- Bandă adezivă, marca American Adhesive
- Mânuși de latex, ce se potriveau cu crâmpeiele găsite la locul crimei
- Șosete bărbătești din lână/poliester, ce se potriveau cu fibrele găsite la locul

crimei; altă pereche identică în garaj, ce conținea urme din sângele victimei
- Tutun din țigarete Tareyton (vezi nota de mai jos)

DOVEZI DIN APARTAMENTUL VICTIMEI

- Urme de săpun pentru mâini Colgate-Palmolive Softsoap
- Lubrifiant de prezervativ
- Fibre de frânghie
- Praf lipit de banda adezivă, care nu se potrivea cu nimic din apartament
- Bandă adezivă marca American Adhesive
- Crâmpeie de latex
- Fibre de lână/poliester, negre
- Tutun pe victimă (a se vedea nota de mai jos)
- O bucată de sfoară de circa o jumătate de metru

– Presupusul făptaș și-a luat șosetele cu sânge pe ele și le-a adus acasă? Aiurea! Asta-s dovezi plantate! zise Rhyme, apoi parcurse din nou materialul. Ce-i cu „nota de mai jos"?

Sachs o găsi: câteva paragrafe adresate procurorului de detectivul care condusese ancheta, despre posibile probleme în legătură cu cazul. I le arătă lui Rhyme.

Stan,

Câteva potențiale erori pe care apărarea ar putea încerca să le pună în discuție:

– Rezultat probabil contaminat: crâmpeie similare de tutun găsite la locul crimei și în casa făptașului, dar nici victima, nici suspectul nu fumau. Polițiștii care au efectuat arestarea și echipa care a cercetat locul crimei au fost chestionați, dar l-au asigurat pe detectivul care a condus ancheta că n-au fost ei sursa.

– Nu s-a găsit niciun material care să fie legat de vreun ADN, altul decât sângele victimei.

– Suspectul are alibi, martori oculari care îl plasau lângă propria-i casă în momentul delictului – la vreo șase kilometri de locul crimei. Martorul alibiului e un vagabond căruia suspectul îi dădea ocazional bani.

– Avea un alibi, atrase atenția Sachs. Iar juriul n-a crezut în el. Ușor de înțeles.

– Ce crezi, Mel? întrebă Rhyme.

– Povestea e ciudată. Fiecare amănunt se potriveşte prea bine.

Pulaski dădu din cap şi spuse:

– Fixativul, săpunul, fibrele, lubrifiantul... totul.

Cooper continuă:

– Sunt alegeri ciudate pentru dovezi plantate. Şi să ne uităm la ADN – nu-i ADN-ul suspectului la locul faptei, este cel al *victimei* în casa suspectului. Aşa e mult mai uşor de plantat.

Rhyme continuă să examineze toate planşele, parcurgându-le încet.

– Dar nu toate dovezile se potrivesc, adăugă Sahs. Cartonul vechi şi praful – astea nu-s legate de niciunul din cele două locuri.

– Şi tutunul, zise Rhyme. Nici victima, nici ţapul ispăşitor nu fumau. Asta înseamnă că urmele au rămas de la adevăratul făptaş.

– Şi ce-i cu părul de păpuşă? întrebă Pulaski. Înseamnă că individul are copii?

– Lipeşte fotografiile *astea*, ordonă Rhyme. Hai să aruncăm o privire.

Apartamentul victimei şi casa făptaşului fuseseră analizate bine de Unitatea de Cercetare a Locului Crimei – ca şi celelalte locuri. Rhyme privi atent fotografiile.

– Nu-i nicio păpuşă. Nicio jucărie. Poate că adevăratul ucigaş are copii sau vreo legătură cu jucăriile. Şi fumează sau are acces la ţigări sau tutun. Bine. Oh, avem totuşi ceva!

– Hai să facem o schiţă de profil. Să-i spunem „Domnul X". Dar mai avem nevoie de ceva pentru făptaşul nostru... Ce dată este astăzi?

– E 22 mai, zise Pulaski.

– Bine. Subiect necunoscut Cinci Douăzeci şi Doi. Sachs, dacă vrei, spuse Rhyme, făcând semn cu capul către panou. Hai să începem profilul.

PROFILUL FĂPTAȘULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil fumează sau locuiește/lucrează cu cineva care fumează, sau în apropierea unei surse de tutun
- Are copii sau locuiește/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Este interesat de artă, monede?

DOVEZI NEPLANTATE

- Praf
- Carton vechi
- Păr de păpușă, nailon 6 tip BASF B35
- Tutun de la țigări Tareyton

„Mda, e un început, își spuse el, chiar dacă-i unul jalnic."

– Să-i sunăm pe Lon și Malloy? întrebă Sachs.

Rhyme pufni:

– Și *ce* să le spunem? zise el și făcu semn cu capul către schiță. Cred că mica noastră operațiune clandestină va fi încheiată foarte repede.

– Adică treaba asta nu-i oficială? întrebă Pulaski.

– Bine ai venit în ilegalitate, îi zise Sachs.

Tânărul polițist digeră informația.

– De aceea suntem deghizați, adăugă Cooper, arătând spre banda de satin negru de pe pantalonii costumului său, și probabil că făcu și cu ochiul, însă Rhyme nu văzu prea bine prin ochelarii săi închiși la culoare. Care vor fi următorii noștri pași?

– Sachs, sună la Locul Crimei din Queens. Nu putem să punem mâna pe dovezile din cazul vărului meu. Din cauză că procesul urmează să înceapă, toate dovezile sunt în custodia procuraturii. Dar vezi dacă cineva de la depozit ne poate trimite dovezile delictelor mai vechi – violul și furtul de monede. Vreau praful, cartonul și frânghia. Pulaski, tu ai să te duci în Big Building. Vreau să te uiți prin dosarele tuturor omuciderilor din ultimele șase luni.

– *Tuturor* omuciderilor?

– N-ai auzit că primarul a făcut curățenie în oraș? Fii recunoscător că nu ești în Detroit sau Washington. Flintlock s-a gândit la aceste *două* cazuri. Pun pariu că mai sunt și altele. Caută

delicte nerezolvate, poate-i vorba de furt, poate de viol, care sfârşesc cu omucidere. O situaţie clară de dovezi circumstanţiale şi un telefon anonim imdiat după delict. Oh, şi un suspect care jură că-i nevinovat.

– Bine, domnule.

– Şi noi? întrebă Mel Cooper.

– Noi aşteptăm, mormăi Rhyme, de parcă vorba aceea ar fi fost o obscenitate.

CAPITOLUL NOUĂ

O tranzacție minunată.

Acum sunt satisfăcut. Merg pe stradă, fericit, mulțumit. Răsfoind imaginile pe care abia le-am adăugat colecției mele. Imagini ale lui Myra 9834. Cele vizuale sunt înregistrate în memoria mea. Casetofonul digital le-a înregistrat pe celelalte.

Merg pe stradă, privind șaisprezecii din jurul meu.

Îi văd scurgându-se pe trotuare. În mașini, autobuze, taxiuri, camioane.

Îi văd prin ferestre, demni de uitare în timp ce-i privesc.

Șaisprezecii... Ah, nu sunt singurul care mă refer la oameni în felul acesta. Absolut deloc. E o prescurtare obișnuită în industria noastră. Dar eu sunt, probabil, singurul care *preferă* să se gândească la oameni ca la șaisprezeci, care se simte mulțumit de acest gând.

Un număr cu șaisprezece cifre e mult mai precis și mai eficient decât un nume. Numele mă fac să fiu nervos. Nu-mi place. Nu-i bine pentru mine și nu-i bine pentru nimeni când sunt nervos. Numele... ah, teribil! De exemplu, numele de familie Jones și Brown reprezintă, fiecare, aproximativ 0,6 la sută din populația Statelor Unite. Moor e doar 0,3 la sută, iar favoritul tuturor, Smith, are un procent uluitor. Există aproape trei milioane de Smith în toată țara. (Iar numele de botez, dacă vă interesează: John? Nu. E doar pe locul doi – cu 3,2 la sută. Învingătorul e James, cu 3,3 la sută.)

Gândiți-vă la implicații. Aud pe cineva spunând: „James Smith". Foarte bine, *la care* James Smith se referă, când există sute de mii? Și ăștia sunt doar cei în viață! Adunați-i pe toți James Smith din istorie.

Oh, Doamne!

Înnebunesc doar când mă gândesc!

Devin nervos...

Iar consecințele erorilor pot fi serioase. Să zicem că suntem în Berlin, în 1938. Herr Wilhelm Frankel este un Wilhelm Frankel evreu sau unul creștin? Asta înseamnă o mare diferență și, indiferent ce simțiți în legătură cu ei, băieții ăia în cămăși cafenii erau adevărate genii în urmărirea identităților (și foloseau calculatoare ca să facă asta!).

Numele duc la erori. Erorile sunt zgomot. Zgomotul e contaminare. Contaminarea trebuie eliminată.

Pot exista zeci de Alice Sanderson, dar numai o Alice 3895, care și-a sacrificat viața pentru ca eu să dețin o familie americană pictată de dragul domn Prescott.

Myra Weinburg? Ah, cu siguranță că nu-s prea multe. Dar mai mult de una. Și doar Myra 9834 s-a sacrificat pentru ca eu să fiu satisfăcut.

Pun pariu că există o grămadă de DeLeon Williams, dar numai 6832-5794-8891-0923 va intra în închisoare pentru totdeauna pentru că a violat-o și a ucis-o pe Myra, astfel încât eu să rămân liber și să fac iar și iar ce-am mai făcut.

Sunt în drum spre casa lui în acest moment (de fapt, a prietenei sale, după cum am aflat), ducând suficiente dovezi pentru a fi sigur că sărmanul individ va fi condamnat pentru viol și asasinat după o oră de deliberări.

DeLeon 6832...

Am sunat deja la 911, un apel în care am anunțat că un Dodge bej vechi – modelul mașinii sale – se îndepărta în mare viteză de locul crimei, cu un bărbat înăuntru, un negru. „Pot să-i văd mâinile. Sunt pline de sânge! Oh, trimiteți pe cineva aici chiar acum! Țipetele au fost teribile!"

Ce suspect perfect o să fie DeLeon 6832! Cam jumătate dintre făptaşi comit violul sub influenţa alcoolului sau a drogurilor (el bea acum bere în cantitate moderată, dar cu câţiva ani în urmă a urmat un tratament de dezalcoolizare). Majoritatea victimelor unui viol îl cunosc pe agresor (DeLeon 6832 a făcut nişte lucrări de tâmplărie pentru băcănia în care răposata Myra 9834 îşi făcea în mod regulat cumpărăturile, deci e logic să presupunem că se cunoşteau, deşi probabil nu se cunoşteau).

Majoritatea violatorilor au trezeci de ani sau mai puţin (după cum se va dovedi, asta-i vârsta lui DeLeon 6832). Spre deosebire de vânzătorii şi utilizatorii de droguri, nu au fost arestaţi de mai multe ori până atunci, cu excepţia cazurilor de abuz în familie – iar băiatul meu are o condamnare pentru că a agresat o prietenă; ce caz perfect! Majoritatea violatorilor sunt din clasele sociale inferioare şi sunt dezavantajaţi din punct de vedere economic (DeLeon 6832 e şomer de luni de zile).

Iar acum, doamnelor şi domnilor din juriu, vă rog să reţineţi că înainte cu două zile de viol, acuzatul a cumpărat o cutie de prezervative Trojan-Enz, ca şi cele două găsite lângă trupul victimei. (Cât despre cele două folosite în realitate – ale mele –, au dispărut de mult timp, bineînţeles. Chestia cu ADN-ul e foarte periculoasă, mai ales că în New York se colectează mostre în cazul oricărui delict, nu numai al violurilor. Iar în Anglia o să ţi se ia în curând probe şi când o să fii citat pentru că potaia ta a murdărit trotuarul sau pentru că ai cotit riscant cu maşina.)

Mai e un fapt pe care poliţia ar trebui să-l ia în considerare, dacă şi-a făcut temele. DeLeon 6832 era un veteran care luptase în Irak şi nu se ştia prea bine ce se întâmplase cu pistolul lui de calibru .45 când părăsise serviciul militar. Nu avusese ce să predea. Arma fusese „pierdută" în luptă.

Dar, ciudat, individul cumpărase, cu câţiva ani în urmă, muniţie de calibru .45.

Dacă poliţia avea să afle asta – ceea ce se putea face cu uşurinţă –, atunci avea să concluzioneze că suspectul era înarmat. Şi, dacă săpa puţin mai adânc, avea să afle că individul

fusese tratat într-un spital al Administrației Veteranilor – pentru sindromul stresului posttraumatic.

Un suspect înarmat și instabil psihic?

Ce polițist *n-ar fi înclinat* să tragă primul?

Să sperăm că-i așa. Nu-s încrezător pe deplin în șaisprezecii pe care-i aleg. Nu știi niciodată dacă nu apare un alibi neașteptat. Sau juranți idioți. Poate că DeLeon 6832 o să sfârșească azi într-un sac pentru cadavre. De ce nu? Nu merit *un pic* de noroc drept compensație pentru irascibilitatea pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Știți, nu-i întotdeauna o viață ușoară...

Trebuie să merg cam o jumătate de oră pe jos ca să ajung în casa lui din Brooklyn. Sunt încă foarte satisfăcut de tranzacția mea cu Myra 9834, așa că îmi face plăcere să mă plimb. Rucsacul atârnă greu în spatele meu. Conține nu numai dovezile pe care urmează să le plantez și pantoful care lasă urma de pas a lui DeLeon 6832, dar mai e încărcat și cu niște comori pe care le-am găsit colindând astăzi pe străzi. Din nefericire, în buzunarul meu se află doar un mic trofeu de la Myra 9834, o bucată din unghia ei. Mi-ar fi plăcut să fie ceva mai personal, dar morții din Manhattan sunt chestii importante, iar lipsa unor părți din ei atrage atenția.

Grăbesc un pic pasul, bucurându-mă de bătaia triplă a rucsacului. Mă bucur de duminica senină de primăvară și de amintirile tranzacției mele cu Myra 9834.

Mă bucur de confortul complet oferit de ideea că în ciuda faptului că sunt cea mai periculoasă persoană din orașul New York, sunt, în același timp, invulnerabil, sunt virtual invizibil pentru toți șaisprezecii care ar dori să-mi facă rău.

Lumina îi atrase atenția.

O fulgerare din stradă.

Roșie.

Altă fulgerare. Albastră.

Telefonul se afla în mâna lui DeLeon Williams. Tocmai suna un prieten, încercând să-l găsească pe individul pentru care

obișnuia să lucreze, individul care fugise din oraș după ce firma sa de tâmplărie dăduse faliment, lăsând în urmă numai datorii, inclusiv mai mult de 4 000 de dolari datorați celui mai de încredere angajat al său, DeLeon Williams.

– Leon, spunea individul de la celălalt capăt al liniei, nu știu unde e rahatul ăla. A plecat și...

– Sună-mă tu.

Clic.

Palmele bărbatului solid transpirau, în timp ce acesta privea prin perdeaua pe care el și Janeece abia o puseseră sâmbătă. (Williams se simțise tare rău că fata trebuise să plătească pentru ea – oh, ura să fie șomer.) Observă că luminile veneau de la girofarurile a două mașini de poliție fără însemne. Doi detectivi coborâră, descheindu-și hainele – nu din cauză că primăvara era atât de călduroasă. Mașinile se grăbiră să blocheze intersecția.

Detectivii priviră în jur cu grijă, apoi – distrugând ultima speranță a lui DeLeon că era doar o coincidență stranie – se duseră la Dodge-ul bej al lui Williams, notară numărul, priviră înăuntru. Unul din ei spuse ceva la radio.

Buzele lui Williams se strâmbară, într-o expresie de disperare, și un oftat plin de scârbă ieși din plămânii săi.

Individa o făcuse din nou.

„Individa..."

În urmă cu un an, Williams avusese o relație cu o femeie care era nu numai sexy, ci și deșteaptă și amabilă. Sau așa i se păruse la început. Dar la puțină vreme după ce începuseră să-și ia relația în serios, femeia se transformase într-o vrăjitoare furioasă. Prost dispusă, geloasă, răzbunătoare. Instabilă psihic... Fusese cu ea vreo patru luni și acestea fuseseră cele mai groaznice din viața lui. Iar o mare parte din acest timp și-l pierduse apărându-i pe copiii individei de propria lor mamă.

Faptele lui bune îl vârâseră în închisoare. Într-o seară, Leticia dăduse cu pumnul în fiica ei pentru că nu spălase o farfurie suficient de bine. Williams apucase instinctiv brațul femeii,

iar fata fugise plângând. DeLeon o liniștise pe mamă, iar problema păruse rezolvată. Dar după câteva ore, în timp ce stătea pe verandă gândindu-se cum să țină copiii departe de ea – poate să-i trimită tatălui lor –, sosise poliția, iar el fusese arestat.

Leticia depusese plângere că a fost agresată și arătase vânătaia de pe braț ce rezultase când o împiedicase să lovească fetița. Wiliams era îngrozit și explicase ce s-a întâmplat, dar polițiștii nu avuseseră de ales și fuseseră siliți să-l aresteze. Cazul ajunsese la tribunal, dar Williams nu dorea s-o lase pe fetiță să depună mărturie în apărarea lui, deși fata ar fi vrut s-o facă. Fusese găsit vinovat de brutalitate, iar sentința a fost „muncă în folosul societății".

Însă în timpul procesului el depusese mărturie despre cruzimea Leticiei. Procurorul îl crezuse și dăduse numele femeii Departamentului de Servicii Sociale. Un activist social se dusese la ea acasă ca să investigheze modul în care erau tratați copii, iar aceștia fuseseră luați și încredințați în custodie tatălui lor.

Leticia începuse să-l hăituiască pe Williams. Toată treaba durase mult timp, dar apoi ea dispăruse, cu luni în urmă, iar Williams începuse să creadă că-i în siguranță...

Și acum povestea asta! Știa că Leticia era în spatele ei.

Iisuse, Dumnezeule, cât de mult poate îndura un om?

Williams se uită din nou. Nu! Detectivii își scoseseră pistoalele!

Un val de groază îl străbătu. Individa își bătuse unul dintre copii și pretinsese că o făcuse el? Nu l-ar fi surprins să fie așa...

Mâinile lui Williams tremurau și bărbatul plângea cu lacrimi mari, care se scurgeau pe fața lui latră. Simțea că-l copleșește aceeași panică ce-l doborâse în războiul din deșert, atunci când se întorsese spre amicii săi, tocmai la timp ca să-l vadă pe Alabaman cel zâmbăreț transformându-se într-o masă roșie de resturi, mulțumită unei grenade irakiene propulsate de o rachetă. Până în momentul acela, Williams fusese bine – mai mult sau mai puțin. Se trăsese în el, fusese împroșcat de nisip aruncat de gloanțe, leșinase de căldură. Dar faptul că-l văzuse pe Jason

transformat într-o *chestie* îl afectase în mod fundamental. Sindromul stresului posttraumatic cu care se pricopsise atunci reveni în mare viteză.

O teamă teribilă, fără speranță.

– Nu, nu, nu, nu.

Williams gâfâia, străduindu-se să respire. Încetase să ia medicamente cu luni în urmă, crezând că era mai bine.

Acum, privindu-i pe detectivii ce se împrăștiau în jurul casei, DeLeon Williams își spuse, fără să cugete: Ieși naibii de aici și fugi!

Trebuia să se îndepărteze. Trebuia să dispară, ca să arate că Janeece nu are nicio legătură cu el, s-o salveze pe ea și pe fiul ei – două persoane pe care le iubea cu adevărat. Puse lanțul la ușa din față, trase și zăvorul, apoi fugi la etaj după o geantă și o umplu cu tot ce-i trecu prin minte. Nimic care să aibă vreo logică anume: cremă de ras, dar nu și lame, maiouri, nu și chiloți, pantofi, nu și șosete.

Apoi luă un alt lucru din dulap.

Pistolul lui din armată, un Colt calibrul .45. Arma era neîncărcată – nu intenționa să împuște pe cineva –, dar putea s-o folosească pentru o cacealma, ca să-și croiască drum printre polițiști sau ca să fure o mașină, dacă ar fi fost nevoie.

Tot ce-i trecea prin minte era: Fugi! Du-te!

Williams aruncă o ultimă privire spre fotografia în care erau el și Janeece, împreună cu fiul ei, într-o excursie la Six Flags. Începu din nou să plângă, apoi își șterse ochii, își aruncă geanta pe umăr și, strângând mânerul pistolului greu, începu să coboare treptele.

CAPITOLUL ZECE

– Lunetistul din față e pe poziție?

Bo Haumann, fost sergent în armată, iar acum conducătorul Unității pentru Intervenții de Urgență a orașului – echipa SWAT a NYPD –, făcu semn către o clădire ce oferea un loc perfect de țintit, loc de unde se vedea curtea micuță din spatele casei în care locuia DeLeon Williams.

– Da, domnule, îi răspunse un polițist din apropiere. Și Johnny i-a asigurat spatele.

– Foarte bine.

Haumann, un bărbat cărunt, tuns scurt și cu piele tăbăcită, ordonă celor două echipe ale unității să-și ocupe pozițiile.

– Aveți grijă să nu fiți văzuți.

Haumann fusese în propria lui curte, aflată în apropiere, străduindu-se să aprindă niște cărbuni de anul trecut, când primise un telefon în legătură cu un caz de viol și crimă, cu indicii solide ce conduceau spre suspect. Cedase misiunea incendierii fiului său, accelerase și plecase în viteză, mulțumind Domnului că nu apucase să deschidă prima sticlă de bere. Haumann ar fi șofat după vreo două pahare, dar n-ar fi tras cu arma la mai puțin de opt ore după o băutură alcoolică.

Și acum exista o șansă ca în duminica asta plăcută să se joace cu armele.

Radioul său pârâi, iar polițistul auzi în căști:

– C şi S unu către bază, terminat.

O echipă de cercetare şi supraveghere era dincolo de stradă, împreună cu al doilea lunetist.

– Baza. Dă-i drumul, terminat.

– Căutăm surse de căldură. S-ar putea să fie cineva înăuntru. Niciun sunet.

„*S-ar putea* să fie", îşi zise Haumann, enervat. Văzuse bugetul pentru echipament. Ar fi trebuit să fie în stare să spună cu exactitate dacă era cineva în casă – ba chiar să raporteze ce mărime aveau la pantofi indivizii respectivi sau dacă se spălaseră pe dinţi în dimineaţa aceea.

– Mai verifică.

După ce trecu un timp ce i se păru o veşnicie, Haumann auzi:

– C şi S unu. În regulă, avem înăuntru o singură persoană. Confirmare vizuală, prin fereastră. Este cu certitudine DeLeon Williams, corespunde cu poza de pe permisul de circulaţie pe care ne-ai trimis-o. Terminat.

– Bine. Gata.

Haumann luă legătura cu cele două echipe tactice, care se instalau în momentul acela pe poziţii în jurul casei, rămânând aproape invizibile.

– Nu avem prea mult timp pentru o informare. Fiţi atenţi. Suspectul e un violator şi un ucigaş. Îl vrem viu, dar e prea periculos ca să-i permitem să scape. Dacă face vreun gest ostil, aveţi undă verde.

– Conducătorul grupului B. Am recepţionat. Fiţi liniştit, suntem pe poziţii. Sunt acoperite aleile şi străzile dinspre nord, ca şi uşa din spate. Terminat.

– Conducătorul grupului A către bază. Am recepţionat că avem undă verde. Suntem pe poziţii lângă uşa din faţă, acoperim toate străzile dinspre sud şi est.

– Lunetişti, aţi înţeles că aveţi undă verde? întrebă Haumann prin radio.

– Am recepţionat.

Lunetiștii adăugară că „erau închiși și încărcați". (Propoziția era favorita lui Haumann, pentru că se potrivea doar pentru vechea armă militară M-1, căreia trebuia să-i împingi închizătorul și apoi să introduci în partea de sus încărcătorul plin cu gloanțe; la o pușcă modernă nu trebuia să împingi închizătorul ca s-o încarci. Dar acum nu era timp de citate.)

Haumann își desfăcu tocul Glock-ului și se strecură pe aleea din spatele casei, unde i se alăturară alți polițiști, ale căror planuri pentru duminica aceea idilică de primăvară fuseseră schimbate rapid și dramatic, ca și în cazul lui.

În momentul acela, o voce răsună în căști:

– C și S doi către bază. Cred că avem ceva...

DeLeon Williams, în genunchi, se uita atent printr-o crăpătură din ușă – o crăpătură pe care ar fi trebuit s-o repare – și văzu că polițiștii nu mai erau acolo.

Nu, se corectă el, nu mai erau *vizibili*. Era o mare diferență. Zări o sclipire de metal sau de sticlă în tufișuri. Poate un elf sau o căprioară, unul dintre ornamentele bizare pentru peluză pe care le strângea vecinul său.

Sau un polițist cu o armă.

Se târî spre partea din spate a casei, trăgând geanta după el. Aruncă din nou o privire. De data aceasta riscă să se uite pe fereastră, luptând din greu să-și stăpânească panica.

Curtea din spate și aleea de dincolo de ea erau goale.

Dar se corectă din nou: *păreau* să fie goale.

Simți un alt fior de panică și nevoia de a ieși în goană pe ușă, de a scoate pistolul și de a alerga pe alee, amenințând pe oricine ar fi văzut, urlând să se retragă din calea lui.

Impulsiv, cu mintea învolburată, întinse mâna spre clanță.

Nu...

Fii deștept.

Se trase înapoi și-și rezemă capul de zid, străduindu-se să-și încetinească respirația.

Un moment mai târziu, se liniști și decise să încerce altceva. Avea în pivniță o fereastră care dădea în curticica laterală. După doi metri de iarbă anemică, o fereastră similară se deschidea spre pivnița vecinului. Familia Wong era plecată pe toată durata weekendului – știa, pentru că le uda plantele – și Williams își imagină că putea să se strecoare înăuntru, apoi să urce pe scări și să ajungă la ușa din spate a locuinței. Dacă avea noroc, poliția nu supraveghea și curtea laterală. Atunci ar fi mers pe alee până în strada principală și ar fi ajuns la metrou...

Planul nu era grozav, dar îi oferea mai multe șanse decât să aștepte acolo. Iarăși lacrimi. Și panică.

Oprește-te, soldat! Hai!

Se ridică și se împletici pe scări, până în pivniță.

Să iasă naibii de acolo. Polițiștii puteau fi în orice clipă în fața ușii, izbind în ea ca să intre.

Deschise fereastra, se cățără și se strecură afară. Începu să se târască spre fereastra pivniței familiei Wong. Privi spre dreapta și îngheță.

Oh, Iisuse Hristoase!

Polițiștii, doi detectivi, o femeie și un bărbat, ținând pistoale în mâna dreaptă, erau ghemuiți în curticica laterală îngustă. Nu se uitau spre el, ci către ușa din spate a casei și spre alee.

Panica îl copleși din nou, cu putere. Trebuia să scoată Coltul și să-i amenințe. Să-i facă să stea jos, să le pună cătușele și să le arunce radioul. Nu-i plăcea să facă așa ceva, ăsta era un delict *adevărat*. Dar nu avea de ales. Era clar că polițiștii erau convinși că făcuse ceva teribil. Da, o să le ia pistoalele și o să fugă. Poate că aveau în apropiere o mașină fără însemne. O să le ia cheile.

Îi acoperea cineva, cineva pe care el nu-l putea zări? Poate un lunetist?

N-avea de ales, trebuia să-și încerce norocul...

Puse în tăcere geanta jos și începu să scoată arma.

Exact atunci femeia detectiv se întoarse spre el. Williams gâfâi și-și zise: „Sunt mort... Janeece, te iubesc..."

Dar femeia se uită la o bucată de hârtie, apoi își miji ochii și îl privi de sus până jos.

– DeLeon Williams?

– Eu..., bâigui Williams, apoi dădu din cap, cu umerii căzuți.

Nu fu în stare decât să-i privească figura frumoasă, părul roșu, prins în coadă de cal, ochii severi.

Femeia își ridică insigna care-i atârna de gât.

– Suntem polițiști. Cum ai ieșit din casă? întrebă ea, apoi observă fereastra și dădu din cap. Domnule Williams, suntem în mijlocul unei operațiuni care are loc aici. Vrei să reintri în casă? O să fii mai în siguranță acolo.

– Eu..., bâigui DeLeon, cuprins iarăși de panică. Eu...

– Acum, insistă femeia. Vom veni la tine de îndată ce totul va fi rezolvat. Stai liniștit. Nu mai încerca să pleci. Te rog!

– Sigur. Eu... Sigur.

Lăsă sacoșa și începu să se strecoare prin fereastră.

Femeia spuse în radioul său:

– Aici Sachs. O să extind perimetrul, Bo. Individul o să fie foarte atent.

Ce naiba se întâmpla? Williams nu pierdu timpul dându-și cu părerea. Se întoarse cu greutate în pivniță și urcă pe scări. Apoi se duse drept în baie. Ridică iute capacul rezervorului toaletei și aruncă pistolul în el. După aceea, se duse la fereastră, voind să privească încă o dată afară. Dar se opri și fugi înapoi la toaletă, tocmai la timp ca să vomite și mațele din el.

Un lucru ciudat, având în vedere ziua aceasta minunată – și având în vedere ceea ce făcusem cu Myra 9834 –, dar îmi era dor să fiu la serviciu.

În primul rând, îmi face plăcere să lucrez. Întotdeauna mi-a făcut plăcere. Și-mi place atmosfera, camaraderia cu șaisprezecii din jurul tău, ceva aproape ca o familie.

Apoi senzația că ești productiv. Că ești implicat în afacerile rapide din New York. („Să fii în frunte", asta auzi, iar *asta-i* ceva ce urăsc, nu pot să sufăr frazeologia corporatistă – asta fiind

o expresie ea însăşi corporatistă. Nu, marii conducători – F.D. Roosevelt, Truman, Cezar, Hitler – nu aveau nevoie să se înfăşoare în mantia retoricii reduşilor mintal.)

Dar cel mai important este că slujba mea mă ajută în privinţa hobby-ului meu. Nu, e mai mult decât un hobby. E ceva vital.

Situaţia mea personală e bună, chiar foarte bună. De obicei, pot să plec când vreau. Dacă jonglez un pic cu obligaţiile mele, pot să găsesc timp în cursul săptămânii ca să-mi satisfac pasiunea. Şi, având în vedere cine sunt în public – adică figura mea profesională, am putea spune –, ar fi dificil pentru cineva să bănuiască faptul că, în sufletul meu, sunt o persoană foarte diferită. Asta ca s-o spunem în mod delicat...

Sunt deseori la serviciu şi în weekenduri, iar acesta este unul dintre momentele mele favorite – dacă, bineînţeles, nu sunt angajat într-o tranzacţie cu o fată minunată precum Myra 9834 sau nu fac rost de o pictură, de o carte cu benzi desenate, de nişte monede sau de un porţelan preţios. Chiar şi când în birou sunt prezenţi puţini şaisprezeci, adică de sărbători, sâmbăta sau duminica, coridoarele zumzăie datorită zgomotului de fond al roţilor ce mişcă societatea încet înainte – într-o lume nouă, îndrăzneaţă.

Ah, iată un magazin de antichităţi. M-am oprit ca să privesc în vitrină. Sunt câteva tablouri şi nişte farfurii-suvenir, cupe şi afişe care îmi plac. Păcat că nu mă voi putea întoarce ca să le cumpăr, pentru că magazinul e prea aproape de casa lui DeLeon 6832. Şansele de a face cineva o legătură între mine şi „violator" sunt minime, dar... de ce să risc? (Fac cumpărături doar în prăvălii sau în magazine cu vechituri; eBay e amuzant ca să te uiţi prin el, dar să cumperi ceva online? Trebuie să fii nebun.) Pentru moment, banii gheaţă sunt încă buni. Însă vor ajunge în curând să fie urmăriţi, ca orice altceva. Identificatori prin radiofrecvenţă incluşi în bancnote. Chestia asta se face deja, în unele ţări. Banca va şti ce bancnote de douăzeci de dolari ţi-au fost date, şi de care bancă sau bancomat. Iar ei vor şti

dacă ai cheltuit banii pe o Coca-Cola sau pe un sutien pentru amanta ta – sau ca avans pentru un ucigaș plătit. Mă gândesc uneori că ar trebui să revenim la aur.

Afară. Din. Rețea.

Ah, sărmanul DeLeon 6832! Îi știu figura, din fotografia de pe permisul de conducere, o privire nevinovată către camera de luat vederi a funcționarului public. Îmi pot imagina expresia sa atunci când poliția o să-i bată la ușă și o să-i arate mandatul de arestare pentru acuzația de viol și asasinat. Parcă văd mutra îngrozită cu care se va uita la prietena sa, Janeece 9810, și la fiul de zece ani al acesteia, dacă aceștia vor fi acasă când se va întâmpla. Mă întreb dacă o să izbucnească în plâns.

Sunt la trei cvartale. Și...

Ah, așteaptă... E ceva neobișnuit.

Două mașini Crown Victoria parcate pe strada cu trotuarele pline de copaci. Statistic, nu-i posibil ca acest tip de mașină, într-o stare atât de bună, să fie văzut în acest cartier. Două mașini identice reprezintă ceva puțin probabil, iar factorul agravant e că sunt parcate în tandem, fără pete de frunze sau polen, spre deosebire de celelalte. Înseamnă că au sosit recent.

Și da, o privire aruncată înăuntru, ca un semn de curiozitate normală a unui trecător, dovedește că sunt mașini ale poliției.

Nu-i procedura standard pentru o dispută domestică sau pentru o spargere. Da, statistic, aceste infracțiuni se întâmplă destul de frecvent în această parte a Brooklyn-ului, dar datele arată că așa ceva se întâmplă rar în acest moment al zilei – înainte să apară pachetele cu șase cutii de bere. Și probabil că n-o să vezi niciodată mașini fără însemne, ascunse, ci doar mașini de patrulare, albastru cu alb, lăsate la vedere. Stai să ne gândim. Sunt la trei cvartale de DeLeon 6832... Trebuie să ținem seama de asta. Nu-i de neimaginat că șeful le-a spus polițiștilor: „E un violator. E periculos. O să intrăm acolo în zece minute. Parcați mașinile la trei cvartale de casă și duceți-vă acolo pe jos. *Pronto!*"

Am aruncat o privire pe aleea cea mai apropiată. Bine, lucrurile stăteau chiar mai rău. Acolo, la umbră, era parcat un camion al Unității pentru Intervenții de Urgență al NYPD. Intervenții de Urgență. Aștia sprijină deseori poliția când arestează indivizi precum DeLeon 6832. Dar cum au ajuns aici atât de repede? Am format 911 doar cu o jumătate de oră în urmă. (Există întotdeauna un risc, dar dacă suni la un interval prea mare de timp după tranzacție, polițiștii ar putea să se întrebe de ce anunți abia acum că ai auzit țipete sau că ai văzut ceva mai devreme un individ suspect.)

Ar putea exista două explicații pentru prezența poliției. Cea mai logică pare a fi că, după telefonul meu anonim, polițiștii au căutat în baza de date toate Dodge-urile bej mai vechi de cinci ani din oraș (cu o zi în urmă fuseseră 1 357) și, cumva, îl aleseseră pe unul anume. Fuseseră convinși, chiar și fără dovezile pe care urma să i le plantez în garaj, că DeLeon 6832 e violatorul și ucigașul lui Myra 9834, și îl arestau chiar acum sau îl așteptau să se întoarcă acasă.

Cealaltă explicație este mult mai tulburătoare. Poliția decisese că individului i se înscenase totul. Și polițiștii mă așteptau *pe mine*.

Transpir din greu. Asta nu-i bine nu-i bine nu-i bine...

Nu intra în panică. Comorile tale sunt în siguranță, cămăruța ta e în siguranță. Relaxează-te!

Oricum, *trebuie* să aflu ce se întâmplă. Dacă prezența poliției aici e doar o coincidență perversă și nu are nimic de-a face cu DeLeon 6832 sau cu mine, atunci o să plantez dovezile și o să mă întorc naibii în cămăruța mea.

Dar dacă polițiștii au aflat de mine, atunci ar putea să afle și de ceilalți. De Randall 6794, de Rita 2907 sau de Arthur 3480...

Mi-am tras ceva mai mult șapca peste ochi – cu ochelarii de soare împinși cât mai sus pe nas – și am schimbat complet direcția, ocolind casa, mergând pe alei, prin grădini și prin curțile din spatele caselor. Păstrând perimetrul de trei cvartale, pe care

poliția îl stabilise drept zona mea de siguranță parcând acolo mașinile Crown Victoria drept jaloane.

Asta m-a făcut să descriu un semicerc către un taluz acoperit cu iarbă ce ducea spre autostradă. M-am cățărat pe el și am putut să văd curțile micuțe și verandele caselor din cvartalul în care locuia DeLeon 6832. Am început să număr clădirile, ca să descopăr casa lui.

Dar n-a fost nevoie să fac asta. Vedeam limpede un polițist pe acoperișul unei clădiri cu două etaje dincolo de aleea care trecea pe lângă locuința individului. Avea o pușcă. Un lunetist! Și mai era unul, cu un binoclu. Și alți câțiva, în costume sau haine civile, ascunși prin tufișuri, chiar lângă clădire.

Apoi doi polițiști arată în direcția mea. Văd acum că mai e un polițist pe acoperișul casei de dincolo de stradă. Și ăsta arată spre mine. Și, având în vedere că nu-s înalt de un metru și nouăzeci de centimetri, n-am o sută cincisprezece kilograme, nici pielea neagră ca abanosul, e clar că indivizii nu-l așteaptă pe DeLeon 6832. Indivizii mă așteaptă *pe mine.*

Mâinile au început să-mi tremure. Îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi nimerit drept în mijlocul lor, cu dovezile în rucsacul meu!

Vreo alți zece polițiști aleargă către mașinile lor sau fug direct către mine. Aleargă ca niște lupi. M-am întors și m-am cățărat pe taluz, gâfâind, cuprins de panică. Nu am ajuns în vârful movilei când am auzit prima dintre sirene.

Nu, nu!

Comorile mele, cămăruța mea!

Șoseaua, cu patru benzi în total, e aglomerată, ceea ce e bine, pentru că șaisprezecii trebuie să conducă încet. Pot să mă strecor destul de bine, chiar cu capul plecat; sunt sigur că nimeni nu mi-a zărit bine fața. Apoi sar peste balustradă și cobor un alt taluz. Colectarea de obiecte și alte activități m-au păstrat într-o formă bună, așa că după puțin timp alerg repede către cea mai apropiată stație de metrou. Mă opresc doar o dată, ca să-mi pun mănușile de bumbac și să scot din rucsac punga de

plastic care conține dovezile pe care intenționam să le plantez, apoi o arunc într-o ladă de gunoi. Nu trebuie să fiu prins cu ea. *Nu trebuie!* La o jumătate de cvartal distanță de metrou, mă furișez pe o alee din spatele unui restaurant. Îmi întorc jacheta pe dos, îmi schimb șapca și ies din nou la iveală, cu sacoșa înghesuită într-o pungă pentru cumpărături.

În cele din urmă, ajung în stația de metrou și – mulțumesc – pot să simt răsuflarea umedă a tunelului, care precede apropierea unui tren. Apoi tunetul vehiculului mătăhălos, scrâșnetul metalului pe metal.

Dar, înainte să mă îndrept către ușa turnantă, mă opresc. Șocul a dispărut, dar a fost înlocuit de nervozitate. Înțeleg că nu pot să plec chiar acum.

Semnificația problemei e zdrobitoare. Poate că polițiștii nu-mi cunosc identitatea, dar și-au imaginat ce făceam.

Asta înseamnă că vor să-mi ia ceva. Comorile mele, cămăruța mea... totul.

Și, bineînțeles, asta e inacceptabil.

M-am asigurat că nu sunt în bătaia camerelor de televiziune cu circuit închis și m-am întors pe scări, scotocind în pungă în timp ce părăseam stația de metrou.

– Unde e? întrebă Rhyme, iar vocea sa umplu căștile Ameliei Sachs. Unde naiba e individul?

– Ne-a descoperit și a fugit.

– Ești sigură că era el?

– Destul de sigură. Cei care supravegheau zona au văzut pe cineva, la câteva cvartale de noi. Se pare că tipul a descoperit câteva mașini ale detectivilor și și-a schimbat ruta. L-am văzut privindu-ne, iar atunci individul a fugit. Am trimis câteva echipaje după el.

Sachs era în curtea din fața casei lui DeLeon Williams, împreună cu Pulaski, Bo Haumann și alți vreo șase polițiști din Unitatea pentru Intervenții de Urgență. Câțiva tehnicieni ai Unității pentru Locul Crimei și polițiști în uniformă căutau

dovezi pe drumul pe care fugise individul și încercau să găsească martori.

– Există vreun semn că ar fi avut mașină?

– Nu știu. Mergea pe jos atunci când l-am văzut.

– Iisuse! Să mă anunți dacă o să găsiți ceva.

– Eu...

Clic.

Amelia se strâmbă la Pulaski, care-și ținea radioul mobil la ureche, ascultând cum se desfășura urmărirea. Haumann o supraveghea și el. Din câte auzea Sachs, urmărirea nu fusese fructuoasă. Nimeni de pe șosea nu-l văzuse pe individ sau, dacă îl văzuse, nu voia să recunoască. Sachs se întoarse spre casă și-l văzu pe DeLeon Williams, foarte îngrijorat și foarte confuz, privind afară prin perdeaua care acoperea fereastra.

Salvarea individului care ar fi putut să devină alt țap ispășitor al lui 522 implicase atât norocul, cât și munca de calitate a poliției.

Și, pentru asta, poliția trebuia să-i mulțumească lui Ron Pulaski. Tânărul polițist în cămașă hawaiiană în culori țipătoare făcuse ceea ce-i ceruse Rhyme: se dusese imediat la One Police Plaza[1] și începuse să caute alte cazuri care se potriveau cu modul de operare al lui 522. Nu găsise niciunul, dar în timp ce discuta cu un detectiv de la Omucideri, unitatea primise un raport de la sediul central în legătură cu un telefon anonim. Un bărbat auzise țipete dintr-o locuință de lângă SoHo și văzuse un bărbat negru fugind într-un Dodge vechi, de culoare bej. Un polițist aflat în patrulare răspunsese și descoperise că o tânără, Myra Weinburg, fusese violată și ucisă.

Lui Pulaski îi atrăsese atenția telefonul anonim, care semăna cu cel din cazurile mai vechi, și-l sunase imediat pe Rhyme. Criminalistul își imaginase că, în cazul în care 522 era în spatele crimei, atunci acesta avea să se țină de planul său: avea să planteze dovezi care să incrimineze un țap ispășitor. Deci trebuia să afle

[1] Sediul poliției din New York. (n.tr.)

care dintre cele peste 1 300 de Dodge-uri bej fusese cel ales de 522. Sigur, se putea ca făptaşul să nu fi fost 522, dar chiar dacă nu fusese, poliţia avea şansa să aresteze un violator şi un asasin.

La indicaţiile lui Rhyme, Mel Cooper comparase înregistrările Departamentului pentru Vehicule cu Motor cu dosarele infracţiunilor şi găsise şapte bărbaţi afro-americani care fuseseră condamnaţi pentru delicte mai serioase decât încălcări ale regulilor de circulaţie. Unul părea mai potrivit decât alţii: fusese acuzat de agresiune împotriva unei femei. DeLeon Williams era alegerea perfectă pentru rolul de ţap ispăşitor.

Norocul şi munca de poliţie.

Pentru autorizarea schimbării de tactică era nevoie de un locotenent sau de cineva cu o funcţie mai mare decât acesta. Căpitanul Joe Malloy nu avea încă niciun indiciu în legătură cu operaţiunea clandestină legată de 522, aşa că Rhyme îl sună pe Sellito, care bombăni, dar fu de acord să-l sune pe Bo Haumann şi să permită o acţiune a Unităţii pentru Intervenţii de Urgenţă.

Amelia Sachs i se alăturase lui Pulaski şi echipei de poliţişti lângă locuinţa lui Williams, unde aflaseră cu toţii de la echipa de cercetare şi supraveghere că în casă era numai Williams, nu şi 522. Atunci se împrăştiară, ca să-l prindă pe asasin când avea să vină ca să planteze dovezile. Planul fusese slăbuţ, improvizat din mers, şi sigur că nu funcţionase, dar salvaseră un om nevinovat, care urma să fie arestat pentru viol şi asasinat – şi poate descoperiseră vreo dovadă care să-i conducă spre făptaş.

– Aţi găsit ceva? îl întrebă Amelia pe Haumann, care discuta cu unii dintre poliţiştii săi.

– Nimic.

Apoi radioul pârâi din nou şi Sachs auzi cuvintele transmise:

– Aici unitatea unu, suntem în cealaltă parte a şoselei. Se pare că individul a tulit-o. Trebuie să se fi dus spre metrou.

– Rahat! mormăi Amelia.

Haumann se strâmbă, dar nu zise nimic.

Poliţistul continuă:

– Dar îl urmărim pe ruta pe care, probabil, a luat-o. E posibil ca individul să fi aruncat dovezile într-o ladă de gunoi de pe drum.

– E ceva, zise Sachs. Unde? se interesă ea și-și notă adresa spusă de polițist. Spune-le să asigure zona. Ajung acolo în zece minute.

Apoi urcă treptele și bătu la ușă. DeLeon Williams răspunse, iar ea îi zise:

– Îmi pare rău că n-am avut posibilitatea să-ți explic despre ce-i vorba. Un bărbat pe care încercam să-l prindem se îndrepta spre locuința ta.

– A mea?

– Așa credem. Dar a plecat...

După aceea îi explică și ce pățise Myra Weinburg.

– Oh, nu! E moartă?

– Da.

– Îmi pare rău cu adevărat...

– O cunoșteai?

– Nu, n-am auzit niciodată de ea.

– Credem că făptașul încerca să dea vina pe tine pentru asasinat.

– Pe mine? De ce?

– Nu avem nici cea mai vagă idee. După ce o să investigăm ceva mai mult, s-ar putea să vrem să discutăm cu tine.

– Nicio problemă, zise el și-i dădu numărul telefonului de acasă și al celularului, apoi se încruntă. Pot să vă pun o întrebare? Păreți foarte sigură că nu-s eu făptașul. De unde știți că sunt nevinovat?

– Mașina și garajul tău. Polițiștii le-au cercetat și n-au găsit nicio dovadă de la locul crimei. Suntem convinși că ucigașul intenționa să planteze niște chestii aici, care să te incrimineze. Sigur, dacă am fi sosit *după* ce ar fi făcut asta, ai fi avut probleme. Oh, încă un lucru, domnule Williams, adăugă Sachs.

– Ce anume, doamnă detectiv?

– Un lucru banal, dar care ar putea să te intereseze. Știi că posesia unei arme neînregistrate este un delict foarte grav în orașul New York?

– Cred că am auzit asta, undeva...

– Și alt lucru banal – există un program de amnistiere, la circa de poliție locală. Nu te întreabă nimeni nimic dacă predai o armă... Bine, ai grijă de tine. Bucură-te de restul weekendului.

– O să încerc...

CAPITOLUL UNSPREZECE

O priveam pe femeia polițist care scotocea prin lada de gunoi în care aruncasem dovezile. La început, am fost deprimat, dar mi-am dat seama că n-ar trebui să fiu. Dacă polițiștii fuseseră suficient de deștepți ca să afle de existența mea, atunci sunt suficient de deștepți ca să găsească lada de gunoi.

Mă îndoiesc că indivizii mă văzuseră bine, dar trebuia să fiu foarte atent. Bineînțeles, nu sunt chiar la locul delictului, ci într-un restaurant aflat peste stradă, înghițind cu noduri un hamburger și bând apă. Poliția are o formație numită echipa „anticrimă", denumire care mi s-a părut întotdeauna absurdă. De parcă celelalte echipe ar fi favorabile crimei! Polițiștii de la anticrimă poartă haine civile și circulă în zona delictului, ca să găsească martori și, uneori, chiar făptașii care s-au întors acolo. Majoritatea delincvenților fac asta, pentru că-s proști sau se comportă irațional. Dar eu sunt aici din două motive clare. Primul, pentru că mi-am dat seama că am o problemă. Nu pot s-o accept, deci am nevoie de o soluție. Și nu poți să rezolvi o problemă fără cunoaștere. Am aflat deja câteva lucruri.

De exemplu, îi cunosc acum pe câțiva dintre indivizii care mă urmăresc. Cum e polițista aceea roșcată, într-un trening alb, care se concentrează asupra locului delictului exact așa cum mă concentrez eu asupra datelor mele.

O văd ieşind din zona înconjurată cu bandă galbenă, ducând mai multe pungi. Le pune în cutii cenuşii din plastic şi-şi scoate costumul alb. În ciuda ororii provocate de dezastrul din după-amiaza aceea, simt un fior când îi văd blugii strâmţi, iar satisfacţia de pe urma tranzacţiei cu Myra 9834, ce a avut loc mai devreme, se micşorează.

În timp ce poliţiştii se întorc la maşinile lor, femeia dă un telefon.

Plătesc nota şi ies nonşalant pe uşă, acţionând ca oricare alt client din după-amiaza aceea minunată de duminică.

Afară. Din. Reţea.

Oh, al doilea motiv pentru care sunt aici?

Foarte simplu. Ca să-mi apăr comorile, să-mi apăr viaţa, ceea ce înseamnă să fac tot ce-i necesar ca să-i determin pe poliţişti să plece.

– Ce a lăsat Cinci Douăzeci şi Doi în lada de gunoi? spuse Rhyme în receptorul ce nu necesita să fie ţinut în mână.

– Nu prea multe. Dar suntem siguri că sunt lucrurile lui. Un şervet de hârtie plin de sânge şi ceva sânge umed într-o pungă de plastic – astfel încât să poată lăsa o parte din el în maşina sau în garajul lui Williams. Am trimis deja o mostră la laborator, pentru o verifcare preliminară a ADN-ului. O foaie imprimată cu fotografia victimei. O rolă cu bandă adezivă – marca Home Depot. Şi un tenis. Pare nou.

– Doar unul?

– Da. Dreptul.

– Poate l-a furat din locuinţa lui Williams ca să lase o urmă de pas la locul crimei. L-a văzut cineva pe individ?

– Un lunetist şi doi tipi din echipa de cercetare şi supraveghere. Se pare că-i alb sau cu pielea deschisă la culoare, de înălţime medie. Şapcă de culoare cafenie şi ochelari de soare, rucsac. Nu cunoaştem vârsta, nici culoarea părului.

– Asta-i tot?

– Da.

– Atunci ia dovezile de acolo imediat. Apoi vreau să parcurgi după rețea zona până la locul în care a fost violată Weinburg. Echipa păstrează locul faptei neatins până când ajungi acolo.

– Rhyme, am un alt indiciu.

– Da? Despre ce-i vorba?

– Am găsit o notă pe un post-it lipit pe fundul pungii de plastic în care erau dovezile. Cinci Douăzeci și Doi voia să arunce punga. Nu-s convinsă că voia să arunce și biletul.

– Ce-i pe bilet?

– Numărul unei camere de hotel din Upper East Side, Manhattan. Vreau să verific despre ce-i vorba.

– Crezi că-i camera lui Cinci Douăzeci și Doi?

– Nu. Am sunat la recepție și mi s-a spus că acel chiriaș a fost în camera sa toată ziua. E cineva numit Robert Jorgensen.

– Mda, însă trebuie să verificăm locul violului.

– Trimite-l pe Ron. Poate să rezolve chestia asta.

– Aș prefera s-o faci tu.

– Eu cred că trebuie să vedem dacă există vreo legătură între acest Jorgensen și Cinci Douăzeci și Doi. Și cât mai repede.

Rhyme nu putea s-o contrazică. În plus, amândoi se străduiseră din greu să-l învețe pe Pulaski cum să parcurgă „după rețea" – o expresie inventată de Rhyme pentru cercetarea unui loc al crimei, o referire la privirea zonei de sus, conform unui model în formă de rețea, aceasta fiind calea cea mai sigură pentru descoperirea de dovezi.

Rhyme, simțindu-se în același timp ca un șef și ca o rudă, știa că puștiul avea să cerceteze singur – mai devreme sau mai târziu – un loc al crimei.

– Bine, mârâi el. Să sperăm că indiciul legat de bilet o să merite osteneala. Și că nu-i o pierdere totală de timp, nu se putu împiedica el să adauge.

– Rhyme, nu sperăm întotdeauna asta? îi răspunse Amelia râzând.

– Și spune-i lui Pulaski să n-o dea în bară.

Întrerupseră legătura, iar Rhyme îi transmise lui Cooper că dovezile erau pe drum. Apoi, uitându-se la panourile cu dovezi, mormăi:

– A fugit.

Îi porunci lui Thom să adauge pe panou descrierea vagă a lui 522.

„Probabil alb sau cu pielea de culoare deschisă."

Cât de mult putea să ajute *așa ceva?*

Amelia Sachs stătea pe scaunul din față al Camaro-ului ei parcat, cu portiera deschisă. Aerul după-amiezii de primăvară năvălea în mașina care mirosea a piele veche și ulei de motor. Detectiva scria notițe pentru raportul de la locul crimei. Făcea întotdeauna acest lucru cât mai curând posibil după cercetare. E uluitor cât de multe poți să uiți într-o perioadă scurtă de timp. Culorile se schimbă, stânga devine dreapta, ușile și ferestrele se mișcă de pe un perete pe altul sau dispar complet...

Se opri, distrasă încă o dată de faptele ciudate ale cazului. Cum reușise ucigașul să ajungă atât de aproape de învinovățirea unui inocent de un viol și de o crimă îngrozitoare? Amelia nu mai întâlnise niciodată un asemenea făptaș. Plantarea de dovezi ca să înșeli poliția nu era ceva neobișnuit, dar individul ăsta era un geniu în îndrumarea acesteia într-o direcție greșită.

Strada pe care parcase era la două cvartale de locul în care se găsea lada de gunoi, o stradă umbroasă și pustie.

O mișcare îi atrase atenția. Gândindu-se la 522, simți un fior de neliniște. Își ridică privirea și văzu ceva în oglinda retrovizoare: cineva venea spre ea. Își miji ochii, privindu-l cu atenție, deși bărbatul părea nevătămător: un om de afaceri tuns scurt. Ducea o sacoșă într-o mână și vorbea la telefonul celular, cu zâmbetul pe față. Un locuitor tipic al zonei, care ieșise să cumpere mâncare chinezească sau mexicană pentru cină.

Sachs se întoarse la notițele ei.

În cele din urmă termină și le vârî în servietă. Dar ceva i se păru ciudat. Bărbatul de pe trotuar ar fi trebuit să treacă deja

de Camaro. Nu trecuse. Intrase într-una dintre clădiri? Amelia se întoarse spre trotuarul pe care fusese individul.

Nu!

Se uită la sacoşa ce stătea pe trotuar, în spatele maşinii în stânga. Era o chestie de recuzită!

Îşi duse mâna la Glock. Dar, înainte de a apuca să-l scoată din toc, portiera din dreapta fu deschisă cu forţa, iar Amelia văzu figura criminalului, cu ochii foarte aproape, în timp ce individul ridica un pistol către faţa ei.

Cineva sună la uşă, iar după un moment Rhyme auzi un gen distinct de paşi. Unii grei.

– Sunt aici, Lon.

Detectivul Lon Sellitto dădu din cap, salutând-l. Silueta sa dolofană era îndesată în blugi şi într-o cămaşă Izod de un purpuriu-închis. Sellitto purta tenişi, lucru care îl surprinse pe Rhyme. Criminalistul îl vedea rareori în haine neoficiale. Şi mai fu surprins de faptul că, deşi Sellitto nu părea să deţină un costum care să nu fie mototolit cu încăpăţânare, veşmintele de acum păreau a fi luate doar cu o clipă în urmă de pe masa de călcat. Singurele lucruri în neregulă erau câteva dungi ale îmbrăcămintei acolo unde pântecul lui trecea peste curea, şi umflătura din spate, unde pistolul său din afara orelor de serviciu nu era ascuns în mod eficient.

– Am auzit că a şters-o.

– A dispărut complet, exclamă scârbit Rhyme.

Podeaua scârţâi sub greutatea bărbatului solid, în timp ce acesta se îndrepta spre panourile cu dovezi şi se uita la ele.

– Aşa îi zici? Cinci Douăzeci şi Doi?

– Luna mai, ziua douăzeci şi doi. Ce s-a întâmplat în cazul cu ruşii?

Sellitto nu-i răspunse.

– Domnul Cinci Douăzeci şi Doi a lăsat ceva în urma sa?

– Suntem pe cale să aflăm. A aruncat o pungă cu dovezi pe care urma să le planteze. E pe drum.

– Frumos din partea lui.

– Ceai cu gheață, cafea?

– Mda, mormăi detectivul către Thom. Mulțumesc. Cafea. Ai lapte degresat?

– Doi la sută.

– Bine. Și prăjituri cum ai avut ultima oară? Alea cu fulgi de ciocolată?

– Numai cu făină de ovăz.

– Și alea-s bune.

– Mel, întrebă Thom, vrei ceva?

– Dacă mănânc sau beau lângă o masă de examinare, o să se țipe la mine.

Rhyme se răsti la el:

– Nu-i vina mea că avocații apărării au mania de a exclude dovezile contaminate. N-am făcut eu regulile.

– Văd că starea de spirit nu ți s-a îmbunătățit, comentă Sellitto. Ce se întâmplă în Londra?

– *Ăsta* e un subiect despre care nu vreau să discut!

– Ei bine, ca să îți ridic moralul, află că avem o altă problemă.

– Malloy?

– Da. A auzit că Amelia e în misiune și că eu am permis o acțiune a Unității pentru Intervenții de Urgență. A fost fericit, crezând că-i în legătură cu cazul Dienko, apoi s-a întristat complet când a aflat că nu-i. A întrebat dacă are legătură cu tine. Sunt gata să iau un pumn în barbă pentru tine, nu și un glonț. Așa că te-am lăsat baltă... Oh, mulțumesc.

Dădu din cap, în timp ce Thom îi aducea gustarea. Asistentul așeză o gustare asemănătoare pe o masă aflată nu prea departe de Cooper, care își puse mănuși de latex și începu cu o prăjitură.

– Niște scotch[1], dacă ești amabil, zise repede Rhyme.

[1] Joc de cuvinte. Cuvântul „scotch" este în același timp un nume pentru bandă adezivă și pentru whisky scoțian. (n.tr.)

– Nu, răspunse Thom și plecă.

Rhyme se încruntă și spuse:

– Îmi imaginez că Malloy s-a descotorosit de noi de îndată ce-a fost implicată Unitatea pentru Intervenții de Urgență. Dar avem nevoie de niște șefi care să fie de partea noastră, cât timp cazul e încă fierbinte. Ce putem face?

– Mai bine să ne gândim repede la ceva, pentru că Malloy vrea să-l sunăm. Trebuia să-l fi sunat acum o jumătate de oră...

Sorbi apoi din cafea și, fără chef, puse jos sfertul de prăjitură care rămăsese, aparent hotărât să nu o termine.

– Ei bine, avem nevoie de șefi în echipă. Trebuie să avem oameni care să-l caute pe individ.

– Atunci să telefonăm. Ești gata?

– Da, da...

Sellitto formă un număr, apoi apăsă pe comutarea pe difuzor.

– Redu volumul, ceru Rhyme, care putea să audă sunetul vântului, al vocilor, precum și zăngănitul farfuriilor și al paharelor.

Poate că se afla pe terasa unei cafenele.

– Domnule căpitan, vorbiți pe difuzor cu Lincoln Rhyme și cu mine.

– Bine, ce naiba se întâmplă? Puteai să-mi fi spus și mie că operațiunea Unității pentru Intervenții de Urgență era în legătură cu telefonul pe care mi-l dăduse Lincoln mai devreme. Nu știi că am amânat până mâine orice decizie în legătură cu operațiunile?

– Nu, nu știe, zise Rhyme.

– Ba da, mormăi detectivul, dar știam suficient de multe ca să decid altfel.

– Sunt impresionat că fiecare din voi doi ia vina asupra lui însuși, dar întrebarea e de ce nu mi-ați spus și mie?

– Pentru că aveam o șansă bună să punem mâna pe un violator ucigaș, îi explică Sellitto. Am ajuns la concluzia că nu ne permiteam nicio întârziere.

– Locotenente, nu-s copil! Trebuia să-mi prezinți cazul, iar eu aveam să judec cum e mai bine. Așa merg lucrurile.

– Îmi pare rău, domnule căpitan. În momentul acela mi s-a părut a fi decizia corectă.

Tăcere. Apoi căpitanul zise:

– Dar individul a fugit.

– Da, așa e, spuse Rhyme.

– Cum?

– Am adunat o echipă cât de repede am putut, dar ascunderea acesteia n-a fost cea mai bună. Suspectul era mai aproape de noi decât bănuiam. Presupun că a văzut o mașină fără însemne sau pe cineva din echipă. Și a tulit-o. Dar a aruncat niște dovezi care ar putea să ne fie de folos.

– Și care sunt în drum către laboratorul din Queens? Sau către tine?

Rhyme se uită la Sellitto. În instituții precum NYPD, oamenii avansează în grad în funcție de experiență, motivație și agerime a minții. Malloy era cu o jumătate de pas înaintea lor.

– Joe, răspunse Rhyme, am cerut să fie trimise aici.

De data asta nu mai urmă o tăcere. În difuzor se auzi un oftat resemnat.

– Lincoln, înțelegi care-i problema, nu-i așa?

„Conflict de interese", își spuse Rhyme.

– Există un conflict de interese evident între tine, în calitate de consilier al departamentului, și încercarea de a-l exonera pe vărul tău. Și, în afară de asta, toată povestea sugerează că a fost făcută o arestare eronată.

– Dar exact asta s-a întâmplat! Și e vorba și de două *condamnări* eronate, adăugă Rhyme și-i reaminti de cazurile legate de viol și de furtul monedelor, cele despre care îi povestise Flintlock. N-aș fi surprins dacă treaba asta s-a mai întâmplat și altă dată... Joe, ai auzit de Principiul lui Locard?

– Se găsește în cartea ta, cea de la Academia de Poliție, nu-i așa?

Criminalistul francez Edmond Locard afirmase că, de fiecare dată când se săvârșește un delict, există întotdeauna un transfer de dovezi între făptaș și locul crimei sau victimă. Se referea în mod special la praf, dar regula se aplica la multe substanțe și la multe tipuri de dovezi. Poate că legătura era greu de găsit, dar exista.

– Joe, Principiul lui Locard dirijează ceea ce facem noi. Dar există un făptaș care îl folosește ca *armă*. Este modul său de operare. Ucide și dispare pentru că altcineva este condamnat pentru delictul respectiv. Știe exact când să lovească, ce fel de dovezi să planteze și când să le planteze. Echipele care analizează locul crimei, detectivii, laboranții, procurorii și judecătorii... individul îi folosește pe toți, transformându-i în complici. Joe, treaba asta n-are nimic de-a face cu vărul meu, ci cu oprirea unui om foarte periculos.

De data asta urmă o tăcere fără oftat.

– Bine, o să aprob acțiunea.

Sellitto ridică din sprânceană.

– Cu un avertisment. Mă informați despre orice modificare a cazului. Țineți minte, orice.

– Bineînțeles.

– Lon, să nu mai încerci să mă fraierești, că te transfer la buget. Ai înțeles?

– Da, domnule căpitan. Sigur că am înțeles.

– Și, din moment ce ești la Lincoln, presupun că vrei să mă informezi în legătură cu cazul Vladimir Dienko.

– Petey Jimenez se străduiește să grăbească lucrurile. A făcut mai multă muncă de teren decât mine și s-a apucat să tragă personal sforile.

– Și Dellray discută cu informatorii, nu-i așa? Și jurisdicția federală?

– Totul e în regulă.

– Bine, te scot din treaba asta. Temporar. Deschide un dosar despre făptașul ăla necunoscut – adică trimite pe furiș o informare despre dosarul pe care l-ai început *deja*. Și ascultă-mă

cu atenție: nu discut despre oameni nevinovați condamnați din greșeală. Nu discut cu nimeni. Și nici tu n-o să discuți. Problema asta nu-i pusă pe masă. Singurul delict pe care îl cercetezi e un singur caz de viol și asasinat, care a avut loc în această după-amiază. Și cu asta, punct! Ca parte a modului său de operare, e posibil ca acest făptaș necunoscut să fi încercat să arunce vina asupra altcuiva, dar asta-i tot ce ai voie să spui și *numai* dacă subiectul apare în discuție. Nu deschide tu vorba și, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimic presei!

– Eu nu discut cu presa, zise Rhyme. Cine face asta, dacă poate să n-o facă? Dar trebuie să ne uităm și la alte cazuri, ca să ne facem o idee despre felul în care operează.

– N-am spus că n-ai voie, spuse căpitanul, pe un ton ferm, dar nu strident. Țineți-mă la curent.

Și cu asta, puse receptorul în furcă.

– Ei bine, avem un caz, zise Sellitto, cedând în fața sfertului abandonat de prăjitură și împingând-o pe gât cu cafea.

Stând lângă trotuar, împreună cu trei indivizi în haine civile, Amelia Sachs discuta cu bărbatul solid care deschisese ușa Camaro-ului ei și îndreptase arma către ea. Se dovedi că individul nu era 522, ci un agent federal care lucra pentru Agenția de luptă antidrog.

– Încercăm încă să ne lămurim despre ce-i vorba, zise el și aruncă o privire spre șeful său, un agent special care răspundea de biroul agenției din Brooklyn.

Șeful zise:

– O să știm mai multe peste câteva minute.

Ceva mai devreme, în timp ce era amenințată cu pistolul în propria-i mașină, Sachs ridicase încet mâinile și se identificase ca fiind polițist. Agentul îi luase arma și-i verificase legitimația de două ori. Apoi îi înapoiase arma, clătinând din cap.

– Nu pricep nimic, zisese el.

Își ceruse scuze, dar figura lui nu sugera că-i părea rău. Expresia sa spunea doar că nu pricepea nimic.

După un moment, sosiseră șeful lui și alți doi agenți.

Apoi șeful dăduse un telefon și ascultase câteva minute. După care își închisese mobilul și explicase ceea ce se părea că se întâmplase. Cu puțin timp înainte, cineva dăduse un telefon anonim de la un post public, anunțând că o femeie înarmată împușcase pe cineva, în timpul a ceea ce părea a fi o ceartă pentru droguri.

– Aveam o operațiune aici, în acest moment, spuse șeful. Legată de asasinarea unui traficant și a unui furnizor de droguri, adăugă el, făcând semn cu capul către agentul care încercase s-o aresteze pe Sachs. Anthony locuiește la distanță de un cvartal. Conducătorul operațiunii l-a trimis aici ca să asigure locul până adună trupele.

– Am crezut că vrei să pleci, adăugă Anthony, așa că am înhățat o sacoșă veche și m-am pus în mișcare.

Abia acum părea să-și dea seama ce fusese gata să facă. Îi era rușine, iar Sachs se gândi că Glock-ul ei avea un trăgaci care se apăsa foarte ușor. Se întrebă cât de aproape fusese să fie împușcată...

– Ce făceai aici? o întrebă șeful agenților.

– Avem un caz de omucidere și viol.

Nu-i povesti despre încercările lui 522 de a transforma oameni nevinovați în țapi ispășitori.

– Cred că făptașul m-a descoperit și a dat telefon ca să încetinească urmărirea.

„Sau ca să facă astfel încât să fiu ucisă într-un schimb de focuri prietenesc..."

Agentul federal se încruntă și clătină din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sachs.

– Mă gândeam că individul e foarte deștept. Dacă ar fi sunat la NYPD – lucru pe care l-ar fi făcut multă lume –, polițiștii ar fi știut cine ești și despre operațiunea voastră. Așa că individul ne-a sunat pe noi. Noi știam doar că ai împușcat pe cineva, așa că ne-am apropiat cu grijă, gata să te lichidăm dacă ai fi scos arma. E deștept, concluzionă agentul, încruntat.

– A băgat groaza în mine, mărturisi Anthony, care era încă alb la față.

Apoi agenții plecară, iar Amelia dădu un telefon.

Când Rhyme răspunse, îi povesti despre incident.

Criminalistul digeră cele auzite, apoi zise:

– A sunat la federali?

– Da.

– Ca și cum ar fi știut că aceștia sunt în mijlocul unei operațiuni legate de droguri. Și că agentul care a încercat să te aresteze locuia în apropiere.

– Nu putea ști așa ceva, îl contrazise ea.

– Poate că nu. Dar sunt sigur că știe un anumit lucru.

– Care?

– Știe cu exactitate cine ești. Ceea ce înseamnă că pândește. Fii atentă, Sachs!

Rhyme îi povesti lui Sellitto cum făptașul îi întinsese lui Sachs o capcană, în Brooklyn.

– A făcut el așa ceva?

– Așa se pare.

Cei doi discutau cum ar fi putut individul să obțină informații – și nu ajunseseră la nicio concluzie care să le fie de folos –, când sună telefonul. Rhyme se uită la identitatea apelantului și răspunse imediat:

– Doamnă inspector...

Vocea lui Longhurst umplu difuzorul.

– Domnule detectiv Rhyme, ce mai faceți?

– Bine.

– Excelent. Voiam doar să știți că am găsit ascunzătoarea lui Logan. Nu era în Manchester. Era în apropiere, în Oldham. În estul orașului.

Femeia îi explică apoi că Danny Krueger aflase de la unii dintre oamenii săi că un individ, despre care se credea că-i Richard Logan, se interesase cum ar putea să cumpere niște piese pentru arme.

– Remarcați, nu armele însele. Dar dacă ai piesele necesare ca să repari armele, e de presupus că poți și să asamblezi una.

– Carabine?

– Da. De calibru mare.

– Vreo identitate?

– Nu, dar indivizii credeau că Logan făcea parte din armata SUA. Le-a promis, se pare, că le va procura în viitor cantități mari de muniție, la preț redus. Se pare că avea documente oficiale militare în legătură cu inventarele și cu specificațiile tehnice.

– Deci există riscul să avem o zonă de tir în Londra.

– Vom vedea. Să revenim la ascunzătoare. Avem contacte în comunitatea hindusă din Oldham. Sunt niște oameni impecabili. Au auzit de un american care a închiriat o casă veche, în suburbiile orașului. Am reușit să aflăm unde e, dar n-am cercetat-o încă. Echipa noastră ar fi putut să facă acest lucru, dar ne-am gândit că-i mai bine să discutăm mai întâi cu dumneavoastră. Domnule detectiv, continuă Longhurst, am impresia că Logan nu știe că am aflat de ascunzătoarea sa. Și bănuiesc că vom găsi în interiorul acesteia dovezi care să ne fie de ajutor. Am sunat niște băieți de la MI5[1] și am împrumutat de la ei o jucărie scumpă. E o cameră de luat vederi de mare precizie. Am vrea ca unul dintre polițiștii noștri s-o poarte și dumneavoastră să-l ghidați prin zona delictului. Spuneți-ne ce credeți. Putem aduce echipamentul la fața locului în vreo patruzeci de minute.

Ca să faci o cercetare cum se cuvine a unei ascunzători, inclusiv ieșirile și intrările, sertarele, toaletele, dulapurile, saltelele... ar fi fost nevoie de cea mai mare parte a nopții.

De ce se întâmpla asta acum? Era convins că 522 era o amenințare reală. De fapt, dacă urmăreai scala timpului – cazurile mai vechi, cel al vărului său și crima din ziua aceea –, delictele păreau să fie tot mai dese. Și-l îngrijora în mod deosebit ultimul eveniment: 522 se îndreptase spre ei și fusese cât pe ce să facă astfel încât Sachs să fie împușcată.

---

[1] Agenția britanică de contrainformații. (n.tr.)

„Da sau nu?"

După un moment de întrebări chinuitoare, Rhyme spuse:

– Doamnă inspector, îmi pare rău să vă spun, dar aici se întâmplă ceva. Avem o serie de omucideri. Trebuie să mă concentrez asupra lor.

– Înţeleg.

Imperturbabilul calm englezesc.

– Trebuie să vă predau comanda cazului.

– Sigur, domnule detectiv. Înţeleg.

– Sunteţi liberă să luaţi orice decizie.

– Apreciez încrederea dumneavoastră. O să trecem la treabă şi o să vă ţin la curent. Cred că ar trebui să închid.

– Mult noroc.

– Şi dumneavoastră.

Fusese dificil pentru Lincoln Rhyme să renunţe la o vânătoare, mai ales când prada era un anumit delincvent.

Dar decizia fusese luată. Cinci Douăzeci şi Doi era acum singura sa pradă.

– Mel, pune mâna pe telefon şi află unde naiba sunt dovezile din Brooklyn!

CAPITOLUL DOISPREZECE

Da, o adevărată surpriză!

Adresa din Upper East Side și faptul că Robert Jorgensen era chirurg ortoped o făcuseră pe Amelia Sachs să se aștepte ca Henderson House Residence, adresa de pe bilet, să fie mult mai drăguță decât în realitate.

Era o locuință dezgustătoare, un hotel pentru indivizi în trecere, locuit de drogați și de beți. Hol colindat de muște, plin cu mobilier mucegăit și neasortat, duhoare de usturoi și de dezinfectant ieftin, aparat defect de aer condiționat și putoare de transpirație omenească. Multe văgăuni ale vagabonzilor erau mai plăcute decât hotelul ăla.

Amelia rămase în ușa mohorâtă, se opri și se întoarse. Încă era stânjenită din cauza supravegherii lui 522 și de cursa pe care i-o întinsese cu federalii în Brooklyn. Sachs se uită cu grijă pe stradă, în jur. Nimeni nu părea să-i acorde prea multă atenție, dar asta însemna că ucigașul fusese în apropierea ei, lângă casa lui DeLeon Williams, iar ea îl ratase complet. Privi cu atenție o clădire abandonată de dincolo de stradă. Se uita cineva la ea, printr-una dintre ferestrele acoperite de murdărie?

Sau de acolo! La etajul al doilea era o fereastră mare, spartă, iar Sachs fu sigură că văzuse o mișcare în întuneric. Era o figură? Sau doar lumina ce pătrunsese printr-o gaură din acoperiș?

Sachs se apropie și privi clădirea cu atenție. Nu văzu pe nimeni și decise că o înșelaseră ochii. Se întoarse la hotel și, respirând din greu, păși înăuntru. La recepție, își arătă insigna funcționarului neajutorat de gras. Acesta nu păru surprins sau tulburat nici măcar un pic de faptul că venise un polițist. Sachs fu îndrumată către ascensor. În acesta era o duhoare înfiorătoare. Bine, avea să urce pe scări.

Crispându-se din cauza chinului suportat de încheieturile ei artritice, pătrunse pe ușa de la etajul al șaselea și găsi camera 672. Bătu, apoi se trase într-o parte.

– Poliția. Domnule Jorgensen? Vă rog să deschideți ușa.

Nu știa ce legătură avea omul ăla cu ucigașul, așa că își ținu mâna în apropierea mânerului Glock-ului, o armă bună, demnă de încredere ca și soarele.

Nu răspunse nimeni, dar Sachs avu impresia că aude sunetul capacului metalic al vizorului ușii.

– Poliția, repetă ea.

– Vârâ-ți legitimația pe sub ușă.

Sachs se supuse.

O pauză, apoi mai multe lanțuri fură date la o parte. Și un zăvor. Ușa se deschise un pic, dar fu oprită de o bară de siguranță. Deschizătura era mai mare decât cea lăsată de un lanț, dar nu suficient de mare ca prin ea să poată trece cineva.

În ea apăru capul unui bărbat de vârstă mijlocie. Avea păr lung și nespălat, cu fața acoperită de o barbă neîngrijită. Avea ochi de om nervos.

– Sunteți Robert Jorgensen?

Individul se uită la figura ei, apoi la legitimație, întorcând cartonul și ridicându-l spre lumină, cu toate că dreptunghiul laminat era opac. Îl returnă polițistei și trase bara de siguranță. Ușa se deschise. Individul privi holul din spatele ei, apoi îi făcu semn să intre. Sachs pătrunse calmă în încăpere, dar cu mâna păstrată tot în apropierea armei. Privi atentă camera și dulapurile. Nu mai era nimeni, în afară de individul respectiv, iar acesta nu era înarmat.

– Sunteți Robert Jorgensen? repetă ea.

Individul dădu din cap.

Atunci Sachs privi din nou încăperea tristă, cu mai multă atenție. Se aflau acolo un pat, o masă și un scaun, un fotoliu și o canapea ponosită. Covorul de un cenușiu-închis era pătat. O singură veioză arunca o lumină slabă, galbenă, iar jaluzelele erau trase. Se părea că tipul se descurca doar cu ce avea în patru valize mari și un sac de sport. Nu avea bucătărie, dar într-o parte a camerei de zi se aflau un frigider miniatural și două cuptoare cu microunde. Și o cafetieră. Dieta sa consta în mare parte din supă și tăiței japonezi. O sută de bibliorafturi de pânză erau aliniate cu grijă de-a lungul peretelui.

Hainele lui proveneau dintr-un alt timp al vieții sale, un timp mai bun. Păreau scumpe, dar roase și pătate. Tocurile pantofilor ce costaseră o grămadă de bani erau tocite. Sachs presupuse că individul își pierduse dreptul de a profesa medicina din cauză că avea probleme cu drogurile sau cu băutura.

În momentul acela, individul se ocupa cu un lucru ciudat: diseca o carte groasă, cartonată. O lupă ciobită, cu mâner curbat, fusese aruncată pe masă, iar tipul rupea pagini și le tăia în fâșii.

Poate decăderea sa era datorată unei boli mintale.

– Ai venit din cauza scrisorilor. Era timpul s-o faci.

– Scrisori?

Individul o privi bănuitor.

– N-ai venit din cauza scrisorilor?

– Nu știu nimic de vreo scrisoare.

– Le trimit la Washington. Dar ai auzit vorbindu-se, nu-i așa? Voi, oamenii legii... Cei care asigurați siguranța cetățenilor... Bineînțeles că ai auzit. Trebuie să fi auzit, toată lumea vorbește. Baze de date cu delincvenți și alte chestii...

– Chiar nu știu despre ce vorbiți.

Individul păru că o crede.

– Bine, atunci, spuse el, apoi ochii i se holbară în timp ce se uita spre șoldul ei. Stai, telefonul tău celular e pornit?

– Mda...

– Iisuse din ceruri! Ce te-a apucat?

– Eu...

– De ce nu alergi goală pe stradă, dezvăluind tuturor străinilor pe care-i întâlnești care-i adresa ta? Scoate bateria din el. Nu te mulțumi să-l închizi. Scoate bateria.

– Nu fac așa ceva.

– Scoate-o. Sau poți să te duci naibii chiar acum. Și agenda electronică. Și pagerul.

Cerințele astea păreau imposibil de îndeplinit. Dar Sachs răspunse cu fermitate:

– Nu-mi stric agenda. O să fac ce-ai cerut cu telefonul și pagerul.

– Bine, mormăi individul și se aplecă spre ea, în timp ce Sachs scotea bateriile din cele două aparate și închidea agenda electronică.

Apoi Amelia îi ceru un act de identitate. Individul scotoci și scoase un carnet de conducere. Adresa era Greenwich, Connecticut, unul dintre cele mai elegante orașe din zona urbană.

– Domnule Jorgensen, nu sunt aici din cauza vreunei scrisori. Vreau doar să vă pun câteva întrebări. N-o să vă răpesc prea mult din timpul dumneavoastră.

Bărbatul îi făcu semn către canapeaua uzată, iar el se așeză pe un scaun paradit de lângă masă. Ca și cum nu s-ar fi putut împiedica, se întoarse spre carte și tăie cu un brici o bucată din cotorul acesteia. Mânuise briciul cu pricepere, iute și cu siguranță. Sachs era încântată că masa se afla între ei și că tocul pistolului era deschis.

– Domnule Jorgensen, mă aflu aici din cauza unei crime care a fost comisă în dimineața aceasta.

– Ah, sigur, bineînțeles, zise individul, strângând din buze, apoi se uită din nou la Sachs, cu o expresie clară: resemnare și dezgust. Și ce se presupune că am făcut *de data asta?*

„De data asta?"

– Delictul a fost viol și omucidere. Dar știm că n-ați fost implicat. Ați fost aici.

Un rânjet plin de cruzime.

– Aha, mă urmăriți!

Apoi o grimasă.

– La naiba!

Asta era ca răspuns la ceva ce găsise, sau nu găsise, în bucata de cotor de carte pe care o tăiase. O aruncă la gunoi. Sachs observă pungi de gunoi pe jumătate deschise care conțineau resturi de haine, cărți, ziare și cutiuțe, care fuseseră și acestea tăiate în bucăți. Apoi se uită la cel mai mare dintre cuptoarele cu microunde și văzu că în acesta era o carte.

„Fobie față de microbi" presupuse ea.

Individul observă încotro privea și-i spuse:

– Supunerea la microunde e cea mai bună cale ca să le distrugi.

– Ce anume? Bacterii? Viruși?

Individul râse auzindu-i întrebarea, de parcă Sachs ar fi glumit. Făcu semn cu capul către volumul din fața sa.

– Uneori sunt cu adevărat greu de găsit. Dar trebuie să le găsești. Trebuie să vezi cum arată dușmanul. Curând, adăugă el, făcând semn cu capul către cuptorul cu microunde, or să înceapă să facă unele pe care n-o să le poți distruge cu microunde. Ar trebui să mă crezi.

Sachs fusese în divizia de patrulare timp de câțiva ani – un portabil, cum li se spunea în limbajul polițiștilor. Lucrase în Times Square pe vremea când era Times Square, înainte ca locul să devină Disneyland North. Polițista Sachs avea o grămadă de experiență în ceea ce privea vagabonzii și pe cei cu disfuncții emoționale. Recunoscuse deci semne de personalitate paranoică, și chiar de schizofrenie.

– Îl cunoașteți pe DeLeon Williams?

– Nu.

Sachs îi spuse apoi numele altor victime și țapi ispășitori, inclusiv numele vărului lui Rhyme.

– Nu, n-am auzit niciodată de vreunul dintre ei.

Individul părea să fie sincer. Cartea îi atrase atenţia pe deplin, timp de vreo treizeci de secunde lungi. Tăie o pagină, apoi o ridică, strâmbându-se. După care o aruncă.

– Domnule Jorgensen, acest număr de cameră a fost găsit pe un bilet, în apropierea locului unei crime de astăzi.

Mâna cu cuţitul înţepeni. Individul se uită la ea cu ochi arzători, îngroziţi. Apoi întrebă, cu respiraţia întretăiată:

– *Unde?* Unde naiba l-aţi găsit?

– Într-o ladă de gunoi din Brooklyn. Era lipit de nişte dovezi. E posibil să-l fi aruncat ucigaşul.

Bărbatul întrebă, cu o şoaptă fantomatică:

– Aveţi un nume? Ştiţi cum arată individul? Spuneţi-mi!

Jorgensen se ridicase pe jumătate, iar faţa i se înroşise puternic. Buzele îi tremurau.

– Liniştiţi-vă, domnule Jorgensen. Luaţi-o mai încet. Nu ştim cine-i cel care a lăsat biletul.

– Oh, el este. Pun pariu că el este. Jigodia! Aveţi un nume? întrebă Jorgensen, aplecându-se spre ea.

– Nu.

– Spuneţi-mi, la naiba! Faceţi ceva *pentru* mine! Nu *cu* mine!

– Dacă aş putea să vă ajut, aş face-o, îi replică Sachs cu fermitate. Dar trebuie să rămâneţi calm. Despre cine vorbiţi?

Bărbatul lăsă cuţitul să-i cadă din mână şi se aşeză, cu umerii căzuţi. Un zâmbet plin de amărăciune i se întinse pe faţă.

– Despre cine? Despre Dumnezeu, bineînţeles.

– Despre Dumnezeu?

– Iar eu sunt Iov. Aţi auzit de Iov? Omul nevinovat pe care Dumnezeu l-a chinuit. Şi toate încercările prin care a trecut acesta sunt nimic în comparaţie cu cele prin care am trecut eu. Oh, el este. A descoperit unde sunt acum şi a scris adresa pe biletul dumneavoastră. Credeam că am scăpat. Dar m-a găsit din nou.

Sachs avu impresia că zărise lacrimi în ochii lui. Îl întrebă:

– Despre ce-i vorba? Vă rog să-mi spuneţi.

Jorgensen îşi şterse ochii.

– Bine... Cu câțiva ani în urmă, eram doctor practicant și locuiam în Connecticut. Aveam o soție și doi copii minunați. Bani în bancă, plan de pensionare, casă de vacanță. O viață confortabilă. Eram fericit. Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Nu mare lucru, nu de la început. Am cerut un card de credit nou – ca să obțin mile în programul de zboruri frecvente. Făceam trei sute de mii de mile pe an. Nu amânasem niciodată o plată pentru un credit sau o ipotecă. Dar cererea mi-a fost respinsă. Am crezut că-i o greșeală. Însă compania mi-a spus că prezentam un risc de creditare, din moment ce m-am mutat de trei ori în șase luni. Numai că eu nu mă mutasem nici măcar o singură dată. Cineva îmi luase numele, numărul de asigurări sociale și informațiile de pe card și închiriase apartamente în numele meu. Apoi nu plătise chiria. Asta după ce cumpărase mărfuri în valoare de aproape o sută de mii de dolari și ceruse să-i fie trimise la adresele acelea.

– Un hoț de identitate?

– Oh, cel mai teribil hoț de identitate. Dumnezeu a deschis linii de credit în numele meu, a făcut datorii uriașe, a cerut ca facturile să-i fie trimise la diferite adrese. Și, bineînțeles, nu le-a plătit niciodată. De îndată ce lămuream o problemă, apărea altceva. Și avea toate informațiile despre mine. Dumnezeu știa tot! Numele de fată al mamei mele, data ei de naștere, numele primului meu câine, prima mea mașină – toate lucrurile pe care companiile vor să le știe ca parole. Avea numerele mele de telefon – și numerele cardurilor mele de telefon. M-a pricopsit cu o factură telefonică de zece mii de dolari. Cum? Suna să afle ora și temperatura la Moscova, Singapore sau Sidney și nu închidea telefonul ore în șir.

– De ce?

– De ce? Pentru că e Dumnezeu. Iar eu sunt Iov... Fiul de târfă a cumpărat o casă în numele meu! O casă întreagă! Apoi n-a plătit-o. Eu am aflat de chestia asta când un avocat care lucra pentru o agenție de colectare a datoriilor a venit la clinica mea din New York și mi-a cerut să facem aranjamente de plată

pentru cei trei sute șaptezeci de mii de dolari pe care îi datoram. Dumnezeu m-a pricopsit și cu o datorie de un sfert de milion la jocurile de noroc online. A făcut solicitări aiurea de plăți companiei de asigurări, iar aceasta mi-a anulat asigurarea de malpraxis. Nu puteam să lucrez în clinică fără asigurare și nimeni nu voia să mă asigure. Am fost siliți să vindem casa și, bineînțeles, fiecare bănuț s-a dus pentru plata datoriei pe care cică o făcusem – care, atunci, era de două milioane de dolari.

– Două *milioane?*

Jorgensen închise ochii pentru o clipă.

– Iar lucrurile au devenit și mai rele. Soția mea le îndurase pe toate. Fusese greu pentru ea, dar rămăsese alături de mine... Până când Dumnezeu a trimis în numele meu cadouri – cadouri scumpe – unor femei care lucraseră ca asistente în clinică, cadouri cumpărate cu cardul meu de credit, iar cadourile includeau invitații și comentarii pline de sugestii. Una dintre femei a lăsat un mesaj la mine acasă, mulțumindu-mi și spunând că ar fi încântată să plece de acasă în weekend. L-a primit fiica mea. Plângea fără să se poată opri când i-a povestit soției mele. Cred că aceasta era convinsă că sunt nevinovat. Dar, cu toate acestea, m-a părăsit acum patru luni și s-a mutat la sora ei, în California.

– Îmi pare rău.

– Vă pare rău? Oh, mulțumesc foarte mult. Dar nu scăpasem încă. Oh, nu! Chiar imediat după plecarea soției mele, au început arestările. Se părea că arme cumpărate cu un card de credit și un permis de conducere fals, cu numele meu, fuseseră folosite în jafuri armate produse în East New York, New Haven și Yonkers. Un funcționar a fost grav rănit. Biroul de Investigații din New York m-a arestat. În cele din urmă, federalii m-au lăsat să plec, dar în dosarul meu figurează încă arestul. Va fi acolo pentru totdeauna. Împreună cu timpul petrecut în arestul agenției antidrog, pentru că un cec al meu a fost identificat drept cel folosit la cumpărarea unor medicamente importate ilegal. Oh, și am fost în închisoare un timp – adică nu eu,

ci acela căruia Dumnezeu i-a vândut cărți de credit și un permis de conducere cu numele meu. Bineînțeles, deținutul a fost altcineva. Cine știe care era numele lui adevărat? Dar în ceea ce privește restul lumii, dosarele guvernamentale arată că Robert Samuel Jorgensen, cu numărul de asigurări sociale nouă-doi-trei-șase-șapte-patru-unu-opt-doi, care a locuit anterior în Greenwich, Connecticut, este un pușcăriaș. E în dosarul meu. Pentru veșnicie.

– Trebuia să reclamați, să anunțați poliția.

– Oh, vă rog, zise Jorgensen, disprețuitor. Sunteți polițist. Știți unde se află asemenea cazuri în lista de priorități a poliției? Chiar deasupra traversării pe culoarea roșie a semaforului.

– N-ați descoperit nimic care ar putea să ne ajute? Ceva despre el? Vârsta, rasa, studiile, localizare...

– Nu, nimic. Peste tot unde m-am uitat era o singură persoană: eu. M-a îndepărtat de mine însumi... Oh, se spune că există măsuri de siguranță, că există mijloace de protecție. Rahat. Da, dacă pierzi un card de credit, poate că ești apărat până la un punct. Dar dacă cineva vrea să-ți distrugă viața, nu poți să faci nimic ca să-l împiedici. Oamenii cred ce le spun calculatoarele. Dacă spun că datorezi bani, atunci datorezi bani. Dacă spun că reprezinți un risc major pentru a fi asigurat, atunci reprezinți un risc important. Dacă raportul spune că nu trebuie să primești credit, atunci nu primești credit, chiar dacă ești multimilionar. Noi credem în *informații*, nu ne pasă de adevăr. Ah, vreți să știți care au fost ultimele mele slujbe? întrebă Jorgensen, apoi sări de pe scaun și deschise dulapul, arătând o uniformă a unui restaurant fast-food; după care se întoarse la masă și începu să lucreze din nou la carte, mormăind. O să te găsesc eu, jigodie! Vrei să știi care a fost partea cea mai rea? întrebă bărbatul, privind în sus spre Sachs. Dumnezeu n-a locuit niciodată în apartamentele pe care le închiria în numele meu. Nu cerea să i se livreze medicamente ilegale. Nici nu avea așa ceva în mărfurile pe care le comandase. Poliția a recuperat totul. Și n-a locuit niciodată în casa minunată pe care a cumpărat-o.

Ați înțeles? Făcea treburile astea doar ca să mă chinuie. El e Dumnezeu, eu sunt Iov.

Sachs remarcă fotografia de pe masă. În ea se vedeau Jorgensen și o femeie blondă, cam de vârsta lui, cei doi ținându-și mâinile pe umerii unei fete și ai unui băiat. Casa din fundal era foarte drăguță. Amelia se întrebă de ce se străduise 522 atât de mult să distrugă viața unui om – dacă făptașul lor era în realitate în spatele întregii povești. Își testase cumva tehnica pe care avea s-o folosească pentru a se apropia de victimele sale și pentru a implica țapii ispășitori? Robert Jorgensen fusese un cobai? Sau 522 era un sociopat plin de cruzime? Ceea ce-i făcuse lui Jorgensen putea fi considerat drept un viol nesexual.

– Cred că ar trebui să vă găsiți o altă locuință, domnule Jorgensen.

– Știu, răspunse acesta, cu un zâmbet resemnat. E mai sigur așa. Să fiu greu de găsit.

Sachs se gândi la o expresie pe care o folosise tatăl ei și-și spuse că expresia respectivă descria propria-i viață destul de bine:

– Când te muți, nu te mai găsește nimeni...

Individul dădu din cap către carte.

– Știi cum m-a găsit aici? Am o senzație... Totul a început să meargă rău imediat după ce-am cumpărat-o. Continui să cred că acesta e răspunsul. Am băgat-o în cuptorul cu microunde, dar e evident că n-a folosit la nimic. Răspunsul trebuie să fie înăuntru. Trebuie să fie!

– Ce căutați, de fapt?

– Nu știți?

– Nu.

– Dispozitive de urmărire, bineînțeles. Se pun în cărți. Și în haine. Curând, or să fie în aproape orice.

Deci nu era vorba despre microbi.

– Microundele distrug dispozitivele de urmărire? întrebă Amelia, cântându-i în strună.

– Majoritatea lor. Sau poți să le rupi antenele, dar astăzi sunt atât de mici... aproape microscopice...

Jorgensen tăcu, iar Amelia își dădu seama că o privea cu atenție, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Apoi individul o anunță:

– Poți s-o iei.

– Ce să iau?

– Cartea, zise bărbatul, privind nebunește prin încăpere. Are răspunsul în ea, răspunsul la tot ce mi s-a întâmplat... Vă rog! Sunteți prima care nu și-a dat ochii peste cap când i-am spus povestea mea, singura care nu s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebun. Vreți să-l prindeți la fel de mult cât doresc și eu, adăugă Jorgensen, aplecându-se spre ea. Pun pariu că aveți tot felul de echipamente. Microscoape, senzori... Puteți să-l găsiți. Iar dispozitivul vă va conduce către individ. Da!

Și Jorgensen împinse cartea către ea.

– Dar nu știu ce să căutăm...

Bărbatul dădu din cap, înțelegător.

– Oh, nu trebuie să-mi spuneți asta! Pentru că asta e problema. Ei schimbă lucrurile tot timpul. Ei sunt întotdeauna cu un pas înaintea noastră. Dar vă rog...

„Ei..."

Sachs luă cartea, întrebându-se dacă-i cazul s-o vâre într-o pungă pentru dovezi și să-i prindă un cartonaș pentru preluare în custodie. Se întrebă cât de mult se va râde de ea în locuința lui Rhyme. Poate că ar fi mai bine s-o ia, pur și simplu.

Jorgensen se aplecă înainte și-i strânse mâna puternic.

– Mulțumesc!

Plângea din nou.

– Deci o să vă mutați? întrebă Amelia.

El îi răspunse că o să se mute și-i dădu numele altui hotel pentru indivizi în trecere, unul din Lower East Side.

– Nu-l notați. Nu spuneți nimănui de el. Nu-mi menționați numele la telefon. Știți, ei ascultă tot timpul...

– Sunați-mă dacă vă amintiți altceva despre... Dumnezeu, îi spuse Amelia, și-i dădu cartea ei de vizită.

Jorgensen memoră informațiile de pe aceasta, apoi rupse cartonul. Se duse în baie și aruncă jumătate din bucăți în toaletă,

după care trase apa. Bărbatul remarcă faptul că Sachs îl privea curioasă și-i explică:

– O să arunc cealaltă jumătate mai târziu. E o prostie să arunci ceva dintr-odată la toaletă, o prostie la fel de mare ca și aceea de a lăsa facturi în cutia poștală, cu semnalul că ai primit corespondență ridicat. Oamenii sunt niște proști.

Jorgensen o conduse până la ușă și se apropie de ea. Duhoarea hainelor nespălate o scârbi. Ochii înroșiți ai bărbatului o priviră aprigi:

– Doamnă polițist, ascultați-mă. Știu că aveți pistolul ăla mare la șold. Dar n-o să vă fie de niciun folos împotriva cuiva ca el. Trebuie să vă apropiați înainte să-l puteți împușca. Dar n-o să vă lase să vă apropiați. Poate să stea într-o încăpere întunecoasă, undeva, să soarbă dintr-un pahar cu vin și să vă facă viața bucăți, zise Jorgensen, apoi făcu un semn cu capul către cartea din mâna ei. Iar acum, că ați luat asta, sunteți și dumneavoastră infectată.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Am verificat ştirile – sunt atât de multe căi eficiente ca să obţii astăzi informaţii – şi n-am auzit nimic despre vreo poliţistă roşcată care să fi fost împuşcată de colegii ei în Brooklyn.

Dar măcar ei sunt speriaţi.

Ei sunt nervoşi.

Foarte bine. De ce să fiu singurul?

În timp ce merg, mă întreb: cum de s-a întâmplat asta? Cum e *posibil* să se fi întâmplat?

Asta nu-i bine, asta nu-i bine, asta...

Ei păreau că ştiu *exact* ceea ce fac, cine era victima mea.

Şi că eram în drum spre casa lui DeLeon 6832, chiar *în acel moment.*

Cum?

Scotocind printre date, permutându-le, analizându-le. Nu, nu pot înţelege cum au făcut Ei asta.

Încă nu. Trebuie să mă mai gândesc.

N-am suficiente informaţii. Cum să trag concluzii, dacă n-am *date?* Cum?

Ah, ia-o mai încet, îmi spun mie însumi. Când şaisprezecii merg repede, ei împărtăşesc date, dezvăluie tot felul de informaţii, cel puţin celor care sunt deştepţi, celor care pot să facă deducţii bune.

În sus şi în jos pe străzile cenuşii ale oraşului. Duminica nu mai e minunată. E o zi urâtă, distrusă. Razele soarelui sunt aspre

și infectate. Orașul e rece, neprimitor. Șaisprezecii sunt batjocoritori, ironici, îngâmfați.

Îi urăsc pe toți!

Dar ține-ți capul în jos, prefă-te că ziua îți face plăcere.

Și, în primul rând, *gândește-te*. Fii analitic. Cum ar analiza datele un calculator confruntat cu o problemă?

Gândește. Cum ar fi putut Ei să afle?

Un cvartal, două cvartale, trei cvartale, patru...

Niciun răspuns. Doar o concluzie: Ei sunt buni. Și altă întrebare: cine *sunt* Ei? Presupun că...

Prin minte îmi trece un gând teribil. Te rog, nu... Mă opresc și caut prin rucsac. Nu, nu, a dispărut! Biletul, lipit de punga cu dovezi, iar eu am uitat să-l iau de acolo înainte să arunc totul. Adresa șaisprezecelui meu favorit: 3694-8938-5330-2498, animalul meu de casă – cunoscut lumii drept doctorul Robert Jorgensen. Tocmai descoperisem unde fugise, încercând să se ascundă, și notasem pe un bilet. Sunt furios că nu ținusem minte adresa și că aruncasem biletul.

Mă urăsc, îi urăsc pe toți. Cum am putut să fiu atât de neglijent?

Îmi vine să plâng, să țip.

Robert 3694! Timp de doi ani fusese cobaiul meu, experimentul meu uman. Dosare publice, furt de identitate, cărți de credit...

Dar, în primul rând, faptul că-l distrusesem fusese o chestie măreață. Orgasmică, indescriptibilă. Precum cocaina sau heroina. Să iei un om perfect normal, un familist fericit, un doctor bun, grijuliu, și să-l distrugi.

N-o să-mi asum niciun risc. Trebuie să presupun că cineva a găsit biletul și i-a telefonat. El o să fugă... Și eu voi fi silit să-l las să plece.

Iar astăzi mi-a mai fost luat ceva. Nu pot să descriu cum m-am simțit când mi s-a întâmplat asta. O durere arzătoare ca focul, un fel de frică sau panică oarbă, o prăbușire în care știi

că o să te izbeşti în orice clipă de pământul neclar, dar nu... chiar... acum.

Trec prin mijlocul turmei de antilope, printre şaisprezecii care hoinăresc în ziua lor de odihnă. Fericirea mea e distrusă, buna mea dispoziţie s-a dus. Dacă acum câteva ore mă uitam la toţi cu o curiozitate nevătămătoare sau cu poftă, acum vreau doar să atac pe cineva şi să-i spintec pielea palidă, subţire precum pieliţa unei tomate, cu unul dintre cele optzeci şi nouă de brice ale mele.

Poate cu modelul Krusius Brothers, de la sfârşitul anilor 1800. Are o lamă foarte lungă, un mâner frumos din corn de cerb şi e mândria colecţiei mele.

– Dovezi, Mel. Hai să ne mai uităm încă o dată.

Rhyme se referea la ceea ce fusese strâns din lada de gunoi din apropierea locuinţei lui DeLeon Williams.

– Urme de frecare?

Primul obiect pe care-l cercetase Cooper căutând amprente digitale fuseseră pungile de plastic – cea care conţinuse dovezile pe care 522 se presupunea că intenţionase să le planteze şi pungile din interiorul acesteia, care conţineau nişte sânge încă umed şi un şervеţel de hârtie murdar de sânge. Dar nu existau amprente pe plastic – o dezamăgire, din moment ce plasticul le păstrează atât de bine. (Deseori acestea sunt vizibile, nu latente, şi pot fi observate fără a se folosi chimicale sau lumini speciale.) Cooper găsise indicii că făptaşul necunoscut atinsese pungile cu mănuşi din bumbac – de felul celor pe care delincvenţii cu experienţă la preferă mănuşilor din latex, care reţin foarte bine amprentele făptaşului în interiorul degetelor lor.

Folosind diferite spray-uri şi surse de lumină alternative, Mel Cooper examină restul obiectelor şi nu găsi nici pe acestea amprente.

Rhyme îşi dădu seama că acest caz, ca şi celelalte în care bănuia că fusese implicat 522, erau diferite de majoritatea prin faptul că oferea două categorii de dovezi. Prima consta în

dovezi false, pe care asasinul intenționa să le planteze ca să-l învinovățească pe DeLeon Williams; se asigurase, fără nicio îndoială, că niciuna dintre acestea nu aveau să conducă spre el. Al doilea fel erau dovezi adevărate, pe care le lăsase accidental și care puteau foarte bine să ducă spre locuința lui – precum tutunul și părul de păpușă.

Șervețelul de hârtie murdar de sânge și sângele umed făceau parte din prima categorie, cea menită să fie lăsată la fața locului. La fel și banda adezivă, care trebuia să fie strecurată în garajul sau mașina lui Williams și care urma să se potrivească fără urmă de îndoială cu fâșiile folosite la călușul sau la acoperirea ochilor Myrei Weinburg. Dar fusese mânuită cu grijă de 522, nu găseai nicio urmă pe ea.

Probabil că tenisul de mărimea 13 nu urma să fie lăsat în casa lui Williams, dar era tot o dovadă „plantată" în sensul că 522 îl folosise pentru a lăsa o urmă de pas similară celei a lui Williams. Mel Cooper testase oricum tenisul și găsise o urmă: bere pe talpă. Conform bazei de date a ingredientelor băuturilor fermentate, creată pentru NYPD de către Rhyme cu ani în urmă, era probabil bere marca Miller. Asta putea să facă parte din oricare categorie – plantată sau adevărată. Trebuiau să vadă ce găsise Pulaski în locul în care fusese ucisă Myra Weinburg ca să fie siguri.

Punga conținea fotografia Myrei, scoasă la o imprimantă de calculator, probabil menită să sugereze că Williams o urmărise online; deci și aceasta fusese menită să fie plantată. Cu toate că Rhyme îi ceruse lui Cooper s-o verifice cu atenție, testul cu ninhidrină nu relevă nicio amprentă. Analizele microscopice și chimice scoseseră la iveală că era vorba de hârtie obișnuită, neidentificabilă, tipărită cu toner pentru imprimantă Hewlett-Packard, nici acesta nefiind posibil de urmărit.

Dar făcuseră o descoperire care ar fi putut să se dovedească folositoare. Rhyme și Cooper găsiseră ceva înfipt în hârtie: urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum*. Adică infamul mucegai „al clădirilor bolnave". Deoarece cantitatea descoperită în

hârtie era atât de redusă, nu părea probabil că 522 dorise să fie plantată. Era posibil ca mucegaiul să provină din locuința ucigașului sau din locul în care lucra acesta. Prezența acestui mucegai, care se găsea aproape exclusiv în interiorul caselor, însemna că măcar o parte din locuința sa ori din locul său de muncă era întunecos și umed. Mucegaiul nu crește într-un loc uscat.

Post-it-ul pe care fusese scris biletul – probabil că nici acesta nu fusese destinat plantării – era marca 3M, nu modelul obișnuit, ieftin, dar unul imposibil de urmărit până la sursă. Cooper nu găsise niciun indiciu în bilet, doar câțiva spori de mucegai, ceea ce le spunea măcar că post-it-ul provenea, probabil, tot de la 522. Cerneala era dintr-un stilou de unică folosință, ce se vindea în nenumărate magazine în toată țara.

Și asta fusese tot în privința dovezilor, iar în timp ce Cooper punea rezultatele cap la cap, un tehnician din laboratorul pe care-l solicita Rhyme pentru analize medicale de urgență sună și anunță că testele preliminare confirmau că sângele găsit în pungi era al Myrei Weinburg.

Sellitto formă un număr, avu o scurtă convorbire, apoi puse receptorul în furcă.

– Mda... Agenția antidrog a aflat că apelul în legătură cu Amelia a fost făcut de la un telefon public. Nimeni nu l-a văzut pe cel care a sunat. Și nimeni de pe autostradă n-a văzut pe cineva fugind. Cercetările din cele două stații de metrou mai apropiate de locul incidentului n-au descoperit nimic suspect în jurul orei la care a fugit individul.

– Păi, individul n-o să facă nimic care să dea de bănuit, nu-i așa? Ce cred cei care fac cercetările? Că un ucigaș urmărit de poliție o să sară peste o poartă turnantă sau o să-și sfâșie hainele și o să se îmbrace într-un costum de supererou?

– Linc, ți-am spus doar ce au zis indivizii.

Rhyme se strâmbă și-i ceru lui Thom să scrie rezultatul cercetărilor pe un panou.

STRADA DE LÂNGĂ CASA LUI DELEON WILLIAMS

- Trei pungi de plastic, tip ZipLoc pentru frigider, de patru litri
- Un tenis mărimea 13, pentru piciorul drept, marca Sure-Track, cu bere uscată pe talpă (probabil marca Miller), fără semne de uzură. Nicio altă urmă vizibilă. Adus să lase urme de paşi la locul crimei?
- Şervetel de hârtie cu sânge pe el, într-o pungă de plastic. Testul preliminar confirmă că sângele este al victimei.
- Doi centimetri cubi de sânge într-o pungă de plastic. Testul preliminar confirmă că-i al victimei.
- Post-it cu adresa Henderson House Residence, camera 672, ocupată de Robert Jorgensen. Biletul şi stiloul imposibil de urmărit. Hârtie de neurmărit. Dovadă că în hârtie se găseşte mucegai *Stachybotrys Chartarum*.
- Fotografie a victimei, aparent o imprimare la calculator, color. Imprimantă cu cerneală Hewlett-Packard. Altfel, de neurmărit. Hârtie de neurmărit. Urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum* în hârtie.
- Bandă adezivă marca Home Depot, imposibil de asociat cu o locaţie anume
- Fără urme de frecare.

Se auzi soneria, iar Ron Pulaski pătrunse repede în încăpere, ducând două lădiţe precum cele pentru fructe cu pungi de plastic – dovezi din locul în care fusese ucisă Myra Weinburg.

Rhyme remarcă imediat că expresia tânărului se schimbase. Figura sa era calmă. Pulaski părea deseori speriat sau perplex, iar uneori părea mândru de sine – chiar roşea –, dar acum părea că priveşte în gol, nu mai avea privirea hotărâtă de mai devreme. Se uită la Rhyme, dădu din cap, se duse morocănos la mesele pentru analize, îi predă toate dovezile lui Cooper, apoi îi întinse tabelul privind preluarea în custodie a dovezilor, iar tehnicianul îl semnă.

Învăţăcelul se dădu înapoi şi se uită la panoul pe care-l completase Thom. Stând cu mâinile în buzunarele blugilor, cu cămaşa hawaiiană nemototolită, Ron părea că nu vede nici măcar un cuvânt.

– Pulaski, eşti bine?

– Bineînţeles.

– Nu arăţi prea grozav, zise Sellitto.

– N-am nimic.

Dar nu era adevărat. Ceva de la locul crimei – primul pe care îl cercetase singur – îl întorsese pe dos.

În cele din urmă, Ron spuse:

– Zăcea pur și simplu acolo, cu fața în sus, privind spre tavan. Ca și cum ar fi fost vie și se uita la ceva. Și, ciudat, era încruntată. Cred că mă așteptam să fie acoperită cu ceva.

– Mda, știi că nu facem asta, mormăi Sellitto.

Pulaski se uită pe fereastră și, după un timp, zise:

– Chestia e că... bine, e o nebunie. Numai că semăna un pic cu Jenny...

Jenny era soția lui.

– Ciudată treabă, încheie Pulaski.

Lincoln Rhyme și Amelia Sachs erau asemănători în multe lucruri, când era vorba de munca lor. Simțeau că trebuie să dai dovadă de empatie când cercetezi locul crimei, ceea ce îți permitea să simți ceea ce trăiseră făptașul și victima. Asta ajuta să înțelegi mai bine locul crimei și să găsești dovezi pe care altfel nu le-ai fi descoperit.

Cei care au acest talent, în ciuda consecințelor sale chinuitoare, erau maeștri ai mersului în rețea.

Dar Rhyme și Sachs se deosebeau într-o privință importantă. Sachs credea că era important să nu fii niciodată indiferent față de oroarea crimei. Trebuie să simți totul de fiecare dată când te duci la locul delictului, și după aceea. Dacă nu simți – zicea ea – sufletul ți se tăbăcește și te apropii mai mult de bezna oamenilor pe care-i urmărești. Rhyme, pe de altă parte, credea că trebuie să fii cât se poate de neimplicat. Numai distanțându-te de tragedie poți să fii cel mai bun polițist și să împiedici în mod eficient să aibă loc alte viitoare tragedii. („Nu mai e o ființă omenească, le spunea el noilor recruți, e o sursă de dovezi, una a naibii de bună.")

Criminalistul credea că Pulaski avea potențialul de a semăna mai degrabă cu el, dar în acest stadiu de început al carierei sale, tânărul simțea că aparține taberei lui Sachs. Lui Rhyme îi părea rău pentru tânăr, dar aveau un caz de rezolvat. În

noaptea aceea, acasă, Pulaski avea să-şi strângă soţia în braţe şi avea s-o plângă în tăcere pe femeia care semăna cu nevasta sa.

– Eşti printre noi? îl întrebă Rhyme, morocănos.

– Da, domnule. Sunt bine.

Nu era adevărat, dar Rhyme îşi arătase punctul de vedere.

– Ai prelucrat cadavrul?

– Am fost acolo cu doctorul legist din schimbul acela, răspunse tânărul, după ce dăduse din cap. Am făcut prelucrarea împreună. M-am asigurat că şi-a pus bandă adezivă pe încălţări.

Ca să evite confuziile când era vorba de urme de paşi, Rhyme avea o politică proprie: îi punea pe cei care cercetau locul delictului să-şi pună bandă adezivă pe tălpi, chiar dacă purtau costume de plastic cu glugă, menite să împiedice contaminarea cu propriul lor păr, celule din piele şi alte urme.

– Bine, spuse Rhyme, apoi aruncă o privire spre bidoanele de lapte. Să-i dăm drumul. I-am distrus un plan şi probabil că-i furios din cauza asta. Poate că a plecat în urmărirea altcuiva. Poate şi-a cumpărat un bilet pentru Mexic. Oricum, vreau să ne mişcăm repede.

Tânărul poliţist deschise carnetul de notiţe.

– Eu...

– Thom, vino aici! Thom, unde naiba eşti?

– Oh, bineînţeles, Lincoln, zise asistentul intrând în încăpere cu un zâmbet vesel. Sunt întotdeauna gata să las baltă orice când aud o chemare atât de politicoasă.

– Avem iar nevoie de tine – să completăm un alt panou.

– Oare?

– Te rog.

– Nu cred.

– *Thom.*

– În regulă.

– Locul crimei pentru Myra Weinburg.

Asistentul scrise titlul şi rămase cu markerul pregătit, în timp ce Rhyme întrebă:

– Pulaski, am înţeles că nu era apartamentul ei?

– Așa e, domnule. Apartamentul aparținea unui cuplu. Perechea e în vacanță, pe o navă de croazieră. Am reușit să dau de ea. N-a auzit niciodată de Myra Weinburg. Ar fi trebuit să-i auzi pe oamenii ăia: erau *complet* uluiți. Nu aveau idee despre cine este vorba. Ca să intre în apartament, făptașul a spart broasca.

– Deci știa că locuința este goală și că nu exista niciun sistem de alarmă, spuse Cooper. Interesant...

– Ce crezi? spuse Sellitto, clătinând din cap. Că a ales apartamentul la întâmplare, drept locuință?

– În jur era pustiu, le atrase atenția Pulaski.

– Și ce crezi că făcea femeia acolo?

– I-am găsit bicicleta afară – avea în buzunar o cheie pentru un lacăt Kryptonite și s-a potrivit la cel de la bicicletă.

– Mergea cu bicicleta. Probabil că individul i-a verificat ruta și știa că va fi acolo, în jurul unei anumite ore. Și, cumva, a aflat că perechea aceea era plecată, așa că nu avea să-l deranjeze nimeni... Bine, bobocule, spune ce ai găsit. Thom, te rog să fii amabil și să scrii pe panou tot ce auzi.

– Te străduiești prea mult.

– Ha, ha! Cauza morții? îl întrebă Rhyme pe Pulaski.

– I-am spus doctorului să-i ceară medicului legist să ne trimită rezultatul autopsiei.

Sellitto râse grosolan și întrebă:

– Și el ce-a zis?

– Ceva de genul „da, sigur" și încă alte câteva chestii.

– Îți trebuie ceva mai multă grăsime în gușă ca să-ți poți permite să faci asemenea cereri. Dar îți apreciez efortul. Care a fost rezultatul examinării *preliminare?*

Tânărul se uită în notițele sale.

– A primit mai multe lovituri la cap. Ca să i se supună, așa credea doctorul, spuse tânărul polițist, apoi se opri, probabil amintindu-și propriile-i răni, asemănătoare celor ale femeii, care îi fuseseră făcute cu câțiva ani în urmă. După care continuă: Cauza morții a fost strangularea. Avea pete roșii în ochi și în interiorul pleoapelor – hemoragii cât un vârf de ac...

– Știu ce sunt astea, bobocule.

– Da, sigur. Aveți dreptate. Și dilatarea venelor de pe scalp și de pe față. Aceasta este, probabil, arma crimei, adăugă Pulaski, ridicând o pungă care conținea o bucată de funie puțin mai lungă de un metru.

– Mel?

Cooper luă funia și o desfăcu, atent, pe o fâșie curată de ziar, pudrând-o ca să scoată la iveală orice urmă. Apoi examină ceea ce găsise și luă câteva probe din fibre.

– Ce e? întrebă nerăbdător Rhyme.

– Verific.

Polițistul începător se refugie din nou în notițele sale.

– Cât despre viol, a fost vaginal și anal. Post-mortem, așa credea medicul.

– Cadavrul fusese așezat într-o anumită poziție?

– Nu... dar, domnule detectiv, am observat un lucru, zise Pulaski. Femeia avea toate unghiile lungi, cu excepția uneia. Care fusese tăiată foarte scurt.

– Sânge?

– Da. A fost tăiată din carne, spuse tânărul, apoi adăugă, după o scurtă ezitare: Probabil post-mortem.

„Deci 522 e un pic sadic" își spuse Rhyme, apoi zise cu voce tare:

– Îi place durerea.

– Verificați fotografiile de la celălalt loc al crimei, de la violul anterior.

Tânărul polițist se grăbi să găsească fotografiile. Scotoci prin ele și găsi una.

– Uitați-vă la asta, domnule detectiv. Da, a tăiat o unghie și aici. De la același deget.

– Băiatului nostru îi plac trofeele. E bine să știm asta.

Pulaski dădu din cap cu entuziasm.

– Și să ne gândim la lucrul ăsta – degetul este cel inelar. Probabil e vorba de ceva din trecutul lui. Poate că l-a părăsit soția, poate că a fost neglijat de mama sa ori de o figură maternă...

– Foarte bine, Pulaski. Asta îmi amintește că am uitat ceva.

– Ce anume, domnule?

– Ți-ai verificat horoscopul în dimineața asta, înainte să începem investigațiile?

– Horoscopul...

– Și cine s-a ocupat de cititul în frunze de ceai? Că eu am uitat.

Sellitto începu să chicotească, iar Pulaski roși.

– Profilul psihologic nu ne este de folos, se răsti Rhyme. Ceea ce ne folosește în legătură cu unghia este faptul că subiectul are în posesia sa o conexiune ADN cu crima. Nu mai menționez că, în cazul în care putem afla ce fel de dispozitiv a folosit pentru a lua trofeul, am putea să descoperim de unde l-a cumpărat și să-l găsim pe individ. Dovezi, bobocule! Nu psihopălăvrăgeli!

– Sigur, domnule detectiv. Am înțeles.

– E mai bine să-mi spui Lincoln.

– Bine. Sigur.

– Mel, ce-i cu funia?

Cooper căuta prin baza de date a fibrelor.

– Cânepă obișnuită. Se găsește în mii de magazine din toată țara. Făcu apoi o analiză chimică și mormăi: Nicio urmă.

Gunoi.

– Ce mai ai, Pulaski? întrebă Sellitto.

Ron se uită la lista sa. Gută de pescuit, cu care fuseseră legate mâinile femeii și care îi tăiase pielea, provocând sângerare. Bandă adezivă care-i acoperise gura. Banda era marca Home Depot, bineînțeles, și fusese tăiată din rola pe care o aruncase 522; marginile zdrențuite se potriveau perfect. Două prezervative nedesfăcute fuseseră descoperite lângă cadavru, le explică tânărul polițist, ridicând punga. Erau marca Trojan-Enz.

– Și aici sunt bețișoarele cu vată pentru probe.

Mel Cooper luă punga de plastic pentru dovezi și verifică probele vaginale și rectale. Biroul medicului legist avea să facă

un raport mai amănunțit, dar era limpede că printre substanțe erau urme ale unui lubrifiant spermicid similar celui folosit la prezervative. Nu se găsise niciun fel de spermă la locul crimei.

Alt bețișor cu vată, cu probe de pe podea, unde Pulaski găsise urma de talpă a unui tenis, conținea printre altele și bere. Aceasta se dovedi a fi marca Miller. Imaginea electrostatică a urmei era, bineînțeles, cea a unui tenis Sure-Track, mărimea 13, piciorul drept – ca și acela pe care 522 îl aruncase în lada de gunoi.

– Și proprietarii casei n-au pic de bere, nu-i așa? Ai căutat prin bucătărie și cămară?

– Da, domnule. Și n-am găsit niciun fel de bere.

Lon Sellitto dădu din cap.

– Pun pariu că Miller e marca favorită a lui DeLeon.

– Lon, nu te contrazic. Ce mai era acolo?

Pulaski ridică un sac de plastic care conținea o pată cafenie, pe care o găsise chiar deasupra urechii victimei. Analiza dezvăluise că era tutun.

– Mel, ce-i cu ăsta?

Examinarea tehnicianului scoase la iveală că era o bucată tăiată foarte fin, din tipul de tutun folosit la țigări, dar nu era același ca mostra de Tareyton din baza de date. Lincoln Rhyme era unul dintre puținii nefumători din țară care se opusese interzicerii fumatului: tutunul și cenușa erau legături medico-legale minunate între criminal și locul crimei. Cooper nu putea să spună ce marcă era. Decise, totuși, că tutunul era vechi, pentru că era foarte uscat.

– Myra fuma? Sau cei care locuiau acolo unde a fost găsită?

– N-am văzut vreo dovadă că ar fuma. Și am făcut ceea ce ne-ați spus întotdeauna să facem. Am mirosit locul crimei, când am ajuns acolo. Nici urmă de miros de țigări.

– Bine, zise Rhyme, care era încântat de ceea ce descoperiseră până atunci. Care-i situația cu urmele de frecare?

– Am verificat amprentele proprietarilor – din dulapul cu medicamente și din ceea ce se afla în noptieră.

– Deci n-ai luat lucrurile în glumă. Chiar ai citit cartea mea.

Rhyme dedicase un număr de paragrafe din textul său medico-legal colectării amprentelor de control de la locul crimei și zonelor unde puteai să le găsești cel mai bine.

– Da, domnule.

– Sunt încântat. Am câștigat ceva de pe urma ta?

– Am împrumutat-o de la fratele meu.

Fratele geamăn al lui Pulaski era polițist la secția șase, din Greenwich Village.

– Să sperăm că el a plătit cartea.

Majoritatea amprentelor găsite în locuință erau ale proprietarilor – pe acestea le identificaseră din probele luate. Celelalte aparțineau, probabil, unor vizitatori, dar nu era imposibil ca 522 să fi fost neglijent. Cooper le introduse pe toate în Sistemul Automat Integrat de Identificare a Amprentelor. Rezultatul avea să fie disponibil în curând.

– Bine, Pulaski, spune-mi care a fost impresia ta despre locul crimei?

Întrebarea păru să-l zăpăcească pe tânăr.

– Impresia mea?

– Ăștia sunt copacii, zise Rhyme, privind spre pungile cu dovezi. Ce crezi despre pădure?

Tânărul polițist se gândi un timp.

– Ei bine, am avut o impresie. Una prostească.

– Bobocule, să știi că eu voi fi primul care îți va spune dacă ai o teorie prostească.

– Când am ajuns acolo, prima mea impresie a fost că nu părea să fi avut loc niciun fel de luptă.

– Ce vrei să spui?

– Vedeți, bicicleta era legată cu lanțul de un stâlp, lângă locuință. Ca și cum femeia ar fi parcat-o fără să-i treacă prin minte că nu era ceva în regulă.

– Deci individul n-a înhățat-o, pur și simplu, de pe stradă.

– Exact. Și ca să intri în casă trebuie să treci printr-o poartă, apoi să mergi pe un coridor lung, până la ușa din față. Un

spațiu îngust și plin de lucruri pe care cei doi proprietari le depozitaseră afară – borcane, cutii, chestii de sport, materiale de reciclat, unelte pentru grădină. Nimic nu era deranjat, spuse Pulaski, apoi arătă altă fotografie. Dar uitați-vă înăuntru – aici a început lupta. Masa și vasele. Chiar lângă ușa din față, șopti tânărul. Se pare că Myra a luptat din greu...

Rhyme dădu din cap și zise:

– În regulă. Deci Cinci Douăzeci și Doi a atras-o în casă, vorbindu-i frumos. Ea și-a încuiat bicicleta, a mers pe coridor și cei doi au intrat în locuință. Femeia s-a oprit în prag, a văzut că minte și a încercat să iasă, a zis el, apoi s-a gândit un pic. Deci individul trebuie să fi știut destul de multe despre Myra ca s-o facă să se simtă în largul ei și s-o convingă că poate să aibă încredere în el... Mda, hai să ne gândim la asta: individul are toate aceste informații – despre cine sunt diferiți oameni, ce cumpără, când pleacă în vacanță, dacă au sistem de alarmă, unde se află... Nu-i rău, bobocule. Acum știm ceva concret despre individ.

Pulaski se strădui să nu zâmbească.

Calculatorul lui Cooper scoase un piuit. Mel se uită pe ecran și zise:

– Nicio amprentă n-a fost găsită. Zero potriviri.

Rhyme ridică din umeri, fără să fie surprins.

– Mă interesează ideea asta – că individul știe atât de multe. Să-l sune cineva pe DeLeon Williams. Cinci Douăzeci și Doi avea dreptate în toate dovezile pe care le pregătise?

Scurta conversație pe care o avu Sellitto dovedi că da, Williams purta tenișii Sure-Track mărimea 13, cumpăra în mod regulat prezervative marca Trojan-Enz, avea o undiță de pescuit cu gută rezistentă la douăzeci de kilograme, bea bere Miller și fusese de curând la Home Depot ca să cumpere bandă adezivă și frânghie, ca să repare ceva.

Rhyme se uită la panoul cu dovezi ale violului anterior și remarcă faptul că prezervativele folosite de 522 în delictul acela

erau Durex. Ucigașul le utilizase pentru că Joseph Knightly cumpăra marca aceea.

Îl întrebă, prin difuzor, pe Williams:

– Îți lipsește un tenis?

– Nu.

– Înseamnă că individul a cumpărat o pereche, zise Sellitto. Aceeași marcă, aceeași mărime ca tenișii pe care-i porți. De unde a știut? Ai văzut în ultimul timp pe cineva pe proprietatea ta, poate în garajul tău, scotocind prin mașină sau prin gunoi? Sau ți-a spart cineva casa recent?

– Nu, suntem siguri că n-am văzut pe nimeni. Sunt șomer și stau acasă aproape în fiecare zi. Aș fi știut dacă ar fi fost cineva. Și nu-i cel mai sigur cartier din lume, așa că avem alarmă. E pornită întotdeauna.

Rhyme îi mulțumi, apoi întrerupse legătura.

Își întoarse capul și privi panoul, în timp ce-i dicta lui Thom ce să scrie.

LOCUL CRIMEI ÎN CAZUL MYRA WEINBURG

- Mod de operare: strangulare. Așteptăm raportul final al medicului legist
- Fără mutilare sau aranjare a cadavrului, dar unghia inelarului de la mâna stângă a fost tăiată scurt. Posibil trofeu. Se pare că a fost tăiată pre-mortem
- Lubrifiant de prezervativ, marca Trojan-Enz
- Prezervative nedesfăcute (2), marca Trojan-Enz
- Nu s-au găsit prezervative folosite, nici fluide corporale
- Urme de bere Miller pe podea (sursa – alta decât locul crimei)
- Gută de pescuit, monofir rezistent la 20 kg, marfă obișnuită
- Un metru și ceva de funie cafenie de cânepă (calitate medie)
- Bandă adezivă pe gură
- Fragment de tutun, vechi, de marcă neidentificată
- Urmă de pas, tenis Sure-Track, mărimea 13
- Fără amprente digitale

– Băiatul nostru a sunat la 911, nu-i așa? întrebă Rhyme. Ca să anunțe că a văzut un Dodge?

– Mda, confirmă Sellitto.

– Află ce-i cu telefonul ăla. Ce-a spus, cum părea vocea lui.

– Și în cazurile anterioare, adăugă detectivul. Cel al vărului tău, al furtului de monede și al violului.

– Da, bineînțeles. Nu m-am gândit la asta.

Sellitto luă legătura cu dispeceratul central. Apelurile la 911 sunt înregistrate și păstrate pe diferite perioade de timp. Detectivul ceru informațiile și fu sunat, după zece minute. Rapoartele privind cazul lui Arthur și al asasinatului din ziua aceea erau încă în sistem, îi anunță dispecerul-șef, și fuseseră trimise deja pe adresa de e-mail a lui Cooper, ca fișiere în format audio. Cazurile anterioare fuseseră trimise la arhivă, pe CD-uri. Avea să dureze câteva zile până când vor fi găsite, dar un asistent fusese trimis să le solicite.

Când fișierele audio sosiră, Cooper le deschise și le porni. Conțineau vocea unui bărbat care le spunea polițiștilor să se grăbească la o adresă unde auzise țipete. Apoi descrise vehiculele care plecaseră de acolo. Cele două voci sunau identic.

– Amprenta vocală? întrebă Cooper. Dacă avem un suspect, putem să comparăm vocile.

Amprentele vocale erau mai apreciate în lumea legiștilor decât detectoarele de minciuni și erau acceptate în unele tribunale, în funcție de judecător. Dar Rhyme clătină din cap.

– Ascultați-l. Vorbește printr-o cutie. Nu vă dați seama?

O „cutie" e un dispozitiv care deghizează vocea apelantului. Nu produce un sunet ciudat, gen Darth Vader[1]; timbrul e normal, un pic cam sec. Multe agenții de asistență și servicii pentru consumatori le folosesc, pentru a face uniforme vocile angajaților.

În momentul acela ușa se deschise și Amelia Sachs pătrunse în încăpere, ducând sub braț un obiect mare. Rhyme nu-și dădu seama ce era. Amelia dădu din cap, apoi se uită la panoul cu dovezi și-i spuse lui Pulaski:

– Se pare că ai făcut treabă bună.

– Mulțumesc.

[1] Personaj negativ din seria de filme *Star Wars*. (n.tr.)

Rhyme observă că femeia ţinea o carte, ce părea pe jumătate dezmembrată.

– Ce naiba e asta?

– Un cadou de la prietenul nostru doctor, Robert Jorgensen.

– Ce-i asta? O dovadă?

– Greu de spus. Discuţia cu el a însemnat o experienţă bizară.

– Ce înţelegi prin bizară, Amelia? se interesă Sellitto.

– Gândeşte-te la Batman, la Elvis şi la extratereştrii implicaţi în asasinarea lui Kennedy. Ceva bizar în felul *ăla*.

Pulaski izbucni imediat în râs, atrăgându-şi o privire mustrătoare din partea lui Lincoln Rhyme.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Amelia le spuse povestea unui om necăjit, căruia îi fusese furată identitatea și îi fusese distrusă viața. Un om care își descria dușmanul ca fiind Dumnezeu, iar pe el însuși ca fiind Iov.

Era limpede că individul nu era țicnit; „ciudat" nu era un termen suficient de cuprinzător. Dar dacă avea dreptate măcar în parte, povestea sa era emoționantă și greu de ascultat. O viață distrusă complet și o crimă lipsită de logică.

Însă Sachs îi câștigă pe deplin atenția lui Rhyme când spuse:

– Jorgensen pretinde că individul care e în spatele tuturor acestora îl urmărește peste tot de când a cumpărat această carte, cu doi ani în urmă. Tipul pare că știe tot ce face Jorgensen.

– Știe tot, repetă Rhyme, privind panourile cu dovezi. Exact ceea ce discutam acum câteva minute. Are toate informațiile necesare despre victime și despre țapii ispășitori.

Apoi îi spuse și Ameliei ce aflaseră.

Sachs îi dădu cartea lui Mel Cooper și-i spuse că Jorgensen bănuia că în aceasta se afla un dispozitiv de urmărire.

– Dispozitiv de urmărire? mormăi Rhyme. A văzut prea multe filme de Oliver Stone... Bine, examinați-o dacă vreți. Dar să nu ignorăm indiciile reale.

Telefoanele date de Sachs poliției din diferite locuri, în care Jorgensen fusese victimă, nu au ajutat în niciun fel. Da, fusese vorba de un furt de identitate, lucrul acesta nu era pus sub semnul întrebării.

– Dar, întrebă un polițist din Florida, știți câte dintre acestea sunt rezolvate? Găsim o locuință închiriată sub un nume fals și o cercetăm, dar, când ajungem acolo, e goală. Indivizii au luat toată marfa cumpărată în contul victimei și s-au dus în Texas sau în Montana.

Majoritatea celor cu care discutase auziseră de Jorgensen („A scris o grămadă de scrisori") și erau plini de înțelegere. Dar niciunul dintre ei nu avea vreun indiciu care să conducă spre un individ sau o bandă care să se afle în spatele delictelor și nu putuseră să dedice cât timp le-ar fi plăcut acestor cazuri.

– Am putea avea încă o sută de oameni în echipă și să nu facem niciun progres.

După ce puse receptorul în furcă, Sachs le explică faptul că, întrucât 522 cunoștea adresa lui Jorgesen, îi ceruse recepționerului hotelului să o anunțe imediat dacă suna cineva sau venea acolo, întrebând de Jorgensen. Dacă recepționerul era de acord, atunci ea nu avea să cheme în hotel inspecția municipală a clădirilor.

– Frumos, zise Rhyme. Știai că există încălcări ale legii?

– Nu, până când individul a acceptat, cu viteza luminii, că există, mărturisi Sachs, apoi se duse la dovezile pe care Pulaski le adusese din locuința de lângă SoHo și se uită la ele.

– Ai vreo idee, Amelia? o întrebă Sellitto.

Femeia rămase locului, uitându-se la panouri, încercând să găsească o anumită logică în colecția de indicii disparate.

– De unde a luat asta? întrebă ea, ridicând punga ce conținea poza cu figura Myrei Weinburg – în care femeia arăta dulce și veselă, cu privirea către camera care o fotografiase. Trebuie să aflăm.

O idee bună. Rhyme nu se gândise la sursa fotografiei, ci doar că 522 o descărcase de undeva, de pe o pagină de internet. Fusese interesat mai mult de hârtie, ca sursă de indicii.

În fotografie, Myra Weinburg stătea lângă un copac înflorit, privind către cameră, cu un zâmbet pe figură. Ținea în mână o băutură roz, într-un pahar de martini.

Rhyme remarcă faptul că Pulaski se uita și el la poză. Tânărul părea tulburat.

„Chestia e că... semăna un pic cu Jenny."

Rhyme observă margini distincte și ceva ce păreau a fi litere, în dreapta, dispărând din cadru.

– A obținut poza de pe internet. Voia să pară că DeLeon Williams o căutase în rețea.

– Să sperăm că putem să-i dăm de urmă prin intermediul site-ului de unde a descărcat fotografia, spuse Sellitto. Cum să aflăm unde a găsit-o?

– Introdu pe Google numele ei, îi sugeră Rhyme.

Cooper făcu ce i se spusese și găsi vreo zece rezultate, unele dintre ele referindu-se la o altă Myra Weinburg. Cele legate de victimă erau toate site-urile unor organizații profesionale. Dar niciuna dintre fotografiile ei nu era similară celei pe care o imprimase 522.

– Am o idee, spuse Amelia. Să sun un expert în calculatoare.

– Pe cine, pe tipul de la Fraude Informatice? întrebă Sellitto.

– Nu, pe cineva mai bun decât el.

Sachs ridică receptorul și formă un număr.

– Salut, Pammy. Unde ești? Bine. Intră online pentru o mică discuție. Ne vom auzi prin telefon.

Apoi Amelia se întoarse spre Cooper și-l întrebă:

– Mel, poți să pornești camera video?

Tehnicianul tastă ceva, iar după un moment pe monitorul său se afișă imaginea camerei lui Pam, aflată în casa din Brooklyn a părinților ei adoptivi. Figura adolescentei frumușele apăru pe ecran atunci când aceasta se așeză. Imaginea era ușor deformată de lentilele sale alungite.

– Salut, Pam.

– Salut, domnule Cooper, se auzi prin difuzoare vocea veselă și plăcută.

– Preiau eu, zise Sachs, și-l înlocui pe Cooper la tastatură. Drăguțo, am găsit o poză despre care credem că a fost luată de

pe internet. Poți să arunci o privire și să ne spui dacă știi de unde a fost luată?

– Bineînțeles.

Sachs ținu foaia de hârtie în fața camerei.

– E cam încețoșată. Ai putea s-o scoți din plastic?

Detectiva își puse mănuși de latex și scoase foaia cu grijă, apoi o ridică spre cameră.

– Așa-i mai bine. Sigur, e de pe OurWorld.

– Ce-i asta?

– Știi, un site de socializare. Ca Facebook și MySpace. E ultima modă. Toată lumea se înscrie.

– Știi de chestiile astea, Rhyme? întrebă Sachs.

Lincoln dădu din cap. Ciudat, se gândise recent la treaba asta. Citise un articol din *The New York Times* despre site-uri de pe internet și despre lumile existenței virtuale, precum Second Life. Fusese surprins să afle că oamenii petreceau tot mai puțin timp în lumea exterioară și tot mai mult în cea virtuală – de la avataruri la site-uri de socializare și rezolvarea de acasă a sarcinilor de serviciu. Se părea că adolescenții din ziua de azi petrec mai puțin timp afară decât în oricare altă perioadă din istoria SUA. Ca o ironie a sorții, mulțumită unui regim de exerciții ce-i îmbunătățea condiția fizică și atitudinea sa schimbătoare, Rhyme însuși devenise mai puțin virtual și ieșea din casă mai mult. Linia de separație dintre apt și inapt din punct de vedere fizic era imprecisă.

– Ești sigură că-i de pe site-ul acela? o întrebă Amelia pe Pam.

– Da. Ei au marginea aceea specifică. Dacă te uiți cu atenție, nu-i doar o linie, sunt globuri mici, precum Pământul, lipite unul de celălalt.

Rhyme își mijì ochii. Da, marginea era așa cum o descrisese fata. Se gândi un pic, reamintindu-și OurWorld din articolul citit.

– Bună, Pam... Sunt o mulțime de membri, nu-i așa?

– Oh, salut, domnule Rhyme. Da. În jur de treizeci sau patruzeci de milioane de oameni. Al cui este tărâmul acesta?

– Tărâm? întrebă Sachs.

– Așa se numește pagina cuiva. Tărâmul tău. Cine e femeia?

– A fost ucisă astăzi, spuse cu glas inexpresiv Amelia. E cazul despre care ți-am vorbit mai devreme.

Rhyme nu i-ar fi pomenit unei adolescente despre asasinat. Dar era convorbirea Ameliei; ea știa despre ce să vorbească și despre ce să nu pomenească.

– Îmi pare rău, zise Pam, cu o voce care exprima înțelegere, nu șoc sau teamă provocate de adevărul acela crud.

– Pam, întrebă Rhyme, poate cineva să se autentifice și să intre pe tărâmul tău?

– Păi, se presupune că vrei să mi te alături. Dar dacă nu vrei să afișezi nimic, sau dacă ai propriul tărâm, poți să intri numai ca să privești.

– Deci spui că individul care a tipărit poza se pricepea la calculatoare.

– Da, cred că trebuie să se priceapă. Numai că n-a imprimat fotografia.

– Poftim?

– Nu poți să tipărești sau să descarci nimic. Nici măcar cu comanda de imprimare a ecranului. Există un filtru în sistem – știți, ca să împiedice pătrunderea indivizilor rău intenționați. Și nu poți să treci de el. E asemănător celui care protejează drepturile asupra cărților din rețea.

– Atunci cum a obținut poza? întrebă Rhyme.

– Oh, râse Pam, probabil a făcut ceea ce facem toate la școală, dacă vrem o poză cu un tip drăguț sau cu o tipă mai ciudată. Facem o fotografie a ecranului cu un aparat digital. Toată lumea face asta.

– Mda, zise Rhyme. Nu mi-ar fi trecut prin minte.

– Nu vă faceți griji, domnule Rhyme. Deseori, oamenii nu văd răspunsul cel mai evident.

Sachs se uită la Rhyme, care zâmbi auzind fraza fetei, menită să-l liniștească.

– Bine, Pam. Mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

– Pa!

– Hai să completăm portretul prietenului nostru.

Sachs luă markerul și se duse la panou.

PROFILUL FĂPTAȘULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil fumează sau locuiește/lucrează cu cineva care fumează, sau în apropierea unei surse de tutun
- Are copii sau locuiește/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Este interesat de artă, monede?
- Probabil alb sau dintr-o etnie cu pielea de culoare deschisă
- De înălțime mijlocie
- Puternic, în stare să sugrume victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaște OurWorld. Și alte site-uri de socializare?
- Își însușește trofee de la victime. Sadic?
- O porțiune din locuință/locul de muncă întunecoasă și umedă

DOVEZI NEPLANTATE

- Praf
- Carton vechi
- Păr de păpușă, nailon 6 tip BASF B35
- Tutun de la țigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Dovezi de mucegai *Stachybotrys Chartarum*

Rhyme se uita la amănuntele trecute pe listă, când îl auzi pe Mel Cooper râzând:

– Măi, măi!

– Ce s-a întâmplat?

– Foarte interesant!

– Fii mai clar. N-am nevoie de lucruri interesante, am nevoie de fapte.

– Dar e interesant, zise omul de laborator, luminând cu o lampă electrică înăuntrul cotorului despicat al cărții lui Robert Jorgensen. Credeați că doctorul e nebun când pomenea de un dispozitiv de urmărire? Ia ghiciți ce-am găsit! Oliver Stone ar fi putut să facă un film despre asta – există ceva implantat în carte. În cotorul ei.

– Adevărat? exclamă Sachs, clătinând din cap. Credeam că-i sărit de pe fix...

– Stați să văd, spuse Rhyme, cuprins de curiozitate și cu scepticismul scos temporar din funcțiune.

Cooper aduse o cameră mică de luat vederi, de mare precizie, lângă masa de examinare şi acoperi cartea cu un fascicul de lumină în infraroşu. Acesta dezvălui că sub suprafaţă se găsea un mic dreptunghi alcătuit din linii încrucişate.

– Scoate-l, zise Rhyme.

Cooper tăie cu grijă cotorul cărţii şi extrase ceea ce părea a fi o bucată lungă de vreo doi centimetri de hârtie acoperită cu plastic, pe care fusese imprimat ceva ce semăna cu circuitele unui calculator. Şi o serie de numere, precum şi numele fabricantului – DMS, Inc.

– Ce naiba e asta? întrebă Sellitto. Chiar e un dispozitiv de urmărire?

– Nu văd cum ar putea fi. Din câte văd, nu există baterie sau o sursă de curent, zise Cooper.

– Mel, uită-te la fabricant.

O cercetare rapidă printre firme scoase la iveală că producătorul era Data Management Systems, cu sediul în Boston. Mel citi o descriere a companiei, care avea o divizie ce producea mici dispozitive numite identificatoare pentru frecvenţă radio sau IFR.

– Am auzit de aşa ceva, zise Pulaski. S-a pomenit de ele pe CNN.

– Asta-i sursa de bază pentru cunoştinţele unui legist, spuse cu cinism Rhyme.

– Nu, sursa de bază e *CSI* [1], îl contrazise Sellitto, provocând o altă izbucnire de râs stăpânit a lui Ron Pulaski.

– Şi ce face dispozitivul ăsta? întrebă Amelia.

– E o chestie interesantă.

– Iar ceva interesant!

– În esenţă, e un dispozitiv programabil care poate fi citit cu un dispozitiv radio de emisie-recepţie. N-are nevoie de baterie; antena recepţionează undele radio şi asta îi oferă suficientă energie ca să acţioneze.

[1] *CSI* – Serial de televiziune care descrie anchete ale poliţiei şi tehnici de identificare a infractorilor. (n.tr.)

– Jorgensen vorbea despre distrugerea antenelor, ca să le scoată din funcțiune, își aminti Sachs. A mai spus că poți distruge unele dintre ele dacă le pui în cuptorul cu microunde. Dar pe ăsta – zise ea, făcând un gest către dispozitiv – n-a putut să-l anihileze în cuptor. Sau așa zicea el.

– Sunt produse pentru controlul inventarelor de către producători și de către comercianți, continuă Cooper. În următorii ani, aproape toate produsele ce se vor vinde în SUA vor avea câte un IFR. Unii comercianți importanți le solicită deja înainte să stocheze un produs.

– Exact asta îmi spunea Jorgensen, râse Amelia Sachs. Poate că nu exagera, ca *National Enquirer*[1], cum am crezut eu.

– Fiecare produs? întrebă Rhyme.

– Da. Așa, magazinele vor ști ce marfă au în inventar, ce se vinde mai repede decât alte produse, când să se aprovizioneze și când să rearanjeze depozitul. IFR-urile se folosesc deja pentru bagajele manevrate de liniile aeriene, astfel încât să se poată ști unde e bagajul tău fără a fi nevoie să se cerceteze vizual codul de bare. Și sunt folosite la cărțile de credit, la permisele de conducere, la legitimațiile de serviciu. Li se spune „carduri inteligente".

– Jorgensen voia să-mi vadă legitimația de serviciu. S-a uitat la ea foarte atent. Poate că din cauza asta era interesat de ea.

– Sunt peste tot, continuă Cooper. În cardurile pentru reduceri pe care le poți folosi în supermarketuri, în cardurile pentru zboruri frecvente, în cardurile pentru punctele de taxare de pe autostrăzi.

Sachs dădu din cap către panourile cu dovezi.

– Gândește-te la asta, Rhyme. Jorgensen îl numea Dumnezeu pe individul cu care avea de-a face, pentru că acesta știa totul despre viața sa. Suficient cât să-i fure identitatea, să cumpere lucruri în numele lui, să împrumute bani, să obțină cărți de credit, să afle unde se găsește.

---

[1] Cunoscut tabloid american. (n.tr.)

Rhyme simți incitarea dată de faptul că își continua vânătoarea.

– Și Cinci Douăzeci și Doi știe suficient despre victimele sale ca să se apropie de ele, să pătrundă în interiorul sistemului lor defensiv. Știe suficient despre țapii ispășitori pentru a planta dovezi care sunt identice cu ceea ce au aceștia acasă.

– Și, adăugă Sellitto, știe exact unde sunt în momentul crimei. Ca să nu poată avea un alibi.

Sachs se uită la dispozitivul cel micuț.

– Jorgensen a spus că viața sa a început să se prăbușească aproximativ în momentul în care și-a procurat cartea asta.

– De unde a cumpărat-o? Mel, există vreo chitanță sau vreun indicator de preț?

– Nu. Dacă o fi existat, probabil că l-a înlăturat doctorul.

– Sună-l pe Jorgensen. Adu-l aici.

Amelia își scoase celularul și sună la hotelul în care îl întâlnise pe doctor. Se încruntă și îl întrebă pe recepționer:

– Deja?

„Ăsta nu-i un semn bun", își zise Rhyme.

– S-a mutat, spuse ea, după ce închise telefonul. Dar știu unde s-a dus.

Găsi o bucată de hârtie, formă un alt număr. După o scurtă conversație, închise din nou, oftând. Jorgensen nu era nici la hotelul acela. Nici măcar nu sunase, ca să-și rezerve o cameră.

– Ai numărul lui de mobil?

– Nu are telefon. Nu are încredere în ele. Dar știe numărul meu. Dacă avem noroc, o să ne sune. Mel, zise ea, apropiindu-se de dispozitivul cel micuț. Taie-i sârma. Antena.

– Poftim?

– Jorgensen a spus că acum, după ce am primit cartea, suntem infectați. Taie antena.

Cooper ridică din umeri și se uită la Rhyme, care își spuse că ideea era absurdă. Dar Amelia Sachs nu spunea niciodată prostii.

– Sigur, dă-i drumul. Dar fă o însemnare pe cardul de predare în custodie: „Dovada a fost făcută sigură".

O frază rezervată de obicei bombelor sau pistoalelor.

Apoi Rhyme își pierdu interesul pentru IFR. Își ridică privirea și spuse:

– Bine. Până auzim din nou de el, haideți să ne dăm cu părerea... Haideți, oameni buni. Îndrăzniți! Am nevoie de niște idei! Avem un făptaș care poate pune mâna pe tot soiul de informații afurisite despre oameni. Cum? Știe *tot* ce cumpără țapii ispășitori. Undițe, cuțite de bucătărie, cremă de ras, îngrășăminte, prezervative, bandă adezivă, funie, bere. Am avut cel puțin patru victime și patru țapi ispășitori. Individul nu poate urmări pe toată lumea, nu poate pătrunde prin spargere în casele lor.

– Ar putea fi vânzător la unul dintre magazinele acelea mari cu prețuri reduse, sugeră Cooper.

– Dar DeLeon a cumpărat unele dintre dovezi de la Home Depot – nu poți să cumperi prezervative și sărățele de acolo.

– Poate că Cinci Douăzeci și Doi lucrează pentru o companie de cărți de credit, își dădu cu părerea Pulaski. Poate astfel să vadă ce cumpără oamenii.

– Nu-i rău, bobocule, dar uneori victimele trebuie să fi plătit cu bani gheață.

În mod surprinzător, Thom fu cel care le oferi un răspuns. Își scoase cheile și zise:

– L-am auzit pe Mel menționând mai devreme cardurile pentru reduceri de prețuri, spuse el, și le arătă mai multe carduri mici, din plastic, prinse pe lanțul cu chei: unul pentru A&P, altul pentru Food Emporium. Trec cardul prin cititor și obțin o reducere. Chiar dacă plătesc cu bani gheață, magazinul știe ce am cumpărat.

– Bine, spuse Rhyme. Dar unde ne duce asta? Avem de-a face cu zeci de locuri diferite în care își fac cumpărăturile victimele și țapii ispășitori.

– Ah!

Rhyme o privi pe Sachs, care se uita la panoul cu dovezi cu un zâmbet vag pe față.

– Ce-i? o întrebă Rhyme, așteptându-se la aplicarea inteligentă a unui principiu medico-legal.

– Pantofi, răspunse Amelia simplu. Răspunsul e „pantofi".

CAPITOLUL CINCISPREZECE

– Nu-i vorba să ştii *în general* ce cumpără oamenii, explică Sachs. Ci să cunoşti cele *specifice tuturor* victimelor şi ţapilor ispăşitori. Hai să ne uităm la trei dintre crime. Cazul vărului tău, cazul Myrei Weinburg şi cel al furtului de monede. Cinci Douăzeci şi Doi nu ştie numai ce fel de încălţăminte poartă ţapul ispăşitor. Ştie şi mărimea.

– Bine, spuse Rhyme. Hai să vedem de unde şi-au cumpărat încălţăminte DeLeon Williams şi Arthur.

Un telefon dat repede lui Judy Rhyme şi unul lui Williams scoaseră la iveală că încălţămintea fusese cumpărată prin poştă – într-un caz dintr-un catalog, în altul de pe internet, dar în ambele cazuri direct de la producător.

– Bine, zise Rhyme, alegeţi unul, daţi un telefon şi aflaţi cum merge afacerea cu pantofii. Daţi cu banul.

Câştigă Sure-Track. Şi fu nevoie de patru apeluri ca să se ajungă la cineva care avea legătură cu firma, adică nici mai mult, nici mai puţin decât preşedintele şi directorul executiv al acesteia.

În fundal se auzea apă curgând şi plescăind, copii râzând, în timp ce un bărbat întrebă, nedumerit:

– O crimă?

– Nu-i nimic care să aibă legătură directă cu dumneavoastră, îl linişti Rhyme. Unul dintre produsele dumneavoastră este folosit drept dovadă.

– Nu-i ceva de genul individului care a încercat să arunce în aer un avion cu o bombă ascunsă în pantof? zise directorul, apoi se opri, ca şi cum simplul fapt că pomenise aşa ceva ar fi reprezentat o fisură în sistemul naţional de securitate.

Rhyme îi expică situaţia – faptul că ucigaşul obţine informaţii personale despre victime, inclusiv amănunte despre pantofi Sure-Track, sau, în cazul vărului său, pantofi Altons, iar în cazul altui ţap ispăşitor, pantofi de sport Bass.

– Vindeţi prin intermediul magazinelor locale?

– Nu. Numai online.

– Faceţi schimb de informaţii cu concurenţii dumneavoastră? Informaţii despre clienţi?

O ezitare.

– Alo? întrebă Rhyme tăcerea însăşi.

– Oh, nu putem face schimb de informaţii. Ar însemna o încălcare a legislaţiei antitrust.

– Atunci cum ar putea cineva să aibă acces la informaţiile despre cumpărătorii de pantofi Sure-Track?

– E o situaţie complicată...

Rhyme se strâmbă, iar Sachs zise:

– Domnule, individul pe care-l urmărim e un ucigaş şi un violator. Aveţi *vreo* idee despre modul în care a aflat anumite lucruri despre clienţii dumneavoastră?

– Nu prea...

Lon Sellitto se răsti:

– Atunci o să obţinem un afurisit de mandat şi o să vă puricăm dosarele, rând cu rând!

Nu era modul subtil în care ar fi lucrat Rhyme, dar tratarea problemei cu barosul avu efect. Bărbatul de la celălalt capăt al firului se bâlbâi:

– Staţi, staţi. S-ar putea să am o idee.

– Ce idee? se răţoi Sellitto.

– Poate că... bine, dacă are informaţii din *diferite* companii, poate că le-a obţinut de la un miner de date...

– Ce-i asta? întrebă Rhyme.

Se părea că de data aceasta pauza fu provocată de surprindere.

– N-ați auzit niciodată de ei?

Rhyme își dădu ochii peste cap.

– N-am auzit. Ce sunt?

– Ceea ce le spune numele. Companii de servicii referitoare la informații – indivizii sapă după informații referitoare la clienți, la cumpărăturile, casele și mașinile acestora, istoricul creditelor, la tot ce-i privește. Analizează datele și le vând. Știți, ca să ajute firmele să urmărească tendințele pieței, să găsească clienți noi, să stabilească ținte pentru reclame trimise direct prin poștă și pentru planificare. Chestii de felul ăsta.

„Tot ce-i privește..."

Rhyme își spuse: „Poate că am descoperit ceva..." Apoi întrebă:

– Minerii ăștia obțin informații și din IFR-uri?

– Bineînțeles. E una dintre sursele lor importante de date.

– Ce miner de date folosește compania dumneavoastră?

– Oh, nu știu. Mai mulți, răspunse fără niciun chef individul.

– Trebuie neapărat să știm, spuse Sachs, jucând rolul polițistului bun. Nu vrem să mai pățească cineva ceva. Individul ăla e foarte periculos.

Bărbatul de la capătul firului oftă din greu.

– Ei bine, presupun că SSD e cel mai important. E o firmă destul de mare. Dar dacă vă închipuiți că cineva de acolo e implicat într-o crimă, atunci vă spun că e imposibil. Sunt tipii cei mai mari din lume. Și există securitate, există...

– Unde au sediul? întrebă Amelia.

Altă ezitare. „Hai, spune", gândi Rhyme.

– În orașul New York.

Locul de joacă al lui Cinci Douăzeci și Doi. Privirea criminalistului o întâlni pe cea a Ameliei. Rhyme zâmbi. Treaba părea promițătoare.

– Mai există și alții în zonă?

– Nu. Axciom, Experian şi Choicepoint, celelalte firme mari, nu-s de aici. Dar, credeţi-mă, nimeni de la SSD n-ar putea fi implicat. Jur că-i aşa!

– Ce înseamnă SSD? se interesă Rhyme.

– Strategic Systems Datacorp.

– Aveţi o persoană de contact acolo?

– Nu pe cineva în mod deosebit.

Individul răspunsese repede. Prea repede.

– Nu aveţi?

– Mda, există reprezentanţi pentru vânzări, cu care tratăm. Nu-mi amintesc numele lor în acest moment. Pot să caut şi să le aflu.

– Cine conduce compania aceea?

Altă pauză.

– Trebuie să fie Andrew Sterling. El e întemeietorul firmei şi director executiv. Dar vă garantez că nimeni din firma aceea n-ar face ceva ilegal. E imposibil!

Atunci Rhyme îşi dădu seama de ceva: individul era speriat. Nu de poliţie. Ci de SSD.

– De ce sunteţi îngrijorat?

– E doar... – mormăi individul, apoi adăugă pe tonul folosit la mărturisiri – ... nu putem funcţiona fără ei. Suntem... parteneri cu ei.

Dar, din vocea lui, cuvântul „parteneri" părea să însemne „dependenţi de ei într-un mod disperat".

– O să fim discreţi, îi făgădui Sachs.

– Mulţumesc. Sincer. Mulţumesc.

Uşurarea omului era evidentă.

Sachs îi mulţumi politicoasă pentru cooperare, lucru care-l făcu pe Sellitto să-şi dea ochii peste cap.

Rhyme întrerupse legătura telefonică şi zise:

– Minerit de date? A auzit cineva de aşa ceva?

– N-am auzit de SSD, răspunse Thom, dar am auzit de mineri de date. E o afacere a secolului douăzeci şi unu.

Rhyme se uită la panourile cu dovezi.

– Deci, dacă Cinci Douăzeci şi Doi lucrează pentru SSD sau e unul dintre clienţii acestei firme, poate să afle orice are nevoie despre cine cumpără cremă de ras, funii, prezervative, undiţe – toate acestea fiind dovezi pe care le poate planta, zise criminalistul, apoi prin minte îi trecu o altă idee. Şeful companiei de încălţăminte spunea că minerii ăştia vând informaţii pentru listele celor cărora li se trimit reclame prin poştă. Vă amintiţi că Arthur a primit nişte informări prin poştă în legătură cu tabloul acela al lui Prescott? Cinci Douăzeci şi Doi poate să fi aflat despre tablou din lista cu adrese. Poate că Alice Sanderson era şi ea pe aceeaşi listă.

– Şi uitaţi-vă la fotografiile de la locul crimei, spuse Sachs, apoi se duse lângă panouri şi arătă mai multe fotografii referitoare la cazul cu furtul de monede. Pe mese şi pe podea se vedeau clar plicuri cu reclame trimise prin poştă.

– Domnule, zise Pulaski, detectivul Cooper a pomenit de E-ZPass[1]. Dacă SSD cercetează datele sistemelor de felul ăsta, atunci ucigaşul ar fi putut să afle cu exactitate când vărul dumneavoastră era în oraş şi când se îndrepta spre casă.

– Iisuse, mormăi Sellitto, dacă-i adevărat, atunci individul ăsta are un mod de operare dat dracului!

– Mel, verifică mineritul de date. Caută pe Google. Vreau să ştiu în mod cert dacă SSD e singura firmă din zonă.

După ce Cooper tastă câteva litere, scoase un mormăit:

– Hmmm... Am obţinut peste douăzeci de milioane de răspunsuri pentru „minerit de date".

– Douăzeci de *milioane?*

Timp de o oră şi ceva, echipa privi cum Cooper reducea lista principalilor mineri de date din ţară şi cum obţine vreo şase firme. Mel descărcă sute de pagini de informaţii de pe site-urile acestora, cu tot felul de amănunte. Comparând listele de clienţi ai diferiţilor mineri de date cu produsele folosite drept dovezi în cazurile lui 522, se părea că SDD era probabil singura sursă

[1] Sistem electronic de colectare a taxelor de trecere pe şosele, poduri etc. (n.tr.)

a tuturor informațiilor și, de fapt, singura cu sediul în New York sau în apropierea acestuia.

– Dacă vreți, spuse Cooper, pot să descarc broșura lor pentru reclamă.

– Oh, sigur că vrem, Mel. Hai s-o vedem.

Sachs se așeză lângă Rhyme și se uitară la ecranul pe care apăruse site-ul SSD, având în partea de sus emblema companiei: un turn de pază cu o fereastră din care ieșeau raze luminoase.

Strategic Systems Datacorp

Finding your windows of opportunity℠

„Cunoașterea este putere"... Cel mai valoros bun este, în secolul douăzeci și unu, informația, iar SSD este numărul unu în folosirea cunoașterii pentru a vă crea strategiile, a vă redefini scopurile și a vă ajuta să construiți soluțiile pentru a face față miliardelor de provocări pe care trebuie să le înfruntați în lumea de astăzi. Cu mai mult de 4 000 de clienți în SUA și în străinătate, SSD stabilește standardele industriei, în calitate de furnizor important de servicii de cunoaștere în întreaga lume.

BAZA DE DATE

innerCircle® e cea mai mare bază de date privată din lume, cu informații-cheie despre 280 milioane de americani și despre 130 milioane de cetățeni ai altor țări. innerCircle® se găsește pe MPCAN, sau Rețeaua Masivă de Calculatoare Conectate în Paralel, proprietatea noastră, cel mai puternic sistem de calcul asamblat vreodată.

innerCircle® conține în prezent mai mult de 500 de petabaiți de informații – asta înseamnă trilioane de pagini de informații – și anticipăm că în curând sistemul va crește la un exabait de date – pentru a înțelege ce înseamnă o cantitate atât de mare, trebuie să știți că este nevoie doar de cinci exabaiți pentru a înmagazina toate cuvintele rostite de toți oamenii în întreaga istorie!

Avem comori de informații personale și publice: numere de telefon, adrese, înregistrări de vehicule, informații despre carnetele de conducere, istorice ale cumpărăturilor și preferințelor, alegeri în privința călătoriilor, dosare administrative și statistici vitale, istorice ale creditelor și veniturilor, și multe, multe altele. Vă punem la dispoziție aceste date cu viteza luminii, într-o formă ușor accesibilă și utilizabilă imediat, adaptată nevoilor dumneavoastră specifice.

innerCircle crește cu o rată de sute de mii de intrări noi pe zi.

INSTRUMENTELE

- Watchtower DBM®, cel mai complet sistem de gestiune a bazelor de date din lume. Partenerul dumneavoastră în planificare strategică, Watchtower® vă ajută să vă stabiliți scopurile, extrage cele mai importante date din innerCircle® și livrează o strategie câștigătoare direct pe pupitrul dumneavoastră, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, prin intermediul serverelor noastre supersigure și cu o viteză egală celei a luminii. Watchtower® egalează și depășește standardele stabilite de SQL cu ani în urmă.

- Xpectation®, software de anticipare a comportamentului, bazat pe ultimul tip de inteligență artificială și pe tehnologia modelării. Producători, furnizori de servicii, comercianți en gros sau en détail... vreți să știți unde se cere marfa dumneavoastră și ce clienți o vor dori în viitor? Atunci acesta este produsul de care aveți nevoie. Și, oameni ai legii, notați următorul lucru: cu Xpectation® puteți prezice unde și când vor avea loc delicte și, mai important, cine are mari șanse să le comită.

- FORT® (Instrument de Descoperire a Relațiilor Obscure) este un produs unic și revoluționar care analizează milioane de fapte ce par a nu avea legătură între ele, pentru a scoate la iveală legături pe care oamenii nu le pot descoperi singuri. Indiferent dacă sunteți o companie comercială care vrea să știe mai multe despre piață (sau despre concurenți) sau o organizație a oamenilor legii care se confruntă cu un caz dificil, FORT® vă va ajuta!

- ConsumerChoice®, echipament și software de monitorizare care vă permite să determinați răspunsul real al consumatorilor la reclame, programe de marketing și produsele noi sau propuse. Uitați opiniile subiective ale grupurilor de test. Acum, prin monitorizare biometrică, puteți obține și analiza adevăratele sentimente ale indivizilor în privința planurilor dumneavoastră potențiale – deseori fără ca aceștia să fie conștienți că au fost supravegheați!

- Hub Overvue®, software pentru informații de fuzionare. Acest produs ușor de folosit vă permite să controlați orice bază de date din organizația dumneavoastră – și, în circumstanțe adecvate, și operațiunile altor companii.

- SafeGard®, software și servicii de securitate și verificare a identității. Dacă grijile dumneavoastră sunt amenințarea teroristă, răpiri organizate, spionajul industrial sau furtul de clienți sau de salariați, SafeGard® vă asigură că proprietățile dumneavoastră vor rămâne sigure, lăsându-vă să vă concentrați asupra afacerilor de bază. Această divizie include companiile de frunte în privința verificării, a securității și a cercetării substanțelor din mediul ambiant, companii folosite de corporații și clienți guvernamentali din întreaga lume. Divizia SafeGard® a SSD este și gazda liderului industrial în hardware și software biometric, Bio-Chek®.

- NanoCure®, software și servicii pentru cercetări medicale. Bine ați venit în lumea sistemelor microbiologice inteligente, pentru diagnoza și tratamentul bolilor. Nanotehnologii noștri au lucrat împreună cu medicii pentru a găsi soluții pentru problemele de sănătate frecvente pe care le înfruntă populația în zilele noastre. De la monitorizarea problemelor genetice la producerea de markeri injectabili care ajută la detectarea și vindecarea de boli persistente, letale, divizia noastră NanoCure® se străduiește să creeze o societate mai sănătoasă.

- On-Trial®, sistem și servicii de sprijin în litigii civile. De la calitatea produselor la cazurile antitrust, On-Trial® asigură prelucrarea documentelor și urmărirea depozițiilor și dovezilor.

- PublicSure®, software de sprijin al oamenilor legii. Acesta este adevăratul sistem pentru alcătuirea și gestionarea dosarelor delictelor, dosare memorate în baze de date internaționale, federale, statale și locale. Prin PublicSure®, rezultatele căutării pot fi descărcate în calculatoare din birouri sau din mașinile de patrulat, agende electronice sau telefoane celulare, în câteva secunde de la solicitare, ajutând investigatorii să tragă concluzii mai rapide și permițând polițiștilor aflați în misiune să fie pregătiți și în siguranță.

- EduServe®, software și servicii de sprijin școlar. Pentru o societate de succes este vital să se controleze ceea ce învață copiii. EduServe® ajută consiliile de administrație și profesorii din instituții de învățământ, de la grădiniță la clasa a douăsprezecea, să folosească mai eficient resursele, și oferă servicii care garantează cea mai bună educație pe dolar cheltuit.

Rhyme râse, neîncrezător:

– Dacă Cinci Douăzeci și Doi a pus mâna pe toate informațiile astea... atunci e omul care știe orice.

– Bine, spuse Mel Cooper, ascultați-mă o clipă. M-am uitat la companiile pe care le deține SSD. Ghiciți ce am găsit!

– Pun pariu că, indiferent ce naiba înseamnă inițialele lor, e vorba de DMS, îi replică Rhyme. Firma care a fabricat IFD-ul din carte, nu-i așa?

– Da. Ai nimerit-o.

Nimeni nu spuse nimic, câteva momente. Rhyme remarcă faptul că toți cei din încăpere se uitau la emblema cu fereastra strălucitoare a SSD-ului, de pe ecranul calculatorului.

– Așa, mormăi Sellitto, cu ochii pe poză. Ce facem mai departe?

– Supraveghere, sugeră Pulaski.

– Mi se pare logic, zise Sellitto. O să sun la Cercetare şi Supraveghere, să trimită nişte echipe.

Rhyme îi aruncă o privire plină de cinism.

– Să supraveghezi o companie cu câţi angajaţi? Vreo mie? îşi răspunse singur, clătinând din cap. După care întrebă: Lon, ştii ce-i briciul lui Occam?

– Cine naiba e Occam? Un bărbier?

– Un filosof. Briciul e o metaforă – să îndepărtezi explicaţiile inutile pentru înţelegerea unui fenomen. Teoria sa spune că atunci când ai posibilităţi multiple, cea mai simplă este aproape întotdeauna şi cea corectă.

– Şi care-i teoria ta cea simplă, Rhyme?

Criminalistul se uită la broşură şi-i răspunse Ameliei:

– Cred că tu şi Pulaski ar trebui să faceţi o vizită la SSD, mâine-dimineaţă.

– Şi ce să facem acolo?

Rhyme ridică din umeri, apoi răspunse:

– Să întrebaţi dacă nu cumva criminalul e cineva care lucrează acolo.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Ah, în sfârşit acasă!

Am închis uşa.

Şi am încuiat lumea afară.

Respir profund, îmi pun rucsacul pe canapea, mă duc în bucătăria imaculată şi beau apă pură. N-am nevoie de stimuli, în acest moment.

Iarăşi chestia aia enervantă.

Casa e una frumoasă. De dinainte de război, imensă (trebuie să fie aşa, dacă trăieşti ca mine, având în vedere colecţiile mele). Nu-i uşor să găseşti locuinţa perfectă. Am avut nevoie de ceva timp. Dar sunt aici, nebăgat în seamă de nimeni. E obscen de uşor să fii practic anonim în New York. Ce oraş minunat! Aici, modul de existenţă implicit e viaţa în afara societăţii. Aici trebuie să lupţi ca să fii observat. Bineînţeles, mulţi şaisprezeci fac asta. Dar lumea are întotdeauna o cantitate mai mare de proşti decât îi trebuie...

Însă, cu toate acestea, trebuie să păstrezi aparenţele. Camerele din faţă ale casei mele sunt simple şi decorate cu gust (mulţumesc, Scandinavia). Nu primesc prea mulţi musafiri aici, dar îţi trebuie o faţadă, dacă vrei să pari normal. Trebuie să funcţionezi în lumea reală. Dacă nu, şaisprezecii încep să se întrebe dacă se întâmplă ceva, dacă eşti altfel decât pari.

Şi e un pas mic de la asta la cineva care vine glonţ la tine, îţi scotoceşte prin cămăruţă şi-ţi ia totul. Tot ce ai agonisit cu trudă.

Tot.

Și ăsta-i cel mai mare rău dintre toate relele.

Deci trebuie să te asiguri că acea cămăruță e secretă. Să te asiguri că tezaurul tău e ascuns dincolo de ferestre acoperite cu perdele sau cu scânduri, în timp ce păstrezi restul vieții tale la vedere, ca fața luminată a lunii. Cel mai bine, ca să rămâi în afara societății, e să ai o a doua locuință. Trebuie să faci ce trebuie făcut: să păstrezi curată și ordonată patina daneză modernă de normalitate, chiar dacă asta te zgârie pe nervi ca oțelul gresia.

Ai o casă normală. Pentru că toți au.

Și păstrezi o legătură plăcută cu asociații și cu prietenii. Pentru că asta fac toți.

Și te întâlnești ocazional cu o femeie și-i permiți să petreacă noaptea cu tine, și faci un pic de mișcare.

Pentru că și asta e ceva ce face toată lumea. Nu contează că nu e la fel de greu ca atunci când îți croiești drum în dormitorul unei fete cu vorbe dulci și zâmbete, nu-i așa că suntem suflete pereche, uite câte lucruri avem în comun?! Și având în buzunar un casetofon și un cuțit.

Acum trag jaluzelele la ferestre și mă îndrept către partea din spate a camerei de zi.

„Oho, ce locuință frumoasă... pare mai mare din afară."

„Da, ciudat că pare așa."

„Hei, ai o ușă la camera de zi. Unde duce?"

„Oh, asta? E doar pentru păstrat lucruri. O cămăruță. Nu-i nimic de văzut în ea. Vrei niște vin?"

Ei bine, indiferent ce-i acolo, Debby Sandra Susan Brenda, într-acolo mă îndrept. Acolo e *adevărata* mea casă. Cămăruța mea. Așa îi spun eu. E ca un donjon, ultimul loc ce poate fi apărat al unui castel medieval – e sanctuarul din centru. Când toate celelalte dau greș, regele și familia sa se retrag în donjon.

Eu intru în donjonul meu prin ușa magică. De fapt, e o cămăruță, în care se poate intra, iar în interiorul ei o să vezi haine atârnate și cutii de pantofi. Dar dacă le împingi într-o parte, vei găsi o a doua ușă. Se deschide către restul casei, care e mult,

mult mai mare decât înfiorătorul minimalism blond suedez, care-i de fațadă.

Cămăruța mea...

Intru și încui ușa în urmă, apoi aprind lumina.

Încerc să mă relaxez. Dar, după ziua de azi, după dezastru, mi-e greu să îndepărtez nervozitatea.

Nu-i bine nu-i bine nu-i...

Mă las să cad pe scaun și pornesc calculatorul, în timp ce mă uit la tabloul lui Prescott aflat în fața mea, mulțumită lui Alice 3895. Ce tușă avea Prescott! Ochii membrilor familiei sunt fascinanți. Prescott reușea să dea fiecăruia o altă privire. E clar că sunt înrudiți; expresiile sunt similare, într-un anume fel. Dar sunt și diferiți, ca și cum fiecare dintre ei își imaginează un aspect diferit al vieții de familie: fericire, tulburare, furie, minciună, stăpânire, supunere.

Asta-i o familie.

Presupun.

Deschid rucsacul și scot comorile pe care le-am dobândit astăzi. O canistră mică, un set de stilouri, o răzuitoare veche de brânză. De ce ar vrea cineva să arunce asemenea lucruri? Am mai scos câteva obiecte folositoare, pe care o să le utilizez în următoarele săptămâni: câteva scrisori trimise prin poștă, referitoare la credite preaprobate, pe care oamenii le aruncă, neglijenți; o chitanță pentru o carte de credit, facturi telefonice... Sunt niște proști, vă spun eu.

Un alt obiect pentru colecția mea, bineînțeles, dar pe care o să-l pun la casetofon mai târziu. Nu-i atât de grozav pe cât ar fi putut să fie, din moment ce țipetele Myrei 9834, atunci când i-am desprins unghia, au trebuit amortizate cu ajutorul bandei adezive (eram îngrijorat din cauza trecătorilor). Oricum, nu e posibil ca fiecare lucru din colecția mea să fie o bijuterie a coroanei; ai nevoie de banalități ca să scoți în evidență lucrurile speciale.

Apoi mă plimb prin cămăruța mea, depozitând comorile în locurile potrivite.

Pare mai mare din afară...

Astăzi am 7 403 ziare, 3 234 reviste (*National Geographic* fiind, bineînțeles, piatra de temelie), 4 235 cutii de chibrituri... Și, fără a mai pomeni numărul: umeraşe de haine, ustensile de bucătărie, cutii pentru mâncare, sticle de sifon, cutii goale de cereale, foarfeci, maşini de ras, încălțătoare şi calapoade, nasturi, cutii cu butoni de cămaşă, piepteni, ceasuri de mână, haine, scule necesare şi scule care nu mai sunt de mult la modă. Discuri de fonograf în culori, discuri negre. Sticle, jucării, borcane cu gem, lumânări şi sfeşnice, farfurii pentru dulciuri, arme. Şi altele, şi altele...

Cămăruța constă din... ce credeți? *Şaisprezece* coridoare, ca acelea dintr-un muzeu, începând cu cel care conține jucării vesele (deşi Howdy Doody e înspăimântător) şi terminând cu lăcaşul unor lucruri pe care *eu* le prețuiesc, dar pe care mulți oameni le-ar găsi, oh, neplăcute. Păr şi bucăți de unghii, plus câteva amintiri ofilite din diferite tranzacții. Precum cea din după-amiaza aceasta. Depozitez unghia Myrei 9834 într-un loc vizibil. Şi, deşi acest lucru mi-ar fi oferit suficientă plăcere ca să mi se scoale din nou, momentul e întunecat şi irosit.

Îi urăsc atât de mult...

Cu mâini tremurătoare închid cutia pentru trabucuri, fără să simt în momentul acela vreo plăcere provocată de comoara mea.

Ură ură ură...

Când ajung înapoi la calculator, mă gândesc: poate că nu există nicio amenințare. Poate că doar o serie ciudată de coincidențe i-a condus pe Ei la casa lui DeLeon 6832.

Dar nu pot să risc.

Problemă: există pericolul să-mi fie luate comorile, iar acest lucru mă roade.

Soluție: să fac ceea ce am început în Brooklyn. Să ripostez. Să elimin orice amenințare.

Ceea ce nu înțeleg mulți şaisprezeci, inclusiv urmăritorii mei, şi care-i pune într-un dezavantaj patetic, este următorul lucru: eu cred în adevărul de netăgăduit că nu există nimic rău

din punct de vedere moral în a lua o viață. Și aceasta pentru că eu cred într-o existență eternă, complet independentă de sacii din piele plini cu organe pe care îi cărăm peste tot temporar. Am dovada: uitați-vă la comoara de informații despre viața voastră, ce se acumulează din momentul în care v-ați născut. E permanentă, e depozitată într-o mie de locuri, e copiată, are copii de siguranță, e invizibilă și indestructibilă. După ce trupul dispare, așa cum se întâmplă cu toate trupurile, datele supraviețuiesc veșnic.

Și dacă asta nu-i definiția sufletului nemuritor, atunci nu știu care este.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

În dormitor era liniște.

Rhyme îl trimisese pe Thom acasă, să-și petreacă noaptea de duminică împreună cu Peter Hoddins, partenerul său de multă vreme. Rhyme îi făcea viața grea asistentului. Nu se putea abține și uneori îi părea rău. Dar încerca să-i ofere compensații și, atunci când Amelia Sachs rămânea cu el – ca în noaptea aceasta –, îl dădea afară pe Thom. Tânărul avea nevoie de o viață petrecută dincolo de zidurile acelei case în care avea grijă de un olog bătrân și morocănos.

Rhyme auzi zăngănit în baie. Zgomotele produse de o femeie care se pregătea să se bage în pat. Clinchet de sticlă și clămpănit de capace din plastic, fâșâit de aerosol, apă curgând, miresme răspândindu-se în aerul umed din baie.

Lui Rhyme îi plăceau asemenea momente. Îi aminteau de viața sa de Dinainte.

Această amintire, la rândul ei, îi aduse în minte fotografiile din laborator. În afară de cea a lui Lincoln în trening, mai exista una, în alb și negru. În ea se vedeau doi bărbați înalți, de vreo douăzeci de ani, îmbrăcați în costum, stând unul lângă altul. Brațele le atârnau drept, de parcă tinerii s-ar fi întrebat dacă să se îmbrățișeze sau nu.

Tatăl și unchiul lui Rhyme.

Lincoln se gândise deseori la unchiul Henry. Nu prea mult la tatăl său. Așa i se întâmplase toată viața. Oh, nu era nimic

reprobabil la Teddy Rhyme. Cel mai tânăr dintre cei doi fraţi era pur şi simplu retras, deseori timid. Îi plăcea slujba sa de la nouă la cinci, în care mesteca cifre în diferite laboratoare, îi plăcea să citească, lucru pe care-l făcea în fiecare seară, stând într-un fotoliu zdravăn, uzat, în timp ce soţia sa, Anne, cosea sau se uita la televizor. Lui Teddy îi plăcea istoria, mai ales cea a Războiului de Secesiune, un interes care, presupunea Rhyme, era sursa prenumelui său.

Băiatul şi tatăl lui coexistau într-un mod plăcut, deşi Rhyme îşi amintea multe tăceri stânjenitoare ce apăreau când tatăl şi fiul rămâneau singuri. Ceea ce te tulbură te şi ambiţionează. Te provoacă să te simţi viu. Iar Teddy nu se simţea niciodată tulburat sau provocat.

Dar unchiul Henry se simţea. Mult.

Nu puteai fi împreună cu el în aceeaşi încăpere mai mult de câteva minute fără ca atenţia lui să se îndrepte către tine, ca un reflector. Apoi urmau glume, banalităţi, ultimele noutăţi din familie. Şi, întotdeauna, întrebări – unele puse pentru că era cu adevărat dornic să ştie. Dar majoritatea erau puse ca un imbold pentru a discuta cu tine. Oh, cât de mult îi plăceau lui Henry Rhyme turnirurile intelectuale! Puteai să dai înapoi, puteai să roşeşti, puteai să te înfurii. Dar puteai şi să te umfli în pene de mândrie la unul dintre rarele complimente pe care ţi le făcea, pentru că ştiai că l-ai meritat. De pe buzele unchiului Henry nu ieşeau laude false sau încurajări nemeritate.

– Eşti aproape. Gândeşte-te bine! Ai asta în tine. Einstein a făcut toate treburile acelea importante pe când era doar un pic mai în vârstă decât tine.

Dacă aveai dreptate, erai binecuvântat cu o sprânceană ridicată aprobator, echivalentă ca valoare cu premiul Westinghouse Science Fair. Însă deseori argumentele tale erau eronate, premisele lipsite de importanţă, criticile bazate pe emoţii, faptele distorsionate... Dar scopul lui nu era să obţină victoria asupra ta; singurul său ţel era să ajungă la adevăr şi să se asigure că ai

înțeles drumul. De îndată ce-ți toca mărunt argumentele și era convins că ai văzut de ce, problema nu mai avea nicio importanță.

„Deci ai înțeles unde ai greșit? Ai calculat temperatura cu un set incorect de postulate. Exact! Acum să dăm niște telefoane – să strângem niște oameni și să mergem sâmbătă să-i vedem pe White Sox. Am chef de un hotdog dintre cei ce se vând pe stadioane și știm cu toții că nu putem cumpăra așa ceva în Comiskey Park, în octombrie."

Lui Lincoln îi plăcuse duelul intelectual și mersese deseori cu mașina până în Hyde Park ca să asiste la seminariile unchiului său ori la grupurile de discuții din universitate; de fapt, participase la aceastea mai des decât Arthur, care era, de obicei, ocupat cu alte activități.

Dacă unchiul său ar fi fost încă în viață, ar fi pătruns fără nicio îndoială în camera lui Lincoln, fără să arunce o privire spre trupul lui nemișcat, ar fi arătat spre cromatograful cu gaz și ar fi mormăit:

– De ce mai folosești tâmpenia asta?

Apoi s-ar fi așezat în fața panoului cu dovezi și ar fi început să-l întrebe pe Rhyme în legătură cu modul în care tratează cazul lui 522.

„Da, dar e *logic* ca acest individ să se comporte în această manieră? Mai prezintă-mi o dată supozițiile tale."

Rhyme se gândi iarăși la noaptea pe care și-o amintise mai devreme: Ajunul Crăciunului din ultimul său an în liceu, petrecut în casa unchiului său din Evanston. Erau prezenți Henry și Paula, precum și copiii lor, Robert, Arthur și Marie; Teddy și Anne împreună cu Lincoln; niște mătuși și niște unchi, alți veri. Un vecin sau doi...

Lincoln și Arthur petrecuseră o mare parte din seară jucând biliard la parter și făcând planuri pentru toamna următoare și pentru colegiu. Erau amândoi încrezători în faptul că vor fi admiși și în noaptea aceea au discutat dacă să aibă o cameră împreună în căminul studențesc sau să-și găsească un

apartament în afara campusului (camaraderia masculină împotriva unui bârlog pentru prunci).

Familia se adunase în jurul mesei masive din sufrageria unchiului său, lacul Michigan plescăia în apropiere, vântul șuiera prin ramurile goale, cenușii, din curtea din spatele casei. Henry domina masa așa cum își domina clasa, preluând conducerea și știind ce face, cu un zâmbet ușor în ochii vioi, participând la toate discuțiile din jurul lui. Spunea glume și anecdote și se interesa cum o duceau oaspeții. Era plin de interes, curios – și, uneori, îi manipula pe ceilalți.

– Deci, Marie, dacă tot suntem aici, spune-ne și nouă despre frăția aceea din Georgetown. Cred că am fost de acord că-i excelentă pentru tine. Iar Jerry poate să te viziteze în weekenduri, cu mașina lui cea nouă și plăcută. Apropo, care-i termenul final pentru cerere? Curând, din câte îmi amintesc.

Și fiica sa cu părul fin îi evita privirea și spunea că, din cauza Crăciunului și a examenelor finale, n-a terminat încă hârțogăria. Dar o s-o termine. Cu certitudine.

Sigur, misiunea lui Henry era s-o facă pe fiica lui să-și ia un angajament de față cu martori, chiar dacă asta însemna că avea să fie despărțită de logodnicul ei încă șase luni.

Rhyme crezuse întotdeauna că unchiul său ar fi fost foarte bun ca avocat pledant sau ca politician.

După ce resturile curcanului și ale plăcintei cu carne au fost luate de pe masă și au apărut lichior de portocale Grand Marnier, cafea și ceai, Henry i-a mânat pe toți în camera de zi, cameră dominată de un brad masiv, de flăcările din cămin și de o pictură severă a bunicului lui Lincoln – un tip cu trei doctorate, care fusese profesor la Harvard.

Venise timpul pentru concurs.

Henry avea să pună o întrebare din domeniul științei și primul care răspundea câștiga un punct. Cei clasați pe primele trei locuri aveau să primească premii alese de Henry și ambalate cu meticulozitate de Paula.

Încordarea era palpabilă – întotdeauna era, când Henry conducea discuțiile – și participanții se întreceau luând lucrurile în serios. Tatăl lui Lincoln trebuia luat în seamă nu numai pentru puținele întrebări de chimie. Dacă problema implica numere, mama sa, profesoară de matematică, dar cu program redus, răspundea uneori înainte ca Henry să apuce să termine întrebarea. Dar participanții de frunte erau verii – Robert, Marie, Lincoln și Arthur –, precum și logodnicul lui Marie.

Spre sfârșit, pe la ora opt seara, participanții erau literalmente la capătul puterilor. Clasamentul se schimba după fiecare întrebare. Palmele erau transpirate. Când mai rămăseseră câteva minute pe ceasul Paulei – care ținea socoteala timpului –, Lincoln a răspuns la trei întrebări la rând și s-a clasat pe primul loc. Marie a fost pe locul al doilea și Arthur pe al treilea.

În mijlocul aplauzelor, Lincoln luase o poză teatrală și acceptase premiul de frunte de la unchiul său. Își amintea încă surpriza sa când desfăcuse hârtia de un verde-închis: o cutie de plastic transparent care conținea un cub cu latura de doi centimetri și jumătate, un cub din ciment. Dar nu era nicio glumă. Ceea ce ținea Lincoln în mână era o bucată din Stagg Field al Universității din Chicago, terenul pe care avusese loc prima reacție atomică în lanț, sub conducerea celui de la care provenea numele vărului lui Lincoln, Arthur Compton, și a lui Enrico Fermi. Se părea că Henry cumpărase una dintre bucăți atunci când stadionul fusese dărâmat în anii 1950. Lincoln fusese foarte mișcat de premiul cu valoare istorică și era mândru că luase jocul în serios. Mai avea și acum piatra pe undeva, vârâtă într-o cutie de carton în pivniță.

Dar Lincoln nu avusese timp să-și admire premiul.

Pentru că în seara aceea avea o întâlnire târzie cu Adrianna.

Ca și familia sa, apărută pe neașteptate în gândurile sale din ziua aceea, gimnasta frumoasă, cu părul roșu, figura și ea în amintirile sale.

Adrianna Waleska – numele se pronunța cu un „V" ușor, amintind că era, la a doua generație, din Gdansk – lucra în

biroul consilierului pentru colegii din liceul lui Lincoln. La începutul ultimului său an, când depusese diferite cereri de admitere la ea, Lincoln zărise pe biroul ei *Străin în țară străină*, romanul lui Heinlein, un volum destul de uzat. Petrecuseră ora următoare discutând despre carte, fiind deseori de acord, contrazicându-se alteori, cu rezultatul că Lincoln își dăduse seama că lipsise de la ora de chimie. Nu conta, știa el care-i erau prioritățile.

Adrianna era înaltă, zveltă, avea aparat dentar invizibil și o siluetă atrăgătoare sub puloverul larg și blugii evazați. Zâmbetul ei putea să aibă multe nuanțe, de la entuziast la seducător. Începuseră curând să se întâlnească, prima incursiune într-o poveste serioasă de dragoste pentru fiecare din cei doi. Se așteptau reciproc să termine antrenamentele sportive, se duceau la Institutul de Artă, să vadă camerele Thorne[1], la cluburile de jazz din Orașul Vechi, și ocazional vizitau bancheta din spate a mașinii Chevrolet Monza a Adriannei, care nu prea era o banchetă din spate, dar era tocmai bună. Adrianna locuia la scurtă distanță de casă, după standardele pistelor de atletism ale lui Lincoln, dar nu putea să alerge până acolo – cum să te duci la întâlnire transpirat? –, așa că împrumuta mașina familiei și se ducea s-o vadă.

Petrecuseră multe ore vorbind. Pentru unchiul Henry, el și Adie erau *logodiți*.

Da, existau obstacole. El avea să plece anul următor la colegiu, în Boston, iar ea la San Diego, să studieze biologia și să lucreze la grădina zoologică. Dar astea erau complicații banale și Lincoln Rhyme, ca și acum, nu accepta complicațiile drept scuze.

Mai târziu – după accident și după ce el și Blaine divorțaseră –, Rhyme se întreba deseori ce s-ar fi întâmplat dacă el și Adrianna ar fi rămas împreună și ar fi continuat ceea ce începuseră. În noaptea aceea de Ajun al Crăciunului, Lincoln fusese foarte aproape de a o cere de soție. Se gândise să-i ofere

[1] Thorne Rooms – exponate miniaturale care arată cum erau mobilate camerele din Europa, din secolul al XIII-lea până în prezent, și din America, din secolul al XVII-lea până în prezent. (n.tr.)

nu un inel, ci, așa cum repetase cu înțelepciune, „o altfel de piatră" – premiul primit de la unchiul său pentru câștigarea concursului cu probleme științifice.

Dar, din cauza vremii, se oprise. În timp ce stăteau, înghesuiți unul în altul pe o bancă, zăpada începuse să cadă, într-un mod sinucigaș, din cerul tăcut al Vestului Mijlociu și, într-un minut, părul și hainele lor fuseseră acoperite cu o pătură albă, umedă. Fata apucase să se întoarcă acasă, iar Lincoln la locuința sa, înainte ca drumurile să fie blocate. Lincoln stătuse în pat în noaptea aceea, cu cutia de plastic ce conținea bucata de ciment lângă el, și exersase un discurs de cerere în căsătorie.

Care nu fusese rostit niciodată. Evenimentele au intervenit în viața lor, trimițându-i pe căi diferite, evenimente ce păreau minuscule, însă în felul în care fuseseră atomii invizibili care se străduiseră să fisioneze pe un stadion friguros, schimbând lumea pentru totdeauna.

„Totul ar fi fost altfel..."

Rhyme surprinse o imagine a Ameliei care-și peria părul lung, roșu. O privi câteva momente, bucuros că rămânea peste noapte – era mai încântat ca de obicei. Rhyme și Sachs nu erau inseparabili. Erau oameni foarte independenți, preferând de multe ori să petreacă timpul separați. Dar în noaptea aceasta, Lincoln o voia acolo. Îi făcea plăcere prezența trupului ei lângă trupul său, senzația – în cele câteva locuri în care era în stare să simtă – fiind mai intensă din cauza raritații sale.

Dragostea lui pentru ea fusese unul dintre motivele pentru care făcuse exerciții, lucrând pe o bandă de alergat computerizată și pe o bicicletă marca Electrologic. Dacă știința medicală avea să depășească această linie de sosire – și să-i permită să meargă din nou –, mușchii săi ar fi fost pregătiți. Luase în considerație și o nouă operație, care putea să-i îmbunătățească starea până când va veni ziua aceea. O tehnică experimentală – și controversată – despre care se vorbise și care uneori fusese încercată, cunoscută ca redirecționarea nervilor periferici, nu avusese rezultate pozitive timp de mulți ani. Dar recent, doctori

din străinătate efectuaseră operația cu ceva succes, în ciuda rezervei manifestată de comunitatea medicală americană. Procedura implica o intervenție chirurgicală prin care erau conectați nervii de deasupra locului rănii cu cei de dedesubtul acesteia. Un fel de ocol al podului luat de ape.

Succesele fuseseră obținute în majoritatea cazurilor în trupuri mai puțin vătămate decât al lui Rhyme, dar rezultatele fuseseră remarcabile: recăpătarea controlului vezicii urinare, a mișcării membrelor, chiar și al mersului. Ultimul lucru nu putea fi obținut în cazul lui Rhyme, dar discuțiile cu un doctor japonez, pionier al procedurii respective, și cu un coleg al acestuia de la spitalul didactic al unei universități din Ivy League îi dăduseră ceva speranțe de îmbunătățire. Exista posibilitatea unor senzații și a unor mișcări ale brațelor, mâinilor și controlul vezicii.

Și posibilitatea de a face sex.

Oamenii paralizați, chiar și la cele patru membre, sunt perfect capabili să facă sex. Dacă stimulul e mental – vezi un bărbat sau o femeie care te atrage –, atunci nu, mesajul nu ajunge dincolo de locul în care măduva spinării a fost vătămată. Dar trupul este un mecanism minunat, și există o buclă magică a nervului care lucrează singură, sub rană. Un mic stimul local și chiar și cei mai handicapați bărbați pot face dragoste.

Lumina din baie se stinse cu un *clic*, iar Lincoln văzu silueta femeii venind lângă el și urcând în ceea ce ea declarase, cu mult timp în urmă, că-i cel mai confortabil pat din lume.

– Eu..., începu Rhyme, iar vocea sa fu amuțită de gura ei, în timp ce Amelia îl săruta din greu.

– Ce-ai spus? șopti ea, mutându-și buzele de-a lungul bărbiei, apoi spre gâtul lui.

Uitase.

– Am uitat, mărturisi el.

Lincoln îi prinse urechea cu buzele, apoi își dădu seama că pătura fusese trasă deoparte. Asta îi ceruse Ameliei ceva efort, Thom făcea patul ca un soldat ce se temea de sergent.

Dar Lincoln văzu curând că păturile fuseseră împinse la picioarele lor. Tricoul Ameliei ajunsese lângă ele.

Femeia îl sărută din nou. El îi răspunse.

Şi tocmai atunci sună telefonul ei.

– Uh, uh, şopti Amelia. Nu l-am auzit.

După ce soneria răsună de patru ori, binecuvântata cutie poştală vocală intră în funcţiune. Dar, după un moment, telefonul sună din nou.

– Poate să fie mama ta, îi atrase atenţia Rhyme.

Rose Sachs fusese supusă unui tratament pentru o problemă cardiacă. Prognoza era bună, dar femeia avusese recent câteva recidivări ale bolii.

Sachs mormăi şi deschise telefonul, scăldând ambele lor trupuri într-o lumină albastră. Se uită la numele apelantului şi spuse:

– E Pam. Cred că-i mai bine să-i răspund.

– Bineînţeles.

– Hei, ce s-a întâmplat?

Şi, în timp ce auzea doar ce se spune la un capăt al liniei telefonice, Rhyme deduse că era ceva în neregulă.

– OK... Sigur... Dar sunt acasă la Lincoln. Vrei să vii aici? întrebă Amelia, uitându-se la Rhyme, care dădu aprobator din cap. Bine, scumpo. Sigur că o să fiu trează.

Sachs închise telefonul, iar Rhyme o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună. A zis doar că Dan şi Enid au primit doi locatari de urgenţă. Deci copiii mai mari au trebuit să stea împreună în aceeaşi cameră. Pam a trebuit să plece. Şi nu voia să stea singură în casa mea.

– Din punctul meu de vedere, nu-i nicio problemă. Ştii asta.

Sachs se întinse din nou în pat şi gura ei se puse pe treabă, plină de energie. Femeia şopti:

– Am făcut socoteala. Trebuie să-şi facă bagajul, să-şi scoată maşina din garaj... are nevoie de vreo patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă aici. Avem un pic de timp.

Apoi se aplecă şi-l sărută din nou.

Chiar atunci, soneria răsună enervant.

– Domnule Rhyme! Amelia! Salut, sunt Pam. Puteţi să-mi daţi drumul înăuntru?

Rhyme izbucni în râs:

– Cred că ne-a sunat de pe treptele din faţa casei.

Pam şi Sachs stăteau într-un dormitor de la etaj.

Camera era a fetei, pentru oricât timp dorea să rămână acolo. Vreo două animale împăiate stăteau ignorate pe o poliţă (când mama şi tatăl tău vitreg fug de FBI, jucăriile nu prea fac parte din copilăria ta), dar fata avea mai multe sute de cărţi şi de CD-uri. Mulţumită lui Thom, în cameră se găseau întotdeauna o mulţime de pulovere, tricouri şi şosete curate. Un set Sirius de radio prin satelit şi un CD-player. Şi tenişi. Lui Pam îi plăcea să alerge de-a lungul cărării lungi de vreo doi kilometri care înconjura lacul din Central Park. Alerga din plăcerea de a alerga şi alerga dintr-o nevoie deosebită.

Fata stătea acum pe pat, întinzând cu grijă ojă aurie pe unghiile de la picioare şi cu bucăţi de vată despărţind obiectele activităţii sale artistice. Mama ei îi interzisese asta, ca şi orice fel de machiaj („asta înseamnă să nu-L respecţi pe Iisus", indiferent ce-o fi însemnat aşa ceva), astfel că atunci când ieşise din lumea subterană a extremei drepte, fata îşi făcuse mici şi plăcute adaosuri persoanei sale, precum oja, vopseaua roşie de păr şi trei găuri în ureche. Sachs fusese uşurată că nu exagerase; dacă exista cineva care ar fi avut vreun motiv să se arunce în bizarerii, atunci aceasta era Pamela Willoughby.

Sachs stătea tolănită într-un fotoliu, cu picioarele în sus, cu unghiile de la picioare date cu ojă. Briza aducea în încăperea micuţă amestecul complicat de arome de primăvară din Central Park: compost, pământ, frunze udate de rouă, gaze de eşapament. Amelia sorbi din ciocolata fierbinte şi zise:

– Uf! Trebuie să sufli în ea.

Pam suflă în ceaşca ei, apoi gustă din ea.

– E bună. Da, e fierbinte.

După care se întoarse la unghiile ei. Figura fetei arăta că o tulbura ceva – în contrast cu felul în care arătase fața ei mai devreme.

– Știi cum se numesc astea? o întrebă Sachs, și arătă spre picioarele lui Pam.

– Picioare? Degete?

– Nu, talpa.

– Sigur că știu. Talpa piciorului și talpa degetelor.

Râseră amândouă, iar Amelia îi explică:

– Partea plantară. Are și aceasta amprente, ca degetele de la mână. Lincoln a obținut condamnarea cuiva pentru că făptașul a lovit pe cineva cu piciorul gol și l-a lăsat inconștient. Dar l-a ratat o dată și a lovit ușa. A lăsat o amprentă pe ea.

– Grozav! Ar trebui să mai scrie o carte.

– Îl bat la cap s-o facă, i se destăinul Amelia. Deci, ce s-a întâmplat?

– Stuart.

– Spune mai departe.

– Poate n-ar fi trebuit să vin aici. E o prostie.

– Hai, spune! Amintește-ți că sunt polițist. O să storc totul din tine.

– Emily m-a sunat și era ciudat să-mi telefoneze duminica, pentru că nu face niciodată asta, și m-am gândit bine, s-a întâmplat ceva. Și ea părea că nu vrea să-mi spună nimic, dar până la urmă mi-a spus. Și mi-a zis că l-a văzut astăzi pe Stuart cu altcineva. O fată din școală. După meciul de fotbal. Numai că mie mi-a spus că se duce drept acasă.

– Și care sunt faptele? Stăteau de vorbă? Nu-i nimic rău în asta.

– Ea a zis că nu e sigură, dar știi, părea că o îmbrățișa. Și când Stuart a văzut că se uită cineva la el, s-a îndepărtat de ea cât a putut de iute. Ca și cum ar fi încercat să se ascundă. Știi, spuse Pam, oprindu-se la jumătate din vopsirea unghiilor, chiar îl plac. E nasol dacă nu mai vrea să mă vadă.

Sachs și Pam fuseseră împreună la un consilier – și, cu acordul lui Pam, Amelia discutase singură cu femeia aceea. Pam trecea printr-o perioadă lungă de stres posttraumatic, nu numai din cauza îndelungatei ei captivități în mâinile unei rude sociopate, ci și din cauza unui episod anume, în care tatăl ei vitreg fusese cât pe-aci să-i sacrifice viața în timp ce încerca să omoare niște polițiști. Incidente precum cel cu Stuart Everett, mărunte pentru majoritatea oamenilor, erau amplificate în mintea fetei și puteau avea efecte devastatoare. Lui Sachs i se spusese să nu facă nimic ca să-i sporească temerile, dar nici să nu le trateze ca pe ceva lipsit de importanță. Să le privească pe toate cu atenție și să încerce să le analizeze.

– Voi doi ați discutat despre posibilitatea de a vă vedea și cu alții?

– El a zis... mda, acum o lună a zis că nu vrea. Nici eu. Și i-am spus asta.

– Și alte informații? întrebă Amelia.

– Informații?

– Adică alți prieteni ai tăi ți-au mai spus ceva?

– Nu.

– Îl cunoști vreunul dintre prietenii *lui?*

– Într-un fel. Dar nu atât de bine ca să-i întreb despre asta. N-ar fi în regulă.

– Deci nu putem folosi spioni, spuse Sachs zâmbind. Atunci, îți rămâne un singur lucru de făcut: să-l întrebi pe el. Direct.

– Așa crezi?

– Așa cred.

– Și dacă îmi spune că se vede cu ea?

– Atunci ar trebui să-i fii recunoscătoare că-i sincer cu tine. Ăsta e semn bun. Și după aia trebuie să-l convingi să renunțe la bambina aia, îi explică Amelia, și izbucniră amândouă în râs. Trebuie doar să-i spui că vrei și tu să te întâlnești cu alcineva.

Mama din Sachs se grăbi să adauge:

– Nu vorbim să te măriți, nici să te muți la cineva. Doar să ai o întâlnire.

– Oh, sigur, răspunse Pam, dând iute din cap.

Uşurată, Amelia continuă:

– El e cel pe care vrei să-l vezi. Dar tu aştepţi acelaşi lucru din partea lui. Aveaţi ceva important în comun, sunteţi legaţi unul de celălalt, puteţi discuta, aţi stabilit o relaţie şi nu prea vedeţi lucrul ăsta.

– Ca tine şi domnul Rhyme.

– Da, cam aşa. Dar dacă el nu vrea, e în regulă.

– Nu, nu e, răspunse Pam, încruntându-se.

– Nu e. Îţi spun doar ce să-i spui. Apoi o să-i spui că şi tu o să te întâlneşti cu alţii. Nu poate să stea cu fundul în două luntri.

– Cred că ai dreptate. Şi dacă o să spună că-i în regulă?

Figura fetei se întunecase la un asemenea gând.

Sachs râse şi clătină din cap.

– Da, există un risc când mergi la cacealma. Dar nu cred că el o să se prindă.

– Bine. O să-l văd mâine, după şcoală. O să discut cu el.

– Să mă suni. Să ştiu cum a fost, zise Sachs, apoi se ridică, luă oja şi-i puse capacul. Culcă-te. E târziu.

– Unghiile mele! Nu le-am terminat.

– Să nu porţi încălţăminte care lasă să ţi se vadă unghiile.

– Amelia...

Sachs se opri în uşă.

– Tu şi domnul Rhyme o să vă căsătoriţi?

Sachs zâmbi şi închise uşa.

III

GHICITORUL

LUNI, 23 MAI

Calculatoarele prezic comportarea cu o acurateţe stranie, examinând cu grijă munţi de date despre consumatori, date strânse de firme. Numită analiză predictivă, această sferă de cristal automată a devenit în Statele Unite o industrie de 2,3 miliarde de dolari şi e pe cale să atingă 3 miliarde în 2008.

CHICAGO TRIBUNE

CAPITOLUL OPTSPREZECE

„E foarte mare..."

Amelia Sachs stătea în holul înalt până la cer al firmei Strategic Systems Datacorp şi se gândea că descrierea operaţiunilor de minerit de date a SSD, făcută de preşedintele companiei de încălţăminte, subestimase de fapt realitatea.

Clădirea din Midtown era înaltă de treizeci de etaje, un monolit cenuşiu, ascuţit ca o suliţă, cu laturile din granit neted în care sclipeau grăunţe de mică. Ferestrele erau nişte tăieturi înguste, lucru surprinzător având în vedere peisajul uluitor al oraşului ce putea fi privit din locul acela şi de la înălţimea aceea. Sachs cunoştea clădirea, poreclită „Stânca Cenuşie", dar nu ştiuse cine era proprietarul ei.

Ea şi Ron Pulaski – cei doi nu mai erau în haine obişnuite, ci purtau un costum bleumarin, respectiv o uniformă bleumarin – stăteau în faţa unui zid masiv pe care erau menţionate locaţiile birourilor SSD-ului din întreaga lume, printre acestea aflându-se Londra, Buenos Aires, Mumbai, Singapore, Beijing, Dubai, Sydney şi Tokio.

„E foarte mare..."

Deasupra listei birourilor-satelit era emblema companiei: fereastra din turnul de pază.

Amelia simţi un fior uşor în măruntaie când îşi aminti fereastra din clădirea abandonată situată vizavi de hotelul în care

locuia Robert Jorgensen. Își aminti cuvintele lui Lincoln Rhyme despre incidentul cu agentul federal din Brooklyn.

„Individul știa exact unde erai. Ceea ce înseamnă că te-a văzut. Sachs, fii atentă..."

În timp ce se uita în jur, în hol, Amelia văzu vreo șase oameni de afaceri așteptând, mulți dintre ei părând că nu se simțeau în largul lor, iar Sachs își aminti de președintele companiei de încălțăminte și de grija lui să nu piardă serviciile SSD-ului. Iar Amelia mai observă că aproape toți aveau capul întors și priveau dincolo de recepționer. Se uitau la un bărbat scund, tânăr, care intră în hol și se duse direct spre Sachs și Pulaski, călcând pe covorul alb cu negru. Înfățișarea sa era perfectă, iar pasul lung. Bărbatul cu păr nisipiu dădu din cap și zâmbi, oferind un salut grăbit – dar spunându-le pe nume – aproape tuturor celor de acolo.

Un candidat la președinție. Asta fusese prima impresie a Ameliei.

Dar individul nu se opri până nu ajunse lângă polițiști.

– Bună dimineața. Sunt Andrew Sterling.

– Detectiv Sachs. Acesta este polițistul Pulaski.

Sterling era mai scund decât Sachs cu vreo zece centimetri, dar era bine făcut și avea umeri lați. Cămașa sa de-un alb imaculat avea gulerul și manșetele apretate. Brațele păreau să-i fie musculoase, iar jacheta, potrivit de strâmtă. Nu purta bijuterii. La colțurile ochilor săi verzi apărură riduri când un zâmbet ușor i se desenă pe figură.

– Să mergem în biroul meu.

Conducătorul unei companii atât de mari... Și venise să-i întâmpine, în loc să trimită un subaltern să-i conducă în camera tronului său.

Sterling mergea liniștit pe coridoarele largi și tăcute. Saluta fiecare angajat, iar uneori îi întreba cum își petrecuse sfârșitul de săptămână. Aceștia îi sorbeau cu aviditate zâmbetele care îi apăreau pe chip când auzea despre un weekend plăcut și încruntările când auzea de rude bolnave sau meciuri anulate. Erau zeci

de salariați, iar el le adresase câte un comentariu personal fiecăruia dintre ei.

– Salut, Tony, îi spuse el unui om de serviciu, care golea niște documente tăiate fâșii într-un sac mare de plastic. Ai văzut meciul?

– Nu, Andrew, l-am ratat. Am avut prea multe de făcut.

– Poate ar trebui să începem să avem weekend de trei zile, glumi Sterling.

– Andrew, eu aș vota pentru așa ceva!

Și cei trei continuară să meargă mai departe pe coridor.

Sachs nu credea că ea cunoaște atât de multă lume în NYPD câți fuseseră cei pe care-i salutase Sterling în drumul lor de cinci minute.

Decorațiile interioare ale companiei erau minime: câteva fotografii mici, pline de bun-gust, și schițe – niciuna în culori – dominate de pereții de-un alb imaculat. Mobila, și ea albă sau neagră, era simplă – piese scumpe de la Ikea. Amelia presupuse că toată chestia asta era un soi de declarație, dar ea o găsi mohorâtă.

În timp ce mergeau, Sachs își revăzu lucrurile pe care le aflase în noaptea aceea, după ce-i urase somn ușor lui Pam. Biografia individului, adunată din bucăți găsite pe internet, era plină de piese lipsă. Era un om extrem de retras – un Howard Hughes, nu un Bill Gates. Tinerețea sa reprezenta un mister. Amelia nu găsise nicio referire la copilăria lui sau la părinții săi. Câteva articole superficiale din presă îl aduseseră în atenția publicului pe când avea șaptesprezece ani, când avusese primele sale slujbe, majoritatea în domeniul vânzărilor, mergând din ușă în ușă sau vânzând prin intermediul televiziunii și trecând treptat la produse tot mai mari și mai scumpe. În cele din urmă, la calculatoare. Pentru un pușți „care făcuse 7/8 din cursurile unui colegiu la seral", spusese Sterling presei, era un vânzător de succes. Se întorsese la colegiu, terminase ultima optime a cursurilor și obținuse curând un masterat în știința și ingineria

calculatoarelor. Poveștile erau toate foarte „Horatio Alger"[1] și includeau doar amănunte care scoteau în evidență priceperea și prestigiul său ca om de afaceri.

Apoi, după ce împlinise douăzeci de ani, începuse ceea ce el numea „marea deșteptare", o chestie ce suna ca expresia unui dictator comunist chinez. Sterling vânduse o mulțime de calculatoare, dar nu suficient de multe ca să fie mulțumit. De ce nu avea mai mult succes? Nu era leneș. Nu era prost.

Atunci își dăduse seama care era problema: era lipsit de eficiență.

Și tot așa erau o mulțime de vânzători.

Așa că Sterling a învățat programarea calculatoarelor și a petrecut săptămâni, muncind optsprezece ore pe zi, într-o cămăruță întunecoasă, scriind software-uri. Și-a amanetat tot ce avea și a înființat o companie, una bazată pe un concept care era sau prostesc, sau strălucit: bunul cel mai de preț al acestei firme nu va fi deținut de compania sa, ci de milioane de alți oameni, mulți dintre ei primindu-l pe gratis, pentru că va consta în informații despre ei înșiși. Sterling a început să creeze o bază de date care includea clienții potențiali, pentru un anumit număr de servicii și mărfuri manufacturate, informații demografice despre zona în care locuiau aceștia, venitul lor, dacă erau căsătoriți, știrile bune sau rele în legătură cu situația lor financiară, juridică și a impozitelor, și multe alte informații – personale și profesionale – pe care le putea cumpăra, fura sau găsi prin alte mijloace.

– Dacă există vreo informație aici, o vreau, era citat Sterling că ar fi afirmat.

Software-ul pe care l-a scris – o primă variantă a sistemului de gestiune a bazelor de date Watchtower – a fost revoluționar în momentul acela și reprezenta un salt exponențial peste faimosul program SQL. În câteva minute, Watchtower putea decide ce client merita să fie sunat și cum să-l seduci, și care nu merita

[1] Autor american de povestiri pentru copii, în care munca și cinstea te scot din sărăcie. (n.tr.)

efortul (dar al cărui nume putea fi vândut altor companii pentru propriile lor sondaje de opinie).

Compania crescuse ca un monstru dintr-un film science-fiction. Sterling i-a schimbat numele în SSD, a mutat-o în Manhattan și a început să colecționeze companii mai mici din domeniul informațiilor ca să le adauge imperiului său. Deși firma nu era bine văzută printre organizațiile ce luptau pentru dreptul la confidențialitate, SSD nu fusese implicată în niciun scandal de tip Enron. Angajații trebuiau să-și merite salariile – niciunul dintre ei nu primea bonificații obscen de mari, gen Wall Street –, dar dacă firma avea profit, atunci aveau și ei. SSD oferea consiliere și ajutor la cumpărarea unei locuințe, internat pentru copii, iar părinții primeau un concediu de un an pentru maternitate sau paternitate. Compania era cunoscută pentru faptul că își trata angajații ca făcând parte din familie, iar Sterling încuraja angajarea soțiilor, rudelor și copiilor. În fiecare lună sponsoriza excursii motivaționale și pentru dezvoltarea spiritului de echipă.

Directorul executiv era secretos în ceea ce privea viața sa personală, dar Sachs aflase că nu fumează, nici nu bea, și că nimeni nu-l auzise spunând vreun cuvânt obscen. Trăia modest, primea un salariu surprinzător de mic și-și ținea averea în acțiuni SSD. Se ținea departe de scena socială newyorkeză. Nu avea mașini rapide, nici avion particular. În ciuda respectului său pentru unitatea familiilor din rândul salariaților SSD, Sterling era divorțat de două ori și, în momentul acela, era necăsătorit. Existau știri contradictorii referitoare la copiii pe care i-ar fi zămislit în tinerețea sa. Avea mai multe locuințe, dar adresele lor nu erau accesibile publicului. Poate pentru că, știind care este puterea informațiilor, Andrew Sterling le cunoștea și pericolele.

Sterling, Sachs și Pulaski ajunseră la capătul unui coridor lung și intrară într-un birou exterior, unde își aveau pupitrele doi asistenți, ambele mese fiind pline cu teancuri de hârtie, dosare și imprimante, toate perfect ordonate. În momentul acela, în birou era un singur asistent, un tânăr arătos, într-un costum

sobru. Pe placa de pe birou îi era scris numele: Martin Coyle. Zona sa era cea mai ordonată – fiecare dintre multele cărți din spatele său erau aranjate în ordinea descrescătoare a mărimii, remarcă Sachs amuzată.

– Andrew, își salută el șeful, dând din cap către acesta, ignorându-i pe polițiști de îndată ce remarcă faptul că aceștia nu-i fuseseră prezentați. Mesajele telefonice sunt pe calculatorul tău.

– Mulțumesc, spuse Sterling, și aruncă o privire spre celălalt pupitru. Jeremy s-a dus să verifice restaurantul pentru banchetul oferit presei?

– A făcut asta azi-dimineață. A dus niște hârtii la o firmă juridică. În legătură cu cealaltă problemă.

Sachs se minună că Sterling avea doi asistenți personali – se părea că unul pentru treburile din interiorul firmei, iar celălalt pentru problemele din afara biroului. Așa ar fi împărțit lucrurile și detectivii din NYPD, dacă ar fi avut vreun asistent.

Merseră mai departe și intrară în biroul lui Sterling, care nu era mult mai mare decât celelalte pe care Sachs le văzuse în companie. Nici pe pereții acestuia nu existau niciun fel de decorațiuni. În ciuda emblemei SSD, cea cu fereastra prin care se putea privi orice, din turnul de pază, ferestrele lui Andrew Sterling erau acoperite de perdele, împiedicând vederea a ceea ce ar fi trebuit să fie magnificul peisaj al orașului. Amelia simți un fior de claustrofobie.

Sterling se așeză pe un scaun simplu de lemn, nu pe un tron îmbrăcat în piele. Făcu un gest, invitându-i pe polițiști să ia loc pe scaune similare, dar tapițate. În spatele său erau rafturi joase, pline cu cărți – dar, lucru ciudat, acestea fuseseră așezate cu cotorul în sus, nu spre exterior. Vizitatorii din biroul său nu puteau să îi vadă gusturile în privința cititului fără să treacă de individ și să privească în jos sau să scoată un volum din raft.

Directorul executiv dădu din cap către un vas și o duzină de pahare cu gura în jos.

– E apă. Dar, dacă vreți cafea sau ceai, pot să pun pe cineva să vă servească.

„Să vă servească?" Sachs nu credea că mai există cineva care să folosească expresia aceea.

– Nu, mulțumesc.

Pulaski clătină din cap.

– Scuzați-mă. Doar o clipă, spuse Sterling, apoi ridică receptorul și formă un număr. Andy? M-ai sunat?

Sachs deduse din tonul lui că vorbea cu cineva apropiat, dar era clar că fusese un telefon de afaceri, în legătură cu o anumită problemă. Însă Sterling zise, fără pic de emoție:

– Aha. Bine, cred că trebuie să faci asta. Ne trebuie numerele alea. Știi, nu stau locului. Se schimbă în fiecare zi... Bine.

Puse receptorul în furcă și observă că Sachs îl privea atentă.

– Fiul meu lucrează pentru companie, spuse el, dând din cap către o fotografie de pe biroul său, în care se vedeau Sterling și un tânăr arătos, zvelt, care semăna cu șeful firmei. Amândoi purtau tricouri SSD, la o reuniune a salariaților, poate în una dintre excursiile acelea pentru găsirea inspirației. Erau unul lângă celălalt, dar nu exista contact fizic între cei doi. Nici nu zâmbeau.

Deci Sachs primise răspuns la întrebarea legată de viața sa personală.

– Despre ce-i vorba? zise Sterling, întorcându-și ochii verzi către Sachs. Ați pomenit de o crimă.

– În ultimele luni, în oraș au avut loc mai multe asasinate, îi explică Amelia. Credem că e posibil ca ucigașul să fi folosit informații din calculatoarele dumneavoastră ca să se apropie de victime, să le omoare, iar apoi să utilizeze alte informații ca să acuze oameni nevinovați de acele crime.

„Omul care știe totul..."

– Informații!? exclamă Sterling, iar îngrijorarea sa părea sinceră – în același timp, directorul era perplex. Nu sunt sigur cum ar fi putut să se întâmple așa ceva, dar spuneți-mi mai mult.

– Ei bine, ucigașul știa exact ce produse personale folosea victima și planta urme ale acestora ca dovezi în locuința unei persoane nevinovate, pentru a stabili o legătură între aceasta și omucidere.

Din când în când, sprâncenele de deasupra irisurilor de smarald ale lui Sterling se apropiau. Individul părea sincer tulburat, în timp ce Amelia îi dădea amănunte în legătură cu furtul tabloului și al monedelor, precum și despre cele două agresiuni sexuale.

– E teribil..., mormăi Sterling, zguduit de vești, apoi își îndepărtă privirea de polițiști. Violuri?

Sachs dădu din cap, mohorâtă, iar apoi îi explică faptul că SSD părea a fi singura companie din zonă care avea acces la toate informațiile pe care le folosise ucigașul.

Sterling își frecă fața, dând încet din cap.

– Văd de ce sunteți îngrijorați... Dar n-ar fi fost mai ușor pentru asasin să urmărească oamenii pe care urma să-i transforme în victime și să afle ce cumpărau aceștia? Sau să pătrundă în calculatoarele lor, să le spargă cutiile poștale, casele, să le noteze pe stradă numărul de la mașină?

– Vedeți, tocmai asta e problema. Putea. Dar trebuia să facă toate lucrurile pe care le-ați pomenit ca să obțină informațiile de care avea nevoie. Au fost cel puțin patru asasinate – asta înseamnă actualizarea informațiilor pentru cele patru victime și cele patru înscenări. Cea mai eficientă cale de a obține aceste date ar fi fost să apeleze la un miner de date.

Steling afișă un zâmbet, o strâmbătură delicată.

Sachs se încruntă și-l privi atentă.

– Nu-i nimic rău în termenul „minerit de date", îi explică directorul. L-a lansat presa și îl vezi pretutindeni.

„Douăzeci de milioane de rezultate ale motorului de căutare..."

– Dar eu prefer să consider că SSD este un furnizor de servicii de cunoștințe, un FSC. Ca un furnizor de servicii internet.

Sachs avea o senzație bizară: directorul păruse aproape rănit de spusele ei. Ar fi vrut să-l asigure că n-o să se mai repete.

Sterling netezi un teanc de hârtii de pe tăblia bine ordonată a biroului său. La început, Amelia crezu că foile erau albe, apoi observă că fuseseră întoarse cu fața în jos.

– Ei bine, credeți-mă, vreau să aflu, la fel de mult ca și voi, dacă e implicat cineva din SSD. Treaba asta poate să se dovedească foarte nocivă pentru noi – furnizorii de servicii de cunoștințe nu au în ultimul timp o imagine prea bună în presă sau în fața Congresului.

– În primul rând, spuse Sachs, suntem destul de siguri că ucigașul a cumpărat majoritatea obiectelor cu bani gheață.

Sterling dădu din cap și o completă:

– N-ar fi vrut să lase vreo urmă a sa.

– Exact. Dar pantofii i-a cumpărat prin poștă sau online. Aveți o listă cu oameni care au cumpărat asemenea pantofi, de mărimile acestea, în zona New York? întrebă Amelia, și-i întinse o listă cu pantofi Alton, Bass și Sure-Track. Se poate ca același om să-i fi cumpărat pe toți.

– În ce perioadă de timp?

– Trei luni.

Sterling dădu un telefon. Avu o convorbitre scurtă și, după doar șaizeci de secunde, se uita la ecranul calculatorului. Îl întorsese astfel încât Sachs să-l poată vedea, deși polițista nu-și prea dădea seama la ce se uita – șiruri de produse și de coduri.

Apoi directorul executiv clătină din cap.

– S-au vândut în jur de opt sute de perechi de pantofi Alton, o mie două sute de Bass și două sute de Sure-Track. Dar nicio persoană nu le-a cumpărat pe toate trei.

Rhyme bănuise că asasinul avea să-și ascundă urmele, dacă folosise informații de la SSD, dar speraseră că investigația aceea va da rezultate. În timp ce se uita la cifre, Amelia se întrebă dacă ucigașul folosise, ca să comande pantofii, tehnicile de furt de identitate pe care le pusese la punct pe pielea lui Robert Jorgensen.

– Îmi pare rău.

Sachs dădu din cap.

Sterling scoase capacul unui stilou uzat de argint și trase un bloc pentru notițe spre el. Cu un scris precis, scrise câteva rânduri pe care Sachs nu le putu citi, se uită la ele și dădu din cap.

– Îmi imaginez că dumneavoastră credeți că problema e provocată de un intrus, de un angajat, de unul dintre clienți sau de un spărgător de baze de date. Da?

Ron Pulaski se uită la Sachs și spuse:

– Exact.

– Bine. Haideți să căutăm până la capăt, zise Sterling, și se uită la ceasul său Seiko. Vreau să mai chem aici și alți oameni. O să dureze doar câteva minute. Avem în fiecare luni, pe la ora asta, Cercurile noastre Spirituale.

– Cercurile Spirituale? întrebă Pulaski.

– Întâlniri pentru idei, ale conducătorilor de grup. Trebuie să se termine curând. Începem la opt fix. Dar unele întâlniri durează mai mult decât altele. În funcție de lider. Comandă, interfon, Martin, zise directorul.

Sachs râse, în sinea sa. Individul folosise același sistem de recunoaștere a vocii pe care-l avea Lincoln Rhyme.

– Da, Andrew? întrebă o voce care venea dintr-o cutioară de pe birou.

– Îi vreau pe Tom – Tom de la securitate – și pe Sam. Sunt în Cercurile Spirituale?

– Nu, Andrew, dar Sam e probabil toată săptămâna la Washington. Nu se va întoarce până vineri. Mark, asistentul lui, e la serviciu.

– Atunci, cheamă-l pe el.

– Da, domnule.

– Comandă, interfon, deconectează! O să dureze doar o clipă, îi spuse apoi el lui Sachs.

Amelia își imagină că, atunci când te căuta Andrew Sterling, te materializai imediat. Directorul mai scrise câteva notițe. În

timp ce el scria, Sachs se uită la emblema companiei, de pe perete. După ce bărbatul termină de scris, Amelia îi spuse:

– Sunt curioasă în legătură cu turnul și fereastra. Care-i semnificația lor?

– La un anumit nivel, înseamnă doar observarea de date. Dar există și un al doilea înțeles, adăugă el zâmbind, încântat că le explica. Știți conceptul ferestrei sparte, în filosofia socială?

– Nu.

– Am aflat de acesta cu ani în urmă și nu l-am uitat niciodată. Ideea acestuia este că, pentru a îmbunătăți societatea, trebuie să te concentrezi asupra lucrurilor mărunte. Dacă le poți controla – sau repara –, atunci vor urma provocări mai mari. Să comparăm proiectarea caselor și problema delictelor importante. Poți să cheltuiești milioane mărind numărul patrulelor de poliție și instalând camere de luat vederi, dar dacă proiectul e nefuncțional și periculos, atunci o să rămână nefuncțional și periculos. În loc să cheltuiești milioane de dolari, investește doar câteva mii în repararea ferestrelor și a zugrăvelii, în curățarea holurilor. Pare că-i o simplă cosmetizare, dar oamenii vor remarca modificările. Se vor mândri că locuiesc acolo. Vor începe să-i denunțe pe cei care reprezintă o amenințare și pe cei care nu-și îngrijesc proprietatea. După cum știți, acesta a fost ideea prevenirii delictelor în New York, prin anii 1900. Și a funcționat.

– Andrew, se auzi vocea lui Martin în interfon. Au sosit Tom și Mark.

– Trimite-i înăuntru, ordonă Sterling.

Apoi așeză în fața sa hârtia pe care își notase diferite lucruri. După care îi zâmbi mohorât lui Sachs.

– Hai să vedem dacă se uită cineva prin fereastra noastră.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Se auzi soneria, iar Thom îl pofti să intre pe un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani, cu păr castaniu ciufulit, purtând blugi și un tricou cu Weird Al Yankovic[1] sub o haină sport cafenie, destul de ponosită.

În ziua de azi, nu puteai să faci parte din mediul legiștilor fără să fii alfabetizat în domeniul calculatoarelor, dar atât Rhyme, cât și Cooper își recunoșteau limitele. Când a devenit limpede că în cazul 522 existau implicații digitale, Sellitto ceruse un pic de ajutor din partea Unității de Delicte Informatice a NYPD, un grup de elită alcătuit din treizeci și doi de detectivi și personal auxiliar.

Rodney Szarnek intră în încăpere, se uită pe monitorul cel mai apropiat și zise: „Salut!" ca și cum ar fi vorbit cu hardware-urile. La fel, când privi către Rhyme, nu exprimă niciun interes față de starea fizică a acestuia, ci doar față de unitatea de control fără fir atașată de brațul scaunului. Păru impresionat.

– E ziua ta liberă? îl întrebă Sellitto, cu un glas dezaprobator, uitându-se la îmbrăcămintea tânărului zvelt.

Rhyme știa că detectivul era de școală veche, conform căreia polițiștii trebuie să se îmbrace corespunzător.

---

[1] Muzician american născut în 1959, celebru pentru cântece satirice și parodii. (n.tr.)

– Zi liberă? replică Szarnek, nepricepând aluzia. Nu. De ce aș avea o zi liberă?

– Întrebam și eu...

– Hmm... Deci, care-i povestea?

– Avem nevoie de o capcană.

Strategia lui Lincoln Rhyme de a pătrunde în SSD și a întreba pur și simplu de ucigaș nu era atât de naivă pe cât părea. Când văzuse pe pagina de internet a companiei că divizia PublicSure a SSD sprijină departamentele de poliție, presupunerea sa a fost că NYPD e unul dintre clienți. În acest caz, ucigașul putea să aibă acces la fișierele departamentului. Un telefon dovedi că da, Departamentul era unul dintre clienți. Software-urile PublicSure și consultanți ai SSD ofereau servicii de gestiune a datelor pentru municipalitate, inclusiv alcătuirea de compilații din informări despre cazuri, rapoarte și dosare. Dacă un polițist dintr-o patrulă de pe stradă avea nevoie de verificarea unui mandat, sau un detectiv nou în departamentul omucideri avea nevoie de istoricul unui caz, PublicSure îl ajuta să obțină informația în câteva minute, pe calculatorul de pe biroul său ori din mașina de patrulare – sau chiar pe telefonul său celular.

Trimițându-i pe Sachs și pe Pulaski la companie, ca să întrebe cine ar fi putut să citească fișierele de date despre victime și despre țapii ispășitori, îl făcea pe 522 să afle că erau pe urmele lui și să încerce să pătrundă în sistemul informatic al NYPD, prin intermediul PublicSure, ca să se uite prin rapoarte. Dacă o făcea, poliția putea apoi să ia urma celor care accesaseră respectivele fișiere.

Rhyme îi explică situația lui Szarnek, care dădu din cap înțelegător – de parcă ar fi întins capcane de felul ăla în fiecare zi. Fu însă surprins când află cu ce companie putea să aibă legătură ucigașul.

– SSD? Cel mai mare miner de date din lume. Ăștia află orice despre oricine.

– Și asta e o problemă?

Imaginea de tocilar nepăsător a lui Szarnek dispăru, iar individul răspunse încet:

– Sper că nu.

Și se apucă să întindă capcana, explicând ceea ce făcea. Extrase din fișiere toate amănuntele despre caz pe care nu voiau să le cunoască 522 și le transferă manual în fișiere sigure de pe un calculator care nu era conectat la internet. Apoi instală un program de urmărire a rutelor de acces, program cu alarmă vizuală, în fața fișierului „Myra Weinburg, atac sexual și omucidere" de pe serverul NYPD. Și adăugă subfișiere menite să-l tenteze pe ucigaș, precum „Locuințele suspecților", „Analizele medico-legale" și „Martori", toate conținând doar informații generale despre procedurile de la locul crimei. Dacă cineva accesa fișierele acelea, fie spărgând parole, fie printr-un canal autorizat, i se transmitea imediat lui Szarnek o notă cu furnizorul de internet al persoanei respective și localizarea fizică a acesteia. Se putea spune de îndată dacă cel care citise fișierul era un polițist cu un motiv legitim sau cineva din exterior. În ultimul caz, Szarnek avea să-i anunțe pe Rhyme sau pe Sellitto, care aveau să trimită imediat Unitatea pentru Intervenții de Urgență. Szarnek inclusese o cantitate mare de lucruri importante și generale, precum informațiile publice despre SSD, ca să fie sigur că ucigașul avea să piardă mult timp în sistem descifrând date, dându-le astfel o șansă în plus ca să-l descopere.

– Cât timp o să fie nevoie ca să faci toate astea?

– Cincisprezece, douăzeci de minute.

– Bine. Și după ce o să termini, vreau să vedem dacă n-a pătruns cineva din exterior în sistemul SSD, spărgând parole.

– Să spargă SSD?

– Mda.

– Hmm... O să găsească firewall-uri la firewall-urile firewall-urilor[1] lor...

– Trebuie să știm.

[1] Programe informatice care blochează accesul persoanelor neautorizate într-o rețea. (n.tr.)

– Dar dacă unul dintre ai lor e ucigașul, presupun că nu vrei să sun la companie și să-mi coordonez eforturile împreună cu ei.

– Exact.

Fața lui Szarnek se întunecă:

– O să încerc să pătrund...

– Nu poți să faci asta în mod legal?

– Da și nu. O să mă mulțumesc să testez firewall-urile. Nu-i un delict, dacă nu pătrund în sistemul lor și-l fac praf, provocând un eveniment foarte stânjenitor în presă, care o să ne arunce direct în pușcărie. Sau chiar mai rău, adăugă el, posomorât.

– Bine, dar vreau mai întâi capcana. Cât mai iute, zise Rhyme și se uită la ceas.

Sachs și Pulaski răspândiseră deja zvonul despre caz în interiorul Stâncii Cenușii.

Szarnek scoase un calculator portabil performant din geanta sa și îl așeză pe masa alăturată.

– E posibil să capăt niște... Oh, mulțumesc!

Thom adusese o cafetieră și niște cești.

– Tocmai când voiam să vă cer. Mai mult zahăr, fără lapte. Nu puteți să scoateți tocilarul din tocilar, chiar dacă e polițist. Nu m-am obișnuit niciodată cu chestia aia numită somn...

Szarnek își puse zahăr în cafea, o amestecă și sorbi jumătate din ea în timp ce Thom se afla încă acolo. Servitorul îi umplu din nou ceașca.

– Mulțumesc. Ce avem noi aici? întrebă el, uitându-se la calculatorul lângă care se cocoțase Cooper. Aoleu...

– Aoleu?

– Lucrezi cu un modem pentru cablu de 1,5 megabaiți pe secundă? Știi, acum se fabrică ecrane pentru calculator în culori, și există o chestie numită internet...

– Amuzant, mormăi Rhyme.

– Să-mi spui când termini cazul ăsta. O să facem niște cablări și o rearanjare a rețelei locale. Să te aduc la standardele de teletransmisie.

„Tricou cu Weird Al, rețea locală, standarde de teletransmisie..."

Szarnek scoase niște ochelari colorați, își conectă calculatorul la cel al lui Rhyme și începu să tasteze. Rhyme remarcă faptul că anumite taste erau uzate și că touchpad-ul[1] era foarte pătat de sudoare. Tastatura părea plină de firimituri.

Privirea pe care Sellitto i-o aruncă lui Rhyme spunea „e nevoie de tot soiul de oameni..."

Primul din cei doi oameni care li se alăturară în biroul lui Andrew Sterling era zvelt, de vârstă mijlocie, cu figură care nu spunea nimic. Semăna cu un polițist la pensie. Celălalt, mai tânăr și mai timid, era tipul reprezentativ de funcționar corporativ începător. Arăta ca fratele blond din serialul *Frazier*.

În privința primului bărbat, Sachs estimase aproape corect: individul, Tom O'Day, nu purtase uniformă albastră, ci fusese agent FBI, iar acum conducea Serviciul de securitate al SSD. Celălalt era Mark Whitcomb, adjunctul șefului Departamentului pentru Conformitate.

– Tom și băieții lui din Serviciul de securitate au grijă ca oamenii din exterior să nu ne facă nimic rău, le explică Sterling. Departamentul lui Mark se asigură că *noi* nu facem nimic rău societății în general. Ne deplasăm pe un câmp minat. Sunt convins că cercetările pe care le-ați făcut în legătură cu SSD v-au arătat că trebuie să ne supunem legilor federale și legilor din sute de alte state, legi privitoare la confidențialitate – Legea Graham-Leach-Bliley despre folosirea incorectă a informațiilor personale și în scop de înșelăciuni, Legea Raportării Corecte a Creditelor, Legea Responsabilității și Transferului de Asigurări de Sănătate, Legea Protecției Intimității șoferilor. Și unei grămezi de legi statale. Departamentul pentru Conformitate se asigură că știm care-s legile și că nu le încălcăm.

[1] Dispozitiv constând dintr-o suprafață sensibilă la mișcarea degetelor și folosită la unele laptopuri în loc de mouse. (n.tr.)

Bine, își zise Amelia. Cei doi erau perfecți pentru a răspândi zvonul despre investigarea lui 522 și a-l încuraja pe ucigaș să cadă în capcana de pe serverul NYPD.

În timp ce mâzgălea ceva pe un carnețel, unul galben, Mark Whitcomb zise:

– Vrem să ne asigurăm că atunci când Michael Moore[1] va face un film despre furnizorii de date, noi n-o să fim pe scena principală.

– Cu așa ceva nu se glumește, zise Sterling, zâmbind, dar cu o îngrijorare sinceră și vizibilă pe figură. Pot să le spun și lor ceea ce mi-ați povestit? o întrebă el pe Amelia.

– Sigur, vă rog.

Sterling le făcu o prezentare concisă și clară. Reținuse tot ce-i spusese Sachs, chiar și mărcile specifice ale indiciilor.

Whitcomb se încruntă, în timp ce asculta. O'Day prelua totul, tăcut, fără să zâmbească. Sachs era convinsă că stăpânirea aceea tipică FBI-ului nu reprezenta un comportament învățat, ci o avea de dinainte de a se naște.

– Așa, zise ferm Sterling. Aceasta este problema cu care ne confruntăm. Dacă SSD e implicată în vreun fel, vreau să știu acest lucru, și vreau și soluții. Noi am identificat patru surse posibile de risc. Spărgători de parole, intruși, angajați și clienți. Ce credeți?

O'Day, fostul agent FBI, îi spuse Ameliei:

– Haideți să discutăm mai întâi despre spărgătorii de parole. Avem cele mai bune firewall-uri din domeniu. Mai bune decât Microsoft ori Sun. Folosim ICS din Boston pentru securitatea pe internet. Pot să vă spun că suntem ca o țintă din jocurile mecanice – fiecare spărgător de parole din lume vrea să ne spargă. Și nimeni n-a fost în stare s-o facă de când ne-am mutat în New York, acum cinci ani. Câțiva indivizi au reușit să intre în serverele administrației noastre, pentru zece, cincisprezece minute. Dar n-a existat nici măcar o singură pătrundere în

[1] Autor de filme documentare și comentator politic, critic al sistemului corporatist și al politicii americane. (n.tr.)

innerCircle, iar făptaşul vostru necunoscut ar fi trebuit să pătrundă acolo ca să obţină informaţiile necesare pentru crimele acelea. Şi n-ar fi rezolvat nimic cu o singură pătrundere, ar fi fost nevoie să spargă cel puţin trei sau patru servere diferite.

– Şi în ceea ce priveşte un intrus din exterior e imposibil, adăugă Sterling. Avem aceeaşi protecţie fizică a perimetrului firmei ca şi Agenţia Naţională de Securitate. Avem cincisprezece paznici cu normă întreagă şi douăzeci cu normă redusă. În plus, niciun vizitator nu se poate apropia de serverele folosite de innerCircle. Îi trecem în registru pe toţi şi nu lăsăm pe nimeni să umble de capul lui, nici măcar pe clienţi.

Sachs şi Pulaski fuseseră însoţiţi până în holul înalt de unul dintre paznici – un tânăr lipsit de simţul umorului, a cărui vigilenţă nu fusese diminuată de faptul că făceau parte din poliţie.

– Am avut un incident acum trei ani, adăugă O'Day. Dar de atunci, nimic. Reporterul, spuse el, privind spre Sterling.

Directorul executiv dădu din cap.

– Un ziarist foarte priceput, de la un ziar din reţeaua de metrou. Scria un articol despre furtul de identitate şi decisese că suntem întruparea diavolului. Axciom şi Choicepoint avuseseră bunul-simţ să nu-l lase să intre în sediul lor. Eu cred în libertatea presei, aşa că am discutat cu el... S-a dus la toaletă şi a pretins că s-a rătăcit. S-a întors aici, cât se putea de vesel. Dar ceva nu părea în regulă. Paza noastră i-a căutat în servietă şi a găsit un aparat de fotografiat. Pe el erau poze ale planurilor noastre de afaceri secrete, chiar şi coduri de acces.

– Nu numai că reporterul şi-a pierdut slujba, le explică O'Day, dar a fost condamnat pentru încălcarea statutului său, în scop ilegal. A făcut şase luni într-o închisoare statală. Şi, din câte ştiu eu, n-a mai avut de atunci o slujbă permanentă ca ziarist.

Sterling îşi lăsă uşor capul în jos şi-i spuse lui Sachs:

– Noi luăm foarte în serios problemele de securitate.

În uşă apăru un tânăr. În prima clipă, Amelia crezu că era Martin, asistentul, dar îşi dădu seama că presupusese acest lucru din cauza similitudinii staturii şi costumului negru.

– Andrew, îmi pare rău că te întrerup.

– Ah, Jeremy.

Deci era al doilea asistent. Tânărul se uită la uniforma lui Pulaski, apoi la Sachs. Apoi, ca şi Martin, când îşi dădu seama că nu fusese prezentat, şi îi ignoră pe toţi cei din încăpere, cu excepţia şefului său.

– Trebuie să-l văd azi pe Carpenter, zise Sterling.

– Da, Andrew.

După ce asistentul plecă, Sachs întrebă:

– Vreun salariat? Aveţi probleme disciplinare cu cineva?

– Facem verificări extinse ale antecedentelor oamenilor noştri. Nu voi permite angajarea cuiva care a avut probleme cu legea, în afară de încălcarea regulilor de circulaţie. Iar verificările de antecedente reprezintă una dintre specialităţile noastre. Dar chiar dacă un angajat ar vrea să intre în innerCircle, i-ar fi imposibil să fure date. Mark, spune-i despre ţarcurile noastre.

– Sigur, Andrew, spuse Mark, apoi începu să-i explice Ameliei. Avem firewall-uri din ciment.

– Nu sunt o persoană cu studii tehnice, îi replică Sachs.

– Nu, nu, râse Whitcomb, e ceva foarte puţin tehnic. E vorba literalmente de ciment. Ca acela din pereţi şi din podele. Noi împărţim datele, atunci când le primim, şi le înmagazinăm în locuri separate fizic. O să înţelegeţi mai bine dacă o să vă spun cum funcţionează SSD. Pornim de la premisa că datele sunt principalul nostru bun. Dacă cineva reuşeşte să copieze innerCircle, suntem scoşi din afacere într-o săptămână. Deci prioritatea numărul unu este „să ne apărăm bunurile", aşa spunem noi. De unde vin datele acelea? Din mii de surse: companii de cărţi de credit, bănci, birouri guvernamentale, magazine de vânzare cu amănuntul, vânzări online, grefieri, Departamentul pentru Vehicule cu Motor, spitale, companii de asigurări. Considerăm fiecare eveniment care creează date o „tranzacţie", care poate fi un apel la un telefon al cărui număr începe cu opt sute, înregistrarea unei maşini, solicitarea unei asigurări de sănătate, declanşarea unui proces, o naştere, o căsătorie, o cumpărare,

returnarea unei mărfi, o plângere... În activitatea dumneavoastră, o tranzacție poate fi un viol, un jaf, un asasinat – orice delict. La fel, deschiderea unui dosar al unui caz, selectarea unui jurat, un proces, o condamnare. De fiecare dată când informațiile despre o tranzacție sosesc la SSD, ajung mai întâi la Centrul de Preluare, unde sunt evaluate. Din motive de securitate, avem o politică de mascare a datelor – separăm numele persoanei și-l înlocuim cu un cod.

– Numărul de asigurare socială?

Pe figura lui Sterling trecu o pâlpâire de emoție.

– Ah, nu. Aceste coduri au fost create doar pentru gestiunea pensiilor guvernamentale. Cu mult timp în urmă. Ar fi o prostie dacă ar deveni coduri de identificare. Sunt nepotrivite, sunt ușor de furat sau de cumpărat. Sunt periculoase – ca și cum ai ține un pistol încărcat în casă, fără să-l încui undeva. Codul nostru e un număr din șaisprezece cifre. Nouăzeci și opt la sută dintre adulții americani au cod SSD. Acum, fiecare copil a cărui naștere e înregistrată – oriunde în America de Nord – primește în mod automat un cod.

– De ce șaisprezece cifre? întrebă Pulaski.

– Ne lasă spațiu să ne extindem, îi răspunse Sterling. Nu avem de ce să ne îngrijorăm că or să ni se termine numerele. Pământul o să iasă din spațiul vital înainte ca SSD să rămână fără numere. Codurile fac sistemul nostru mai sigur și e mai rapid să prelucrezi date decât să folosești nume sau numere de asigurări sociale. Iar folosirea unui cod neutralizează efectul erorilor umane și îndepărtează posibilitatea unor prejudicii. Din punct de vedere psihologic, avem opiniile noastre în legătură cu un Adolf, o Britney, un Shaquille sau un Diego, chiar înainte să-i întâlnim, doar din cauza numelor lor. Un număr elimină aceste prejudecăți. Și mărește eficiența. Mark, te rog să continui.

– Sigur, Andrew. După ce numele e înlocuit cu un cod, Centrul de Preluare evaluează tranzacția, decide cui aparține și o trimite în una sau mai multe dintre cele trei arii separate – țarcurile noastre de date. Țarcul A este cel în care înmagazinăm date

despre felul de viață personal. Țarcul B e cu informații financiare. Asta include istoricul salariilor, operațiuni bancare, rapoarte despre credite, asigurări. Țarcul C conține dosare și formulare publice și guvernamentale.

– Apoi datele sunt curățate, interveni din nou Sterling. Impuritățile sunt eliminate și datele sunt uniformizate. De exemplu, în unele formulare, sexul dumneavoastră este scris „F", în altele „Feminin", alteori este cifra unu sau zero. Trebuie să fii consecvent. Înlăturăm și zgomotul – asta înseamnă date impure. Acestea pot fi eronate, pot conține prea multe amănunte, pot conține prea puține amănunte. Zgomotul e contaminare, iar contaminarea trebuie eliminată, spuse directorul cu fermitate – o altă manifestare emoțională. Apoi datele curățate sunt plasate într-unul dintre țarcurile noastre, până când un client are nevoie de un prezicător.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Pulaski.

– Prin 1970, software-urile de baze de date computerizate oferea companiilor o analiză a ceea ce s-a întâmplat în trecut. În anii nouăzeci, datele arătau ce se întâmplă în oricare moment anume. Asta ajuta mai mult. Acum putem prezice ce au să facă în viitor consumatorii și să-i îndrumăm pe clienți să profite de acest lucru.

– Deci dumneavoastră nu vă mulțumiți doar să preziceți viitorul, spuse Amelia Sachs. Ci încercați să-l schimbați.

– Exact. Nu-i ăsta motivul pentru care se duce cineva la un ghicitor?

Ochii săi rămăseseră calmi, aproape amuzați. Dar Sachs nu se simțea în largul ei, amintindu-și de înfruntarea avută cu o zi în urmă cu agentul federal, în Brooklyn. Fusese ca și cum 522 ar fi făcut exact ce-i descrisese Sterling: individul prezisese un schimb de focuri între ei doi.

Sterling făcu un gest către Whitcomb, care continuă:

– Bine, deci datele, care nu mai conțin niciun nume, ci doar numere, intră în trei țarcuri diferite, la diferite paliere din diferite zone de securitate. Un angajat dintr-un țarc de dosare

publice nu poate avea acces la date din țarcul cu date despre modul de viață sau la cel cu informații financiare. Și nimeni din vreun țarc de date nu poate avea acces la informațiile din Centrul de Preluare pentru a face legătura între un nume sau o adresă și codul din șaisprezece cifre.

– Asta a vrut să spună Tom când a zis că un spărgător de parole ar fi trebuit să spargă separat toate țarcurile de date.

– Iar noi le supraveghem douăzeci patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, adăugă O'Day. Am știi imediat dacă o persoană neautorizată ar încerca să pătrundă fizic într-un țarc. Ar fi concediată pe loc și, probabil, arestată. În afară de asta, nu poți descărca nimic de pe calculatoarele din țarcuri – nu au circuite pentru intrare sau ieșire de date – și, chiar dacă ai reușit să pătrunzi într-un server și să deplasezi fizic un dispozitiv, n-ai putea să-l mai scoți. Toată lumea e percheziționată – fiecare angajat, director, paznic, pompier, om de serviciu. Chiar și Andrew. Avem detectoare de metal și de materiale compacte la fiecare intrare și ieșire către țarcurile de date și Centrul de Preluare – chiar și la ușile pentru cazuri de incendiu.

– Și un generator de câmp magnetic prin care trebuie să treci, preluă ștafeta Whitcomb. Acesta șterge toate datele digitale de pe orice mediu pe care-l transporți: iPod, telefon sau hard disk. Nu, nimeni nu poate ieși din încăperile acelea având asupra sa vreun kilobait de informații.

– Deci, zise Amelia Sachs, furtul de date din aceste țarcuri – fie de către spărgători de parole, din afară, fie de către intruși sau angajați, din interior – ar fi aproape imposibil.

Sterling dădu din cap și spuse:

– Datele sunt singurul nostru bun. Le păstrăm cu religiozitate.

– Cum rămâne cu celălalt scenariu – cineva care lucrează pentru un client?

– Cum spunea și Tom, modul în care operează individul arată că are acces la dosarele din innerCircle ale fiecăreia dintre victime și ale fiecărui om arestat pentru delictele sale.

– Exact.

Sterling își întinse mâinile, ca un profesor, și continuă:

– Dar clienții nu au acces la dosare. Nici nu le vor. innerCircle conține date în stare brută, care nu le folosesc la nimic. Ei vor *analiza* noastră asupra datelor. Clienții se conectează la Watchtower – acesta este sistemul nostru propriu de gestiune a bazelor de date – și la alte programe precum Xpectation sau IDRO. Aceste programe caută în innerCircle, găsesc datele relevante și le dau o formă utilizabilă. Dacă vreți să vă gândiți la o analogie din domeniul mineritului, Watchtower scotocește prin tone de praf și stâncă și găsește pepitele de aur.

– Dar dacă un client cumpără, să zicem, un număr de adrese poștale, n-ar obține odată cu acestea suficiente informații despre una dintre victimele noastre ca să poată comite crimele? îi replică Sachs, dând din cap către lista dovezilor pe care i-o arătase mai devreme lui Sterling. De exemplu, făptașul nostru putea obține lista tuturor celor care au cumpărat acest fel de cremă de ras, prezervative, bandă adezivă, tenișI și altele...

Sterling ridică o sprânceană.

– Hmm. Ar însemna o cantitate uriașă de muncă, dar, teoretic, e posibil... În regulă. O să obținem o listă a tuturor clienților noștri care au cumpărat date ce includeau numele victimelor voastre – să zicem, în ultimele trei luni? Nu, mai bine șase.

– Ar trebui să fie suficient, spuse Amelia și scotoci prin servieta sa – mult mai puțin ordonată decât biroul lui Sterling – și-i înmână lista victimelor și a țapilor ispășitori.

– Înțelegerea cu clienții noștri ne dă dreptul să împărtășim informații despre ei. Deci nu va exista nicio problemă de legalitate, dar va dura câteva ore până strângem informațiile.

– Mulțumim. Acum, o întrebare finală despre salariați... Chiar dacă nu li se permite accesul la țarcuri, ar putea descărca un dosar în biroul lor?

Directorul dădu din cap – se părea că fusese impresionat de întrebarea ei, chiar dacă aceasta sugera că ucigașul putea fi cineva care lucra la SSD.

– Majoritatea salariaților n-ar putea – trebuie să ne protejăm datele. Dar câțiva dintre noi au ceea ce se numește „autorizație de acces pretutindeni".

– Andrew, zise Whitcomb zâmbind, hai să ne uităm cine are.

– Dacă există vreo problemă în privința asta, trebuie să știți că-i nevoie să explorăm toate soluțiile posibile.

Whitcomb le spuse lui Sachs și Pulaski:

– Chestia e că salariații cu acces pretutindeni sunt șefii. Sunt în companie de mulți ani. Suntem ca o familie. Organizăm petreceri împreună, facem excursii pentru inspirație...

Sterling ridică o mână, întrerupându-l, și zise:

– Mark, trebuie să continuăm în direcția asta. Vreau să scoatem la iveală chestia asta, oricât ar dura. Vreau răspunsuri.

– Cine are drepturi de acces pretutindeni? întrebă Amelia.

Sterling ridică din umeri și-i răspunse:

– Eu sunt autorizat. Șeful de la Vânzări, șeful Operațiunilor Tehnice. Presupun că directorul de la Resurse Umane poate să strângă datele dintr-un dosar, deși sunt convins că n-a făcut-o niciodată. Și șeful lui Mark, directorul Departamentului pentru Conformitate – și le spuse numele acestuia.

Sachs se uită la Whitcomb, dar acesta clătină din cap:

– Eu n-am acces.

Nici O'Day nu avea.

– Asistenții dumneavoastră? îl întrebă Amelia pe Sachs, referindu-se la Jeremy și Martin.

– Nu... Cât despre tipii de la reparații – tehnicienii –, lucrătorii de rând nu pot asambla un dosar, dar avem doi șefi de serviciu care ar putea s-o facă. Unul lucrează în schimbul de zi, celălalt în schimbul de noapte.

Și le dădu numele celor doi.

Sachs se uită pe listă și zise:

– Există o cale foarte simplă de a afla care dintre ei este nevinovat.

– Cum?

– Știm unde a fost ucigașul duminică după-amiază. Dacă au alibiuri, sunt în afara oricărei bănuieli. Dați-mi voie să discut cu ei. Chiar acum, dacă se poate.

– Bine, spuse Sterling, aruncându-i o privire aprobatoare: era o „soluție" pentru una dintre „problemele" sale.

Apoi Amelia își dădu seama de ceva. De fiecare dată când Sterling se uitase la ea, în dimineața aceea, o privise drept în ochi. Spre deosebire de mulți bărbați (dacă nu majoritatea) pe care-i întâlnea Sachs, Sterling nu-i privise trupul, nu încercase să flirteze cu ea. Polițista se întrebă care era povestea dormitorului acestuia...

– Pot să văd eu însumi măsurile de securitate din țarcurile de date? întrebă ea.

– Bineînțeles. Trebuie doar să lăsați afară pagerul, telefonul și agenda electronică. Și orice stick de memorie. Dacă n-o faceți, toate datele de pe acesta vor fi șterse. și veți fi percheziționată la plecare.

– Foarte bine.

Sterling dădu din cap către O'Day, care ieși pe coridor și se întoarse cu paznicul morocănos care-i condusese aici pe Sachs și pe Pulaski din holul imens de la parter.

Directorul tipări un permis pentru Sachs, îl semnă și-l înmână paznicului, care o conduse pe coridor.

Amelia fusese încântată că Sterling nu se opusese cererii sale. Avea și un alt motiv pentru a vedea ea însăși țarcurile. Nu numai că putea să facă și mai mulți oameni conștienți de investigație – în speranța că or să muște momeala –, dar putea să-l întrebe pe paznic în legătură cu măsurile de securitate, să verifice ceea ce îi spuseseră O'Day, Sterling și Whitcomb.

Însă individul rămase practic mut, ca un copil căruia părinții i-au spus să nu discute cu străinii.

Trecură prin uși, urcară pe coridoare, coborâră o scară, urcară pe alta. Curând, Sachs fu complet dezorientată. O dureau mușchii. Spațiile erau din ce în ce mai limitate, mai strâmte și mai întunecoase. Claustrofobia începu s-o apese; ferestrele,

care erau mici în Stânca Cenușie, lipseau cu desăvârșire aici, în apropierea țarcurilor de date. Amelia inspiră adânc. Nu-i folosi la nimic.

Se uită la numele de pe legitimația paznicului.

– John...

– Da, doamnă?

– Care-i povestea cu ferestrele? Sau sunt mici, sau nu există niciuna.

– Andrew e îngrijorat că lumea ar putea încerca să fotografieze informații, din exterior. Cum ar fi coduri de acces. Sau planuri de afaceri.

– Adevărat? Ar putea cineva să facă asta?

– Nu știu. Ni s-a spus să verificăm din când în când – să cercetăm punctele de observație din apropiere, ferestrele clădirilor care sunt îndreptate către companie... Nimeni n-a văzut nimic suspect. Dar Andrew vrea să continuăm.

Țarcurile de date erau locuri bizare, codificate complet prin culori. Informațiile despre modul de viață erau albastre, cele financiare – roșii, cele guvernamentale – verzi. Erau niște spații imense, dar asta nu-i reducea claustrofobia Ameliei. Tavanele erau foarte joase, încăperile întunecoase și coridoarele dintre șirurile de calculatoare erau înguste. Un zumzăit constant umplea aerul, un sunet jos, ca un mârâit. Sistemul de aer condiționat lucra nebunește, având în vedere numărul de calculatoare și cantitatea de electricitate necesară acestora, dar atmosfera era închisă și sufocantă.

Sachs nu văzuse atâtea calculatoare în viața ei. Erau niște cutii masive, albe, care erau identificate, într-un mod ciudat, nu prin numere sau litere, ci prin abțibilduri care reprezentau personaje din benzi desenate, precum Spider-Man, Batman, Barney, Road Runner și Mickey Mouse.

– SpongeBob? întrebă Amelia, dând din cap spre unul dintre personaje.

John îi oferi primul său zâmbet.

– E un alt nivel de securitate imaginat de Andrew. Avem oameni care caută în rețea dacă vorbește cineva despre SSD și innerCircle. Dacă există o referire la companie *și* la numele unui personaj de benzi desenate, precum Wile E. Coyote sau Superman, atunci asta ar putea însemna că cineva este puțin cam prea interesat de calculatoare în sine. Numele sar în ochi mai mult decât dacă am fi numerotat pur și simplu calculatoarele.

– Deșteaptă chestie, replică Amelia, meditând la ironia faptului că Sterling prefera ca oamenii să fie identificați prin numere, iar calculatoarele sale prin nume.

Apoi intrară în Centrul de Preluare, vopsit într-un cenușiu mohorât. Acesta era mai mic decât țarcurile de date și-i accentuă și mai mult claustrofobia. Ca și în țarcuri, singurele decorațiuni erau emblema cu turnul de veghe și fereastra luminată, și un tablou mare al lui Andrew Sterling, cu un zâmbet teatral pe figură. Sub acesta era o deviză: „Ești numărul unu!"

Poate se referea la poziția de pe piață sau la un premiu câștigat de companie. Sau poate era un slogan despre importanța salariaților. Dar lui Sachs i se păru de rău augur, ca și cum ai fi în fruntea unei liste pe care n-ai vrea să fii.

Respirația ei deveni tot mai iute, pe măsură ce creștea sentimentul de captivitate.

– Vă copleșește, nu-i așa? întrebă paznicul.

– Un pic, îi răspunse polițista, zâmbind.

– Ne facem rondul, dar nimeni nu petrece în țarc mai mult timp decât e obligat s-o facă.

Acum, că spărsese gheața și-l făcuse pe John să-i răspundă prin cuvinte mai lungi de-o silabă, îl întrebă de problemele de securitate, ca să verifice dacă Sterling și ceilalți fuseseră corecți.

Se părea că fuseseră. John susținu ceea ce spusese directorul: niciunul dintre calculatoarele sau stațiile de lucru din încăperile acelea nu avea o fantă sau o interfață pentru descărcarea datelor, ci doar tastaturi și monitoare. Paznicul îi mai spuse că încăperile erau ecranate, nu putea ieși din ele niciun semnal fără fir. Și-i explică și el ceea ce îi spuseseră mai devreme Sterling și

Whitcomb despre datele din fiecare țarc, care erau inutile fără datele din celelalte țarcuri și din Centrul de Preluare. Nu erau multe măsuri de securitate pe monitoarele calculatoarelor, dar ca să intri în țarcuri aveai nevoie de un act de identitate, un cod de acces și o scanare biometrică – sau, după cum se vedea, un paznic solid care-ți supraveghea fiecare mișcare (pentru că John asta făcea, și într-un mod nu prea subtil).

Și măsurile de securitate din afara țarcurilor erau stricte, așa cum îi spuseseră șefii. Atât ea, cât și paznicul fură percheziționați separat când plecară și trebuiră să treacă printr-un detector de metale și printr-o ramă groasă, numită unitate de curățare de date. Pe dispozitiv era scris un avertisment: „Trecerea prin acest sistem șterge permanent toate datele digitale de pe calculatoare, memorii auxiliare, telefoane celulare și alte dispozitive".

Pe când se întorceau în biroul lui Sterling, John îi spuse că, din câte știe el, nimeni nu pătrunsese ilegal în SSD. Dar O'Day le cerea să exerseze în mod regulat, pentru a împiedica pătrunderea intrușilor. John, ca majoritatea paznicilor, nu purta armă, dar Sterling avea ca regulă ca măcar doi paznici înarmați să fie prezenți, douăzeci și patru de ore pe zi.

Când ajunse înapoi în biroul directorului, Sachs îl găsi pe Pulaski stând pe o sofa imensă de piele, lângă pupitrul lui Martin. Deși nu era un bărbat mărunt, părea micșorat, părea un elev trimis în biroul directorului școlii. În absența ei, tânărul polițist luase inițiativa să-l verifice pe șeful Departamentului pentru Conformitate, Samuel Brockton – șeful lui Whitcomb –, care avea drept de acces pretutindeni. Acesta era în Washington; înregistrările hotelului arătau că fusese la masă, în sufragerie, în momentul asasinatului ce avusese loc cu o zi în urmă. Sachs reținu acest lucru, apoi se uită pe lista celor cu acces pretutindeni.

Andrew Sterling, președinte, director executiv
Sean Cassel, director de vânzări și marketing
Wayne Gillespie, director pentru operațiuni tehnice
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate

Alibi – documentele hotelului confirmă prezența sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director de resurse umane
Steven Shraeder, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de zi
Faruk Mameda, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de noapte

– Aș vrea să discut cu ei cât mai curând posibil, îi spuse ea lui Sterling.

Directorul își chemă asistentul și află că, în afară de Brockton, ceilalți erau în oraș, dar că Shraeder rezolva o situație de criză în legătură cu hardware-urile de la Centrul de Preluare, iar Mameda nu avea să sosească decât pe la trei după-amiază. Îi dădu dispoziție lui Martin să-i cheme pe toți sus, pentru discuții. Și să găsească o sală de conferințe goală.

După care Sterling îi spuse interfonului să se deconecteze, iar apoi adăugă:

– Bine, doamnă detectiv. Acum e rândul dumneavoastră. Curățați-ne numele de orice pată... sau găsiți ucigașul aflat printre noi.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Rodney Szarnek își pregătise capcana pentru șoareci. Tânărul polițist ciufulit încerca, încântat, să pătrundă în serverul principal al SSD. Își bâțâia genunchii și fluiera din când în când, ceea ce îl enerva pe Rhyme, dar acesta îl lăsase în pace pe puști. Se știa că el însuși vorbea de unul singur când cerceta locul unei crime și lua în considerare diferite rezolvări posibile ale cazului.

„E nevoie de tot soiul de oameni..."

Se auzi soneria: era un polițist de la laboratorul din Queens cu un cadou, niște dovezi de la unul dintre cazurile mai vechi: arma omuciderii, un cuțit folosit în furtul monedelor și în asasinatul ce urmase. Celelalte dovezi erau depozitate undeva. Fusese făcută o cerere, dar nimeni nu putea să spună, deocamdată, dacă și când puteau fi localizate.

Rhyme îl puse pe Cooper să semneze formularul de preluare în custodie – protocolul trebuia respectat chiar și după proces.

– Ciudat! Majoritatea celorlalte dovezi lipsește, remarcă Rhyme, dându-și seama că, fiind vorba de o armă, cuțitul ar fi trebuit să fie reținut într-un dulap încuiat din laborator, în loc să fie arhivat împreună cu alte dovezi, neletale.

Apoi criminalistul se uită pe panoul cu dovezile despre delictul respectiv.

– Polițiștii au găsit niște praf în mânerul cuțitului. Să vedem dacă putem să descoperim ce este. Dar, mai întâi, care-i povestea cuțitului în sine?

Cooper căută informații despre fabricant în baza de date pentru arme a NYPD.

– E fabricat în China și vândut en gros la mii de vânzători cu amănuntul. E ieftin, deci putem presupune că a fost plătit cu bani gheață.

– Mda, nu m-am așteptat la mare lucru... Hai să trecem la praf.

Cooper își puse mănuși și desfăcu punga. Perie cu grijă mânerul cuțitului, a cărui lamă era de-un cafeniu-închis din cauza sângelui victimei, și obținu urme de praf alb pe hârtia de examinare.

Praful îl fascina pe Rhyme. În medicina legală, termenul se referă la particule solide mai mici de cinci sute de microni și obținute din fibre de haine și tapițerie, mătreață de pe pielea umană sau animală, fragmente de plante și insecte, bucăți de excremente uscate, murdărie și o mulțime de chimicale. Unele tipuri sunt aerosoli, altele se depun repede pe suprafețe. Praful poate crea probleme de sănătate – precum silicoza –, poate fi periculos de exploziv (de exemplu, praful de făină în ascensoarele pentru grâne) și poate dăuna efectiv climei.

Din punct de vedere medico-legal, mulțumită electricității statice și a altor proprietăți adezive, praful este transferat deseori de la făptaș la locul crimei și viceversa, ceea ce-l face să fie extrem de folositor pentru poliție. Pe când Rhyme conducea divizia pentru locul crimei din NYPD, crease o bază de date voluminoasă despre praf, pe care-l strânsese din cele cinci unități administrative ale orașului, din anumite părți din New Jersey și din Connecticut.

Doar o cantitate mică aderase la mânerul cuțitului, dar Mel Cooper strânse suficient ca să supună o mostră analizei prin cromatograful cu gaz / spectrometrul de masă, care descompune substanțele în părțile componente, apoi le identifică pe fiecare în parte. Asta luă ceva timp. Nu era vina lui Cooper. Mâinile sale, surprinzător de mari și de musculoase pentru un bărbat atât de mărunt, se mișcau iute și eficient. De vină era

mașinăria care se mișca încet, în timp ce-și efectua ordonată magia. În timp ce așteptau rezultatul, Cooper efectuă niște teste chimice suplimentare pe alte mostre de praf, ca să scoată la iveală materialele pe care cromatograful / spectometrul nu le-ar fi găsit.

Mai târziu, rezultatele fură disponibile, iar Mel Cooper le explică analizele acelea combinate în timp ce scria amănuntele pe panou.

– Bine, Lincoln. Avem vermiculită, ghips, spumă sintetică, fragmente de sticlă, particule de vopsea, fibre de lână minerală, fibre de sticlă, grăunțe de calcit, fibre de hârtie, grăunțe de cuarț, material ars la temperatură joasă, fragmente de metal, azbest alb și niște chimicale. Par a fi hidrocarburi aromatice policiclice, parafină, olefină, naftenă, octani, difenili policlorurați, dibenzodioxine – nu vezi așa ceva prea des – și dibenzofurani. Oh, și ceva eteri de difenil brominat.

– Trade Center, zise Rhyme.

– Asta e?

– Da.

Praful din turnurile World Trade Center, prăbușite în 2001, fusese sursa unor probleme de sănătate pentru muncitorii de la Ground Zero[1], și diferite variante ale compoziției acestuia apăruseră ulterior la știri. Rhyme cunoștea foarte bine compoziția acestuia.

– Deci individul e din zona comercială?

– E posibil, răspunse Rhyme. Dar poți găsi praful în toate cele cinci unități administrative. Să punem un semn de întrebare pentru viitor, mormăi el, strâmbându-se. Deci, până acum, profilul este următorul: un bărbat care *ar putea* fi alb sau cu pielea deschisă la culoare. Care *ar putea* să colecționeze monede și căruia *ar putea* să-i placă arta. Iar locuința sa, ori locul de muncă, *ar putea* să fie în zona comercială. *Ar putea* să aibă copii, *ar putea* să fumeze. Dă-mi-l să-l văd mai bine, spuse Rhyme, uitându-se atent la cuțit, iar Cooper îi aduse arma.

[1] Nume dat locului în care s-au aflat cele două turnurile. (n.tr.)

Rhyme se uită la fiecare milimetru de mâner. Trupul nu-l ajuta, dar ochii îi erau la fel de buni ca ai unui adolescent.

– Aici. Ce-i asta?

– Unde?

– Între placa de metal și os.

Era o pată măruntă, de ceva de culoare deschisă.

– Ai văzut asta? șopti tehnicianul. Am ratat-o complet.

O extrase cu un ac pentru probe și o puse pe o plăcuță, apoi se uită prin microscop la ea. Începu cu o mărire mai redusă, de la 4 la 24 de ori, ceea ce-i suficient dacă n-ai nevoie de magia unui microscop electronic.

– Se pare că-i o fărâmă de mâncare. Ceva gătit. Culoare portocalie. Aspectul sugerează ulei. Poate că e fast-food. Precum Doritos. Sau chipsuri de cartofi.

– Nu-i suficient ca să folosești spectrometrul.

– N-am cum, confirmă Cooper.

Individul nu intenționa să planteze ceva atât de mic în casa țapului ispășitor. Este un alt strop de informație adevărată despre Cinci Douăzeci și Doi.

Dar ce naiba era chestia aia? Ceva din prânzul luat în ziua în care avusese loc asasinatul?

– Vreau să-l gust.

– Poftim? E sânge pe cuțit!

– Mânerul, nu cuțitul. Doar locul în care e pata. Vreau să aflu ce este.

– Nu-i suficient ca să-i simți gustul. Așchia asta mică? Abia poți s-o vezi. Eu nici n-am văzut-o.

– Nu, să simt gustul cuțitului. Poate voi descoperi un gust sau o aromă, care să ne spună ceva.

– Lincoln, nu poți să lingi arma crimei!

– Mel, unde scrie asta? Nu-mi amintesc să fi citit așa ceva. Avem nevoie de informații despre individul ăsta!

– Bine...

Tehnicianul ținu cuțitul lângă figura lui Rhyme, iar criminalistul se aplecă și atinse cu limba locul pătat ușor.

– Iisuse! exclamă el, trăgându-şi capul înapoi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cooper, alarmat.

– Dă-mi nişte apă!

Cooper aruncă iute cuţitul pe masă şi se duse să-l cheme pe Thom, în timp ce Rhyme scuipa pe podea, simţind că gura îi luase foc.

Thom veni alergând.

– Ce s-a întâmplat?

– Omule, mă ustură! Am cerut nişte apă! Am mâncat nişte sos picant.

– Sos iute, precum Tabasco?

– Nu ştiu de ce fel.

– Atunci nu vrei apă. Ai nevoie de lapte sau de iaurt.

– Atunci dă-mi lapte sau iaurt!

Thom se întoarse cu o cutie de iaurt şi-i dădu lui Rhyme câteva linguriţe. Spre surpriza acestuia, usturimea dispăru imediat.

– Ptiu! Ce usturime! Bine, Mel, poate că am aflat ceva nou. Băiatului nostru îi plac sărăţelele şi sosul mexican. Bine, să începem cu o gustare şi cu sos picant. Trece-le pe panou.

În timp ce Cooper scria, Rhyme se uită la ceas şi se răsti:

– Unde naiba e Sachs?

– E la SSD, răspunse Cooper, zăpăcit.

– Ştiu *asta*. Am vrut să aflu de ce naiba nu s-a întors... Thom, mai vreau nişte iaurt!

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil fumează sau locuieşte/lucrează cu cineva care fumează, sau în apropierea unei surse de tutun
- Are copii sau locuieşte/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Este interesat de artă, monede?
- Probabil alb sau dintr-o etnie cu pielea de culoare deschisă
- De înălţime mijlocie
- Puternic, în stare să sugrume victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Îşi însuşeşte trofee de la victime. Sadic?

- O porțiune din locuință/locul de muncă întunecoasă și umedă
- Locuiește în/aproape de zona comercială din Manhattan?
- Mănâncă fast-food/sos picant

DOVEZI NEPLANTATE

- Carton vechi
- Păr de păpușă, nailon 6 tip BASF B35
- Tutun de la țigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Dovezi de mucegai *Stachybotrys Chartarum*
- Praf, de la atacul asupra World Trade Center, indicând probabil o locuință/slujbă în zona comercială din Manhattan
- Fast-food cu sos picant

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Sala de conferinţe în care fuseseră conduşi Sachs şi Pulaski avea la fel de puţină mobilă ca şi biroul lui Sterling. Amelia decise că modul cel mai bun de a descrie întreaga companie ar fi „déco[1] auster".

Sterling îi însoţise personal în încăpere şi le făcuse semn spre două scaune, aflate sub emblema cu fereastra din vârful turnului de pază.

– Nu mă aştept să fiu tratat altfel decât ceilalţi, spuse el. Din moment ce am drept de acces pretutindeni, sunt şi eu suspect. Dar am un alibi pentru ziua de ieri – am fost în Long Island toată ziua. Fac asta de multe ori – merg cu maşina la unul dintre magazinele mari cu preţuri reduse şi la cluburile de cumpărături, ca să văd ce cumpără oamenii, cum cumpără, în ce moment al zilei. Caut întotdeauna căi de a face firma noastră mai eficientă, şi nu poţi să faci asta decât dacă ştii care sunt nevoile clienţilor noştri.

– Cu cine v-aţi întâlnit?

– Cu nimeni. Nu spun nimănui unde sunt. Vreau să văd cum merge în realitate activitatea respectivă. Imperfecţiunile şi toate celelalte. Însă permisul electronic al maşinii vă va arăta

[1] Art déco – Manieră decorativă din anii 1920, caracterizată prin forme stilizate, adaptate la producţia de masă. (n.tr.)

că am trecut prin fața gheretei de colectare a taxei din Midtown Tunnel pe la ora nouă dimineața, și că m-am întors pe la cinci și jumătate. Puteți verifica la Departamentul pentru Vehicule cu Motor, spuse el, și le dezvăui numărul permisului. Oh, și ieri? Am vorbit la telefon cu fiul meu. A luat trenul spre Westchester, ca să se plimbe prin pădurea dintr-o rezervație. A plecat singur, iar eu am vrut să văd ce face. L-am sunat pe la două după-amiaza. Înregistrarea telefonică o să arate că a avut loc un apel din casa mea din Hampton. Sau puteți să aruncați o privire pe apelurile primite pe mobilul său. Ar trebui să vă arate data și ora. Numărul său e 7187.

Sachs și-l notă, împreună cu numărul telefonului din casa de vară a lui Sterling. Îi mulțumi, apoi Jeremy, asistentul pentru treburile din „exterior", veni și-i șopti ceva șefului său.

– Trebuie să mă ocup de ceva. Dacă aveți nevoie de ceva, orice ar fi, trebuie doar să-mi spuneți.

După câteva minute, sosi primul dintre suspecți. Sean Cassel, directorul de la vânzări și marketing. O surprinse pe Sachs prin faptul că era tânăr, probabil în jur de treizeci și cinci de ani, dar Amelia văzuse foarte puțini oameni în SSD care aveau peste patruzeci de ani. Domeniul informațiilor era, probabil, o nouă Silicon Valley, o lume a întreprinzătorilor tineri.

Cassel, cu o figură lungă, de-o frumusețe clasică, era atletic, cu brațe solide, cu umeri lați. Purta „uniforma" SSD, în cazul său un costum bleumarin. Cămașa albă era imaculată, iar manșetele fuseseră prinse cu butoni grei din aur. Cravata galbenă era din mătase groasă. Individul avea păr creț, piele roz și se uita drept la Sachs prin ochelarii săi. Amelia nu știuse până atunci că Dolce & Gabbana făcea rame de ochelari.

– Salut.

– Bună ziua. Sunt detectiv Sachs, iar acesta este polițistul Pulaski. Luați loc.

Amelia îi strânse mâna, remarcând strânsoarea puternică, ce dură mai mult decât atingerea mâinii lui Pulaski.

– Deci sunteți detectiv? întrebă directorul de vânzări, fără să manifeste pic de interes pentru polițist.

– Exact. Vreți să-mi vedeți legitimația?

– Nu, e în regulă.

– Deocamdată, strângem informații despre unii angajați de aici. O cunoașteți pe Myra Weinburg?

– Nu. Ar trebui s-o cunosc?

– A fost victima unui asasinat.

– Oh! exclamă directorul, într-o străfulgerare de regret, iar aspectul său monden dispăru pentru o clipă. Am auzit ceva de un delict. Dar nu știam că-i vorba de o omucidere. Îmi pare rău. Era salariată aici?

– Nu. Dar persoana care a ucis-o ar fi putut să aibă acces la informațiile din calculatoarele companiei dumneavoastră. Știu că aveți acces deplin la innerCircle; există vreo cale prin care cineva care lucrează pentru dumneavoastră ar putea reface dosarul unei anumite persoane?

Cassel clătină din cap:

– Ca să ai un dulap, îți trebuie trei parole de acces. Sau un dispozitiv de identificare a amprentelor și o parolă.

– Dulap?

– Oh, spuse individul, după o scurtă ezitare, așa numim noi un dosar. Folosim multe prescurtări în afacerile cu informații.

Precum secretele din dulap, își zise Sachs.

– Dar nimeni nu știe codul meu de acces. Toți au grijă să-și păstreze parolele secrete. Andrew insistă să avem grijă, spuse Cassel și-și scoase ochelarii, apoi îi lustrui cu o cârpă albă ce-i apăruse în mână ca printr-o vrajă. A concediat angajați care folosiseră parola altora, chiar dacă o făcuseră cu permisiunea acestora. I-a concediat imediat, adăugă el, apoi se concentră asupra lustruirii sticlei; după care își ridică privirea. Hai să fim cinstiți. Ceea ce vreți să știți cu adevărat nu-i chestia cu parolele, ci dacă am alibi. Nu-i așa?

– Am vrea să știm și asta. Unde ați fost ieri, de la amiază la ora patru?

– Am alergat. M-am antrenat pentru un mini-triatlon... Arătați ca și cum și dumneavoastră ați alerga. Sunteți destul de atletică.

Dacă a sta drept în timp ce faci găuri în ținte aflate la opt metri și la cincisprezece metri înseamnă să fii atletic, atunci da.

– Poate cineva să confirme asta?

– Că sunteți atletică? Mie mi se pare evident...

Zâmbet. Uneori e mai bine să-i cânți în strună. Pulaski tresări ușor – lucru pe care Cassel îl remarcă, amuzat –, dar Amelia nu spuse nimic. Sachs nu avea nevoie de ajutorul altcuiva ca să-și apere onoarea.

După ce aruncă o privire spre polițistul în uniformă, Cassel continuă:

– Nu, mi-e teamă că nu. O prietenă a fost cu mine, dar a plecat pe la nouă și jumătate. Sunt cumva suspect?

– În momentul acesta, strângem informații, îi spuse Pulaski.

– Oare? zise directorul, pe un ton condescendent, de parcă ar fi vorbit unui copil. Doar fapte, doamnă. Doar fapte.

Un citat dintr-un serial de televiziune vechi. Sachs nu-și amintea care anume.

Amelia îl întrebă unde fusese în momentul altor asasinate – al negustorului de monede, al primului viol, al uciderii femeii care deținuse tabloul lui Prescott. Directorul își puse ochelarii la locul lor și-i răspunse că nu-și amintea. Părea că se simte în largul său.

– Cât de des mergeți în țarcurile de date?

– Probabil că o dată pe săptămână.

– Scoateți informații de acolo?

Individul se încruntă ușor.

– Ei bine... nu poți. Sistemul de securitate nu te lasă.

– Și cât de des descărcați dosare?

– Nu știu dacă am făcut asta vreodată. Sunt doar date primare. Prea pline de zgomot ca să-mi folosească la ceea ce fac.

– Bine. Mulțumesc pentru timpul acordat. Cred că, pentru moment, asta e tot.

Zâmbetul și atitudinea curtenitoare dispărură.

– Deci există o problemă? Am vreun motiv de îngrijorare?

– Deocamdată, facem doar investigații preliminare.

– Ah, nu dezvăluiți nimic, zise Cassel și-i aruncă o privire lui Pulaski. Lovește în piept, sergent Friday!

Aha, asta era, își dădu seama Sachs. *Dragnet*[1]. Vechiul serial polițist pe care ea și tatăl ei îl urmăriseră în reluare, cu ani în urmă.

După ce directorul plecă, li se alătură un alt angajat. Wayne Gillespie, care supraveghea latura tehnică a companiei – software și hardware. Nu-i lăsă lui Sachs impresia că ar fi fost un tocilar. Cel puțin nu de la început. Era bronzat și în bună formă fizică, purta o brățară scumpă, de argint sau din platină. Strângerea sa de mână era puternică. Dar, privindu-l mai bine, Amelia decise că individul era, la urma urmei, un tehnician, cineva îmbrăcat de mama sa pentru fotografia cu întreaga clasă. Bărbatul scund, subțire, purta un costum mototolit și o cravată care nu avea nod așa cum se cuvine. Pantofii îi erau murdari, unghiile roase și necurățate ca lumea. Părul individului avea nevoie de pieptăn. Arăta ca un tip care juca rolul unui șef dintr-o corporație, dar care ar fi preferat să fie într-o cameră întunecoasă, cu calculatorul său.

Spre deosebire de Cassel, Gillespie era nervos, cu mâinile în continuă mișcare, găsindu-și de lucru cu cele trei dispozitive electronice de la cingătoare – un BlackBerry, o agendă electronică și un telefon celular complicat. Evita să o privească în ochi – flirtul era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte, deși degetul său inelar era gol, ca și al directorului de vânzări. Poate că Sterling prefera burlaci în posturile de conducere din compania sa. Mai degrabă să aibă de-a face cu prinți loiali, decât cu duci ambițioși.

Impresia lui Sachs era că acest Gillespie auzise mai puține lucruri decât Cassel despre prezența lor, așa că reuși să-i atragă atenția când îi descrise delictele.

---

[1] Serial radio și tv despre activitatea poliției. Eroul principal era sergentul Friday. (n.tr.)

– Interesant. Da, interesant. Ăsta-i un prefăcut, care cântă date ca să comită delicte.

– Ce face?

Gillespie își strânse degetele, trădându-și nervozitatea:

– Adică găsește date. Le colecționează.

Nu comentase în niciun fel faptul că fuseseră uciși niște oameni. Juca un rol? Adevăratul asasin s-ar fi prefăcut că-i cuprins de oroare și de compătimire.

Sachs îl întrebă unde fusese duminică. Nici el nu avea niciun alibi, deși se lansă într-o poveste lungă despre un program pe care îl depana acasă și despre un joc pe calculator la care participa.

– Deci ar exista o înregistrare a faptului că ați fost în rețea ieri?

– Oh, doar exersam, răspunse Gillespie, după o ezitare. Nu eram online. Am ridicat privirea și mi-am dat seama brusc că se făcuse târziu. Când ești prins, orice altceva dispare.

– Prins?

Individul își dădu seama că vorbea o limbă străină.

– Oh, voiam să spun când ești concentrat. Te implici în joc. E ca și cum restul vieții tale se încețoșează.

Gillespie pretinse că n-o știa pe Myra Weinburg. Și o asigură că nimeni nu putuse avea acces la parola sa.

– Îi urez noroc să-mi spargă parolele – sunt toate alcătuite din șaisprezece caractere alese la întâmplare. Nu le notez niciodată. Din fericire, am memorie bună.

Gillespie fusese pe calculatorul său „în sistem" tot timpul. Adăugă, apărându-se:

– Adică asta e slujba mea.

Însă se încruntă, zăpăcit, când fu întrebat despre descărcarea unor dosare individuale.

– N-are niciun rost. Să citesc tot ce-a cumpărat săptămâna trecută un anonim la băcănia locală... Nici vorbă. Am lucruri mai bune de făcut.

Recunoscu însă că petrecuse o grămadă de timp în țarcurile de date, „acordând boxele". Impresia lui Sachs era că individului

îi plăcea acolo, că găsea locul confortabil – același loc din care ea nu știuse cum să plece mai repede.

Nici Gillespie nu fu în stare să-și amintească unde fusese în momentul celorlalte omucideri. Sachs îi mulțumi și individul plecă, scoțându-și agenda de la centură înainte să iasă pe ușă și tastând un mesaj cu arătătorul mai iute decât ar fi reușit Amelia folosindu-și toate degetele.

În timp ce așteptau să sosească următorul suspect cu acces deplin, Sachs îl întrebă pe Pulaski:

– Ce impresii ai?

– Bine, nu-mi place Cassel.

– De acord cu tine.

– Dar pare prea enervant ca să fie Cinci Douăzeci și Doi. Prea de succes, nu-i așa? Dacă ar putea să omoare pe cineva cu aerele lui, atunci da, într-o clipă... Cât despre Gillespie? Nu-s prea sigur. A încercat să pară surprins în legătură cu moartea Myrei, dar nu-s convins că era. Iar atitudinea lui... „cântă" și „prins". Știi ce sunt astea? Expresii de pe stradă. „Cântă" înseamnă să scotocești după droguri, pipăind cu degetele peste tot. Frenetic. Iar „prins" înseamnă drogat cu heroină sau cu un calmant. Așa vorbesc puștii din suburbii, încercând să pară grozavi când umblă după traficanți prin Harlem sau prin Bronx.

– Crezi că se droghează?

– Părea cam nervos. Vrei să știi care-i impresia mea?

– Asta ți-am cerut.

– Nu-i dependent de droguri, e dependent de asta, zise tânărul polițist, arătând în jur. De date.

Sachs se gândi la cele auzite și fu de acord. Atmosfera din SSD era îmbătătoare, deși nu într-un mod plăcut. Era stranie și stupefiantă. Era ca și cum ai fi fost îndopat cu calmante.

Alt bărbat apăru în prag. Era directorul de la resurse umane, un afro-american tânăr, zvelt, cu pielea deschisă la culoare. Peter Arlonzo-Kemper le explică faptul că se ducea rareori în țarcurile de date, dar avea permisiunea să facă asta, ca să se poată întâlni cu salariații la locurile lor de muncă. Pătrundea

din când în când în innerCircle, pentru probleme legate de personal – dar numai ca să revadă date despre angajații SSD, niciodată despre public.

Deci avusese acces la „dulapuri", în ciuda a ceea ce spusese Sterling despre el.

Bărbatul afișă un zâmbet pe figură și răspunse cu glas monoton, schimbând frecvent subiectul, înțelesul mesajului său fiind că Sterling – întotdeauna „Andrew", remarcă Sachs – era „cel mai amabil și mai cumsecade șef pe care și-l putea dori cineva". Nimeni nu s-ar fi gândit să-l trădeze sau să trădeze „idealurile" SSD-ului, indiferent care ar fi fost acestea. Nu-și putea imagina un delincvent pe coridoarele sacrosancte ale companiei.

Admirația sa era plictisitoare.

După ce Sachs îl determină să termine cu adorația, directorul le explică faptul că fusese cu soția sa toată ziua de duminică (făcând ca prin asta să fie singurul angajat căsătorit cu care discutase Amelia). Și în ziua în care fusese ucisă Alice Sanderson se dusese să facă ordine în casa din Bronx a mamei sale, recent decedate. Fusese singur, dar își imagina că putea să găsească pe cineva care-l văzuse. Arlonzo-Kemper nu-și amintea unde fusese în timpul celorlalte asasinate.

Când terminară interogatoriile, paznicul îi însoți pe Sachs și pe Pulaski înapoi în biroul exterior al lui Sterling. Directorul executiv se întâlnise cu un bărbat cam de aceeași vârstă, solid și cu părul de un blond-închis, pieptănat peste cap. Stătea tolănit pe unul dintre scaunele din lemn. Nu era angajat al SSD-ului. Purta un tricou de polo și o jachetă sport. Sterling își ridică privirea și o văzu pe Sachs. Își încheie întâlnirea și se ridică, apoi îl însoți pe bărbat afară.

Sachs se uită la ceea ce ținea vizitatorul în mână: un teanc de hârtii cu numele „Associated Warehousing" la antet, probabil numele companiei sale.

– Martin, poți să chemi o mașină pentru domnul Carpenter?

– Da, Andrew.

– Suntem împreună, nu-i așa, Bob?

– Da, Andrew, spuse Carpenter, care se aplecă spre Sterling, îi strânse cu o figură serioasă mâna, apoi se întoarse și plecă, condus pe coridor de un paznic.

Polițiștii îl însoțiră pe Sterling în biroul acestuia.

– Ce ați găsit? îi întrebă acesta.

– Nimic concludent. Unii oameni au alibiuri, alții n-au. O să continuăm investigațiile și o să vedem dacă dovezile sau martorii ne vor duce undeva. Mă întrebam un lucru... Aș putea să primesc o copie a unui dosar? Al lui Arthur Rhyme.

– Cine e acesta?

– Unul dintre oamenii de pe listă – unul despre care credem că a fost arestat pe nedrept.

– Sigur.

Sterling se așeză la birou, atinse cu degetul mare un dispozitiv de citire de lângă tastatură și apăsă niște litere, timp de câteva secunde. Se opri, cu ochii pe ecran. Apoi tastă din nou ceva și un document începu să fie imprimat. După care îi înmână cele în jur de treizeci de pagini lui Sachs – erau „dulapul" lui Arthur Rhyme.

Fusese ușor, remarcă Amelia. Apoi Sachs dădu din cap spre calculator și întrebă:

– Există vreo înregistrare că ați făcut asta?

– O înregistrare? Oh, nu. Nu înregistrăm descărcările interne, zise el, apoi se uită din nou pe notițele sale. Trebuie să-l pun pe Martin să unească listele clientului. S-ar putea să dureze două, trei ore.

Când se îndreptară spre biroul exterior, Sean Cassel intră în încăpere. Nu mai zâmbea.

– Andrew, ce-i cu lista asta de clienți? Vrei s-o dai poliției?

– Exact, Sean.

– Dar de ce clienți?

– Noi credem că o persoană care lucrează pentru un client al SSD-ului a obținut informații pe care le-a folosit în comiterea crimelor, îi spuse Pulaski.

– E evident că asta *credeți*, zise dispreţuitor tânărul. Dar de ce? Niciunul dintre ei nu are acces direct la innerCircle. Nu pot să descarce „dulapuri".

– Poate au cumpărat liste de adrese care aveau informaţiile în ele, îi explică poliţistul.

– Liste de adrese? Știți de câte ori ar trebui să intre în sistem un client pentru a asambla toate informaţiile despre care vorbiți? Ar fi un serviciu cu normă întreagă. Gândiți-vă la asta!

– Mda, mormăi Pulaski, roşind şi privind în jos.

Mark Whitcomb, de la Departamentul pentru Conformitate, stătea lângă biroul lui Martin.

– Sean, el nu știe cum merge treaba...

– Mark, mă gândesc că-i mai mult o chestie de logică. Nu ți se pare? Fiecare client ar trebui să cumpere sute de liste de adrese. Și probabil că trei sau patru sute dintre ei au fost în dulapurile şaisprezecilor de care se interesează poliția.

– Șaisprezeci? întrebă Sachs.

– Adică oameni, răspunse Cassel, făcând un gest vag către fereastra cea mai apropiată, probabil sugerând că-i vorba de omenirea din afara Stâncii Cenuşii. Denumirea vine de la codul pe care-l folosim.

Altă prescurtare. Dulapuri, şaisprezeci, cântat... Exista o oarecare condescendenţă, dacă nu chiar dispreţ, în expresiile acelea.

– Trebuie să facem orice e posibil ca să descoperim adevărul, zise sec Sterling.

Cassel clătină din cap:

– Andrew, nu-i un client. Nimeni n-ar îndrăzni să folosească datele noastre pentru un delict. Ar fi o adevărată sinucidere.

– Sean, trebuie să știm dacă SSD e implicat în asta.

– Bine, Andrew. Facem cum crezi tu că-i mai bine, zise Sean Cassel, care-l ignoră pe Pulaski, îi zâmbi sec şi fără intenţii curtenitoare lui Sachs, apoi plecă.

– O să luăm lista cu clienți când o să ne întoarcem să discutăm cu managerii tehnicienilor, îi spuse Sachs lui Sterling.

În timp ce directorul executiv îi dădea instrucțiuni lui Martin, Amelia îl auzi pe Mark Whitcomb șoptindu-i lui Pulaski:

– Nu-i dați atenție lui Cassel. El și Gillespie sunt băieții de succes ai firmei. Tinerii turci[1], ca să zicem așa. Eu sunt o piedică în calea progresului. Și dumneata ești.

– Nicio problemă, spuse nepăsător tânărul polițist, dar Sachs văzu că era recunoscător.

Pentru că, își zise ea, Pulaski nu avea pic de încredere în sine.

Whitcomb plecă, iar cei doi polițiști își luară rămas-bun de la Sterling.

Atunci directorul executiv îi atinse ușor brațul Ameliei și-i zise:

– Vreau să vă spun ceva, doamnă detectiv.

Sachs se întoarse spre bărbat, care stătea cu brațele lângă trup și picioarele depărtate, privind-o cu ochii săi de-un verde intens. Era imposibil să nu privești drept în ochii aceia atenți, hipnotici.

– Nu am de gând să neg că lucrez în domeniul afacerilor cu informații ca să fac bani. Dar o fac și ca să îmbunătățesc societatea noastră. Gândiți-vă la ceea ce facem. Gândiți-vă la copiii care vor primi pentru prima dată haine decente și cadouri drăguțe de Crăciun deoarece părinții lor au economisit niște bani mulțumită SSD-ului. Sau la tinerii căsătoriți care pot acum să găsească o bancă dispusă să le acorde un împrumut pentru prima lor locuință deoarece SSD-ul poate să prezică faptul că riscurile vor fi acceptabile. Sau să identifice hoți care vor fi prinși pentru că algoritmii noștri descoperă o abatere în modelul cheltuielilor făcute cu cartea de credit. Sau dispozitivele de identificare prin radiofrecvență din brățara unui copil sau din ceasul de mână care spun părinților unde e acesta, în fiecare clipă. Toaletele inteligente care diagnostichează diabetul când nici nu știi că riști așa ceva. Haideți să vorbim despre activitatea

[1] Grup de ofițeri din armata otomană care au încercat, la începutul secolului XX, să modernizeze Turcia. (n.tr.)

dumneavoastră, doamnă detectiv. Să zicem că investigați un asasinat. Există urme de cocaină pe cuțitul care-i arma crimei. Programul nostru PublicSure vă poate spune cine – dintre cei care au mai fost arestați pentru cocaină – a mai folosit cuțitul în comiterea unui delict, în ultimii douăzeci de ani, în orice zonă geografică vă interesează, dacă indivizii sunt dreptaci sau stângaci și ce mărime au la pantofi. Înainte să apucați să le cereți, amprentele lor digitale au apărut pe ecran, împreună cu fotografiile indivizilor, cu amănunte despre modul lor de operare, caracteristici distinctive, deghizările folosite în trecut, modele distinctive ale glasului și încă alte zece atribute. Putem să vă spunem și cine a cumpărat modelul acela de cuțit – sau chiar cuțitul acela. Și e posibil să știm unde a fost cumpărătorul în momentul delictului – și unde este acum. Dacă sistemul nu-l poate găsi, poate să vă spună posibilitatea procentuală de a fi în casa unui complice cunoscut și să vă afișeze amprentele digitale și caracteristicele distinctive ale acestuia. Și toată grămada asta de date vă este trimisă în vreo douăzeci de secunde. Doamnă detectiv, societatea noastră are nevoie de ajutor. Vă amintiți de fereasta spartă? Ei bine, SSD e aici ca să ajute, spuse Sterling zâmbind. Asta-i concluzia. Și un avertisment. Vă rog să fiți discreți în timpul investigațiilor. Eu o să fac tot ce e posibil – mai ales dacă se va dovedi că ar putea fi cineva din SSD. Dar dacă apar zvonuri că aici au avut loc scurgeri de informații și abateri de la normele de securitate, concurenții și criticii noștri ne vor sări în cap. Rău de tot. Asta ar împiedica SSD-ul să-și facă treaba de a repara cât mai multe ferestre cu putință și de a face lumea mai bună. Suntem de acord?

Amelia Sachs simți brusc că nu-i place misiunea aceea duplicitară, de plantare a unor semințe menite să-l încurajeze pe făptaș să pice în capcană, fără știrea lui Sterling. Se străduí să-l privească în ochi, în timp ce-i spuse:

– Cred că suntem complet de acord.

– Minunat! Acum, Martin, te rog să-i conduci la ieșire pe oaspeții noștri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

– Ferestre sparte?

Sachs îi povestea lui Rhyme despre emblema SSD.

– Îmi place chestia asta.

– Îți place?

– Da. Gândește-te un pic. E o metaforă despre ceea ce facem noi aici. Găsim bucăți mărunte de dovezi și acestea ne conduc spre răspunsuri importante.

Sellitto dădu din cap către Rodney Szarnek, care stătea într-un colț, indiferent față de orice, cu excepția calculatorului său, fluierând încă.

– Puștiul în tricou și-a întins capcana. Și acum încearcă să prindă ceva. Ai avut noroc, domnule polițist? strigă el.

– Hmmm... Indivizii ăștia știu ce fac. Dar mai am o duzină de trucuri în mâneca mea.

Sachs le povestise că șeful securității nu credea că poate pătrunde cineva în innerCircle.

– Asta face jocul mai frumos, zisese Szarnek, apoi termină altă cafea și-și reluă fluieratul ușor.

Sachs le spusese despre Sterling, despre companie și despre felul în care acționa procesul de minerit de date. În ciuda a ceea ce le explicase Thom cu o zi înainte și în ciuda cercetărilor preliminare, Rhyme nu-și dăduse seama cât de extinsă era industria aceea.

– Sterling ăsta... s-a comportat ciudat? întrebă Sellitto.

Rhyme se încruntă auzind întrebarea ce i se părea fără sens.

– Nu. A fost cooperant. Şi, un lucru bun pentru noi, e un credincios adevărat. Datele sunt zeul său. Ar vrea să smulgă din rădăcină orice riscă să-i pună în pericol compania.

Sachs le-a descris apoi măsurile stricte de securitate de la SSD, cât de puţini oameni aveau acces la ţarcurile cu date şi că era imposibil să furi date chiar dacă pătrundeai înăuntru.

– Au avut un intrus – un reporter – care venise să scrie un articol, nu să fure secrete comerciale. A făcut închisoare, iar cariera sa a luat sfârşit.

– E răzbunător, nu?

Sachs se gândi şi răspunse:

– Nu. Aş zice că-şi apără firma. Cât despre salariaţi, i-am interogat pe majoritatea celor care aveau acces la dosarele oamenilor. Sunt puţini cei care n-au o justificare pentru după-amiaza de ieri. Oh, şi am întrebat dacă descărcările sunt înregistrate – nu sunt. Şi o să primim o listă cu clienţii care au cumpărat date despre victime şi ţapii ispăşitori.

– Dar lucrul cel mai important era să-i faci să ştie de investigaţie şi să le spui tuturor numele Myrei Weinburg.

– Exact.

Apoi Sachs scoase din servietă un document. Dosarul lui Arthur, le explică ea.

– S-ar putea să fie folositor. Chiar numai pentru faptul că s-ar putea să te intereseze. Să vezi cu ce se ocupă vărul tău.

Amelia îndepărtă agrafa şi puse foile pe rama pentru citit de lângă Rhyme – un dispozitiv ce dădea paginile în locul lui.

Lincoln se uită la document. Apoi iarăşi la panourile cu dovezi.

– Nu vrei să-l parcurgi? întrebă Amelia.

– Poate mai târziu.

Poliţista se întoarse la servieta ei.

– Aceasta e lista angajaţilor din SSD care au acces la dosare – ei le spun „dulapuri".

– Ca la cele cu secrete?

– Exact. Pulaski s-a dus să le verifice alibiurile. Trebuie să ne întoarcem să discutăm cu cei doi manageri tehnici, dar iată ce avem până acum.

Și scrise pe un panou numele și câteva comentarii.

Andrew Sterling, președinte, director executiv
Alibi – în Long Island, de verificat
Sean Cassel, director de vânzări și marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operațiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – documentele hotelului confirmă prezența sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director de resurse umane
Alibi – cu soția, de verificat
Steven Shraeder, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de zi
Urmează să fie interogat
Faruk Mameda, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de noapte
Urmează să fie interogat
Client al SSD (?)
Așteptăm lista de la Sterling

– Mel, zise Rhyme, verifică-le la NCIC și la Departament.

Cooper verifică numele prin Centrul Național de Informații despre Delicte (NCIC) și prin echivalentul acestuia din NYPD, ca și prin Programul Departamentului de Justiție pentru Arestarea Delincvenților Violenți.

– Așteptați... s-ar putea să avem ceva.

– Ce anume? întrebă Sachs, venind spre el.

– Arlonzo-Kemper. Delincvent juvenil în Pennsylvania. Agresiune, acum douăzeci și cinci de ani. Dosarul e încă secret.

– Vârsta corespunde. Are vreo treizeci şi cinci de ani. Şi are pielea deschisă la culoare, spuse Sachs, făcând semn spre panoul cu profilul lui 522.

– Bine, obţine desecretizarea dosarului. Sau măcar află dacă e acelaşi individ.

– Să văd ce pot face, răspunse Cooper, tastând de zor.

– Nicio referire la ceilalţi? întrebă Rhyme, dând din cap spre lista de suspecţi.

– Nu. Doar el.

Cooper căută prin diferite baze de date statale şi federale şi verifică anumite organizaţii profesionale. Apoi ridică din umeri.

– A fost la Universitatea California, facultatea de drept Hastings. Nicio legătură cu Pennsylvania pe care s-o pot găsi. Pare să fie un singuratic. În afară de licenţa de la colegiu, singura organizaţie din care face parte este Asociaţia Naţională a Profesioniştilor din domeniul Resurselor Umane. A făcut parte din echipa pentru tehnologii, acum doi ani, dar de atunci n-a mai făcut mare lucru.

– Bine, iată ce am găsit despre delictul din copilărie. A atacat alt puşti în casa de corecţie... Oh!

– De ce oh?

– Nu-i el. Fără liniuţă. Numele e diferit. Prenumele delincventului era Arlonzo, numele de familie Kemper. Iar el, spuse Cooper, uitându-se pe panou, are prenumele Peter şi numele de familie Arlonzo-Kemper. L-am tastat greşit. Dacă aş fi trecut şi liniuţa, nu am fi găsit nimic. Îmi pare rău.

– Ăsta nu-i cel mai mare păcat, zise Rhyme, ridicând din umeri.

Asta a fost o lecţie despre natura datelor, menită să ne potolească, reflectă el. Avuseseră impresia că găsiseră un suspect, chiar şi caracterizarea făcută de Cooper individului sugera că putea să fie cel căutat – „pare să fie un singuratic" –, dar indiciul fusese complet greşit, datorită minusculei erori de a uita un

singur caracter. Ar fi putut să-l chinuie rău pe individ – și să folosească greșit resursele lor – în cazul în care Cooper nu și-ar fi dat seama de eroare.

Sachs se așeză lângă Rhyme, iar acesta, văzându-i ochii, o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Ciudat, dar acum, după ce m-am întors, mă simt ca și cum s-ar fi rupt o vrajă. Cred că am nevoie de opinia cuiva din afară. Despre SSD. Mi-am pierdut perspectiva cât am fost acolo... e un loc amețitor.

– Cum asta? se interesă Sellitto.

– Ai fost vreodată în Vegas?

Sellitto fusese, împreună cu fosta sa soție. Rhyme scoase un râs scurt.

– Las Vegas, unde singura întrebare e cât de *mult* ai pierdut. De ce aș fi vrut să-mi risipesc banii?

– Ei bine, chestia aia a fost ca la cazinou, continuă Sachs. Nu există lumea din afară. Ferestre mici sau inexistente. Nu există conversații la răcitorul de apă, nu râde nimeni. Toată lumea e concentrată asupra muncii sale. E ca și cum ai fi în altă lume.

– Și vrei opinia altcuiva despre locul acela, zise Sellitto.

– Exact.

– Un ziarist? îi sugeră Rhyme.

Partenerul lui Thom, Peter Hoddins, fusese reporter pentru *The New York Times* și scria acum cărți de nonficțiune despre politică și societate. Probabil că acesta cunoștea oameni din presă care se ocupau de industria mineritului de date.

Dar Amelia clătină din cap.

– Nu, vreau pe cineva care să fi avut contact direct cu ei. Poate un fost angajat.

– Bine. Lon, poți să suni pe cineva de la șomaj?

– Bineînțeles.

Sellitto sună la Departamentul de șomaj al statului New York. După vreo zece minute de țopăit din birou în birou, găsi

numele unui fost asistent al unui director tehnic din SSD. Lucrase pentru minerul de date un număr de ani, dar fusese concediat în urmă cu un an și jumătate. Se numea Calvin Geddes și locuia în Manhattan. Sellitto obținu toate amănuntele și-i înmână biletul pe care le notase lui Sachs. Aceasta îl sună pe Geddes și stabili să-l vadă peste o oră.

Rhyme nu avea o părere clară în legătură cu misiunea ei. În orice investigație trebuie să verifici toate posibilitățile. Dar indicii precum Geddes și verificarea de către Pulaski a alibiurilor erau, pentru Rhyme, ca niște imagini reflectate într-o fereastră opacă – sugestii ale adevărului, dar nu adevărul însuși. Doar dovezile clare, chiar incomplete, conțineau răspunsul adevărat la întrebarea cine era asasinul. Așa că se întoarse înapoi la indicii.

„Mișcă-te..."

Arthur renunțase să mai fie speriat de hispanici, care, oricum, îl ignorau. Și știa că negrul ăla solid nu reprezenta o amenințare.

Albul tatuat îl îngrijora. „Șurubelniță" – așa se pare că erau numiți drogații cu metedrină – îl speria groaznic pe Arthur. Pe individ îl chema Mick. Îi tremurau mâinile, tipul își scărpina pielea iritată, iar ochii săi albi, bizari, săltau ca niște bule în apă clocotită. Și vorbea de unul singur.

Arthur încercase să-l evite toată ziua anterioară, iar noaptea trecută rămăsese treaz, iar între momentele de deprimare petrecuse o grămadă de timp dorindu-și ca Mick să plece, sperând că individul o să fie dus la proces în ziua aceea și o să dispară pentru totdeauna din viața lui Arthur.

Dar nu avusese un asemenea noroc. Se întorsese în dimineața aceea și părea că avea să rămână în apropiere. Continua să se uite la Arthur.

– Tu și cu mine, mormăise el o dată, făcându-l pe Arthur să simtă un fior tocmai în noadă.

Nici măcar hispanicii nu păreau că ar dori să-l supere pe Mick. Poate că în pușcărie trebuia să urmezi anumite protocoale.

Anumite reguli nescrise despre ce-i bine și ce-i rău. Indivizi precum drogatul ăla tatuat puteau să nu respecte regulile alea și toți cei de acolo păreau să știe asta.

„Toată lumea știe totul pe aici. Cu excepția ta. Tu nu știi nimic..."

O dată, individul râsese, se uitase la Arthur ca și cum l-ar fi recunoscut și începuse să se ridice, apoi păruse să uite ce intenționase să facă și se reașezase, trăgând de degetul lui mare.

– Hei, tipule din Jersey, se auzi o voce în urechea sa, iar Arthur tresări.

Negrul cel solid venise din spatele său. Se așeză lângă Arthur. Banca trosni.

– Antwon. Antwon Johnson.

Să strângă pumnul și să-l ciocnească de pumnul individului. Nu fi idiot, își spuse el, și se mulțumi să dea din cap.

– Arthur.

– Știu, spuse Johnson. Se uită la Mick, apoi îi zise lui Arthur: Șurubelniță ăsta e dus rău. Să n-ai de-a face cu rahatul ăla de metedrină. Te face praf pentru totdeauna. Așa deci, ești un tip cu minte? întrebă el, după un timp.

– Într-un fel.

– Cum adică într-un fel?

Nu te juca!

– Am o licență în fizică. Și una în chimie. Am fost la MIT.[1]

– La Mitt?

– E o facultate.

– Una bună?

– Destul de bună.

– Deci știi rahaturile alea științifice? Chimie și fizică și toate alealalte?

Întrebările nu semănau cu cele puse de cei doi hispanici, cei care încercaseră să-l stoarcă de bani. Se părea că Johnson era cu adevărat preocupat.

[1] Institutul de tehnologie din Massachuset, unul dintre cele mai prestigioase din lume. (n.tr.)

– Da, știu unele lucruri.

Apoi individul cel solid întrebă:

– Deci știi să faci bombe. Una suficient de mare ca să dărâmi nenorocitul ăsta de zid.

– Eu..., mormăi Arthur, cu inima bătându-i mai tare ca înainte. Ei bine...

Antwon Johnson izbucni în râs.

– Ești un tip deștept, omule.

– Eu...

– Ești. Un. Tip. Deștept.

– Oh! exclamă Arthur zâmbind, și se întrebă dacă inima o să-i explodeze chiar atunci sau puțin mai târziu.

Nu moștenise toate genele tatălui său, dar oare mesajul referitor la problemele cardiace fusese inclus în pachet?

Mick spuse ceva mai degrabă pentru sine și manifestă un interes subit față de cotul său drept, scărpinându-l de zor.

Atât Johnson, cât și Arthur se uitară la el.

„Șurubelniță..."

Apoi Johnson zise:

– Hei, hei, tipule din Jersey, vreau să te întreb ceva.

– Sigur.

– Mămica mea e religioasă, știi ce vreau să spun. Și mi-a zis într-o zi că Biblia are dreptate. Adică totul a fost exact cum scrie în rahatul ăla. Bine, dar fii atent. Mă gândesc, unde sunt dinozaurii în Biblie? Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, și pământul și râurile, și maimuțele și șerpii, și toate rahaturile. De ce nu spune că Dumnezeu a creat dinozaurii? Adică, știi, le-am văzut scheletele. Deci au existat cu adevărat. Omule, care-i adevărul afurisit?

Arthur Rhyme se uită la Mick. Apoi la cuiul înfipt în zid. Palmele îi transpirau și se gândea că, dintre toate lucrurile care puteau să i se întâmple în închisoare, el avea să fie ucis pentru că adoptase o poziție științifică morală în locul uneia inteligente.

Oh, ce naiba!

– Ar fi împotriva tuturor legilor cunoscute ale ştiinţei, zise el, legi care au fost recunoscute de fiecare civilizaţie avansată de pe Pământ, să afirmăm că Pământul e vechi de doar şase mii de ani. Ar fi ca şi cum ţi-ar creşte aripi şi ai zbura prin fereastra aia.

Bărbatul se încruntă.

Sunt mort!

Johnson îl privi atent, apoi dădu din cap.

– Ştiam eu! N-are nicio logică, şase mii de ani. La dracu'!

– Îţi pot da numele unei cărţi în care poţi să citeşti despre asta. Autorul se numeşte Richard Dawkins şi...

– Nu vreau să citesc nicio afurisită de carte! Te cred pe cuvânt, domnule din Jersey.

Arthur simţi că acum puteau să-şi atingă pumnii. Dar se abţinu şi întrebă:

– Ce-o să spună mama ta când o să-i spui asta?

Figura neagră, rotundă, se strâmbă, uluită.

– N-o să-i spun nimic. O să mă facă praf. Nu poţi să câştigi într-o discuţie cu mama ta.

Sau cu tatăl tău, îşi spuse Arthur.

Apoi Johnson deveni serios şi zise:

– Mda. Se aude că n-ai făcut ceea ce te acuză că ai făcut.

– Bineînţeles că n-am făcut.

– Dar ai fost înhăţat oricum?

– Da.

– Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva?

– Aş vrea să ştiu. Mă tot gândesc de când am fost arestat. Numai la asta mă gândesc. Cum ar fi putut s-o facă individul.

– Cine-i individul?

– Adevăratul ucigaş.

– Oho, ca în *Evadatul*[1]. Sau O.J.

– Poliţia a găsit tot felul de dovezi din care reiese că aş avea legătură cu crima. Cumva, adevăratul ucigaş a ştiut totul despre

[1] Serial TV şi film în care este prezentată povestea doctorului Kimble, acuzat pe nedrept de uciderea soţiei sale şi urmărit de poliţie. (n.tr.)

mine. Ce mașină am, unde locuiesc, ce program de lucru am. Știa chiar și ce lucruri am cumpărat – și le-a plantat ca dovezi. Sunt convins că așa s-a întâmplat.

Antwon Johnson se gândi și apoi izbucni în râs.

– Omule, asta-i problema ta afurisită.

– Care?

– Că te-ai dus și *ai cumpărat* totul. Trebuia să le furi, omule. Atunci nimeni n-ar fi știut niciun rahat despre tine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Alt hol.

Dar foarte deosebit de cel al SSD-ului.

Amelia Sachs nu mai văzuse niciodată ceva atât de dezordonat. Poate doar când fusese polițist în patrulă și se ocupase de violențele domestice printre drogații din Hell's Kitchen[1]. Dar și atunci, o mulțime dintre oamenii aceia aveau demnitate; făceau eforturi. Locul ăsta o înfiora. Organizația nonprofit Privacy Now, care-și avea sediul într-o fostă fabrică de piane din districtul Chelsea, câștiga orice premiu pentru neglijență.

Grămezi de liste imprimate pe calculator, cărți – multe dintre ele fiind cărți de drept și legislație guvernamentală îngălbenite –, ziare și reviste. Cutii de carton, care conțineau alte cutii. Și cărți de telefoane. Registre federale.

Și praf. O tonă de praf.

O recepționeră în blugi și cu un pulover uzat bătea furioasă la o tastatură veche de calculator și vorbea, în șoaptă, într-un telefon *hands-free*. Oameni grăbiți, în blugi și tricouri, sau în pantaloni de velur și bluze mototolite, intrau în birou din hol, schimbau dosare sau luau bilete cu mesaje telefonice și dispăreau.

Afișe și anunțuri, tipărituri ieftine, umpleau pereții.

---

[1] „Bucătăria Iadului", cartier din Manhattan celebru, pe vremuri, pentru mizerie și vicii. (n.tr.)

LIBRĂRII, ARDEȚI CHITANȚELE CLIENȚILOR ÎNAINTE CA GUVERNUL SĂ LE ARDĂ CĂRȚILE!!!

Pe un dreptunghi mototolit era scris faimosul citat din romanul *1984,* al lui George Orwell, cel despre o societate totalitară:

Fratele cel mare te privește.

Și, ieșind în evidență pe peretele pătat din fața lui Sachs:

GHIDUL INSURGENȚILOR DIN RĂZBOIUL PENTRU CONFIDENȚIALITATE

- **Nu spune nimănui numărul tău de asigurări sociale.**
- **Nu spune nimănui numărul tău de telefon.**
- **Fă schimb de carduri de loialitate înainte să te duci la cumpărături.**
- **Nu te oferi niciodată voluntar pentru sondaje.**
- **Refuză să participi de câte ori se poate.**
- **Nu completa formulare de înregistrare.**
- **Nu completa formulare de garanție. Nu ai nevoie de formulare pentru garanție. Acestea sunt mijloace de a strânge informații!**
- **Țineți minte – arma cea mai periculoasă a naziștilor a fost informația.**
- **Stai în afara „rețelei" cât mai mult posibil.**

Sachs se gândea la toate astea când o ușă paradită se deschise și un bărbat scund, preocupat, cu piele albă, veni la ea, îi strânse mâna și o conduse în biroul său, care era și mai dezordonat decât holul.

Calvin Geddes, fostul angajat al SSD-ului, lucra acum pentru această organizație ce lupta pentru dreptul la confidențialitate.

– Am părăsit latura întunecată, spuse el, zâmbind.

Renunțase la codul conservator al SSD-ului în privința îmbrăcămintii și purta o cămașă galbenă, cu nasturi la capetele gulerului, fără cravată, avea blugi și teniși.

Rânjetul amabil dispăru iute când Amelia îi povesti despre asasinate.

– Da, șopti el, cu ochii lucitori și concentrați. Știam că se va întâmpla ceva de genul ăsta. Știam cu certitudine.

Geddes îi explică faptul că avea o pregătire tehnică și lucrase pentru prima companie a lui Sterling, predecesoarea SSD-ului, și scrisese programe pentru ea, în Silicon Valley. Se mutase la New York și dusese o viață plăcută atunci când SSD-ul țâșnise spre succes.

Dar experiența îl deziluzionase.

– Aveam probleme. Pe atunci nu codificam datele și am fost responsabili pentru câteva furturi serioase de identitate. Mai mulți oameni s-au sinucis. Și de două ori niște indivizi suspecți au încheiat contracte cu noi, în calitate de clienți – dar numai ca să obțină informații din innerCircle. Două dintre femeile pe care le căutau indivizii au fost atacate, una aproape că a murit. Apoi, niște părinți care se luptau pentru custodia copiilor au folosit datele noastre ca să-și găsească foștii sau fostele, și să răpească apoi copiii. A fost nasol. Mă simțeam ca tipul care a ajutat la inventarea bombei atomice și care regreta ce a făcut. Am încercat să creștem controlul în cadrul companiei. Asta înseamnă că n-am crezut în „viziunea SSD", de care tot pomenește șeful meu.

– Sterling?

– În final, da. Dar nu el m-a concediat. Andrew nu-și murdărește niciodată mâinile. Deleagă altora lucrurile neplăcute. În felul ăsta, el poate să pară cel mai minunat și mai amabil șef din lume... Și astfel există mai puține dovezi împotriva sa, dacă alții se ocupă de măcelărit în locul lui... Ei bine, când am plecat m-am alăturat organizației Privacy Now.

Apoi îi explică Ameliei că organizația aceea era precum EPIC – Centrul Electronic de Informații despre Confidențialitate. Privacy Now înfrunta amenințările la adresa intimității persoanelor, amenințări din partea guvernului, a instituțiilor financiare și comerciale, a furnizorilor de calculatoare, companiilor de telefoane, minerilor și vânzătorilor de date comerciale. Organizația încerca să câștige influență la Washington, dădea

în judecată guvernul, conform Legii pentru Libertatea Informațiilor, ca să descopere programele de supraveghere, și dădea în judecată corporații individuale care nu respectau legile privind confidențialitatea și desecretizarea.

Sachs nu-i spuse nimic despre capcana de date pe care o pregătise Rodney Szarnek, dar îi explică în termeni generali că poliția căuta clienți sau angajați ai SSD-ului care ar fi putut să asambleze dosare.

– Măsurile de securitate par severe. Dar asta e ceea ce ne-au spus Sterling și oamenii săi. Vreau o opinie din afară.

– Sunt fericit să vă ajut.

– Mark Whitcomb ne-a povestit despre firewall-uri din ciment și despre faptul că țin datele divizate.

– Cine-i Whitcomb?

– Lucrează în Departamentul pentru Conformitate.

– N-am auzit niciodată de asta. E ceva nou.

– Departamentul, îi explică Sachs, e ca un avocat al clienților în interiorul companiei. Scopul lui e să se asigure că activitatea firmei e în conformitate cu toate reglementările guvernamentale.

Geddes păru încântat, dar adăugă:

– Asta nu s-a făcut din cauza inimii bune a lui Andrew Sterling. Probabil că au fost dați în judecată prea des și au dorit să facă o impresie bună în fața publicului și a Congresului. Sterling n-ar da înapoi niciun centimetru, dacă n-ar fi obligat... Dar în legătură cu țarcurile de date, asta-i adevărat. Sterling tratează datele de parcă ar fi Sfântul Graal. Să pătrundă cineva în ele? Probabil că-i imposibil. Nu-i nicio cale prin care cineva ar putea să pătrundă fizic înăuntru și să fure date.

– Sterling mi-a spus că există puțini salariați care se pot autentifica și pot scoate dosare din innerCircle. Din câte știți, e adevărat?

– Oh, da! Câțiva dintre ei aveau acces, și nimeni altcineva. Eu n-am avut niciodată. Și am fost acolo de la început.

– Aveți vreo idee? Poate e vorba de vreun angajat cu trecut problematic? Unul violent?

– Au trecut câțiva ani. Și nu am crezut că exista cineva periculos într-un mod deosebit. Dar, trebuie să spun că, în ciuda fațadei de familie mare și fericită, care îi plăcea lui Sterling să fie afișată, n-am cunoscut cu adevărat pe nimeni de acolo.

– Ce credeți despre indivizii ăștia? îl întrebă Sachs, arătându-i lista cu suspecți.

Geddes se uită pe ea.

– Am lucrat cu Gillespie. Îl cunosc pe Cassel. Nu mi-a plăcut niciunul din ei. Au avansat odată cu întregul minerit de date, așa cum s-a întâmplat cu Silicon Valley, în anii nouăzeci. Indivizi pricepuți și ambițioși. Nu-i cunosc pe ceilalți. Îmi pare rău, spuse el, apoi se uită atent la Amelia. Deci ați fost acolo? întrebă el, cu un zâmbet rece. Ce credeți despre Andrew?

Gândurile ei se încâlciră, în timp ce încerca să facă un fel de rezumat al impresiilor sale. În cele din urmă, zise:

– Decis, politicos, curios, deștept, dar...

Vocea ei se stinse.

– Dar nu-l cunoașteți cu adevărat.

– Exact.

– Pentru că prezintă figura aia de piatră. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, în ciuda tuturor anilor în care am lucrat cu el. *Nimeni* nu-l cunoaște. E de neînțeles. Îmi place cuvântul ăsta. Așa e Andrew. Am căutat întotdeauna indicii... Ați remarcat ceva ciudat la rafturile lui cu cărți?

– Nu poți vedea cotoarele cărților.

– Exact. Am aruncat o privire, odată. Ghiciți ce-am văzut! Nu erau cărți despre calculatoare, confidențialitate, date sau afaceri. Erau în cea mai mare parte cărți de istorie, de filosofie, de politică: Imperiul Roman, împărații Chinei, Franklin Roosevelt, John Kennedy, Stalin, Idi Amin, Hrușciov. Citește mult despre naziști. Nimeni n-a folosit informațiile așa cum au făcut-o ei, și Andrew nu ezită să-ți spună asta. Prima utilizare importantă a calculatoarelor pentru a urmări grupuri etnice.

Așa și-au consolidat puterea. Sterling face același lucru în lumea corporațiilor. Ați remarcat numele companiei, SSD? Se zvonește că l-a ales în mod intenționat. SS – de la armata de elită a naziștilor. SD – de la serviciul lor de siguranță și informații. Știți ce spun concurenții săi că înseamnă? „Selling Souls for Dollars"[1], îi explică Geddes, zâmbind cu amărăciune. Să nu mă înțelegeți greșit. Andrew nu-i urăște pe evrei. Nici alt grup etnic. Politica, naționalitatea, religia și rasa nu înseamnă nimic pentru el. L-am auzit odată spunând: „Datele n-au granițe". Sediul puterii în secolul douăzeci și unu e informația, nu petrolul sau geografia. Și Andrew Sterling vrea să fie omul cel mai puternic de pe Pământ... Sunt convins că v-a ținut discursul lui despre „mineritul-de-date-e-Dumnezeu".

– Care ne salvează de diabet, ne ajută să ne permitem cadouri de Crăciun și case, și să rezolvăm cazuri pentru poliție?

– De ăla vorbeam. Și totul e adevărat. Dar spuneți-mi dacă toate beneficiile astea justifică faptul că cineva cunoaște toate amănuntele din viața ta. Poate nu-ți pasă, având în vedere că economisești câțiva dolari. Dar vrei cu adevărat ca laserele ConsumerChoice să vă scaneze ochii într-un cinematograf și să vă înregistreze reacțiile la reclamele difuzate înainte de începerea filmului? Vreți ca identificatorul prin frecvență radio din cheia mașinii tale să fie la dispoziția poliției, pentru ca acesta să știe dacă ai mers cu o sută cincizeci de kilometri pe oră săptămâna trecută, când ruta pe care o parcurgi e pe drumuri care nu-ți permit decât șaptezeci și cinci? Vreți ca niște străini să știe ce fel de lenjerie de corp poartă fiicele dumneavoastră? Sau când faceți sex?

– Poftim?

– Păi, innerCircle știe că ați cumpărat prezervative și lubrifiant în după-amiaza asta, și că soțul dumneavoastră se întoarce acasă cu trenul de șase și cincisprezece. Știe că aveți o seară liberă, pentru că fiii dumneavoastră s-au dus la meci iar fiica e

[1] „Vânzarea Sufletelor pentru Dolari". (n.tr.)

la cumpărat haine, la The Gap, în Village. Știe că ați comutat pe canalul pornografic prin cablu la ora șapte și optsprezece minute. Și că ați comandat niște gustări chinezești drăguțe pentru după aceea, la zece fără un sfert. Toate informațiile erau la îndemână. Oh, SSD știe dacă aveți copii neadaptați la viața școlară și când să vă trimită prospecte prin poștă, despre profesori și servicii de consultanță în privința copiilor. Știe dacă soțul dumneavoastră are necazuri în dormitor și când să vă trimită reclame discrete despre tratamente pentru disfuncții erectile. Știe când istoricul familiei dumneavoastră, modelele de cumpărare și absențele de la serviciu vă definesc ca având un profil presinucigaș...

– Dar asta-i bine. Și că un consilier te poate ajuta.

Geddes râse sec.

– Greșiți. Pentru că sfătuirea unei victime a unei posibile sinucideri nu-i profitabilă. SSD trimite numele la firmele de pompe funebre locale și la consilierii psihologici pentru cazuri de nefericire – care pot avea o întreagă familie drept client, nu doar o singură persoană deprimată, *după* ce aceasta se împușcă. Și, apropo, asta e o afacere foarte profitabilă.

Sachs era șocată de cele auzite.

– Ați auzit vreodată de „ținerea în lesă"?

– Nu.

– SSD a definit o rețea bazată doar pe dumneavoastră. Să-i spunem „Lumea detectivei Sachs". Dumneavoastră sunteți punctul central și spițele se întind spre partenerii, soții, rudele, vecinii, colegii de serviciu, oricine poate ajuta SSD să știe ceva și să profite de această cunoaștere. Oricine are vreo legătură e „ținut în lesă" de dumneavoastră. Și dacă vreunul dintre ei este propriul său punct central, atunci sunt zeci de oameni legați de acesta.

Individul se mai gândi la ceva și ochii îi scânteiară.

– Știți ceva de metadate?

– Ce sunt astea?

– Date despre date. Fiecare document care este creat de calculator sau este memorat de acesta – scrisori, fișiere, rapoarte, documente juridice, tabele, site-uri pe internet, poștă electronică, liste de cumpărături – este marcat cu date ascunse. Cine le-a creat, unde au fost trimise, toate modificările care i-au fost făcute, cine le-a făcut și când – totul e înregistrat acolo, secundă cu secundă. Scrii un memoriu pentru șeful tău și, ca să glumești, îl începi cu „Dragă sulă bleagă", apoi ștergi chestia asta și scrii un început corect. Numai că partea aia cu „sulă bleagă" e încă acolo...

– Serios?

– Oh, da! Dimensiunea ocupată pe disc a unui raport obținut prin prelucrare de text e mult mai mare decât textul din documentul în sine. Ce este restul? Metadate. Programul de gestiune a bazei de date Watchtower are niște programe – roboți software – care nu fac nimic în afară de faptul că găsesc și înregistrează metadate din fiecare document pe care îl colectează. Îi spunem Departamentul Umbrelor, pentru că metadata e un soi de umbră a datelor principale – și, de obicei, e mult mai relevantă.

Umbre, șaisprezeci, țarcuri, dulapuri... O lume complet nouă pentru Amelia Sachs.

Lui Geddes îi făcea plăcere să aibă un auditoriu receptiv. Se aplecă spre detectiv.

– Știați că SSD-ul are o divizie de instruire?

Amelia își aminti schema din broșura pe care o descărcase Mel Cooper.

– Da. EduServe.

– Dar Sterling nu v-a povestit despre ea, nu-i așa?

– Nu.

– Pentru că nu-i place să arate că principala funcție a acesteia este să strângă orice informație se poate strânge despre copii. Începând cu grădinița. Ce cumpără, la ce se uită, ce site-uri accesează, ce note primesc, dosarele lor medicale din timpul școlii... Acestea sunt informații foarte, foarte prețioase pentru

vânzătorii cu amănuntul. Dacă vreți să-mi cunoașteți părerea, ceea ce e cu adevărat îngrozitor în privința EduServe e că o conducere a unei școli se poate duce la SSD ca să folosească software predicțional în legătură cu elevii săi, și în funcție de rezultate să le ofere programe educaționale în conformitate cu ce e mai bine pentru comunitate – sau pentru societate, dacă vrei să fii orwellian. Conform antecedentelor lui Billy, credem că ar trebui să fie meseriaș calificat. Suzy ar trebui să fie doctor, dar numai în domeniul sănătății publice... Dacă-i controlezi pe copii, controlezi viitorul. Apropo, acesta e un alt element al filosofiei lui Adolf Hitler. Bine, fără alte citate, râse Geddes. Dar înțelegeți de ce nu-l pot suferi?

După aceea, Geddes se încruntă.

– Gândiți-vă la cazul dumneavoastră – am avut cândva un incident la SSD. Cu ani în urmă. Înainte ca firma să se mute la New York. A avut loc un deces. Poate a fost doar o coincidență. Dar...

– Nu, povestiți-mi.

– La începuturile noastre, furnizam unor căpușe multe dintre actualele colecții de date ale firmei.

– Cui?

– Unor companii sau indivizi care procură date. Tipi ciudați. Sunt un soi de căutători de resurse în locuri neexplorate – am putea spune că-s un soi de prospectori. Vedeți, datele au această atractivitate. Poți să devii dependent de căutarea lor. Nu găsești niciodată îndeajuns de multe. Iar indivizii de felul ăla caută mereu alte căi de a le colecta. Sunt competitivi și nemiloși. Așa și-a început activitatea Sean Cassel. A fost prădător de date. Oricum, o căpușă anume era uimitoare. Lucra pentru o companie mică. Cred că se numea Rocky Mountain Data și era din Colorado... Cum îl chema? se întrebă Geddes, mijindu-și ochii. Gordon și nu mai știu cum. Sau poate ăsta era numele lui de familie... Oricum, am auzit că nu-l încânta faptul că SSD voia să preia firma sa. Se zvonea că strângea tot ce putea găsi despre SSD și despre Sterling – ca să răstoarne situația.

Am crezut că încerca să scoată le iveală niște mizerii și să-l șantajeze pe Sterling ca să oprească achiziția. Știți că Andy Sterling – Andrew Junior – lucrează pentru companie?

Amelia dădu din cap.

– Am auzit niște zvonuri că Sterling îl abandonase cu ani în urmă și că puștiul îi dăduse de urmă. Dar apoi am mai auzit că băiatul abandonat se putea să fie *alt* fiu. Poate făcut cu prima sa soție sau cu vreo prietenă. Ceva ce Andrew dorea să păstreze secret. Noi credeam că Gordon căuta asemenea mizerii. Oricum, în timp ce Sterling și alte persoane erau la negocieri în vederea cumpărării firmei Rocky Mountain, tipul ăsta, Gordon, a murit – cred că într-un accident oarecare. Asta-i tot ce am auzit. Nu eram acolo. Mă întorsesem în Valley și scriam programe.

– Și achiziția a mers mai departe?

– Da. Ce dorește Andrew, Andrew obține... Hai să vă spun cine cred că-i ucigașul vostru. Andrew Sterling însuși.

– Are alibi.

– Are? Nu uitați că e regele informațiilor. Dacă poți *controla* datele, poți și să *modifici* datele. Ați verificat alibiul acela cu mare atenție?

– Suntem pe cale s-o facem.

– Chiar dacă alibiul e confirmat, individul are oameni care lucrează pentru el și care fac tot ce dorește el. Orice. Țineți minte, treburile lui murdare sunt făcute de alții.

– Dar e multimilionar. Ce interes ar avea să fure niște monede sau un tablou, apoi să omoare victimele?

– Ce interes? spuse Geddes, iar vocea sa deveni mai puternică, de parcă ar fi fost un profesor care îi vorbea unui elev care nu-și pregătise lecțiile. Interesul său e să devină cea mai puternică persoană din lume. Vrea ca în colecția sa să fie incluși toți cei de pe Pământ. Și e interesat în mod deosebit de poliție și de clienții guvernamentali. Cu cât sunt rezolvate mai multe delicte prin folosirea innerCircle, cu atât mai multe departamente de poliție – de aici sau din alte părți – vor încheia contracte cu el.

Prima grijă a lui Hitler când a ajuns la putere a fost să întărească toate departamentele de poliție din Germania. Care-i cea mai mare problemă a noastră în Irak? Am demobilizat armata și poliția – și ar fi trebuit să le folosim. Andrew n-ar fi făcut o asemenea greșeală.

Geddes râse și adăugă:

– Credeți că-s țicnit, nu-i așa? Am de-a face cu treburile astea toată ziua. Țineți minte, nu-i vorba de paranoia dacă există cineva care urmărește cu adevărat tot ce faci în orice clipă din zi. Și *asta* face SSD.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

În timp ce aştepta întoarcerea Ameliei Sachs, Lincoln Rhyme asculta neatent cum Lon Sellitto explica faptul că niciuna dintre dovezile din cazurile anterioare – violul şi furtul de monede – nu putea fi localizată.

– E teribil de ciudat.

Rhyme fu de acord. Dar atenţia sa se îndreptă de la afirmaţia tristă a detectivului către dosarul de la SSD al vărului său, dosar care se afla lângă el, pe rama cara-i întorcea paginile. Încercă să-l ignore.

Dar documentul îl atrăgea ca un magnet. În timp ce se uita la paginile simple, litere negre pe hârtie albă, îşi spuse că – aşa cum îi sugerase Sachs – exista probabilitatea de a găsi ceva folositor în ele. Apoi recunoscu însă că era pur şi simplu curios.

STRATEGIC SYSTEMS DATACORP, INC.
DOSARE INNERCIRCLE

Arthur Robert Rhyme
Număr subiect SSD 3480-9021-4666-2083

Mod de viaţă
Dosar 1A. Produsele preferate ale consumatorului
Dosar 1B. Serviciile preferate ale consumatorului
Dosar 1C. Călătorii
Dosar 1D. Probleme medicale
Dosar 1E. Preferinţe pentru timpul liber

Financiar / Educațional / Profesional
Dosar 2A. Istoric educațional
Dosar 2B. Istoric angajări, venituri
Dosar 2C. Istoric credit / situație curentă și evaluare
Dosar 2D. Preferințe privind serviciile și produsele

Guvernamental / Juridic
Dosar 3A. Înregistrări vitale
Dosar 3B. Înregistrare ca votant
Dosar 3C. Istoric juridic
Dosar 3D. Istoric delicte
Dosar 3E. Conformitate
Dosar 3F. Imigrare și naturalizare

Informațiile cuprinse în acest document sunt proprietatea Strategic Systems Datacorp, Inc. (SSD). Folosirea acestora este în conformitate cu Acordul de Utilizare dintre SSD și Cumpărător, așa cum este definit în Acordul-Cadru cu Clienții.
© Strategic Systems Datacorp, Inc. Toate drepturile rezervate.

Dădu instrucțiuni dispozitivului de întoarcere a paginilor să răsfoiască hârtiile și parcurse iute documentul compact, toate cele treizeci de pagini ale acestuia. Unele capitole erau pline, altele mai puțin. Înregistrarea ca votant era redactată complet, în timp ce conformitatea și porțiuni ale istoricului creditului se refereau la fișiere separate – probabil din cauza legislației care limita accesul la asemenea informații.

Rhyme se opri să vadă lista extinsă de produse cumpărate de Arthur și familia sa (erau descrișii prin expresia neplăcută „indivizi legați"). Nu exista nicio îndoială că o persoană care ar fi citit dosarul ar fi aflat suficient de multe despre obiceiurile sale de cumpărător și despre locurile în care făcea cumpărături pentru a-l implica în asasinarea lui Alice Sanderson.

Rhyme află de Clubul Country, din care făcuse parte Arthur și pe care-l părăsise cu câțiva ani în urmă – probabil pentru că-și pierduse slujba. Remarcă biletele de vacanță pe care le cumpărase – Rhyme fu surprins că vărul său se dusese să schieze. Și că el sau unul dintre copii avusese o problemă cu greutatea; cineva urma o cură de slăbire. Și întreaga familie se înscrisese într-un club de sănătate. Rhyme descoperi că Arthur plătise în rate (cu primirea mărfii după plata ultimei rate) o bijuterie, în perioada

Crăciunului, de la un magazin de bijuterii dintr-un complex comercial din New Jersey. Rhyme încercă să speculeze: pietre mici, într-o montură mare, un cadou improvizat, până când timpurile vor fi mai bune.

Văzând o mențiune, Lincoln izbucni în râs. Se părea că lui Arthur îi plăcea, ca și lui, whisky-ul dintr-un singur soi de grăunțe – de fapt, marca favorită a lui Rhyme, Glenmorangie.

Mașinile lui Arthur erau un Prius și un Cherokee.

Zâmbetul criminalistului dispăru văzând această mențiune, pentru că își aminti un alt vehicul. Văzu cu ochii minții Corvette-ul roșu al lui Arthur, mașina pe care o primise de la părinții săi la a șaptesprezecea aniversare – mașina cu care Arthur plecase din Boston ca să se ducă la MIT.

Rhyme își aminti de acea plecare a băiatului la colegiu. Fusese un moment semnificativ pentru Arthur, dar și pentru tatăl acestuia. Henry Rhyme fusese încântat că fiul său fusese acceptat la un colegiu atât de bun. Dar planurile vărului său – să locuiască împreună, să umble după fete, să-i pună în umbră pe ceilalți tocilari – nu funcționaseră. Lincoln nu fusese acceptat de MIT, ci se dusese la Universitatea din Illinois-Champagne/Urbana, care îi plătise toate cheltuielile de școlarizare (și îi oferise un motiv de laudă, pentru că se afla în orașul în care se născuse HAL, calculatorul narcisist din filmul lui Stanley Kubrick, *Odiseea spațială 2001*).

Teddy și Anne fuseseră încântați că fiul lor mergea la o universitate din statul natal. La fel era și unchiul său. Henry îi spusese nepotului său că spera să se întoarcă deseori în Chicago și să continue să-l ajute în cercetările sale, poate și să-l asiste la cursuri, din când în când.

– Îmi pare rău că nu vei locui împreună cu Arthur, îi spusese Henry. Dar o să vă vedeți vara și în vacanțe. Sunt convins că eu și tatăl tău vom călători în afara Orașului Fasolei[1], ca să te vizităm.

– Ar putea să mergă, spusese Lincoln.

[1] Bean Town – unul dintre supranumele orașului Boston. (n.tr.)

Ţinând doar pentru sine că faptul de a nu fi fost primit la MIT îl distrusese, respingerea aceea avusese şi un adaos – nu mai dorea să-l revadă vreodată pe afurisitul său de văr.

Totul din cauza Corvette-ului roşu.

Incidentul avusese loc la scurt timp după petrecerea din Ajunul Crăciunului, cea la care câştigase bucata de istorie din ciment, într-o zi geroasă de să-ţi taie răsuflarea, de februarie, care este în Chicago luna cea mai nemiloasă, fie că-i însorită sau înnorată. Lincoln participa la concursul atletic interşcolar Northwestern Wildcats, în Evanston. Îi ceruse Adriannei să-l însoţească, crezând că poate s-o ceară în căsătorie după întrecere.

Dar ea nu putuse să vină, mergea la cumpărături cu mama ei la magazinul Marshall Field, atrasă fiind de nişte reduceri avantajoase. Lincoln fusese dezamăgit, dar nu se gândise la nimic rău şi se concentrase asupra concursului. Câştigase primul loc în concursul celor mari, apoi el şi prietenii săi îşi împachetaseră echipamentul şi duseseră totul afară. Cu degetele albastre şi cu respiraţia făcând aburi în jurul lor, în aerul care te îndurera, încărcaseră lucrurile în pântecul autobuzului şi fugiseră spre uşă.

Atunci cineva strigase:

– Hei, fii atent! *Excelente* roţi!

Un Corvette roşu trecea prin campus.

La volan era vărul său, Arthur. Nu era nimic ciudat în asta, familia sa locuia în vecinătate. Pe Lincoln l-a surprins fata de lângă Arthur, i s-a părut că era Adrianne.

Da sau nu?

Nu putea fi sigur.

Hainele se potriveau: o jachetă cafenie din piele şi o căciulă de blană, care arăta identic cu cea pe care i-o dăruise Lincoln de Crăciun.

– Linc, vâră-ţi fundul înăuntru! Trebuie să închidem uşa!

Dar Lincoln rămăsese acolo unde era, uitându-se la maşina care cotea la colţul străzii de-un alb cenuşiu.

Să-l fi mințit Adrianna? Fata pe care voia s-o ia de soție? Nu părea posibil. Și să-l înșele tocmai cu *Arthur?*

Fiind pregătit în domeniul științific, examină faptele cu obiectivitate.

Faptul numărul unu. Arthur și Adrianna se cunoșteau. Vărul lui o întâlnise cu câteva luni în urmă, în biroul consilierului, acolo unde fata lucra după ce termina orele din liceul lui Lincoln. Ar fi putut să facă ușor schimb de numere de telefon.

Faptul numărul doi. Lincoln își dădu seama acum că Arthur încetase să mai întrebe de ea. Lucru ciudat. Băieții pierdeau o grămadă de vreme vorbind despre fete, dar în ultimul timp Arthur nu mai pomenise de ea nici măcar o dată.

O chestie suspectă.

Faptul numărul trei. Gândindu-se bine, Lincoln decise că Adie nu-i dăduse nicio explicație convingătoare atunci când refuzase să-l însoțească la concurs. (Iar el nu menționase că acesta urma să aibă loc în Evanston, ceea ce însemna că fata n-ar fi ezitat să se plimbe pe străzile de acolo împreună cu Art.) Lincoln fusese copleșit de gelozie. Pentru numele lui Dumnezeu, fusese gata să-i ofere o bucată din Stagg Field! O așchie din adevărata cruce a științei moderne! Se gândi dacă mai existaseră ocazii în care ea refuzase să-l întâlnească, în circumstanțe care, retroactiv, păreau ciudate. Numără trei sau patru asemenea momente.

Totuși, refuza să creadă că-i adevărat. Se împletici prin zăpadă până la un telefon public, sună la ea acasă și ceru să discute cu fata.

– Îmi pare rău, Lincoln, a ieșit cu niște prieteni, îi răspunse mama Adriannei.

„Prieteni..."

– Oh, o să încerc mai târziu... Spuneți-mi, doamnă Waleska, ați fost astăzi în cartierul comercial, unde sunt reduceri de prețuri la Field?

– Nu, reduceri sunt abia săptămâna viitoare. Lincoln, trebuie să pregătesc prânzul. Stai la căldură. Afară e un ger teribil.

– Sunt convins, răspunse Lincoln, care știa foarte bine că așa era.

Rămăsese lângă cabina telefonică, cu dinții clănțănind, fără niciun chef să ridice cei 60 de cenți ce-i picaseră în zăpadă din mâinile ce-i tremurau, după ce încercase de mai multe ori să vâre monedele în telefon.

– Iisuse! Lincoln, vino în autobuz!

Mai târziu, în seara aceea, o sunase pe Adrianna și reușise să întrețină un timp o conversație normală, înainte s-o întrebe cum își petrecuse ziua. Fata îi povesti cât de mult o încântase să cumpere tot felul de chestii împreună cu mama ei, dar că fusese o înghesuială teribilă. O mulțime zgomotoasă, plimbăreață, deranjantă. Era moartă de oboseală.

Însă nu putea să se bazeze doar pe ceea ce credea.

Așa că rămase calm, în aparență. Când Art îl vizită din nou, îl lăsă pe vărul său în camera de zi și se strecură afară, cu o rolă pentru strâns părul de câine – exact tipul care se folosește acum de echipele pentru investigarea locului crimei – și strânse dovezi de pe scaunul din față al Corvette-ului.

Strecură banda într-o pungă și, când se întâlni prima oară cu Adrianna, luă probe din căciula și de pe haina acesteia. Se simțea jalnic, plin de rușine și de jenă, dar asta nu-l împiedică să compare probele folosind unul dintre microscopurile liceului. Erau identice – atât blana căciulii, cât și fibrele sintetice ale hainei.

Iubita pe care voia s-o ia de nevastă îl înșela.

Și, ținând seama de cantitatea de fibre din mașina lui Arthur, Lincoln concluzionă că Adrianna fusese acolo de mai multe ori.

În cele din urmă, după o săptămână, îi văzu împreună în mașină, înlăturând orice îndoială.

Lincoln nu se retrase amabil sau furios. Se retrase pur și simplu. Nu-l lăsă sufletul să se confrunte, lăsă pur și simplu ca relația sa cu Adrianna să se stingă. În cele câteva împrejurări în care ieșiră împreună, relațiile fură reci și copleșite de o tăcere stânjenitoare. Spre dezamăgirea lui Lincoln, fata părea

supărată de faptul că el părea din ce în ce mai distant. La naiba! Individa își închipuia că putea să-i meargă pe două fronturi? Era supărată pe el, cu toate că-l înșela.

Se distanță și de vărul său. Scuza lui Lincoln fusese examenul final, competițiile sportive și – o binecuvântare nesperată – faptul că Lincoln fusese respins de MIT.

Cei doi băieți se vedeau întâmplător – obligații de familie, ceremonia de absolvire –, dar totul se schimbase între ei, se schimbase fundamental. Niciunul din băieți nu spusese o vorbă despre Adrianna. Cel puțin timp de mulți ani după aceea.

„Întreaga mea viață s-a schimbat. Dacă n-ai fi fost tu, totul ar fi fost altfel..."

Chiar și acum, Rhyme se pomeni că-i pulsa vena de la tâmplă. Nu putea simți niciun fel de răceală în palme, dar presupuse că-i transpiraseră. Gândurile acelea neplăcute fură întrerupte de Amelia Sachs, care tocmai intra pe ușă.

– Ceva nou? întrebă ea.

Un semn rău. Dacă ar fi aflat ceva important de la Calvin Geddes, ar fi început prin a-i spune.

– Nu, recunoscu el. Așteptăm să auzim de la Ron ce-i cu alibiul. Și n-a mușcat nimeni din momeala lui Rodney.

Sachs luă cafeaua pe care i-o oferi Thom și înhăță o jumătate de sandvici cu curcan de pe o tavă.

– Salata de ton e mai bună, îi spuse Lon Sellitto. A făcut-o chiar el.

– O s-o încerc, zise Amelia, așezându-se lângă Rhyme și oferindu-i o înghițitură; acesta nu avea poftă de mâncare și clătină din cap. Ce face vărul tău? îl întrebă ea, privind spre dosarul de pe instalația de întors pagini.

– Vărul meu?

– Cum se descurcă în închisoare? Probabil că-i e tare greu...

– N-am avut ocazia să discut cu el.

– Probabil că-i prea stânjenit ca să te contacteze. Sunt convinsă că ar trebui să-l suni.

– O s-o fac. Ce ai aflat de la Geddes?

Sachs recunoscu că întâlnirea nu i-a adus mari revelații.

– În majoritatea cazurilor, au fost citate cazuri de încălcare a confidențialității.

Îi enumeră apoi câteva dintre lucrurile cele mai alarmante: date personale colectate zilnic, pătrundere ilegală, pericolul manifestat de EduServe, permanența datelor, înregistrări de metadate ale fișierelor de pe calculator.

– E ceva folositor *pentru noi?* insistă Rhyme.

– Două lucruri. În primul rând, Geddes nu-i convins că Sterling e nevinovat.

– Ai spus că are alibi, îi atrase atenția Sellitto, luând alt sandvici.

– Poate că n-a făcut-o el personal. Poate a folosit pe altcineva.

– De ce? E director executiv al unei companii mari. La ce i-ar folosi?

– Cu cât au loc mai multe delicte, cu atât mai mult societatea are nevoie de SSD ca s-o apere. Geddes zice că individul vrea putere. L-a descris ca pe un Napoleon al datelor.

– Așa că a angajat un mercenar care să spargă ferestre, ca să aibă ce să repare, zise Rhyme și dădu din cap, cumva impresionat de idee. Numai că treaba n-a mers. Sterling nu s-a gândit vreodată că am putea să descoperim că baza de date a SSD-ului se află în spatele delictelor. Bine. Pune-l pe lista suspecților. Un făptaș necunoscut care lucrează pentru Sterling.

– Geddes mi-a spus că SSD-ul a cumpărat, cu câțiva ani în urmă, o companie de date din Colorado. Căpușa lor principală – ăsta-i un colector de date – a fost ucisă.

– Există vreo legătură între Sterling și moartea individului?

– N-am idee. Dar ar merita să verificăm. O să dau niște telefoane.

Se auzi soneria și Thom răspunse. În încăpere intră Ron Pulaski, mohorât la față și transpirat. Rhyme simțea uneori nevoia să-i spună s-o ia mai încet, dar, având în vedere că nici criminalistul n-o făcea, își imaginase că sugestia ar fi fost considerată ipocrită.

Bobocul le explică faptul că majoritatea alibiurilor din ziua de duminică se confirmaseră.

– Am discutat cu cei de la punctele de colectare a taxei de trecere și mi-au confirmat că Sterling a trecut prin Midtown Tunnel la ora la care a spus. Am încercat să discut cu fiul său, ca să văd dacă tatăl lui îl sunase din Long Island, dar acesta nu era acasă. Altcineva, continuă Pulaski. Directorul de la resurse umane. Singurul său alibi era reprezentat de soția sa. I-a susținut spusele, dar acționa ca un șoricel speriat. Și vorbea ca și soțul ei: „SSD e cel mai grozav loc din lume, bla, bla, bla..."

Rhyme, care nu avea pic de încredere în martori, nu se sinchisi prea mult. Învățase un lucru de la Kathryn Dance, experta în limbajul trupului și gesturilor din Biroul de Investigații californian: că atunci când oamenii spun poliției adevărul, par în multe cazuri vinovați.

Sachs se duse la lista de suspecți și o actualiză:

Andrew Sterling, președinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat; așteptăm confirmarea fiului
Sean Cassel, director de vânzări și marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operațiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – documentele hotelului confirmă prezența sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director de resurse umane
Alibi – cu soția, confirmat de ea (tendențios?)
Steven Shraeder, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de zi
Urmează să fie interogat
Faruk Mameda, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de noapte
Urmează să fie interogat

Client al SSD (?)
Așteptăm lista de la Sterling
Necunoscut recrutat de Andrew Sterling (?)

Amelia își privi ceasul de mână.

– Ron, Mameda ar trebui să ajungă la serviciu. Poți să te întorci și să discuți cu el și cu Shraeder? Vezi unde au fost ieri în momentul uciderii lui Weinburg. Iar asistentul lui Sterling ar trebui să aibă gata lista clienților. Dacă nu, stai în biroul lui până o termină. Să pari serios. Mai bine să pari nerăbdător.

– Să mă întorc la SSD?

– Exact.

Rhyme își dădu seama că, dintr-un motiv oarecare, tânărul n-avea niciun chef să se întoarcă acolo.

– Bine. Dați-mi voie s-o sun mai întâi pe Jenny și să văd cum stau lucrurile acasă.

Apoi își scoase telefonul și apăsă tasta pentru apelare rapidă.

Rhyme deduse din ceea ce auzea că discuta cu fiul său, apoi, când se copilărea și mai mult, cu fetița sa. Criminalistul ignoră conversația.

Chiar atunci sună propriul său telefon. Primele cifre ale identificatorului apelantului erau 44.

Aha, bine.

– Comandă, răspunde la telefon.

– Detectivul Rhyme?

– Doamna inspector Longhurst!

– Știu că lucrați la celălalt caz al dumneavoastră, dar m-am gândit că v-ar plăcea să fiți ținut la curent.

– Bineînțeles. Vă rog, continuați. Cum se simte reverendul Goodlight?

– E bine, chiar dacă-i speriat un pic. Insistă să nu mai vină și alți polițiști sau oameni ai serviciilor de siguranță în adăpostul lui. Are încredere doar în cei cu care a fost împreună mai multe săptămâni.

– Mi-e greu să-l condamn.

– Am un om care-i cercetează pe toți care se apropie. Un fost membru al SAS[1]. Ăștia sunt cei mai buni în domeniu... Acum cercetăm adăpostul din Oldham de sus și până jos. Vrem să vă împărtășim tot ce găsim. Urme de cupru sau de plumb, care corespund turnării sau ștanțării de gloanțe. Câteva grăunțe de praf de pușcă. Și urme foarte slabe de mercur. Experții balistici spun că s-ar putea ca individul să fabrice gloanțe dum-dum[2].

– Da, e adevărat. Mercur lichid turnat în mijloc. Produce răni hidoase.

– Au mai găsit unsoare folosită la ungerea încărcătoarelor carabinelor. Și există urme de vopsea de păr în chiuvetă. Și mai multe fibre de-un cenușiu-închis – bumbac, plin încă de apret. Bazele noastre de date sugerează că se potrivesc cu pânza din uniforme.

– Credeți că dovezile au fost plantate?

– Legiștii noștri spun că nu. Urmele sunt minuscule.

„Blond, lunetist, uniformă..."

– Un alt incident care ne-a alarmat: a avut loc o încercare de spargere la o organizație neguvernamentală de lângă Piccadilly. O organizație nonprofit. Biroul era al East African Relief Agency, asociația reverendului Goodlight. Paznicii au intervenit și făptașul a fugit. A aruncat trusa cu care încerca să spargă broasca. Am avut însă noroc. Niște tipi de pe stradă au văzut unde. Ca să rezum povestea, oamenii noștri au găsit-o și au descoperit niște pământ pe scule. Conținea un tip de hamei care crește exclusiv în Warwickshire. Hameiul acela a fost prelucrat pentru a da gust amar.

– Amar? Ca în bere?

– În bere tip *ale*. Acum avem la Poliția Municipală din Londra o bază de date a băuturilor alcoolice. Și a ingredientelor folosite în ele.

„Exact ca și în baza mea de date", își zise Rhyme.

---

[1] Serviciu special de intervenție al armatei britanice. (n.tr.)

[2] Gloanțe care se extind la impact. (n.tr.)

– Chiar aveți?

– Am făcut-o eu însămi, îi răspunse inspectoarea de poliție.

– Excelent! Și?

– Singurele fabrici de bere care folosesc acest hamei sunt lângă Birmingham. Deci aveam o imagine a intrusului de la organizația neguvernamentală, pe camera de supraveghere, și, din cauza hameiului, m-am gândit s-o verific pe sistemele de supraveghere din Birmingham. Același bărbat a sosit în gara New Street după câteva ore, coborând din tren cu un rucsac mare. Din păcate, l-am pierdut în mulțime.

Rhyme se gândi la cele auzite. Întrebarea era: hameiul fusese pus pe unelte ca să-i îndrume aiurea? Acesta era unul dintre lucrurile acelea pe care le simțea când examina scena el însuși sau deținea dovezile. Dar acum era redus la ceea ce Sachs numea „o impresie bună".

Fusese pus sau nu?

Rhyme se decise.

– Doamnă inspector, nu cred că aveți dreptate. Bănuiesc că Logan încearcă o dublă schimbare. A mai făcut asta și înainte. Vrea să ne concentrăm pe Birmingham, în timp ce el își continuă lovitura în Londra.

– Mă bucur că spuneți asta, domnule detectiv. Și eu eram înclinată să cred asta.

– Trebuie să ne continuăm acțiunea. Unde sunt membrii echipei?

– Danny Krueger e în Londra, cu oamenii săi. Acolo sunt și oamenii FBI-ului. Agentul francez și tipul de la Interpol verifică indiciile în Oxford și Surrey. Însă nu și-au terminat treaba.

– Eu i-aș trimite pe toți la Birmingham. Imediat. Într-un mod subtil, dar evident.

– Ca să vă asigurați că Logan o să creadă că am înghițit momeala, zise inspectoarea, râzând.

– Exact. Vreau ca Logan să creadă că ne-am închipuit că avem o ocazie să-l prindem acolo. Și o să trimit și niște oameni

pricepuți. O să facem ceva zgomot, cât să pară că-i retrageți din zona de tir din Londra.

– Dar, de fapt, o să întărim supravegherea acolo.

– Exact. Și o să le spunem oamenilor că individul e pregătit să dea lovitura. Va fi un bărbat blond și îmbrăcat într-o uniformă cenușie.

– Sunteți strălucit, domnule detectiv! Mă ocup imediat de tot.

– Țineți-mă la curent.

– Salutări!

Rhyme ordonă telefonului să se deconecteze, la timp ca să se audă o voce din cealaltă parte a încăperii:

– Hei, prietenii noștri de la SSD sunt buni. Nu pot să fac niciun pas spărgând parole.

Era Rodney Szarnek. Rhyme uitase de el.

Specialistul în calculatoare se ridică și li se alătură celorlalți polițiști.

– innerCircle e mai tare ca Fort Knox[1]. La fel e și sistemul lor de gestiune a bazei de date, Watchtower. Mă îndoiesc sincer că ar putea pătrunde cineva acolo fără o rețea masivă de supercalculatoare, lucru pe care nu-l veți găsi la Best Buy sau RadioShack.[2]

– Dar? întrebă Rhyme, văzând după expresia de pe chipul lui că Szarnek era tulburat.

– SSD are un program de securitate în sistem cum n-am văzut niciodată. E unul zdravăn. Și, mărturisesc sincer, înspăimântător. Aveam un identificator anonim și-mi ștergeam urmele pe măsură ce înaintam. Știți ce s-a întâmplat? Programul lor a pătruns în sistemul *meu* și a încercat să mă identifice după ceea ce a găsit în spațiul liber.

– Rodney, ce înseamnă asta? întrebă Rhyme, încercând să aibă răbdare. Ce-i spațiul liber?

---

[1] Locul în care se află rezerva de aur a SUA. (n.tr.)

[2] Magazine de aparatură electronică din SUA. (n.tr.)

Szarnek îi explică faptul că fragmente de date, chiar de date şterse, puteau fi găsite în spaţiul liber de pe hard diskuri. Deseori, programele puteau să le asambleze într-o formă lizibilă. Sistemul de securitate al SSD ştia că Szarnek îşi ascunsese urmele, aşa că pătrunsese în calculatorul lui ca să citească date din spaţiul liber şi să afle astfel cine era.

– E o chestie ciudată. Am descoperit-o din întâmplare. Altfel...

Individul ridică din umeri şi-şi căută consolarea în cafeaua sa.

Rhyme avu o idee. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult. Se uită la slăbănogul de Szarnek şi-i zise:

– Rodney, ţi-ar plăcea să-ţi schimbi rolul pentru un timp şi să faci pe poliţistul adevărat?

Figura de tocilar fără grijă dispăru:

– Ştiţi, nu cred că-s potrivit pentru aşa ceva...

Sellitto termină de mestecat ultimul său sandvici şi declară:

– N-ai *trăit* cu adevărat până când un glonţ nu sparge bariera sunetului chiar lângă urechea ta.

– Staţi, staţi... Singura dată când am tras cu arma a fost când am jucat un rol şi...

– Oh, n-o să fii singurul care o să rişti, îi spuse Rhyme specialistului în calculatoare, iar privirea sa amuzată se îndreptă apoi spre Ron Pulaski, care tocmai îşi închidea telefonul.

– Poftim? întrebă bobocul, încruntându-se.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

– Mai aveţi nevoie de ceva, domnule poliţist?

Ron Pulaski stătea în sala de şedinţe a SSD şi se uita la figura lipsită de orice emoţie a celui de-al doilea asistent al lui Sterling, Jeremy Mills. Acesta era asistentul „pentru exterior", îşi aminti tânărul poliţist.

– Nu, e în regulă, mulţumesc. Dar mă întreb dacă aţi putea verifica împreună cu domnul Sterling dacă sunt gata nişte fişiere pe care trebuia să le pregătească pentru noi. O listă de clienţi. Cred că Martin se ocupa de ea...

– O să fiu deosebit de încântat să discut cu Andrew când va ieşi din şedinţă.

Apoi bărbatul lat în umeri merse prin încăpere, verificând comutatoarele instalaţiei de aer condiţionat şi ale celei de iluminat, ca băiatul de serviciu care-i însoţise pe Jenny şi pe Pulaski în camera lor elegantă din luna de miere.

Iar chestia asta îi reaminti lui Pulaski cât de mult semăna Jenny cu Myra, femeia care fusese violată şi ucisă cu o zi în urmă. De felul în care stătea părul ei, de zâmbetul uşor şiret, pe care-l iubea, de...

– Domnule poliţist?

Pulaski îşi ridică privirea şi-şi dădu seama că mintea i-o luase la plimbare.

– Scuze.

Asistentul îl privi, în timp ce-i arătă un mic frigder.

– Aveţi acolo sifon şi apă.

– Mulţumesc. Sunt gata.

„Fii atent, îşi spuse el furios. Uită de Jenny. Uită de copii. Sunt în joc vieţile unor oameni. Amelia a considerat că poţi să te ocupi de interogatorii. Aşa că, ocupă-te!"

„Eşti alături de noi, bobocule? Am nevoie să fii alături de noi."

– Dacă vreţi să daţi un telefon, puteţi să-l folosiţi pe acesta. Formaţi cifra 9 pentru legătura cu exteriorul. Sau apăsaţi pe acest buton, apoi rostiţi numărul dorit. E un telefon comandat vocal. Probabil că acesta, adăugă el arătând spre telefonul celular al lui Pulaski, n-o să funcţioneze prea bine aici. Ştiţi, clădirea e ecranată zdravăn. Din motive de securitate.

– Chiar aşa? Bine.

Pulaski încercă să-şi amintească: nu văzuse el ieri pe cineva care folosea un telefon sau un BlackBerry? Nu-şi mai amintea.

– O să-i invit pe angajaţi să intre. Dacă sunteţi pregătit.

– Ar fi grozav.

Tânărul se duse pe coridor. Pulaski îşi luă carnetul de notiţe din servietă şi se uită la numele salariaţilor pe care mai trebuia să-i interogheze.

Steven Shraeder, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de zi.

Faruk Mameda, manager întreţinere şi asistenţă tehnică, schimbul de noapte.

Se ridică şi se uită pe coridor. În apropiere, un om de serviciu golea coşurile pentru gunoi. Îşi aminti că-l văzuse şi în ziua precedentă, făcând acelaşi lucru; ca şi cum Sterling s-ar fi temut că firma sa ar fi avut un renume urât dacă acestea s-ar fi umplut. Bărbatul cel solid se uită la uniforma lui Pulaski fără să reacţioneze şi se întoarse la treaba sa, pe care o făcea metodic. Tânărul poliţist se uită dincolo de el, pe coridorul imaculat, şi văzu un paznic stând în poziţie de drepţi. Pulaski nu putea

să se ducă nici măcar la toaletă fără să treacă pe lângă el. Se întoarse pe scaunul său, să-i aştepte pe cei doi bărbaţi de pe lista suspecţilor.

Faruk Mameda fu primul, un tânăr cu ascendenţă în Orientul Mijlociu, îşi dădu cu părerea Pulaski. Era foarte arătos, cu figură solemnă şi sigur de sine. Îl privi fără teamă pe poliţist în ochi. Tânărul îi explică faptul că lucrase într-o companie mică, pe care SSD o cumpărase cu cinci sau şase ani în urmă. Slujba sa era să supravegheze echipa de întreţinere tehnică. Fiind singur, fără familie, prefera să lucreze noaptea.

Poliţistul fu surprins descoperind că Mameda nu avea nicio urmă de accent străin. Pulaski îl întrebă dacă auzise de investigaţie. Acesta îi răspunse că nu cunoştea amănunte – lucru care putea fi adevărat, din moment ce lucra în schimbul de noapte şi abia sosise la muncă. Tot ce ştia era că Andrew Sterling îl sunase şi-i spusese că trebuie să discute cu poliţia despre un delict ce avusese loc.

Mameda se încruntă când poliţistul îi explică:

– Recent au avut loc mai multe omucideri. Credem că au fost folosite informaţii din SSD pentru plănuirea delictelor.

– Informaţii?

– Despre locuinţele victimelor, despre anumite lucruri pe care le-au cumpărat.

În mod ciudat, următoarea întrebare a lui Mameda a fost:

– Aţi discutat cu toţi angajaţii?

Cât de mult să-i spună şi cât să-i ascundă? Acesta era un lucru pe care Pulaski nu-l ştiuse niciodată. Amelia zicea întotdeauna că-i important să ungi roţile discuţiei, să faci conversaţia să meargă mai departe, dar niciodată să nu spui prea multe. Poliţistul credea că, după rana de la cap, judecata sa se înrăutăţise şi era nervos când se gândea ce trebuia să spună martorilor şi suspecţilor.

– Nu cu toţi, nu.

– Doar cu cei care sunt suspecţi. Sau cu cei despre care aţi decis dinainte că sunt suspecţi, zise el; vocea angajatului arăta

că acesta se apăra, individul strângea din fălci. Înțeleg. Sigur. Se întâmplă de multe ori.

– Persoana care ne interesează e un bărbat, care are acces deplin la innerCircle și Watchtower. Noi discutăm cu toți cei care se potrivesc acestei descrieri, zise Pulaski, care își imaginase că știe care era motivul de îngrijorare al lui Mameda. Nu are nimic de-a face cu naționalitatea dumneavoastră.

Încercarea de a-l liniști dădu greș. Mameda se răsti:

– Ei bine, naționalitatea mea e americană. Sunt cetățean al Statelor Unite. Ca dumneata. Presupunând că sunteți cetățean american. Poate nu sunteți. La urma urmei, foarte puțini oameni din țara asta au fost aici de la început.

– Scuze.

Mameda ridică din umeri.

– Trebuie să te obișnuiești cu anumite lucruri. Din nefericire. Țara tuturor libertăților e și țara prejudecăților. Eu...

Vocea sa scăzu în intensitate și Mameda privi pe lângă Pulaski, ca și cum alături de acesta s-ar fi aflat cineva. Polițistul se întoarse ușor. Nu era nimeni acolo.

– Andrew a spus că vrea cooperare deplină, spuse Mameda. Așa că o să cooperez. Vă rog să mă întrebați ce doriți să știți. Am o seară încărcată.

– Dosarele oamenilor – dulapuri, așa le spuneți?

– Da. Dulapuri.

– Ați descărcat așa ceva?

– De ce aș descărca un dosar? Andrew n-ar tolera așa ceva.

Interesant: teama de Andrew Sterling era pe primul loc. Nu poliția sau tribunalul.

– Deci n-ați descărcat?

– Niciodată. Dacă există vreo defecțiune de vreun fel, sau datele sunt afectate, sau există vreo problemă de interfață, pot să mă uit la o parte din intrări sau la antete, dar asta-i tot. Doar cât îmi trebuie ca să descopăr care-i problema și să scriu o secvență de program sau să fac o modificare a codului-sursă.

– Ar putea să afle cineva parolele dumneavoastră de acces și să pătrundă în innerCircle? Și să descarce astfel dosarele?

Mameda tăcu un moment, apoi zise:

– Nu le-ar putea afla. Nu le-am notat nicăieri.

– Mergeți des în țarcurile de date? Și la Preluare Date?

– Bineînțeles. Asta-i slujba mea. Repar calculatoare. Mă asigur că datele sunt preluate în mod continuu.

– Puteți să-mi spuneți unde ați fost duminică după-amiază, între douăsprezece și patru?

– Aha! spuse el, dând din cap. Deci despre asta era vorba! Dacă am fost la locul crimei.

Lui Pulaski îi fu dificil să privească în ochii negri, furioși, ai individului.

Mameda își puse mâinile pe masă, ca și cum ar fi fost gata să se ridice furios și să răstoarne totul. Dar se așeză la loc și spuse:

– Am luat micul dejun împreună cu niște prieteni... I-am cunoscut la moschee, adăugă el. Probabil voiați să știți.

– Eu...

– După care am petrecut restul zilei singur. M-am dus la film.

– De unul singur?

– Am puține distracții. De obicei mă duc singur. Era un film de Jafar Panahi – regizorul iranian. Ați văzut... Nu contează, spuse el, strângând din fălci.

– Aveți cotorul biletului?

– Nu... După aceea am făcut câteva cumpărături. Cred că am ajuns acasă pe la șase. Am verificat dacă aveau nevoie de mine aici, dar treaba mergea bine, așa că am cinat împreună cu un prieten.

– În timpul după-amiezii ați cumpărat ceva cu o carte de credit?

Individul răspunse, furios:

– Am cumpărat de la tarabe. Niște cafea, un sandvici. Am plătit cu bani gheață, zise el. După care se aplecă spre polițist și-i șuieră: Nu cred că ați pus tuturor asemenea întrebări. Știu ce credeți despre noi. Credeți că tratăm femeile ca pe niște animale.

Nu-mi vine să cred că mă acuzați că am violat pe cineva. E o barbarie! Mă insultați!

Pulaski se străduia să-l privească pe Mameda în ochi, în timp ce spunea:

– Domnule, noi i-am întrebat pe toți cei care au acces la innerCircle unde au fost ieri. Inclusiv pe domnul Sterling. Noi nu facem altceva decât să ne vedem de treabă.

Mameda se calmă un pic, dar continuă să fiarbă când Pulaski îl întrebă unde era în momentul celorlalte asasinate.

– N-am nicio idee!

Refuză să mai spună ceva, dădu mohorât din cap, se ridică și plecă.

Pulaski încercă să-și dea seama ce se întâmplase. Mameda acționase ca un om vinovat sau ca unul nevinovat? Nu putea spune. Se simțea oarecum manipulat.

Gândește-te bine! își spuse el.

Al doilea angajat care urma să fie interogat, Shraeder, era opusul lui Mameda: un tocilar pursânge. Era ciufulit, cu haine neasortate și mototolite, cu pete de cerneală pe mâini. Avea ochelari mari și rotunzi, cu lentilele pătate. Era clar că nu făcea parte din modelul SSD. În timp ce Mameda fusese defensiv, Shraeder părea zăpăcit. Se scuză că întârziase – deși venise la timp – și-i explică polițistului că se afla în mijlocul depanării unui program. Se vârî în tot soiul de detalii, vorbind ca și cum polițistul ar fi fost licențiat în calculatoare, iar Pulaski nu avu tăria să-l întrerupă.

Shraeder ascultă surprins – sau prefăcându-se surprins –, dar mișcând din degete de parcă ar fi apăsat pe o tastatură imaginară, tot ce-i povesti Pulaski despre asasinate. Își exprimă simpatia față de victime, apoi, răspunzând la întrebările tânărului polițist, spuse că se ducea frecvent în țarcurile de date și că *putea* să descarce dosare, deși n-o făcuse niciodată. Își exprimă convingerea că nimeni nu putea să aibă acces la parolele sale.

Avea un alibi pentru ziua de duminică – venise la birou în jurul orei unu, ca să rezolve o problemă gravă rămasă de vineri,

și încercă să-i explice polițistului despre ce era vorba, înainte ca Pulaski să-l întrerupă. Tânărul se duse la calculatorul din colțul sălii de ședințe, tastă ceva și întoarse ecranul, ca să-l vadă Pulaski. Era programul lui de lucru. Pulaski se uită pe informațiile din ziua de duminică. Pontase la ora 12 și 58 de minute și nu plecase decât după cinci.

Din moment ce Shraeder fusese în sediul firmei în momentul în care Myra fusese ucisă, Pulaski nu se mai osteni să-l întrebe ce făcuse în momentul celorlalte crime.

– Cred că asta e tot. Mulțumesc.

Individul plecă și Pulaski se lăsă pe speteaza scaunului, uitându-se la fereastra îngustă. Palmele îi transpiraseră și simțea un nod în stomac. Scoase telefonul celular din tocul său. Jeremy, asistentul cel morocănos, avusese dreptate. Nu avea semnal.

– Salut!

Pulaski tresări. Gâfâind, își ridică privirea și-l văzu în prag pe Mark Whitcomb, cu mai multe dosare galbene sub braț și cu două cești de cafea în mâini. Pulaski ridică o sprânceană. Alături de Whitcomb era un bărbat ceva mai în vârstă decât el, cu părul încărunțit prematur. Pulaski își imagină că trebuie să fie un angajat al SSD – pentru că era îmbrăcat în uniforma cu cămașă albă și costum de culoare închisă.

Despre ce era vorba? Polițistul se străduí să afișeze un zâmbet banal și le făcu semn să intre.

– Ron, voiam să-l cunoști pe șeful meu, Sam Brockton.

Își strânseră mâinile. Brockton se uită atent la Pulaski, apoi zise, cu un zâmbet amuzat:

– Deci dumneata ești cel care le-a pus pe cameriste să mă verifice, la hotelul Watergate din Washington?

– Cam așa ceva.

– Măcar nu mai sunt suspect, zise Brockton. Dacă noi, cei din Departamentul pentru Conformitate, putem face ceva, spuneți-i lui Mark. M-a convins să vă ajutăm să rezolvați cât mai iute cazul dumneavoastră.

– Mulțumesc.

– Mult noroc, spuse Brockton şi-l lăsă acolo pe Whitcomb, care-i oferi lui Pulaski o cafea.

– Pentru mine? Mulţumesc!

– Cum merge? întrebă Whitcomb.

– Merge.

Şeful din SSD zâmbi şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr blond de pe frunte.

– Voi, poliţiştii, sunteţi la fel de echivoci ca şi noi.

– Cred că da. Dar pot să spun că toată lumea a cooperat.

– Bine. Aţi terminat?

– Mai aştept ceva de la domnul Sterling.

Îşi puse zahăr în cafea. O amestecă nervos, apoi se opri.

Whitcomb îşi ridică ceaşca spre Pulaski, ca şi cum ar fi toastat. Se uită spre ziua senină, spre cerul albastru, spre verdele şi cafeniul intens al oraşului.

– Nu mi-au plăcut niciodată ferestrele astea mici. Să fii în mijlocul New Yorkului şi să nu vezi deloc afară.

– Mă întrebam de ce e aşa.

– Andrew e preocupat de securitate. De oameni care ar putea să facă poze din exterior.

– Chiar aşa?

– Nu-i complet paranoic, zise Whitcomb. În mineritul de date sunt amestecaţi o grămadă de bani. O cantitate imensă.

– Presupun că-i adevărat, zise Pulaski, întrebându-se ce fel de secrete putea să vadă cineva printr-o fereastră, de la o distanţă de patru, cinci cvartale, unde se afla cea mai apropiată clădire de birouri de-o înălţime asemănătoare.

– Locuiţi în oraş? îl întrebă Whitcomb pe poliţist.

– Da. În Queens.

– Acum stau în Island, dar am crescut în Astoria. Lângă bulevardul Ditmars. Lângă gară.

– Hei, eu stau la trei cvartale de locul ăla!

– Adevărat? Şi vă duceţi la St. Tim?

– La St. Agnes. Am fost la Tim de câteva ori, dar lui Jenny nu i-au plăcut predicile. Te fac să te simţi prea vinovat.

– Aşa-i părintele Albright, râse Whitcomb.

– Oooo, da, de el e vorba!

– Fratele meu – e poliţist în Philly – a decis că tot ce-ţi rămâne de făcut dacă vrei ca un asasin să-şi mărturisească fapta e să-l închizi într-o cameră cu părintele Albright. După cinci minute, o să mărturisească orice.

– Fratele dumneavoastră e poliţist? întrebă Pulaski, zâmbind.

– Echipa specială pentru narcotice.

– E detectiv?

– Da.

– Fratele meu e poliţist de stradă, în secţia a şasea, în Village, zise Pulaski.

– Ce amuzant! Ambii fraţi ai noştri... Deci aţi intrat amândoi în poliţie?

– Da, noi facem totul împreună. Suntem gemeni.

– Interesant. Fratele meu e mai mare cu trei ani. E mult mai solid decât mine. Aş fi putut să iau proba fizică, dar nu mi-ar fi plăcut să plachez un tâlhar.

– Nu prea placăm oameni. În majoritatea cazurilor îi convingem cu binişorul pe băieţii cei răi. Probabil că asta faceţi şi voi, la Departamentul pentru Confidenţialitate...

– Da, zâmbi Whitcomb, cam aşa ceva...

– Presupun că...

– Ia te uită cine-i aici! Sergentul Friday!

Pulaski simţi un nod în stomac, în timp ce se întoarse să-i privească pe frumosul şi zveltul Sean Cassel şi pe camaradul acestuia, prea elegantul Wayne Gillespie, care li se alătură spunând:

– V-aţi întors ca să faceţi rost de mai multe fapte, doamnă? Doar faptele.

Şi salută ironic.

Deoarece discutase cu Whitcomb despre biserică, momentul îl aduse pe Pulaski înapoi în timp, pe vremea când urma liceul catolic, iar el şi fratele său erau în război continuu cu băieţii din Forest Hill. Aceştia erau mai bogaţi, mai bine îmbrăcaţi, mai deştepţi. Şi iuţi în a te înţepa cu vreo răutate. („Hei, iată-i pe

fraţii mutanţi!") Un coşmar. Pulaski se întreba uneori dacă nu intrase în poliţie doar datorită respectului pe care i l-ar fi adus uniforma şi arma.

Whitcomb strânse din buze.

– Salut, Mark, spuse Gillespie.

– Cum merge, sergent? îl întrebă Cassel pe poliţist.

Lui Pulaski i se aruncaseră priviri furioase pe stradă, fusese insultat, se ferise de scuipaţi şi de cărămizi – iar uneori nu se ferise suficient. Niciunul dintre incidentele acelea nu-l supăraseră atât de mult ca vorbele acelea răutăcioase. Aruncate cu un zâmbet şi cu veselie. Dar cu veselia cu care un rechin îşi ironizează hrana, înainte s-o devoreze. Pulaski căutase deja „sergent Friday" pe Google, pe BlackBerry-ul său, şi aflase că acesta a fost un personaj dintr-un vechi serial TV numit *Dragnet*. Deşi Friday era eroul principal, era considerat „un cap pătrat", ceea ce se părea că înseamnă un tip cu ochelari de cal, un individ extrem de antipatic.

Lui Pulaski i se încinseseră urechile când citise informaţia pe ecranul cel mic, dându-şi seama abia atunci că Sean Cassel îl insultase.

– Uite, zise Cassel şi-i înmână lui Pulaski un CD într-o cutie elegantă. Sper să-ţi fie de folos, sergent.

– Ce-i asta?

– Lista clienţilor care au descărcat informaţii despre victimele voastre. Nu-ţi aminteşti că o voiai?

– Oh! Îl aşteptam pe domnul Sterling.

– Andrew e un om ocupat. Mi-a cerut să ţi-o dau eu.

– Bine, mulţumesc.

– Va trebui să lăsaţi deoparte orice altă treabă, îi spuse Gillespie. Sunt peste trei sute de clienţi în zona aceasta. Şi niciunul dintre ei nu a primit mai puţin de două sute de liste de adrese.

– Asta încercam să-ţi spun, zise Cassel. O să lucrezi până la miez de noapte. O să primim insigne de agenţi FBI începători?

„Sergentul Friday era deseori ironizat de oamenii pe care-i interoga..."

Pulaski rânji, deşi nu voia.

– Hai, băieţi...

– Potoleşte-te, Whitcomb, spuse Cassel. Glumim. Ce naiba! Nu mai fi atât de rigid!

– Tu ce faci aici, Mark? întrebă Gillespie. N-ar trebui să verifici ce legi mai încălcăm?

Whitcomb îşi dădu ochii peste cap şi rânji, la rândul său, însă Pulaski văzu că era stânjenit – şi jignit.

– Vă supăraţi dacă mă uit acum pe listă? se interesă poliţistul. În caz că am ceva întrebări?

– Dă-i drumul.

Cassel îl conduse la calculatorul din colţ şi-l porni. Puse CD-ul în cititor, îl încărcă şi se trase înapoi, în timp ce Pulaski se aşeza pe scaun. Mesajul de pe ecran îl întrebă ce voia să facă. Zăpăcit, poliţistul se pomeni că avea de ales ceva, din mai multe lucruri; nu recunoscu niciunul dintre ele.

Cassel privi peste umărul lui.

– Nu deschizi fişierul?

– Ba da. Mă întrebam care-i cel mai potrivit program...

– N-ai multe opţiuni, spuse Cassel zâmbind, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva evident. Excel.

– X-L? întrebă Pulaski.

Ştia că i se înroşiseră urechile. Şi nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea niciun pic.

– Programul pentru prelucrat tabele, se grăbi să-l ajute Whitcomb, deşi spusele sale nu-l ajutau cu nimic pe poliţist.

– Nu ştii Excel? zise Gillespie, apoi se aplecă şi tastă atât de iute, încât abia de i se vedeau degetele.

Programul se încărcă şi apăru un tabel, ce conţinea nume, adrese, zile şi ore.

– Ai mai citit tabele?

– Bineînţeles.

– Dar nu Excel!? exclamă Gillespie, ridicând din sprâncene, surprins.

– Nu. Altele.

Lui Pulaski nu-i plăcea niciun pic că era la mâna lor. Taci din gură și vezi-ți de treabă!

– Altele? Adevărat? întrebă Cassel. Interesant. E al tău, sergent Friday. Mult noroc.

– Ăsta e E-X-C-E-L, îi spuse literă cu literă Gillespie. Poți să vezi și pe ecran. Dacă vrei, poți să faci și totaluri. E ușor de învățat. Adică un elev de liceu poate să-l folosească.

– O să mă uit peste el.

Cei doi bărbați părăsiră încăperea.

– Așa cum am spus mai devreme, nimeni dintre cei de aici nu-i place foarte mult, zise Whitcomb. Dar compania nu poate funcționa fără ei. Sunt adevărate genii.

– Și sunt sigur că au avut grijă să știți.

– Aveți dreptate. Bine, vă las să vă vedeți de treabă. Vă simțiți bine aici?

– Îmi imaginez cum e afară.

– Dacă vă mai întoarceți în vizuina șarpelui, treceți pe la mine, să mă salutați, îl invită Whitcomb.

– O să trec.

– Sau să ne întâlnim în Astoria. Bem o cafea. Vă place mâncarea grecească?

– O ador.

Pulaski își aminti de timpul plăcut petrecut în oraș. După rana de la cap, polițistul abandonase unele prietenii, nefiind sigur dacă oamenilor le face plăcere compania sa. Îi plăcea să hoinărească împreună cu alt tip, să bea o bere, să vadă un film de aventuri, lucruri care n-o interesau pe Jenny.

O să se gândească la treaba asta mai târziu – bineînțeles, după ce investigația avea să se termine.

După ce Whitcomb plecă, Pulaski se uită în jur. Nu era nimeni în apropiere. Însă și-l aminti pe Mameda privind stânjenit în spatele și deasupra lui. Polițistul se gândi la un film de

televiziune pe care-l văzuse împreună cu Jenny, despre un cazinou din Las Vegas – peste tot erau camere de luat vederi ale serviciului de securitate, „ochii din cer". Își aminti și de paznicul de pe coridor, și de reporterul a cărui viață fusese distrusă pentru că spionase SSD-ul.

Dar Ron Pulaski spera să nu fie nicio cameră de supraveghere acolo. Pentru că misiunea sa pentru ziua aceea prevedea mult mai multe lucruri decât să primească un CD și să interogheze suspecți. Lincoln Rhyme îl trimisese să dea o spargere în ceea ce era, probabil, cea mai sigură firmă de calculatoare din orașul New York.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

În timp ce sorbea din cafeaua tare şi dulce, în cafeneaua aflată vizavi de Stânca Cenuşie, Miguel Abrera, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, răsfoia o broşură pe care o primise recent prin poştă. Era încă una dintr-o serie recentă de coincidenţe neobişnuite din viaţa sa. Majoritatea erau doar ciudate sau enervante. Aceasta era tulburătoare.

Se uită din nou prin broşură. Apoi o închise şi se lăsă pe speteaza scaunului, privind la ceas. Mai avea zece minute până să se întoarcă la treabă.

Miguel era specialist în întreţinere, aşa i se spunea la SSD, dar el le spunea tuturor că-i om de serviciu. Indiferent de titulatură, sarcinile ce-i reveneau erau cele de om de serviciu. Făcea treabă bună şi-i plăcea slujba sa. De ce i-ar fi fost ruşine de ceea ce făcea?

Ar fi putut să-şi petreacă pauza în clădire, dar cafeaua gratuită oferită de SSD era groaznică şi nu primea lapte sau frişcă adevărată. Şi nu era un individ palavragiu, îi făcea plăcere să-şi citească ziarul şi să-şi bea cafeaua în singurătate. (Îi lipsea, totuşi, fumatul. Renunţase la ţigări în salonul de urgenţă şi, cu toate că Dumnezeu nu-şi respectase partea ce-i revenea din înţelegere, Miguel abandonase oricum obiceiul acela.)

Ridică privirea şi văzu un coleg de serviciu intrând în cafenea. Tony Petron, un om de serviciu mai vechi, care lucra pe

etajul şefilor. Cei doi se salutară dând din cap, iar Miguel se temu că individul o să i se alăture. Dar Petron se duse să se aşeze singur într-un colţ, ca să-şi citească e-mailurile sau mesajele de pe telefonul celular, iar Miguel se uită încă o dată pe prospect, care-i fusese adresat lui personal. Apoi, în timp ce sorbea cafeaua dulce, se gândi la celălalt lucru neobişnuit care i se întâmplase recent.

Chestia cu pontajul. La SSD treci pur şi simplu prin uşa turnantă şi legitimaţia ta îi spune calculatorului când ai venit şi când ai plecat. Dar, de două ori în ultimele luni, pontajul său fusese greşit. Lucra întotdeauna patruzeci de ore pe săptămână şi fusese mereu plătit pentru patruzeci de ore. Însă i se întâmplase să se uite la pontaj şi să vadă că era greşit. Pontajul spunea că venise mai devreme decât venise în realitate şi că plecase mai devreme. Sau că lipsise într-o zi din săptămână, dar lucrase într-o sâmbătă. Dar nu lucrase. Discutase cu şeful lui despre asta. Omul ridicase din umeri.

– Probabil vreo defecţiune de program. Nu-i nicio problemă, cât timp nu pierzi la leafă.

Şi apoi fusese problema cu extrasul lui de cont. Cu o lună în urmă, descoperise, spre uluirea sa, că soldul său era cu zece mii de dolari mai mare decât ar fi trebuit să fie. Până să ajungă la filială, să ceară să i se corecteze, soldul era din nou cel corect. Iar chestia asta i se întâmplase de trei ori până acum. Una dintre depunerile eronate fusese de 70 000 de dolari.

Şi asta nu fusese totul. Primise recent un telefon de la o companie, în legătură cu cererea sa de ipotecă. Numai că nu făcuse nicio cerere de ipotecare. Locuia într-o casă închiriată. El şi soţia sa *speraseră* să cumpere una, dar după aceea ea şi fiul lor muriseră într-un accident de maşină, iar lui nu-i mai arsese să se gândească la o casă.

Îngrijorat, îşi verificase extrasul de cont. Nu apăruse nicio cerere de ipotecă. Nimic ieşit din comun, dar remarcă faptul că dobânda pentru credit crescuse – semnificativ. Şi asta era ciudat. Dar, bineînţeles, nu făcuse plângere pentru ghinionul ăsta.

Însă niciunul dintre lucrurile acestea nu-l tulburase atât de mult ca prospectul primit prin poștă.

Dragă domnule Abrera,

După cum sunteți deja conștient, în diferite momente din viața noastră trecem prin experiențe traumatice și îndurăm pierderi dificile. E de înțeles ca în asemenea momente oamenilor să le fie greu să meargă mai departe. Uneori li se pare că povara e prea mare și se gândesc să ia măsuri arbitrare și nefericite.

Noi, de la Serviciile de Consiliere a Supraviețuitorilor, recunoaștem provocările dificile pe care le înfruntă persoanele ca dumneavoastră, care ați suferit o pierdere gravă. Echipa noastră special pregătită vă poate ajuta să treceți prin momentele dificile, cu ajutorul unei combinații de intervenții medicale și consiliere între patru ochi și în grup, care să vă aducă mulțumire și să vă reamintească faptul că viața merită trăită.

Miguel Abrera nu se gândise niciodată la sinucidere, nici în cele mai rele momente, cele imediat după accidentul ce avusese loc cu optsprezece luni în urmă. I se părea de neconceput să-și ia singur viața.

Când primise prospectul, fusese la început îngrijorat. Apoi două aspecte ale situației îl enervaseră. Primul fusese că broșura îi fusese trimisă lui, direct, la noua sa adresă, nu reexpediată de la cea veche. Niciunul dintre cei implicați în consilierea sa ori de la spitalul în care muriseră soția și copilul său nu știau că se mutase cu o lună în urmă.

Al doilea lucru fusese paragraful final:

Miguel, acum, când ați făcut primul și importantul pas de a apela la noi, am dori să stabilim o ședință de consultare gratuită, oricând vă convine. Nu amânați. Vă putem ajuta!

Nu încercase niciodată să contacteze societatea aceea.

De unde naiba aveau numele lui?

Poate că fusese doar un şir ciudat de coincidenţe. O să se gândească la asta mai târziu. Era timpul să se întoarcă la SSD. Andrew Sterling era cel mai amabil şi mai cumsecade şef pe care şi l-ar fi dorit cineva. Dar Miguel nu se îndoia că zvonurile erau adevărate: verifica personal fiecare fişă de pontaj.

Singur în sala de şedinţe a SSD-ului, Ron Pulaski se uită la ecranul telefonului celular, în timp ce mergea frenetic – parcurgând un model în formă de reţea, asemănător celui folosit la locul crimei. Dar nu avea semnal, aşa cum îi spusese Jeremy. Trebuia să folosească linia telefonică. Era supravegheată?

Brusc, îşi dădu seama că, deşi fusese de acord să-l ajute pe Lincoln Rhyme, risca să piardă cel mai important lucru din viaţă, după familia sa: slujba de poliţist în NYPD. Se gândea acum cât de puternic era Andrew Sterling. Dacă reuşise să distrugă viaţa unui reporter de la un ziar important, un poliţist începător nu avea nicio şansă împotriva directorului executiv. Dacă avea să fie prins, avea să fie arestat. Cariera sa avea să fie încheiată. Ce avea să-i spună fratelui său, ce avea să le spună părinţilor săi?

Era furios pe Lincoln Rhyme. De ce naiba nu protestase împotriva planului de a fura date? Nu trebuia să facă asta! „Oh, bineînţeles, domnule detectiv... tot ce doriţi."

O nebunie totală.

Apoi îşi imagină trupul Myrei Weinburg, cu ochii pironiţi în sus, cu părul acoperindu-i fruntea, arătând ca Jenny. Şi se pomeni că se apleacă, ţinând receptorul sub bărbie şi apăsând tasta 9, pentru legătură în exterior.

– Aici Rhyme.

– Domnule detectiv. Eu sunt.

– Pulaski, se răţoi Rhyme, unde naiba ai fost? Şi de unde suni? E un număr secret.

– E primul moment în care sunt singur, se răsti poliţistul. Şi telefonul meu celular nu funcţionează aici.

– Să-i dăm drumul.

– Sunt la calculator.

– Bine. Ți-l dau pe Rodney Szarnek.

Obiectul furtului era cel despre care Lincoln Rhyme îl auzise vorbind pe gurul calculatoarelor: spațiul liber de pe hard diskul unui calculator. Sterling pretinsese că pe calculatoare nu se păstrează dovezi ale descărcării de dosare de către angajați. Dar când Szarnek îi explicase despre informațiile care pluteau în eterul calculatoarelor SSD, Rhyme îl întrebase dacă asta includea informații despre cei care descărcaseră fișiere.

Szarnek se gândise că era posibil. Spusese însă că ar fi fost imposibil să pătrundă în innerCircle – încercase deja –, dar că ar trebui să existe un server mai mic, care manevra operațiunile administrative, precum pontajele și descărcările. Dacă Pulaski putea să intre în sistem, atunci Szarnek ar fi putut să extragă date din spațiul liber. Tehnicianul ar fi putut apoi să le asambleze și să vadă dacă vreunul dintre angajați descărcase dosarele victimelor și ale țapilor ispășitori.

– Bine, zise Szarnek, venind la telefon. Ești în sistem?

– Citesc CD-ul pe care mi l-au dat.

– Hehe... Asta înseamnă că ți-au acordat doar acces pasiv. Trebuie să facem ceva mai mult.

Și tehnicianul îi spuse să tasteze anumite comenzi, de neînțeles pentru Pulaski.

– Zice că n-am voie să fac asta.

– O să încerc să te ajut să intri.

Szarnek îi dictă tânărului polițist o serie de comenzi și mai zăpăcitoare. Pulaski greși de mai multe ori și se înroși puternic la față. Era furios pe el însuși pentru că greșea litere sau confunda semnul „/“ cu „ă“.

„Rana de la cap...“

– Nu pot să folosesc numai mouse-ul ca să caut ce ar trebui să găsesc?

Szarnek îi explică faptul că sistemul de operare era Unix, nu unul mai prietenos, făcut de Windows sau Apple. Avea nevoie de comenzi lungi, tastate, care necesitau să fie introduse corect.

– Oh!

Dar, în cele din urmă, calculatorul îi răspunse permițându-i accesul. Pulaski se simți copleșit de mândrie.

– Acum conectează dispozitivul, îi spuse Szarnek.

Tânărul polițist scoase din buzunar un hard disk portabil de 80 de gigabaiți și introduse fișa în portul USB al calculatorului. Urmând instrucțiunile lui Szarnek, încărcă un program care avea să transforme spațiul liber de pe server în fișiere separate, care după ce vor fi comprimate vor putea fi copiate pe CD.

Asta putea să dureze câteva minute sau ore în șir, în funcție de spațiul nefolosit.

Pe ecran apăru o mică fereastră, iar programul îi spuse lui Pulaski doar că „era în lucru".

Polițistul se așeză din nou, scotocind prin informațiile clienților de pe CD, informații care erau încă pe ecranul din fața sa. De fapt, informațiile despre clienți erau de neînțeles pentru el. Numele clientului SSD era evident, împreună cu adresa și numărul de telefon, precum și numele celor autorizați să aibă acces la sistem, dar o mare parte din informații erau în fișiere de tip .rar sau .zip, care păreau a conține listele de adrese poștale în format comprimat. Parcurse fișierul până la sfârșit – ajunse la pagina 1120.

Frățioare! Ar dura mult, mult timp să scotocești prin ele și să găsești dacă vreunul dintre clienți strânsese informațiile despre victime și...

Gândurile lui Pulaski fură întrerupte de niște voci de pe coridor, care se apropiau de sala de ședințe.

Oh, nu, nu acum! Polițistul luă cu grijă micul dispozitiv și-l strecură în buzunarul de la pantaloni. Scoase un clinchet. Unul slab, dar Pulaski fu convins că putea fi auzit din cealaltă parte a încăperii. Cablul USB se vedea foarte clar.

Vocile erau acum și mai apropiate.

Una era a lui Sean Cassel.

Și mai aproape... Vă rog, plecați de aici!

Pe ecran, o mică fereastră pătrată: „în lucru".

La naiba! își spuse Pulaski și trase scaunul în față. Cablul și fereastra aveau să fie foarte vizibile pentru oricine care intra doar câțiva pași în cameră...

Brusc, un cap apăru în pragul ușii.

– Salut, sergent Friday, zise Cassel. Cum merge?

Polițistul se crispă. Individul avea să vadă hard diskul. Trebuia să-l vadă.

– Bine, mulțumesc, mormăi Pulaski, și-și trase piciorul în fața portului USB, ca să ascundă cablul și fanta de comutare. Gestul păru normal.

– Cum ți se pare Excel?

– E bun. Îmi place foarte mult.

– Excelent. E cel mai bun. Și poți să exporți fișierele în alte programe. Folosești mult PowerPoint?

– Nu, nu prea mult.

– Ar trebui s-o faci cândva, sergentule – când o să fii șeful poliției. Excel e grozav pentru evidențele financiare ale casei. Pune-l în fruntea investițiilor pe care o să le faci. Oh, și o să primești odată cu el și niște jocuri. Or să-ți placă.

Pulaski zâmbi, dar inima îi bătea la fel de puternic ca și zumzăitul hard diskului.

Cassel îi făcu cu ochiul și dispăru.

Dacă Excel se livrează împreună cu niște jocuri, o să mănânc CD-ul, pui de lele arogant ce ești!

Pulaski își șterse palmele pe pantalonii uniformei, pe care-i călcase Jenny în dimineața aceea, așa cum făcea în fiecare dimineață sau în seara precedentă, dacă își începea serviciul devreme sau avea o misiune înainte să se lumineze de ziuă.

Doamne, fă să nu-mi pierd serviciul, se rugă Ron. Își aminti ziua în care el și fratele său geamăn luaseră examenul de polițist.

Și ziua în care absolviseră academia. Și ceremonia de depunere a jurământului, de mama lor, care plângea, de privirea schimbată cu tatăl lui... Acestea fuseseră printre cele mai frumoase momente din viața sa.

Toate aceastea aveau să fie irosite? La naiba! Bine, Rhyme e un tip strălucit și nimeni nu dorește mai mult decât el să prindă făptașii. Dar să încalci legea în halul ăsta? Păi, da, el stătea acasă, în scaunul lui, și aștepta. Lui nu avea să i se întâmple nimic.

De ce trebuia să fie Pulaski mielul ce urma să fie sacrificat?

Cu toate acestea, se concentră asupra sarcinii sale secrete. Hai, hai, îndemna el programul de copiere. Dar acesta continua să se învârtă încet, asigurându-l doar că-și vede de treabă. Nu avea nicio bară ce se completa spre dreapta, niciun contor, ca în filme...

„În lucru..."

– Ce-a fost asta, Pulaski? întrebă Rhyme.

– Niște angajați. Au plecat.

– Cum merge?

– Cred că bine.

– Crezi?

– E...

Un nou mesaj apăru pe ecran: „Terminat. Vreți să scrieți într-un fișier?"

– Gata, s-a sfârșit. Mă întreabă dacă vreau să scriu într-un fișier.

Szarnek veni la telefon și-i spuse:

– E un moment critic. Fă exact ce-ți spun.

Îi dădu instrucțiuni cum să creeze fișierele, cum să le comprime și să le mute pe hard disk. Pulaski făcu ce i se spusese, cu mâinile tremurând. Era scăldat de sudoare. În câteva minute, termină toată treaba.

– Acum trebuie să-ți ștergi urmele și să lași totul așa cum a fost. Să te asiguri că nimeni n-o să facă ceea ce tocmai ai făcut și o să te descopere.

Szarnek îl puse să se ducă în fișierele de comutare și-l puse să tasteze alte comenzi. În cele din urmă, Pulaski reuși să facă tot ceea ce trebuia.

– Asta e.

– Gata, bobocule, pleacă de acolo, îl zori Rhyme.

Poliţistul puse receptorul în furcă, deconectă hard diskul şi îl vârî la loc în buzunar, apoi închise calculatorul. Se ridică şi ieşi din încăpere, apoi clipi surprins descoperind că paznicul se mutase mai aproape. Pulaski îşi dădu seama că era acelaşi care o însoţise pe Amelia în ţarcurile de date, mergând chiar în urma ei – ca şi cum ar fi dus în biroul directorului un hoţ prins în timp ce fura din rafturi, unde avea să aştepte sosirea poliţiei.

Individul văzuse oare ceva?

– Domnule poliţist Pulaski, vă conduc înapoi în biroul lui Andrew.

Tipul nu avea un chip zâmbitor, iar ochii săi nu exprimau nimic. Îl conduse pe poliţist pe coridor. La fiecare pas, hard diskul se freca de piciorul lui Ron, iar acesta îl simţea de parcă ar fi fost înroşit în foc. Privi spre tavan. Erau plăci acustice, nu văzu nicio cameră de luat vederi.

Paranoia umplea coridoarele, mai puternică decât luminile de un alb simplu.

Când ajunseră, Sterling îi făcu semn să intre în birou, întorcând cu faţa în jos mai multe foi de hârtie la care lucra.

– Domnule poliţist, aţi primit tot ce aţi avut nevoie?

– Da, am primit, răspunse Pulaski, care ţinea CD-ul cu lista clienţilor ca un puşti care trebuie să vorbească la şcoală despre un anumit obiect.

– Bine, zise directorul executiv, privindu-l cu ochii săi verzi. Cum merge investigaţia?

– Merge bine.

Acestea fuseseră primele cuvinte care-i veniseră în minte, iar Pulaski se simţea ca un idiot. Ce-ar fi spus Amelia Sachs? N-avea idee.

– E bine? Aţi găsit ceva folositor în lista clienţilor?

– M-am uitat pe ea doar ca să fiu sigur că o pot citi. O s-o cercetăm când o să ajung în laborator.

– În laborator. În Queens? Acolo aveţi baza?

– Lucrăm acolo, dar şi în alte câteva locuri.

Sterling nu replică la modul evaziv al lui Pulaski de a răspunde, se mulțumi să zâmbească amabil. Directorul executiv era cu vreo zece centimetri mai scund, dar polițistul avea impresia că e privit de sus. Sterling îl conduse în biroul exterior și-i spuse:

– Ei bine, dacă mai e nevoie de ceva, spuneți-mi. Vă sprijinim sută la sută!

– Mulțumesc.

– Martin, fă aranjamentele despre care am discutat mai devreme. Apoi condu-l jos pe domnul polițist Pulaski.

– Oh, pot să-mi găsesc singur drumul.

– O să vă conducă el. Noapte bună, îi ură Sterling, și se întoarse în birou, iar ușa se închise.

– O să fiu gata în câteva minute, îi spuse Martin polițistului, și luă telefonul, apoi se întoarse ușor, ca să nu fie auzit când vorbește.

Pulaski se duse lângă ușă și se uită în dreapta și-n stânga pe coridor. Dintr-un birou ieși o siluetă. Individul vorbea tăios la telefonul său mobil. Se părea că în partea aceea a clădirii celularele funcționau. Tipul se uită la Pulaski, îl salută scurt și închise telefonul.

– Mă scuzați, domnul polițist Pulaski?

Ron dădu din cap.

– Sunt Andy Sterling.

Bineînțeles, fiul domnului Sterling.

Ochii negri ai tânărului priveau plini de încredere drept în cei ai lui Pulaski, dar strângerea sa de mână părea ezitantă.

– Cred că m-ați căutat. Iar tatăl meu mi-a lăsat un mesaj, că ar trebui să discut cu dumneavoastră.

– Da, adevărat. Aveți un minut?

– Ce vreți să știți?

– Verificăm unde au fost anumite persoane duminică după-amiază.

– M-am plimbat în Westchester. Am mers cu mașina acolo pe la amiază și m-am întors...

– Oh, nu, nu ne interesează asta. Verificam unde a fost tatăl dumneavoastră. A spus că v-a telefonat din Long Island, pe la ora două.

– Da, m-a sunat. Însă nu i-am răspuns. Nu voiam să mă opresc din mers. Andrew, adăugă el coborând glasul, nu prea reușește să separe munca de plăcere și m-am gândit că voia să mă cheme la serviciu. N-am vrut să-mi strice ziua liberă. L-am sunat mai târziu, pe la trei și jumătate.

– Vă supărați dacă arunc o privire pe telefonul dumneavoastră?

– Nu, deloc.

Tânărul deschise telefonul și afișă lista apelurilor. Primise și dăduse mai multe telefoane în dimineața zilei de duminică, dar pe ecran apăruse un singur apel primit în cursul după-amiezii: de la numărul pe care i-l dăsuse Sachs – cel din casa din Long Island a lui Sterling.

– Bine. Asta-i tot. Mulțumesc.

Fața tânărului arăta că era tulburat.

– Din câte am auzit, s-a întâmplat ceva teribil. O femeie a fost violată și ucisă?

– Exact.

– Sunteți pe cale să-l prindeți pe făptaș?

– Avem un număr de indicii...

– Foarte bine. Oamenii de felul ăsta ar trebui puși la zid și împușcați.

– Mulțumesc pentru timpul acordat.

În timp ce tânărul se îndepărta, Martin apăru și îi aruncă o privire lui Andy din spate.

– Domnule polițist Pulaski, dacă vreți să mă urmați...

Și se îndreptă spre ascensor, cu un zâmbet ce putea să fie, la fel de bine, o încruntare.

Pulaski era secătuit de energie, iar hard diskul extern îi umplea gândurile. Era convins că cineva o să vadă conturul acestuia umflându-i buzunarul. Începu să bâiguie:

– Deci, Martin... ești de mult timp în această companie?

– Da.

– Ești și tu un specialist în calculatoare?

Pe figura lui Martin apăru un alt zâmbet, care nu însemna cu nimic mai mult decât celălalt.

– Nu chiar.

Merseră pe coridorul negru cu alb, sterilizat. Lui Pulaski nu-i plăcea acolo. Se simțea sugrumat, copleșit de claustrofobie. Voia să fie pe străzi, voia să fie în Queens, în South Bronx. Nici pericolul nu mai conta. Voia să plece, să-și lase capul în piept și s-o ia la fugă.

Îl năpădise panica.

„Reporterul nu numai că-și pierduse slujba, dar și fusese judecat pentru săvârșirea unui delict. Executase o pedeapsă de șase luni într-o închisoare statală."

Mai mult, Pulaski era dezorientat. Mergeau pe o altă rută decât cea pe care o urmase ca să ajungă în biroul lui Sterling. Martin ocoli un colț și împinse o ușă groasă.

Polițistul ezită atunci când văzu ce era în fața sa: un post de control cu trei paznici posomorâți, cu un detector de metale și un dispozitiv cu raze X. Nu erau precum cele de la țarcurile de date, deci nu exista și un dispozitiv de ștergere de date, ca în altă parte a clădirii, dar nu putea să iasă cu unitatea portabilă de hard disk fără să fie detectat. Când fusese aici ceva mai devreme, împreună cu Amelia Sachs, nu trecuse printr-un post de control ca acesta. Nici măcar nu văzuse vreunul.

– Nu cred că am trecut prin așa ceva ultima oară, îi spuse el asistentului, încercând să folosească un ton normal.

– Verificarea asta se face dacă au existat oameni care au fost lăsați nesupravegheați o perioadă de timp, îi explică Martin. Un calculator face verificarea și ne înștiințează. Să nu considerați că-i ceva îndreptat împotriva dumneavoastră, îi zise asistentul, zâmbind.

– Nu, deloc...

Inima îi bubuia, palmele îi erau umede. Nu, nu! Nu putea să-şi piardă slujba! Pur şi simplu nu putea! Era foarte importantă pentru el.

Ce naiba îl apuca de fusese de acord să facă aşa ceva? Îşi spusese că avea să oprească un om care omorâse o femeie care semăna mult cu Jenny. Un individ groaznic care nu avea nicio dificultate să ucidă pe cineva, dacă asta era în interesul său.

Nu-i drept, îşi spuse el.

Ce aveau să spună părinţii săi, când avea să le mărturisească faptul că fusese arestat pentru că furase date? Dar fratele său?

– Aveţi date la dumneavoastră, domnule?

Pulaski îi arătă CD-ul. Paznicul examină cutia. Formă un număr, folosind butonul pentru numere preînregistrate. Se îndreptă uşor, apoi vorbi calm. Puse discul într-un calculator al postului de control şi se uită pe ecran. Se părea că CD-ul era pe o listă de obiecte aprobate. Cu toate acestea, paznicul îl trecu prin dispozitivul cu raze X, privind cu atenţie imaginea cutiei pentru bijuterii şi al discului din interiorul acesteia. Banda rulantă duse obiectul în cealaltă parte a detectorului de metale.

Pulaski vru să treacă mai departe, dar cel de-al treilea paznic îl opri.

– Îmi pare rău, domnule, dar vă rog să vă goliţi buzunarele şi să puneţi aici orice obiect de metal.

– Sunt poliţist, spuse Pulaski, încercând să pară amuzat.

– Departamentul dumneavoastră a fost de acord să se supună regulilor noastre de securitate, având în vedere că avem contracte cu guvernul, îi replică paznicul. Regulile se aplică tuturor. Dacă doriţi, puteţi să vă sunaţi şeful, ca să verificaţi.

Pulaski căzuse în capcană.

Martin continua să-l privească atent.

– Vă rog, puneţi totul pe banda rulantă.

Gândeşte, îşi spuse Pulaski. Imaginează-ţi ceva.

Gândeşte!

Croieşte-ţi o cale prin toată chestia asta!

Nu pot. Nu-s destul de deştept.

Ba da, eşti. Ce-ar fi făcut Amelia Sachs? Dar Lincoln Rhyme?

Se întoarse, îngenunche şi petrecu câteva momente dezlegându-şi cu grijă şireturile de la pantofi, apoi se descălţă încet. Se ridică şi aşeză pantofii lustruiţi pe banda rulantă, apoi îşi puse arma, muniţia, cătuşele, staţia, nişte monede, telefonul şi câteva stilouri într-o tavă de plastic.

Pulaski se îndreptă spre detectorul de metale, iar când trecu prin acesta se auzi un ţiuit, când aparatul detectă unitatea de hard disk.

– Mai aveţi ceva la dumneavoastră?

Poliţistul înghiţi în sec, clătină din cap şi-şi pipăi buzunarele.

– Nimic.

– Trebuie să vă controlez cu detectorul mobil.

Pulaski se întoarse. Al doilea paznic trecu detectorul mobil pe lângă trupul său şi se opri în dreptul pieptului poliţistului. Dispozitivul scoase un ţiuit puternic.

Poliţistul începu să râdă.

– Scuze!

Îşi descheie nasturele cămăşii şi scoase la iveală vesta antiglonţ.

– Placă de metal în mijloc. Am uitat de ea. Opreşte orice, cu excepţia unui glonţ de carabină, cu cămaşă completă din metal.

– Probabil că nu-i una pentru Operaţiunea „Vulturul Deşertului", zise paznicul.

– Iată care-i părerea mea: un pistol de calibrul cincizeci nu-i ceva normal, glumi Pulaski, făcându-i în cele din urmă pe paznici să zâmbească, şi începu să-şi scoată cămaşa.

– E în regulă, domnule poliţist. Nu cred că trebuie să vă punem să vă dezbrăcaţi.

Pulaski îşi încheie cămaşa cu mâini tremurătoare, chiar deasupra locului în care se afla unitatea de hard disk – între maiou şi vesta antiglonţ. O îndesase acolo când se aplecase să-şi dezlege şireturile.

Apoi îşi strânse lucrurile.

Martin, care trecuse prin detectorul de metale, îl conduse prin altă ușă. Ajunseră în holul principal, o zonă largă, pustie, din marmură cenușie, împodobită cu o versiune uriașă a emblemei cu turnul de pază și cu fereastra.

– O zi bună, domnule polițist Pulaski, spuse Martin, apoi îi întoarse spatele.

Pulaski continuă să meargă către ușa masivă, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor. Observă pentru prima dată șirul de camere TV care supravegheau holul. Avu impresia unor vulturi care stăteau liniștiți pe un zid, așteptând ca prada rănită să se împiedice și să cadă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Chiar şi când auzea glasul lui Judy, căpătând un strop de încurajare în familiaritatea acesteia, Arthur Rhyme nu se putea împiedica să nu se gândească la individul alb tatuat, la drogatul cel ţicnit, Mick.

Individul vorbea de unul singur şi-şi vâra mâinile în pantaloni la fiecare cinci minute, părând că, la fel de frecvent, îşi îndrepta privirea către Arthur.

– Dragule, eşti atent?

– Scuză-mă.

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise Judy.

Despre avocat, despre bani, despre copii. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, era prea mult pentru el. Arthur Rhyme era gata să explodeze.

– Dă-i drumul, oftă el, resemnat.

– Am fost să-l văd pe Lincoln.

– Ce-ai făcut?

– Trebuia să... Art, nu păreai că-l crezi pe avocat. Treaba asta nu se rezolvă de la sine.

– Dar... Ţi-am spus să nu-l suni.

– Art, în chestia asta e implicată o familie. Nu-i vorba doar de ce *vrei* tu. E vorba de mine şi de copii. Ar fi trebuit să facem asta mai demult.

– Nu vreau ca Lincoln să fie implicat. Nu, sună-l din nou şi mulţumeşte-i, şi spune-i că totul e bine.

– E bine? se răsti Judy. Ești nebun?

Arthur credea uneori că Judy era mai puternică decât el – și probabil că era și mai deșteaptă. Judy se înfuriase când el plecase în grabă din Princeton, după ce i se refuzase profesoratul. Spusese că se purtase ca un copil care făcuse o criză de furie. Acum ar fi vrut s-o fi ascultat atunci.

– Ai ideea aia că John Grisham o să apară la tribunal, în ultimul moment, și o să te salveze, se răți femeia. Dar n-o să se întâmple asta. Doamne, ar trebui să-mi fi recunoscător că fac *ceva*.

– Sunt recunoscător, spuse el iute, cuvintele țâșnind din el ca niște veverițe. Numai că...

– Numai că? E un om aproape mort, cu trupul paralizat în întregime, care trăiește acum într-un scaun cu rotile. Și a lăsat baltă totul ca să demonstreze că ești nevinovat. La ce naiba te gândești? Vrei să-ți crească mari copiii, cu tatăl în închisoare, condamnat pentru omucidere?

– Sigur că nu vreau.

Arthur se întrebă iarăși dacă Judy îl crezuse cu adevărat atunci când negase că o cunoscuse pe Alice Sanderson, femeia care murise. Sigur că Judy nu credea că o omorâse, dar se întreba dacă fuseseră amanți.

– Judy, am încredere în sistem.

Doamne, ce aiurea sunaseră cuvintele sale!

– Păi, Lincoln face parte din sistem. Art, ar trebui să-l suni și să-i mulțumești.

Arthur ezită o clipă, apoi întrebă:

– Ce-a zis?

– Am vorbit cu el abia ieri. A sunat să mă întrebe de pantofii tăi – fac parte din dovezi. Dar n-am mai avut nicio știre de la el, de atunci.

– L-ai văzut? Sau ați discutat la telefon?

– Am fost la el acasă. Locuiește în Central Park West. Casa lui e foarte drăguță.

Vreo zece amintiri despre vărul său îi năvăliră în minte, la foc automat.

– Cum arată? întrebă Arthur.

– N-o să mă crezi, dar arată la fel ca atunci când l-am văzut în Boston. Ba nu, arată mai bine acum.

– Și nu poate să meargă?

– Nu poate să se miște deloc. Doar capul și umerii.

– Ce-i cu fosta lui soție? Se mai vede cu Blaine?

– Nu, se vede cu altcineva. O polițistă. E foarte frumoasă. Înaltă, roșcată. Sincer vorbind, am fost surprinsă. Presupun că n-ar fi trebuit să fiu. Dar am fost.

O roșcată înaltă? Arthur se gândi imediat la Adrianna. Și încercă să îndepărteze amintirea aceea. Dar ea refuză să-l părăsească.

„Spune-mi de ce, Arthur. Spune-mi de ce ai făcut asta."

Un mârâit al lui Mick. Mâna acestuia se afla din nou în pantaloni. Ochii săi sclipiră dușmănos spre Arthur.

– Iartă-mă, iubito. Mulțumesc că l-ai căutat. Pe Lincoln.

Atunci simți o răsuflare fierbinte în ceafă.

– Pleacădelatilifon.

Un hispanic stătea în spatele lui.

– Pleacădelatilifon.

– Judy, trebuie să plec. E doar un telefon aici. Mi-am consumat timpul.

– Te iubesc, Art.

– Eu...

Hispanicul făcu un pas înainte, iar Arthur puse receptorul în furcă, apoi se strecură înapoi pe banca dintr-un colț al spațiului de detenție. Se așeză, privind podeaua din fața sa, pata în formă de rinichi. Să privească, să privească...

Dar podeaua nepăsătoare nu-i reținu atenția. Arthur se gândea la trecut. Alte amintiri se adăugară celor despre Adrianna și vărul său, Lincoln... Casa familiei lui Arthur, din North Shore. Cea a familiei lui Lincoln, din suburbiile din vest. Henry, tatăl lui Arthur, ca un rege sever. Fratele lui, Robert. Și Marie, timidă și strălucită.

Se gândi și la tatăl lui Lincoln, Teddy. (Exista o poveste interesantă despre porecla acestuia – prenumele lui nu era Theodore; Arthur știa cum o căpătase, dar, în mod ciudat, nu credea că știa și Lincoln.) Îl plăcuse întotdeauna pe unchiul Teddy. Un tip simpatic, puțin cam timid, puțin cam prea tăcut – dar cine n-ar fi rămas în umbra unui frate mai mare precum Henry Rhyme? Uneori, când Lincoln era plecat, Arthur se ducea acasă la Teddy și Anne. În încăperea mică, cu lambriuri, a familiei, unchiul și nepotul urmăreau un film vechi sau discutau despre istoria Americii.

Pata de pe podeaua Mormântului luă forma Irlandei. Părea că se mișca în timp ce Arthur o privea, cu ochii fixați asupra ei, părea că vrea să plece de acolo, să dispară printr-o gaură magică și să ajungă la viața Din Afară.

Arthur Rhyme se simțea complet disperat. Și înțelegea cât de naiv fusese. Nu existau drumuri magice prin care să ieși de aici, după cum nu existau niciunele reale. Știa că Lincoln era strălucit. Citise toate articolele pe care le găsise în presa pentru publicul larg. Chiar și câteva dintre scrierile științifice ale vărului său: *Efectul biologic al anumitor materiale nanoparticulate...*

Dar Arthur înțelese acum că Lincoln nu putea să facă nimic pentru el. Cazul era lipsit de speranță, iar el avea să rămână în închisoare pentru tot restul vieții.

Nu, rolul lui Lincoln era perfect potrivit în toată povestea asta. Vărul său – ruda care-i fusese cea mai apropiată în timpul creșterii, fratele său surogat – trebuia să fie prezent la prăbușirea lui.

Privi, cu un zâmbet morocănos, pata de pe podea. Și atunci își dădu seama că se schimbase ceva.

Ciudat. Aripa aceea a curții era acum pustie.

Unde plecaseră toți?

Apoi auzi pași care se apropiau.

Alarmat, ridică privirea și văzu că se apropia cineva, venind iute către el, târându-și picioarele. Prietenul său, Antwon Johnson. Cu ochii ca niște bucăți de gheață.

Arthur înțelese. Cineva îl ataca pe la spate!

Mick, bineînțeles.

Și Johnson venea ca să-l salveze.

Sări în picioare, se întoarse... Era atât de speriat, că-i venea să plângă. Se uită după Șurubelniță, dar...

Nu. Nu era nimeni acolo.

Atunci simți că Antwon Johnson îi strecoară lațul în jurul gâtului – unul improvizat, după cum se părea, dintr-o cămașă sfâșiată, cu fâșiile răsucite, formând o funie.

– Nu, ce...

Arthur fu ridicat în picioare. Individul uriaș îl trase de pe bancă. Și-l târî către zidul din care ieșe cuiul, cel pe care-l văzuse mai devreme, aflat la vreo doi metri de podea. Arthur gemea și se zbătea.

– Ssst! făcu Johnson, privind în jur, la coridorul pustiu.

Arthur se lupta, dar era o luptă împotriva unui butuc, a unui sac de ciment. Izbi zadarnic cu pumnul în gâtul și în umerii individului, apoi se simți ridicat de pe podea. Negrul îl săltă și atârnă lațul improvizat de cui. Îi dădu drumul și se dădu înapoi, privindu-l pe Arthur care dădea din picioare și se zbătea spasmodic, încercând să se elibereze.

De ce, de ce, de ce? Încercă să pună această întrebare, dar de pe buzele sale ieși doar scuipat. Johnson se uita la el, curios. Nu era furios, nici nu părea sadic. Pur și simplu se uita la el cu interes.

Și Arthur își dădu seama, în timp ce trupul i se înfiora și privirea i se întuneca, că totul fusese aranjat – Johnson îl salvase de hispanici cu un anumit motiv. Îl voia pe Arthur pentru el însuși.

– Nnnnn...

De ce?

Negrul se apropie, ținându-și mâinile lângă trup. Îi șopti:

– Îți fac o favoare, omule. Ai fi făcut asta singur, într-o lună sau două. Nu ești făcut să stai aici. Încetează să mai lupți. Ia-o încet și lasă-te în voia lucrurilor, înțelegi ce vreau să spun?

Pulaski se întorsese din misiunea sa la SSD şi scoase unitatea de hard disk de un cenuşiu lucios.

– Bună treabă, bobocule, îl lăudă Rhyme.

– Prima ta sarcină de agent secret, spuse Sachs, făcându-i cu ochiul.

Pulaski se strâmbă şi mormăi:

– Nu m-am simţit în misiune. Am avut, mai degrabă, impresia că săvârşesc un delict.

– Sunt sigur că putem găsi o justificare rezonabilă, dacă ne străduim suficient, îl asigură Sellitto.

– Dă-i drumul, îi spuse Rhyme lui Rodney Szarnek.

Calculatoristul conectă unitatea de hard disk în fanta USB-ului laptopului său uzat şi apăsă puternic şi sigur câteva litere de pe tastatura sa, uitându-se la ecran.

– Bine, bine...

– Ai un nume? se răţoi Rhyme. Cineva de la SSD care a descărcat dosarele?

– Poftim? întrebă Szarnek, apoi izbucni în râs. Nu merge aşa! Durează ceva timp. Trebuie să încarc fişierul ăsta pe un calculator puternic al Unităţii pentru Delicte Informatice. Şi apoi...

– Cât o să dureze? mârâi Rhyme.

Szarnek clipi din nou, ca şi cum ar fi observat pentru prima oară că Lincoln era handicapat.

– Depinde de nivelul fragmentării, de vechimea fişierelor, a alocării, a partiţionării şi apoi...

– Bine, bine... Fă tot ce poţi.

– Ce ai mai aflat? se interesă Sellitto.

Pulaski îi povesti despre interogarea tehnicienilor care aveau acces la toate informaţiile din ţarcurile de date. Adăugă că discutase cu Andy Sterling şi că telefonul celular al acestuia confirma că tatăl său îl sunase din Long Island în momentul omuciderii. Alibiul acestuia era confirmat. Thom actualiză lista de suspecţi.

Andrew Sterling, preşedinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat. Confirmat de fiul său

Sean Cassel, director de vânzări și marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operațiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – dosarele hotelului confirmă prezența sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director resurse umane
Alibi – împreună cu soția, confirmat de aceasta (tendențios?)
Steven Shraeder, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de zi
Alibi – la serviciu, conform fișelor de pontaj
Faruk Mameda, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de noapte
Fără alibi
Client al SSD (?)
Listă oferită de Sterling
Făptaș necunoscut recrutat de Andrew Sterling (?)

Deci acum toți cei din SSD care aveau acces la innerCircle știau de investigație... Și cu toate acestea, programul care proteja fișierul NYPD „Uciderea Myrei Weinburg" nu anunțase nicio singură tentativă de citire. 522 devenise prudent? Sau ideea capcanei fusese greșită? Premisa că asasinul avea vreo legătură cu SSD fusese complet greșită? Rhyme își dădu seama că fuseseră atât de fermecați de puterea deținută de Sterling și de compania acestuia încât neglijaseră alți potențiali suspecți.

Pulaski scoase la iveală un CD.

– Aici sunt clienții. Am aruncat o privire. Sunt în total trei sute cincizeci.

– Oho! exclamă Rhyme și se strâmbă.

Szarnek încărcă discul și-l deschise. Rhyme se uită la date pe monitorul său plat – erau aproape o mie de pagini de text compact.

– Zgomot, spuse Sachs.

Și-i explică ceea ce-i spusese Sterling despre datele care devin nefolositoare dacă sunt deformate, dacă-s prea puține sau

prea multe. Tehnicienii scotoceau prin potopul de informații – ce clienți cumpăraseră anumite liste cu amănunte de date minerite... Prea multe informații. Atunci Rhyme avu o idee:

– Se vede ora și ziua în care au fost descărcate datele?

Szarnel privi atent ecranul și răspunse:

– Da, se vede.

– Hai să vedem cine a descărcat informații chiar înainte de crime.

– Bine, Linc, spuse Sellitto. Cinci Douăzeci și Doi voia datele cele mai actualizate posibil.

Szarnek se gândi la cele spuse și mormăi:

– Cred că pot să fac un programaș care să rezolve chestia asta. S-ar putea să dureze ceva timp, dar e fezabil. Spuneți-mi doar când au avut loc crimele. Cu exactitate.

– Putem să-ți dăm informațiile. Mel?

– Bineînțeles.

Tehnicianul începu să strângă amănuntele privind furtul de monede, furtul tabloului și ale celor două violuri.

– Folosești programul Excel? îl întrebă Pulaski pe Szarnek.

– Exact.

– Ce este, de fapt?

– Programul de bază pentru lucrul cu tabele. E utilizat, în general, pentru evidența vânzărilor și declarații financiare. Dar acum oamenii îl folosesc la o grămadă de lucruri.

– Pot să învăț să-l folosesc?

– Bineînțeles. Poți să urmezi un curs. Să zicem, la New School sau la Learning Annex.

– Trebuie să-l studiez intens. O să văd ce-i cu școlile alea.

Rhyme crezu că înțelesese reticența lui Pulaski de a se întoarce la SSD.

– Bobocule, lasă treaba asta pentru mai târziu.

– De ce, domnule?

– Ține minte, oamenii te vor hărțui în diferite feluri. Nu presupune că ei au dreptate și că tu greșești doar pentru că ei știu niște lucruri pe care tu nu le știi. Întrebarea e: ai nevoie să

știi treburile alea ca să faci treabă mai bună? Atunci învață-le. Dacă nu, atunci e pierdere de vreme și să le ia naiba!

Tânărul polițist izbucni în râs și zise:

– Bine. Mulțumesc!

Rodney Szarnek luă CD-ul și unitatea mobilă de hard disk, apoi își strânse calculatorul, ca să se ducă la Unitatea pentru Delicte Informatice și la calculatoarele puternice ale acesteia.

După ce plecă, Rhyme se uită la Sachs, care vorbea la telefon, căutând informații despre căpușa de date ucisă în Colorado cu câțiva ani în urmă. Rhyme nu putea să audă cuvintele, dar era evident că Amelia primise informații relevante. Ținea capul aplecat înainte, avea buzele umede și se trăgea de un smoc de păr. Avea ochii mijiți. Imaginea ei era foarte erotică.

Ridicol, își zise el. Concentrează-te la cazul ăsta blestemat. Încercă să îndepărteze senzația aceea.

Sachs puse telefonul în furcă.

– Am obținut ceva din partea poliției statale din Colorado. Numele căpușei de date este P.J. Gordon. Peter James. Într-o zi s-a dus pe munte cu bicicleta și nu s-a mai întors. I-au găsit bicicleta la poalele unei culmi, stricată. Alături de un râu adânc. Trupul a apărut la vreo treizeci de kilometri mai la vale. Peste vreo lună. ADN-ul s-a potrivit.

– A avut loc o anchetă?

– Nu prea. În zona aia, puștii se omoară deseori cu biciclete, schiuri sau snowmobile. S-a declarat moarte accidentală. Însă au rămas câteva întrebări fără răspuns. E cert că Gordon a încercat să pătrundă în serverele SSD din California – nu în baza de date, ci în *fișierele proprii* ale companiei și în cele de personal ale unor angajați. Nimeni nu știe dacă a ajuns în ele sau nu. Am încercat să dau de urma altor persoane din compania aceea, Rocky Mountain Data, ca să aflu mai multe. Dar nimeni nu mai e prin preajmă. Se pare că Sterling a cumpărat firma, i-a luat baza de date și i-a lăsat pe toți angajații să plece.

– Nu-i nimeni cu care putem discuta despre el?

– Poliția statală n-a putut găsi niciun membru al familiei sale.

Rhyme dădu încet din cap.

– Bine, Mel, e o premisă interesantă, ca să folosesc expresia ta favorită din săptămâna asta. Acest Gordon a făcut propriul său minerit de date în fișierele SSD-ului și a găsit ceva despre Cinci Douăzeci și Doi, care și-a dat seama că o să aibă necazuri dacă va fi descoperit. Așa că l-a ucis pe Gordon și a făcut să pară un accident. Sachs, poliția din Colorado are un dosar al cazului?

– E arhivat, oftă Amelia. Or să-l caute.

– Bine. Vreau să aflăm cine din SSD făcea parte din companie când a murit Gordon.

Pulaski îl sună pe Mark Whitcomb, de la SSD. După o jumătate de oră, acesta îl sună, la rândul lui. O conversație cu Resursele Umane dovedi că zeci de angajați făceau parte din companie pe vremea aceea, inclusiv Sean Cassel, Wayne Gillespie, Mameda și Shraeder, ca și Martin, unul dintre asistenții personali ai lui Sterling.

Numărul mare de indivizi arăta că problema legată de Peter Gordon nu era un indiciu important. Rhyme spera, totuși, că după ce aveau să primească dosarul complet al poliției statale din Colorado, aveau să găsească în el anumite dovezi care să-i conducă spre unul dintre suspecți.

Se uita la listă când sună telefonul lui Sellitto. Acesta răspunse, iar criminalistul îl văzu pe detectiv înțepenind.

– Ce? se răsti detectivul, privind către Rhyme. La naiba! Ce s-a întâmplat? Sună-mă de îndată ce afli.

Apoi închise telefonul. Strângea din buze și se încrunta.

– Linc, îmi pare rău. Vărul tău. Cineva l-a atacat, în închisoare. A încercat să-l ucidă.

Sachs se duse lângă Rhyme și-și puse mâna pe umărul acestuia. Lincoln simți îngrijorarea din gestul ei.

– Cum se simte?

– Directorul o să mă sune din nou, Linc. E la urgență. Nu se știe încă dacă va scăpa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

– Hei!

Pam Willoughby, condusă în holul casei de către Thom, zâmbea. Fata salută echipa strânsă acolo, care îi răspunse prin zâmbete, în ciuda ştirii teribile despre Arthur Rhyme. Thom o întrebă cum îi mersese în ziua aceea la şcoală.

– Grozav. Chiar bine, răspunse Pam, apoi întrebă în şoaptă: Amelia, ai un minut liber?

Sachs se uită la Rhyme, care dădu din cap spre fată, cu înţelesul: „Nu putem face nimic pentru Art până n-o să aflăm mai multe, aşa că du-te".

Amelia se duse în hol, însoţită de fată. Ce-i amuzant la tineri, îşi zise Sachs, e că poţi să le citeşti totul pe figură. Dar dispoziţia nu-i întotdeauna motivul care-i împinge. Când era vorba de Pam, Sachs îşi dorea uneori să deţină mai mult din îndemânarea lui Kathryn Dance de a citi ce simte şi ce gândeşte fata. Dar în după-amiaza aceea, Pam părea fericită în mod vizibil.

– Ştiu că eşti ocupată, începu Pam.

– Nu-i nicio problemă.

Se duseră în salonul de dincolo de holul din faţă al casei.

– Deci? întrebă Sachs, zâmbind conspirativ.

– Bine. Am făcut cum ai spus. L-am întrebat pe Stuart despre cealaltă fată.

– Şi?

– Ei obișnuiau să se întâlnească – înainte să-l cunosc eu. Stuart îmi vorbise despre ea, cu ceva timp în urmă. A întâlnit-o întâmplător, pe stradă. Au stat de vorbă și asta a fost tot. Știi, tipa asta e tare insistentă. Așa era și când se întâlneau și ăsta e unul dintre motivele pentru care el n-a mai vrut s-o vadă. Și ea se ținea de el, atunci când Emily i-a văzut, iar el încerca să plece. Asta-i tot. Totul e mișto!

– Bravo, felicitări! Deci dușmanul e scos definitiv din circulație?

– Oh, da! Trebuie să fie adevărat – adică el nu poate să se întâlnească iar cu ea, pentru că poate să-și piardă slujba...

Vocea lui Pam se opri brusc, iar Sachs nu trebuia să fie specialistă în interogatorii ca să știe că fata făcuse o greșeală.

– Să-și piardă slujba? Ce slujbă?

– Păi, știi despre ce-i vorba.

– Pam, nu știu. De ce să-și piardă slujba?

Pam roși și se uită la covorul persan de sub picioarele ei.

– Păi, ea e în clasa lui, în anul ăsta...

– Stuart e *profesor?*

– Într-un fel.

– La liceul tău?

– Nu și anul ăsta. E la Jefferson. L-am avut ca profesor anul trecut. Deci e în regulă din punctul meu de vedere...

– Stai, Pam..., zise Sachs, încercând să-și amintească. Mi-ai spus că el era la școală...

– Ți-am spus că l-am cunoscut *la* școală.

– Și clubul de poezie?

– Păi...

– El era îndrumătorul, zise Sachs, strâmbându-se. Și e antrenor de fotbal. Nu face parte din echipă.

– Nu te-am mințit, de fapt...

Nu intra în panică, își zise Amelia. Asta n-o să te ajute cu nimic.

– Bine, Pam, asta e...

Ce naiba era? Avea o grămadă de întrebări. O puse pe prima care-i trecu prin minte:

– Câți ani are?

– Nu știu. Nu-i prea bătrân.

Fata își ridică privirea. Avea ochii plini de duritate. Sachs o văzuse provocatoare, și tristă, și hotărâtă. Dar n-o văzuse niciodată așa – prinsă în capcană, temătoare, aproape sălbatică.

– Pam?

– Cred că patruzeci și unu de ani, sau așa ceva.

Regula de a nu intra în panică începu să nu mai funcționeze.

Ce naiba trebuia să facă? Da, Amelia Sachs își dorise întotdeauna copii – îmboldită de amintirea momentelor minunate petrecute împreună cu tatăl ei –, dar nu se gândise prea mult la partea dură a slujbei de părinte.

„Fii rezonabilă" trebuie să fie deviza ta, își spuse Sachs. Dar chestia asta funcționa la fel de bine ca și „nu intra în panică".

– Ei bine, Pam...

– Știu ce vrei să-mi spui. Dar nu-i *asta*.

Sachs nu era prea convinsă. Bărbați și femei împreună... într-un fel, întotdeauna e vorba de *asta*. Dar nu putea să insiste asupra aspectului sexual al problemei. Doar ar alimenta panica și ar distruge credibilitatea.

– El e altfel. Avem legătura aceea... Adică, pe băieții de la școală îi interesează doar sportul și jocurile video. Sunt plictisitori.

– Pam, sunt o mulțime de băieți care citesc poezie și se duc la teatru. Nu erau și băieți la clubul de poezie?

– Nu-i același lucru... N-am spus nimănui prin ce-am trecut, știi, despre mama mea și celelalte. Dar lui Stuart i-am spus, iar el a înțeles. A avut și el vremuri grele. Tatăl lui a fost ucis când Stuart era de vârsta mea. A trebuit să se întrețină singur în școală, având două sau trei slujbe.

– Scumpo, nu-i o idee bună. Există probleme pe care nu ți le poți imagina acum.

– E drăguț cu mine. Îmi place să fiu cu el. Nu-i ăsta lucrul cel mai important?

– Asta-i o parte care contează, dar nu-i totul.

Pam își încrucișă brațele, într-un mod provocator.

– Și chiar dacă acum nu-i profesorul tău, tot poate să aibă necazuri mari.

Sachs își dădu seama că, spunând asta, pierduse deja controversa.

– Stuart a spus că merit riscul.

Nu era nevoie să fii Freud ca să-ți dai seama: o fată al cărei tată fusese ucis pe când era mică și ai cărei mamă și tată vitreg fuseseră teroriști autohtoni... îndeplinea toate premisele ca să se îndrăgostească de un bărbat mai în vârstă, atent cu ea.

– Hai, Amelia, n-o să mă mărit. Doar ne întâlnim...

– Atunci de ce nu faci o pauză? O lună. Ieși cu alți băieți. Ca să vezi ce se întâmplă.

Ești patetică, își spuse Sachs. Argumentele ei miroseau a acțiuni de ariergardă ale unei trupe învinse.

Fata se încruntă exagerat.

– De ce aș vrea să fac asta? Nu încerc să agăț un băiat, doar ca să am pe cineva, așa cum fac toate fetele din clasa mea.

– Scumpo, știu că simți ceva pentru el. Dar așteaptă un pic. Nu vreau să suferi. Există o grămadă de băieți minunați. Aceștia ți se potrivesc mai bine și, în timp, ai să fii mai fericită.

– Nu mă despart de el. Îl iubesc. Și el mă iubește. Fata își strânse cărțile și spuse, distantă: E mai bine să plec. Am teme de făcut. Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse. Apoi șopti:

– Când ai început să te întâlnești cu domnul Rhyme, ți-a spus cineva că-i o idee prostească? Că poți să-ți găsești pe cineva care nu stă într-un scaun cu rotile? Că există o mulțime de „băieți minunați"? Pun pariu că ți-a spus.

Pam o privi scurt în ochi, apoi se întoarse și plecă, închizând ușa în urma ei.

Sachs se gândi că da, cineva îi spusese exact lucrurile acelea, practic cu aceleași cuvinte.

Și cine să fi fost, dacă nu chiar mama Ameliei Sachs?

Miguel Abrera 5465-9842-4591-0243, „specialistul în întreținere", cum se spunea corect din punct de vedere corporatist, își părăsește locul de muncă la ora obișnuită, adică în jur de cinci după-amiaza. Iese din metrou în apropierea locuinței sale din Queens, iar eu sunt chiar în urma sa, în timp ce se grăbește spre casă.

Încerc să rămân calm. Dar nu-i ușor.

Ei – polițiștii – sunt aproape, aproape de *mine!* Ceea ce nu s-a mai întâmplat. În ani și ani de colecționare, cu mulți șaisprezeci morți, cu multe vieți distruse, cu mulți oameni în închisoare din cauza mea, nimeni nu s-a apropiat atât de mult. De când am aflat de bănuielile poliției, sunt convins că am păstrat o fațadă corespunzătoare. Dar am analizat cu frenezie situația, scotocind prin date, căutând bulgărele de aur care să-mi spună ce știu și ce nu știu Ei. Cât de mult risc. Dar n-am găsit răspunsul.

E prea mult zgomot în date!

„Sunt contaminate..."

Cercetez ce-am făcut ultima oară. Am fost atent. Sigur, datele pot acționa împotriva ta; te pot țintui în rețea ca un fluture albastru *Morpho menelaus*, pe un suport de catifea, mirosind precum aroma de migdale a cianurii. Dar cei dintre noi care sunt informați pot folosi datele și pentru protecție. Datele pot fi șterse, pot fi falsificate, pot fi deformate. Putem adăuga zgomot, dacă-i nevoie. Putem plasa setul de date A chiar lângă setul de date X, ca să facem astfel încât A și X să pară mai asemănătoare decât sunt. Sau mai diferite.

Putem trișa în cele mai simple moduri. De exemplu, prin identificarea prin frecvență radio. Strecoară un emițător în valiza cuiva și acesta îți va arăta că mașina ta a fost în vreo zece locuri în weekend, când, în realitate, a stat tot timpul în garajul tău. Sau gândește-te cât de ușor e să-ți pui legitimația de serviciu într-un plic și s-o trimiți la birou, unde o să stea ore în șir, până

când o să ceri cuiva să ia pachetul și să ți-l aducă într-un restaurant din centru. Scuze, am uitat s-o iau. Mulțumesc, plătesc eu prânzul... Și ce arată datele? Că ai slugărit la serviciu, când, în realitate, tu îți ștergeai briciul și stăteai lângă cadavrul cuiva care se răcea, în timpul orelor cu pricina. Faptul că nu te-a văzut nimeni la birou e irelevant. Iată fișa mea de pontaj, domnule polițist... Avem încredere în date, nu credem în ochiul omenesc. Și există alte zeci de trucuri pe care le-am făcut.

Iar acum sunt pe cale să execut unul mult mai important.

În fața mea, Miguel 5465 se oprește și privește într-un bar. Știu cu certitudine că bea rareori și că, dacă intră înăuntru pentru o *cerveza*[1], îmi va da un pic peste cap planificarea, dar nu-mi va distruge planurile pentru seara asta. Individul amână băutura și continuă să meargă pe stradă, cu capul plecat într-o parte. Acum îmi pare rău pentru el că n-a intrat în bar, să-și satisfacă pofta, având în vedere că are mai puțin de-o oră de trăit.

[1] Bere. (în lb. spaniolă în orig.)

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

În cele din urmă, cineva din centrul de detenție îl sună pe Lon Sellitto.

Acesta dădu din cap în timp ce asculta.

– Mulțumesc, spuse el și puse receptorul în furcă. Arthur o să fie bine. E rănit, dar nu grav.

– Slavă Domnului, șopti Sachs.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rhyme.

– Nimeni nu-și dă seama. Făptașul e Antwon Johnson, condamnat pentru încălcarea legilor federale referitoare la răpire și transportarea celui răpit în alt stat. A fost mutat la Morminte pentru a fi judecat pentru acuzații legate de încălcarea legilor statale referitoare la același delict. Se pare că a acționat subit și a încercat să aranjeze lucrurile astfel încât să pară că Arthur s-a spânzurat singur. Johnson a negat la început fapta, apoi a pretins că Arthur voia să moară și că l-a rugat să-l ajute.

– Paznicii au intervenit la timp?

– Nu. E o chestie ciudată. Alt prizonier l-a atacat pe Johnson. Mick Galleta, condamnat de două ori pentru trafic de metamfetamină și heroină. E cam pe jumătate din Johnson, dar s-a repezit la el, l-a pus jos și l-a coborât pe Arthur de pe zid. A fost cât pe aici să dezlănțuie o răzmeriță.

Telefonul sună, iar Rhyme observă că numărul începea cu codul zonal 201.

Judy Rhyme.

Acceptă convorbirea.

– Lincoln, ai auzit? întrebă ea, cu glas plin de emoție.

– Da. Am auzit.

– De ce ar face cineva asta? De ce?

– Închisoarea e închisoare. E o altă lume.

– Lincoln, e doar un loc de reținere. E un centru de detenție. Aș înțelege dacă Arthur ar fi în închisoare, cu ucigași condamnați. Dar majoritatea oamenilor aceia așteaptă să fie judecați, nu-i așa?

– Da, așa-i.

– Atunci de ce ar risca cineva să-și înrăutățească situația, încercând să omoare un alt prizonier de acolo?

– Nu știu, Judy. N-are nicio logică. Ai discutat cu el?

– L-au lăsat să-mi dea telefon. Nu poate vorbi prea bine. I-a fost rănit gâtul. Dar nu prea rău. Or să-l țină la infirmerie o zi sau două.

– Bine, spuse Rhyme. Ascultă-mă, Judy, voiam să fac rost de mai multe informații înainte să te sun, dar... sunt aproape sigur că putem arăta că Arthur e nevinovat. Se pare că-i altcineva în spatele întregii povești. Individul a ucis o altă persoană ieri și cred că putem face legătura între el și uciderea acelei femei, Sanderson.

– Nu! Adevărat? Lincoln, cine naiba e individul?

Nu se mai mișca atentă, de parcă ar fi mers pe gheață, nu-și mai alegea cuvintele cu grijă și nu-i mai păsa dacă jignea pe cineva. Judy Rhyme devenise o dură în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Asta încercăm acum să aflăm, spuse Lincoln, privind spre Sachs, apoi se întoarse din nou spre microfon. Nu pare să fi avut vreo legătură cu victima. Niciun fel de legătură.

– Ești sigur? întrebă Judy, cu glas pierit.

– Așa e, Judy, spuse Amelia, după ce se prezentă.

O auziră respirând zgomotos, apoi Judy întrebă:

– Ar trebui să-l sun pe avocat?

– Nu poate să facă nimic. După cum stau lucrurile, Arthur trebuie să rămână încă în arest.

– Pot să-l sun pe Arthur şi să-i spun?

Rhyme ezită un pic, apoi zise:

– Da, sigur.

– A întrebat de tine, Lincoln. Când era în infirmerie.

– A întrebat?

Simţi că Amelia Sachs se uita la el.

– Da. A spus că, indiferent cum se vor termina lucrurile, îţi mulţumeşte pentru ajutor.

„Totul ar fi putut fi altfel..."

– Judy, trebuie să închid. Avem multe de făcut. O să-ţi spun ce am aflat.

– Mulţumesc, Lincoln. Şi tuturor celor de acolo. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

După o scurtă ezitare, Rhyme răspunse:

– La revedere, Judy.

Rhyme nu se mai obosi cu comanda vocală. Deconectă telefonul cu arătătorul mâinii drepte. Avea un control mai bun asupra inelarului de la mâna stângă, dar dreapta se mişca iute ca un şarpe.

Miguel 5465 e un supravieţuitor al unei tragedii şi un angajat de care te poţi lipsi. O vizitează în mod regulat pe sora sa şi pe soţul acesteia în Long Island. Le trimite bani prin Western Union mamei şi surorii sale, în Mexic. E un om moral. O dată, la un an după ce soţia şi copilul său au murit, a scos patru sute de dolari preţioşi dintr-un bancomat, într-o zonă din Brooklyn, cunoscută pentru prostituatele sale. Dar omul de serviciu a dat înapoi. În ziua următoare, banii au reapărut în contul său. Păcat că a trebuit să plătească un comision de doi dolari şi cincizeci de cenţi pentru că folosise bancomatul.

Ştiu multe lucruri despre Miguel 5465, mai multe decât despre majoritatea şaisprezecilor din baza de date – pentru că el este una dintre soluţiile mele de salvare.

De care am acum o nevoie disperată.

L-am pregătit ca pe un surogat de anul trecut. După ce va muri, poliția cea deșteaptă va pune piesele de puzzle la un loc. Ura, am găsit ucigașul/violatorul/hoțul de monede și opere de artă! A mărturisit totul în biletul de adio – era disperat și l-a împins la crimă moartea familiei sale. Iar într-o cutie din buzunarul său, o unghie a victimei Myra Weinburg.

Și iată ce mai avem aici: sume de bani care au trecut prin contul său și care au dispărut în mod inexplicabil. Miguel 5465 a încercat să facă un împrumut mare ca să cumpere o casă în Long Island, cu un avans de o jumătate de milion, în ciuda salariului său de 46 000 de dolari pe an. A intrat pe paginile de internet ale negustorilor de opere de artă, interesându-se de picturile lui Prescott. În subsolul blocului în care locuiește e un pachet cu cinci cutii de bere Miller, prezervative Trojan, cremă de ras Edge și o fotografie a tărâmului Myrei Weinburg din OurWorld. Și mai sunt ascunse acolo cărți despre spartul parolelor și dispozitive de citit amprente ce conțineau programe de spart parole. Fusese deprimat și sunase cu o săptămână în urmă la un serviciu de consiliere pentru sinucigași, cerând o broșură.

Și mai există fișele lui de pontaj, care arată că nu era la serviciu atunci când au fost săvârșite delictele.

O lovitură de maestru.

În buzunarul meu se află biletul său de adio, un facsimil rezonabil al scrisului său de mână, după copiile cecurilor și a cererii de împrumut anulate, scanate cu grijă, care erau disponibile în rețea într-un mod obscen de facil. E scris pe o hârtie similară celei pe care a cumpărat-o cu o lună în urmă din prăvălia din cartierul său și cerneala e de același tip ca a pixurilor din care deține cam o duzină.

Și având în vedere că ultimul lucru dorit de poliție e o investigație amănunțită în firma cu care are cel mai mare contract pentru date, adică SSD, asta va însemna sfârșitul întregii probleme. Individul o să moară. Cazul va fi închis. Iar eu am să mă întorc la Cămăruța mea, am să supraviețuiesc

greşelilor pe care le-am făcut şi mă voi strădui ca în viitor să fiu mai deştept.

Nu-i asta o lecţie de viaţă pentru noi toţi?

Cât despre sinuciderea în sine, m-am uitat pe Google Earth şi am executat un program de predicţie, care sugera cum se va întoarce individul acasă, din staţia de metrou, după ce a părăsit birourile SSD. Miguel 5465 va urma, cel mai probabil, o cale printr-un mic parc orăşenesc de aici, din Queens, aflat chiar lângă metrou. Zgomotul enervant al traficului şi atmosfera încărcată cu gaze de eşapament face ca parcul să fie de obicei pustiu. O să vin iute din spatele lui – nu vreau să mă recunoască şi să devină bănuitor – şi o să-i dau vreo cinci, şase lovituri în cap cu o ţeavă umplută cu alice de plumb. Apoi o să-i strecor în buzunar biletul şi cutia în care e unghia, o să-l târăsc lângă balustradă şi o să-l arunc pe şinele aflate la cincisprezece metri mai jos.

Miguel 5465 merge încet, privind la vitrinele magazinelor. Sunt la zece, doisprezece metri în urma sa, cu capul în jos, cufundat în muzica de după slujbă, ca zeci de alţi navetişti care se întorc acasă, deşi iPod-ul meu e închis (muzica e un lucru pe care nu-l colecţionez).

Acum, parcul e la distanţă de un cvartal. Eu...

Stai, ceva nu e în regulă. Individul nu coteşte spre parc. Se opreşte la un magazin coreean de delicatese, cumpără nişte flori şi se îndepărtează de zona comercială, îndreptându-se spre un cartier pustiu.

Prelucrez informaţiile, introducând gestul său în baza mea de cunoştinţe. Previziunea nu funcţionează.

O prietenă? O rudă?

Cum naiba există ceva în viaţa sa, pe care să nu-l ştiu?

Zgomot în date! Urăsc chestia asta!

Nu, nu, nu-i bine. Florile pentru o prietenă nu se potrivesc cu profilul unui asasin care se sinucide!

Miguel 5465 continuă să meargă pe trotuar, prin aerul înmiresmat de mirosul primăvăratic de iarbă tunsă, de liliac şi de urină de câine.

Ah, acum am înțeles! M-am liniștit.

Omul de serviciu pătrunde pe poarta unui cimitir.

Sigur, soția și copilul, morți. Treaba merge bine. Previziunea e corectă. Avem doar o scurtă amânare. Calea sa spre casă va trece prin parc. Va fi chiar mai bine, cu o ultimă vizită a soției. Draga mea, iartă-mă că în lipsa ta am violat și am ucis.

Îl urmăresc, păstrând o distanță sigură, mergând cu pantofii mei comozi cu talpă de cauciuc, care nu scot pic de zgomot.

Miguel 5465 merge direct către mormântul dublu. Acolo se închină, îngenunchează și se roagă. Apoi așază florile lângă alte buchete, aflate în diferite stadii de ofilire. De ce n-a apărut mersul în cimitir în rețea?

Sigur – pentru că a plătit florile cu bani gheață!

Individul se ridică și pleacă.

Încep să-l urmăresc, gâfâind.

Apoi aud:

– Scuzați-mă, domnule.

Înlemnesc. Apoi mă întorc încet spre groparul care mi-a vorbit. A apărut în tăcere, ridicându-se deasupra covorului de iarbă scurtă, umezită de rouă. Individul se uită la figura mea, apoi la mâna mea dreaptă, pe care o vâr în buzunar. Poate a văzut, poate n-a văzut mănușa bej pe care o port.

– Salut, îi zic eu.

– V-am văzut în tufișurile alea.

Ce să răspund la așa ceva?

– Tufișuri?

Ochii săi îmi dezvăluie că tipul își apără morții.

– Pot să vă întreb pe cine ați vizitat?

Numele lui e prins pe partea din față a salopetei sale, dar nu-l văd limpede. Stony? Ce fel de nume e ăsta? Mă cuprinde furia. E vina Lor... A Lor, a celor care mă hăituiesc! Asta m-a făcut neglijent. Sunt zăpăcit de atâta zgomot, de toată contaminarea asta! Îi urăsc îi urăsc îi urăsc...

Reușesc să scot un zâmbet plin de compătimire.

– Sunt un prieten al lui Miguel.

– Aha. I-ați cunoscut pe Carmela și pe Juan?

– Da, i-am cunoscut.

Stony sau Stanley se întreabă de ce mai sunt aici, din moment ce Miguel 5465 a plecat. Își modifică poziția. Da, scrie Stony... Mâna lui se apropie de o stație de emisie-recepție ce-i atârnă la șold. Nu-mi amintesc numele de pe piatra de mormânt. Mă întreb dacă soția lui Miguel se numea Rosa și băiatul Jose, iar eu am căzut într-o capcană.

Deșteptăciunea altora e atât de plictisitoare...

Stony se uită la radioul său, iar când își ridică privirea, cuțitul e la jumătatea drumului spre pieptul său. O lovitură, două, trei, cu grijă în jurul osului – poți să-ți răsucești un deget, dacă nu ești atent, după cum am învățat pe pielea mea. E foarte dureros.

Dar groparul șocat e mai rezistent decât m-am așteptat. Se repede și mă apucă de guler cu mâna cu care nu apasă deja pe rană. Ne luptăm, ținându-ne, împingându-ne și trăgându-ne, într-un dans macabru printre morminte, până când mâna îi cade, iar individul se prăbușește pe spate pe o alee, o fâșie șerpuitoare de asfalt care duce spre birourile cimitirului. Mâna sa găsește radioul în aceeași clipă în care cuțitul meu îi găsește gâtul.

Zip, zip, două tăieturi calme îi deschid artera sau vena – sau amândouă – și trimit un torent surprinzător de sânge spre cer.

Mă feresc de el.

– Nu, nu, de ce? *De ce?*

Își întinde mâinile spre rană, ajutându-mă prin faptul că-și ferește mâinile din calea mea și-mi permite să-i fac același lucru și în cealaltă parte a gâtului. Spintec, spintec, nu mă pot opri. Nu-i necesar, dar sunt nebun, sunt furios – pe Ei, pentru că m-au scos din ritm. M-au forțat să-l folosesc pe Miguel 5465 ca mijloc de scăpare. Iar acum m-au distras. Devin neglijent.

Alte tăieturi... Apoi mă dau înapoi și, în treizeci de secunde, după câteva lovituri îngrozitoare de picior, omul rămâne inconștient. După șaizeci de secunde, viața se transformă în moarte.

Pot doar să stau în picioare, amețit de coșmarul acela, gâfâind din cauza efortului. Sunt copleșit și mă simt ca un animal demn de milă.

Bineînțeles, poliția – Ei – o să știe că eu sunt făptașul. Datele sunt aici. Moartea a avut loc lângă mormântul familiei unui angajat al SSD, iar după lupta cu groparul, sunt convins că au rămas ceva dovezi pe care poliția cea deșteaptă le poate lega de alte scene ale crimei. Nu am timp să le curăț.

Ei or să înțeleagă că l-am urmărit pe Miguel 5465 ca să-i înscenez sinuciderea și că am fost întrerupt de gropar.

Din radioul individului se auzi un zgomot. Cineva întreba de Stony. Vocea nu era alarmată, doar se interesa. Dar, neprimind răspuns, colegii lui or să vină curând să-l caute.

Mă întorc și plec iute, ca și cum aș fi fost un individ îndoliat, copleșit de durere și speriat de ceea ce ascunde viitorul.

Și, bineînțeles, exact așa și sunt.

CAPITOLUL TREIZECI

Altă omucidere.

Și nu-i nicio îndoială că a comis-o 522.

Rhyme și Sellitto erau pe o listă de urgență, urmând să fie anunțați imediat despre orice omucidere din orașul New York. Când au fost contactați de Biroul Detectivilor, au avut nevoie doar de câteva întrebări ca să afle că victima, un gropar dintr-un cimitir, fusese ucis în apropierea mormântului soției și fiului unui angajat al SSD, probabil de un individ care-l urmărise pe angajat până acolo.

Erau prea multe lucruri legate între ele ca să fie o simplă coincidență.

Angajatul – un om de serviciu – nu era suspect. Discuta cu alt vizitator, chiar la ieșirea din cimitir, când auziseră țipetele groparului.

– Bine, spuse Rhyme. Pulaski!

– Da, domnule.

– Sună pe cineva de la SSD. Vezi dacă poți să afli unde au fost cei de pe lista de suspecți în ultimele două ore.

– Bine, răspunse tânărul, cu un zâmbet stoic – se vedea că nu-i place locul acela.

– Și, Sachs...

– O să analizez locul crimei, din cimitir, răspunse Amelia, care se îndrepta deja spre ușă.

După ce Sachs și Pulaski plecară, Rhyme îl sună pe Rodney Szarnek, la Unitatea pentru Delicte Informatice a NYPD. Îi spuse de recenta omucidere și concluzionă:

– Cred că-i dornic să afle cât de multe știm. Vreo tentativă descoperită de capcană?

– Nimic din afara departamentului. Doar o intervenție. Cineva din biroul căpitanului Malloy, din clădirea cea mare. A citit din fișiere vreo douăzeci de minute, apoi s-a deconectat.

Malloy? Rhyme râse de unul singur. Deși Sellitto îl ținea pe căpitan la curent, așa cum i se spusese, se părea că Malloy nu putea să renunțe la firea sa de investigator și strângea cât de multe informații era cu putință – poate cu intenția de a oferi sugestii. Rhyme intenționa să-l sune și să-i povestească despre capcană și despre faptul că fișierele momeală nu conțineau nimic folositor.

– Am presupus că oamenii din biroul acela aveau dreptul să se uite, așa că nu v-am anunțat.

– E în regulă, spuse Rhyme și întrerupse legătura, după care se uită îndelung la panourile cu dovezi. Lon, spuse el în cele din urmă, am o idee.

– Despre ce-i vorba? se interesă Sellitto.

– Individul e tot timpul cu un pas înaintea noastră. L-am tratat până acum ca și cum ar fi fost un delincvent obișnuit. Dar nu-i.

„Omul care știe totul..."

– Vreau să încerc ceva diferit. Și am nevoie de un pic de ajutor.

– Din partea cui?

– Din centru.

– Asta-i o zonă întinsă. Spune cu exactitate din partea cui.

– A lui Malloy. Și a cuiva de la primărie.

– De la primărie? Pentru ce naiba? Ce te face să crezi că-ți vor răspunde la telefon?

– Pentru că trebuie s-o facă.

– Există vreun motiv?

– Lon, tu ești cel care o să-i convingi. Avem nevoie de un avantaj față de individul ăsta. Și tu poți să ni-l obții.

– Ce trebuie să fac, în realitate?

– Cred că avem nevoie de un expert.

– De ce fel?

– În domeniul calculatoarelor.

– Îl avem pe Rodney.

– El nu-i felul de expert la care mă gândesc.

Omul fusese înjunghiat de moarte.

Într-un mod eficient, da, dar și în mod gratuit, fusese izbit în piept, apoi spintecat cu sălbăticie – cu furie, își dădu seama Sachs. Aceasta era o altă față a lui 522. Amelia văzuse răni ca acestea pe alte scene ale crimei. Tăieturile puternice și nebunești sugerau că asasinul își pierduse autocontrolul.

Asta era bine pentru anchetatori. Delincvenții care acționau sub influența emoțiilor erau, în același timp, delincvenți mai puțin grijulii. Acționează mai fățiș și lasă mai multe dovezi decât făptașii care dau dovadă de stăpânire de sine. Dar, după cum aflase Amelia Sachs în zilele în care patrulase pe străzi, inconvenientul acestei situații era că indivizii erau mult mai periculoși. Indivizi la fel de țicniți și de periculoși precum 522 nu mai făceau nicio deosebire între victimele pe care le aleseseră, trecători nevinovați și polițiie.

Orice amenințare – orice *neplăcere* – urma să fie rezolvată imediat și definitiv. Și la naiba cu logica!

În lumina becurilor puternice cu halogen, instalate de echipa pentru analiză la locul crimei și care scăldau cimitirul într-o lumină ireală, Sachs privi atent victima, culcată pe spate, cu picioarele întinse acolo unde dansaseră cuprinse de spasmul morții. O virgulă imensă de sânge ce se scurgea din cadavru păta aleea asfaltată din Forest Hills Memorial Gardens și o fâșie de iarbă dincolo de aceasta.

Niciunul dintre anchetatori nu putuse să găsească vreun martor, iar Miguel Abrera, omul de serviciu de la SSD, nu putea

să le spună nimic în plus. Fusese șocat atât pentru că devenise o potențială țintă a ucigașului, cât și pentru că prietenul lui murise. Ajunsese să-l cunoască pe gropar în timpul vizitelor sale frecvente la mormintele soției și fiului său. În seara aceea avusese o vagă impresie că îl urmărise cineva de la metrou, se oprise și privise în vitrina unui bar, căutând oglindirea vreunui tâlhar care se ținea după el. Dar șmecheria nu funcționase – nu văzuse pe nimeni –, așa că își continuase drumul spre cimitir.

Acum Sachs, îmbrăcată în salopeta ei albă, îndruma doi polițiști din echipa principală a unității pentru scena crimei să fotografieze și să filmeze totul. Analiză cadavrul, apoi începu să meargă după rețea. Era deosebit de atentă. Era o scenă importantă. Omuciderea se petrecuse iute și în mod violent – era clar că groparul îl luase prin surprindere pe 522 –, cei doi se luptaseră, ceea ce însemna că existau șanse suplimentare să găsească dovezi care să ofere mai multe informații despre ucigaș și despre locuința sau locul de muncă al acestuia.

Sachs începu să parcurgă rețeaua – mergând pas cu pas pe locul crimei într-o direcție, apoi cotind într-o direcție perpendiculară și cercetând din nou aceeași zonă.

La jumătatea drumului se opri brusc.

Un zgomot.

Era convinsă că fusese sunet de metal frecat de metal. Un pistol în care era încărcat un cartuș? Un cuțit care se deschidea?

Se uită iute în jur, dar văzu doar cimitirul acoperit de o pătură de praf. Amelia Sachs nu credea în fantome și considera de obicei asemenea locuri de odihnă veșnică pline de pace, chiar liniștitoare. Dar acum își încleștase dinții, iar palmele îi transpiraseră în mănușile de latex.

Abia se întorsese din nou spre cadavru, când gâfâi, văzând în apropiere o fulgerare de lumină.

Un bec de pe stradă văzut printre tufișuri?

Sau 522 se apropia, cu un cuțit în mână?

„Își pierduse controlul..."

Amelia nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că individul încercase o dată s-o ucidă – capcana din apropierea casei lui DeLeon Williams, cu agentul federal – și dăduse greș. Poate era decis să termine ceea ce începuse.

Se întoarse la treaba ei. Pe când era gata să termine cu strânsul dovezilor, se înfioră. Iarăși văzuse o mișcare – de data asta în partea îndepărtată a luminilor, dar în interiorul cimitirului, care fusese închis de polițiști. Amelia își mijì ochii, încercând să vadă prin lumina puternică. Fusese vântul ce mișcase ramurile unui copac? Un animal?

Tatăl ei, polițist întreaga sa viață și un izvor generos de înțelepciune stradală, îi spusese odată: „Amie, nu te sinchisi de cadavre, ele n-or să-ți facă niciun rău. Fii îngrijorată din cauza celor care i-au omorât".

Ceea ce se potrivea cu sfatul lui Rhyme: „Cercetează cu atenție, dar păzește-ți spatele".

Amelia Sachs nu credea în al șaselea simț. Nu așa cum se gândesc oamenii la lucrurile supranaturale. Pentru ea, întreaga lume naturală era atât de uimitoare, iar simțurile noastre și procesul gândirii erau atât de complexe și de puternice, încât nu aveai nevoie de talente supraomenești ca să faci deducții pline de discernământ.

Era sigură că era cineva acolo.

Ieși din perimetrul scenei crimei și deschise tocul de la șold în care ținea pistolul Glock. Apucă mânerul de câteva ori, ca să-și orienteze mâna, în caz că trebuia să-l scoată repede. Se întoarse la rețea, termină cu dovezile și se răsuci iute în direcția în care văzuse o mișcare ceva mai devreme.

Luminile erau orbitoare, dar Amelia își dădu seama fără urmă de îndoială că acolo, în umbra clădirii, era un bărbat care o privea din spatele crematoriului. Poate că era un lucrător, dar Amelia nu riscă nimic. Parcurse repede distanța de vreo șapte metri, cu mâna pe pistol. Salopeta ei albă o făcea să fie o țintă ușoară în lumina înserării, dar Sachs decisese să nu piardă timpul scoțând-o.

Scoase Glock-ul și trecu iute prin tufișuri, alergând dureros cu picioarele-i artritice către silueta aceea. Apoi Sachs se opri, strâmbându-se, în timp ce se uita spre platforma de descărcare a crematoriului, unde îl văzuse pe intrus. Strânse din buze, furioasă pe ea însăși. Bărbatul, silueta ce se vedea în fața luminilor stradale din afara cimitirului, era un polițist; putea să vadă conturul șepcii de uniformă și remarcă poziția pleoștită, plictisită, a unui om care stă de pază. Amelia strigă către el:

– Domnule polițist, ați văzut pe cineva pe aici?

– Nu, doamnă detectiv Sachs, îi răspunse el. Sunt sigur că n-am văzut pe nimeni.

– Mulțumesc.

Termină cu dovezile, apoi lăsă locul crimei pe seama medicului legist care era în schimbul acela.

Se întoarse la mașina sa, deschise portbagajul și începu să-și scoată salopeta albă. Discuta cu ceilalți polițiști din echipa principală pentru locul crimei, care avea cartierul general în Queens. Și aceștia își scoseseră salopetele. Unul era încruntat și căuta ceva ce pierduse.

– Cauți ceva? îl întrebă ea.

– Da, zise bărbatul încruntat. Era chiar aici. Șapca mea.

Sachs înlemni.

– Poftim?

– Lipsește.

Rahat! Amelia aruncă salopeta în portbagaj și fugi iute la sergentul din secția locală de poliție care conducea activitatea acolo.

– Ați pus pe cineva să asigure rampa de încărcare? îl întrebă ea, gâfâind.

– Acolo? Nu. Nu m-am ostenit. Aveam întreaga zonă închisă și...

La naiba!

Se întoarse și sprintă către rampă, cu Glock-ul în mână. Strigă către polițiștii din apropiere:

– A fost aici! Lângă crematoriu! Mișcați-vă!

Sachs se opri lângă clădirea din cărămidă roşie, observând poarta deschisă ce dădea în stradă. O cercetare rapidă a etajelor scoase la iveală că 522 dispăruse. Amelia ieşi în stradă şi privi în stânga şi-n dreapta. Trafic, privitori curioşi – zeci de privitori –, dar suspectul plecase.

Sachs se întoarse la rampa de încărcare şi nu fu surprinsă să găsească şapca de poliţist în apropiere. Stătea lângă un afiş, pe care scria „Lăsaţi sicriele aici"[1]. Luă şapca, o vârî într-o pungă pentru dovezi şi se întoarse lângă ceilalţi poliţişti. Sachs şi sergentul din secţia locală trimiseră poliţişti în cartier, ca să afle dacă-l văzuse cineva pe individ. Apoi se întoarse la maşina ei. Sigur, individul era acum departe, dar nu putea să scape de senzaţia neplăcută – datorată în principal faptului că individul nu încercase să fugă când o văzuse venind spre crematoriu, ci rămăsese locului, liniştit.

Dar ceea ce o îngrozea cel mai mult era amintirea vocii sale calme, spunându-i pe nume.

– O vor face? se răsti Rhyme când Lon Sellitto se întoarse din misiunea sa din centru, după ce discutase cu căpitanul Malloy şi cu adjunctul primarului, Ron Scott, în legătură cu ceea ce Rhyme numea „Planul Expert".

– Nu-s încântaţi. Costă mult şi...

– Rahat! Dă-mi pe cineva la telefon!

– Stai un pic! Or s-o facă. Stabilesc acum ce-i nevoie. Ţi-am spus doar că au bombănit şi că nu aveau niciun chef.

– Ar fi trebuit să-mi spui doar că au fost de acord. Nu mă interesează că au bombănit.

– Joe Malloy o să sune, ca să-mi dea toate amănuntele.

Pe la nouă şi jumătate seara, uşa se deschise şi intră Amelia Sachs, aducând dovezile pe care le strânsese în locul în care fusese ucis groparul.

– A fost acolo, le spuse ea.

---

[1] Joc de cuvinte. În limba engleză, „Lăsaţi sicriele aici" *(Leave caskets here)* se pronunţă aproape la fel ca „Lăsaţi căştile aici" *(Leave casques here)*. (n.tr.)

Rhyme n-o înțelese.

– Cinci Douăzeci și Doi. La cimitir. Ne privea.

– Rahat! exclamă Sellitto.

– Până să-mi dau seama, a dispărut.

Amelia le arătă șapca polițistului și le explică faptul că individul se deghizase și o urmărise.

– Pentru ce naiba a făcut asta?

– Pentru informații, spuse încet Rhyme. Cu cât știe mai multe, cu atât e mai puternic, și cu atât mai vulnerabili devenim noi...

– L-ai căutat? întrebă Sellitto.

– L-a căutat o echipă a secției de poliție. Nimeni n-a văzut nimic.

– El știe totul. Noi nu știm nimic.

Amelia desfăcu cutia, astfel încât Rhyme să poată vedea fiecare pungă pentru dovezi pe care o scotea.

– Cei doi s-au luptat. S-ar putea să existe urme de transfer.

– Să sperăm că-i așa.

– Am discutat cu Abrera, omul de serviciu. A spus că în ultimele luni a observat câteva lucruri ciudate. Fișele lui de pontaj au fost modificate, s-au depus bani în contul său, depuneri pe care nu le-a făcut el...

– E furt de identitate, ca în cazul lui Jorgensen? sugeră Cooper.

– Nu, nu, spuse Rhyme. Pun pariu că Cinci Douăzeci și Doi voia să-l scoată țap ispășitor. Poate printr-o sinucidere... Să planteze un bilet asupra sa... Erau mormintele soției și al copilului său?

– Exact.

– Bineînțeles. Era deprimat. Avea să se sinucidă. Să mărturisească toate delictele într-un bilet. Noi aveam să închidem cazul. Dar groparul l-a întrerupt în mijlocul faptei. Iar acum Cinci Douăzeci și Doi e într-o situație foarte dificilă. Nu poate să încerce din nou aceeași rezolvare, pentru că acum ne așteptăm la o falsă sinucidere. Trebuie să încerce altceva. Dar ce?

Cooper începu să se uite la dovezi.

– Nu-s fire de păr în șapcă, nu-i niciun fel de urmă... Știți ce-am găsit? Un pic de adeziv. Unul obișnuit. Nu-i putem descoperi originea.

– A înlăturat orice urmă cu o bandă adezivă sau cu un rulou, înainte să abandoneze șapca, zise Rhyme, strâmbându-se.

Nu-l mai surprindea nimic din ceea ce făcea 522.

– Am găsit o fibră, îi anunță Cooper. Din celălalt loc al crimei, de lângă mormânt. E similară funiei folosite în crima anterioară.

– Bine. Ce conține?

Cooper pregăti monstra și o testă. După scurt timp le spuse:

– Bine, am găsit două lucruri. Cel mai obișnuit e naftalină, într-un cristal inert.

– Naftalină pentru molii, declară Rhyme; substanța fusese folosită într-un caz de otrăvire, cu câțiva ani în urmă. Dar trebuie să fie veche, adăugă el și le explică faptul că naftalina fusese părăsită în favoarea unor substanțe mai sigure. Sau provine din străinătate. Unele coduri de produs se găsesc într-o mulțime de locuri.

– Mai există ceva, le spuse Cooper, arătând spre ecranul calculatorului. Substanța descoperită e $Na(C_6H_{11}NHSO_2O)$. Combinată cu lecitină, ceară de carnauba[1] și acid citric.

– Ce naiba e asta? se răți Rhyme.

Fu consultată altă bază de date.

– Ciclamat de sodiu.

– Aha, un îndulcitor sintetic, nu-i așa?

– Exact, spuse Cooper, după ce citi ce scria pe ecran. Care a fost interzis de autoritățile federale acum treizeci de ani. Interdicția se judecă și acum în tribunal, dar îndulcitorul n-a mai fost produs din anii șaptezeci.

Apoi mintea lui Rhyme făcu niște salturi, imitându-i privirea care trecea de la un obiect de pe panourile cu dovezi la altul:

[1] Substanță produsă de palmierul carnauba. (n.tr.)

– Carton vechi. Mucegai. Tutun uscat. Păr de păpușă? Sodiu vechi? Cutii cu naftalină? Ce naiba înseamnă astea? Individul locuiește lângă un magazin cu vechituri? Sau deasupra unuia?

Continuară analiza: urme slabe de trisulfură de fosfor, ingredientul principal folosit la fabricarea chibriturilor; iarăși praf din Trade Center; și frunze de *dieffenbachia*, zisă și crinul leopard. O plantă de casă obișnuită.

Alte dovezi includeau fibre de hârtie dintr-un carnet de notițe galben, probabil din două carnete diferite, având în vedere variațiunile de culoare. Dar nu erau suficient de distinctive pentru a li se da de urmă. Și, din nou, substanța aceea condimentată pe care o găsise Rhyme în cuțitul folosit la uciderea colecționarului de monede. De data asta găsiseră o cantitate suficientă pentru a-i examina cum se cuvine granulația și culoarea.

– E ardei iute, anunță Cooper.

– Pe vremuri, cu asta puteai să prinzi pe cineva care avea un vecin hispanic, bombăni Sellitto. Acum poți să cumperi sosuri picante oriunde. În toate magazinele.

Celălalt indiciu era o urmă de pas în praful unui mormânt săpat recent lângă locul uciderii. Sachs deduse că era al lui 522 din cauză că părea lăsată de cineva care alerga din locul acela către ieșire.

Comparând amprenta electrostatică și baza de date a mărcilor de încălțăminte, ieși la iveală că pantofii lui 522 erau marca Skechers, mărimea 11, destul de purtați, un model comod, nu deosebit de elegant, purtat deseori de muncitori și de excursioniști.

În timp ce Sachs dădea un telefon, Rhyme îi spuse lui Thom să scrie pe panouri amănuntele pe care avea să i le dicteze. Rhyme se uită la informații – mult mai multe acum decât avuseseră la început. Și, cu toate acestea, nu-i conduceau nicăieri...

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil fumător sau locuieşte/ lucrează împreună cu cineva care fumează sau lângă o sursă de tutun
- Are copii sau locuieşte/lucrează lângă copii sau lângă o sursă de jucării
- Interesat de artă, de monede?
- Probabil alb sau aparţinând unei etnii cu pielea deschisă la culoare
- De statură medie
- Puternic – în stare să stranguleze victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Posibil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Colecţionează trofee de la victime. E sadic?
- O porţiune din locuinţă/locul de muncă întunecoasă şi umedă
- Locuieşte în/aproape de centrul Manhattanului?
- Mănâncă fast-food/sos picant
- Locuieşte lângă un magazin de antichităţi?
- Poartă pantofi de lucru Skechers, mărimea 11

DOVEZI NEPLANTATE

- Carton vechi
- Păr de păpuşă, BASF B35 nailon 6
- Tutun de ţigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum*
- Praf rezultat din atacul de la World Trade Center, probabil indicând locuinţă/loc de muncă în centrul Manhattanului
- Fast-food/ardei iute
- Fibră de funie conţinând:
- Ciclamat de sodiu (vechi sau din străinătate)
- Bile de naftalină (vechi sau din străinătate)
- Frunze de crin leoprad (plantă de interior)
- Urme din două carnete de notiţe diferite, colorate în galben
- Urmă de pantof de lucru Skechers, mărimea 11

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

– Mulţumesc că ai venit să mă vezi, Mark.

Whitcomb, asistentul şefului Departamentului de conformitate, zâmbi plin de amabilitate. Pulaski îşi imagină că-şi iubea cu adevărat slujba, din moment ce lucra atât de tîrziu – chiar şi după nouă şi jumătate. Dar, îşi dădu seama poliţistul, şi el se afla încă la slujbă...

– Altă omucidere? Şi a fost săvârşită de acelaşi individ?

– Suntem convinşi.

Tânărul se încruntă.

– Îmi pare rău. Doamne! Când s-a întâmplat?

– Cam cu trei ore în urmă.

Erau în biroul lui Whitcomb, care era ceva mai primitor decât cel al lui Sterling. Şi mai dezordonat, ceea ce îl făcea mai confortabil. Whitecomb puse deoparte carnetul în care scrisese ceva şi-i făcu semn spre un scaun. Pulaski se aşeză, remarcând pe birou fotografii ale familiei şi nişte tablouri drăguţe pe pereţi, împreună cu diplome şi certificate profesionale. Pulaski se uitase în sus şi-n jos pe coridoarele tăcute, foarte fericit că Gillespie şi Cassel, huliganii şcolii, nu erau acolo.

– Aceasta e soţia ta?

– Sora mea.

Whitcomb zâmbi, dar Pulaski mai văzuse privirea aceea. Însemna că-i un subiect neplăcut. Femeia aceea murise?

Nu, era *celălalt* răspuns.

– Sunt divorțat. Sunt foarte ocupat la serviciu. E greu să ai o familie, spuse tânărul, rotindu-și brațul și arătând că-i vorba de SSD, sau cel puțin așa presupuse Pulaski. Dar e o muncă importantă. Cu adevărat importantă.

– Sunt convins.

După ce încercase să dea de Andrew Sterling, Pulaski îl sunase pe Whitcomb, care fusese de acord să-l întâlnească și să-i înmâneze fișele de pontaj pentru ziua aceea – ca să vadă dacă suspecții lor lipsiseră din birou în momentul în care fusese ucis groparul.

– Am adus niște cafea.

Pulaski remarcă faptul că Whitcomb avea pe birou o tavă de argint, cu două cești de porțelan.

– Am ținut minte cum îți place.

– Mulțumesc.

Bărbatul cel slăbuț turnă în cești.

Pulaski sorbi din cafea. Era bună. Își imagină ziua în care situația sa financiară avea să se îmbunătățească și avea să-și permită un aparat de făcut cappuccino. Îi plăcea cafeaua aia.

– Lucrezi târziu în fiecare seară?

– Destul de des. Legislația guvernamentală e dură în orice industrie, dar în domeniul informațiilor problema e că nimeni nu știe ce vrea. De exemplu, statele pot face o grămadă de bani vânzând informații despre carnetele de conducere. În unele locuri, cetățenii sunt irațional și au interzis o asemenea practică. În alte state e în regulă. În unele locuri, dacă compania ta a fost atacată de spărgătorii de parole, trebuie să anunți clienții ale căror informații au fost furate, indiferent de natura lor. În alte state trebuie să le spui doar dacă e vorba de informații financiare. Iar în altele nu trebuie să le spui nimic. E o aiureală. Iar noi trebuie să ne descurcăm.

Gândindu-se la breșele de securitate, Pulaski se simți vinovat pentru că furase datele din spațiile libere ale SSD. Whitcomb fusese cu el în preajma momentelor în care descărcase fișierele.

Funcționarul de la Conformitate urma să aibă necazuri dacă Sterling avea să descopere ce se întâmplase?

– Asta e, spuse Whitcomb și-i înmână vreo douăzeci de pagini cu pontajul zilei respective.

Pulaski le răsfoi, comparând numele cu suspecții lor. În primul rând, remarcă faptul că Miguel Abrera plecase puțin după ora cinci după-amiază. Apoi inima lui Pulaski tresări când se nimeri să zărească numele Sterling. Individul plecase la câteva secunde după Miguel, ca și cum l-ar fi urmărit pe omul de serviciu... Dar Pulaski își dădu seama că făcuse o greșeală. Era *Andy* Sterling, fiul, care plecase. Directorul executiv plecase mai devreme – pe la ora patru – și se întorsese cu o jumătate de oră în urmă, probabil după un prânz târziu de afaceri.

Din nou, polițistul se înfurie pe sine însuși pentru că nu citise pontajul corect. Și fusese gata să-l sune pe Lincoln Rhyme când văzuse că momentele de plecare erau atât de apropiate. Cât de stânjenitoare ar fi fost situația? Gândește-te mai bine, își spuse el, supărat.

Dintre ceilalți suspecți, Faruk Mameda – tehnicianul cel bățos din schimbul de noapte – fusese în SSD la momentul asasinatului. Informațiile referitoare la directorul pentru operațiuni tehnice, Wayne Gillespie, dovedeau că acesta plecase cu o jumătate de oră înaintea lui Abrera, dar că se întorsese la serviciu la ora șase și rămăsese aici câteva ore. Pulaski se simți un pic dezamăgit pentru că trebuia să-l scoată pe huligan de pe listă. Toți ceilalți plecaseră având la dispoziție suficient timp pentru a-l urmări pe Miguel la cimitir sau pentru a ajunge acolo înaintea sa, ca să-l aștepte. De fapt, majoritatea angajaților plecaseră de la slujbă. Pulaski remarcă faptul că Sean Cassel lipsise cea mai mare parte a după-amiezii, dar se întorsese – cu o jumătate de oră în urmă.

– Îți e de folos? îl întrebă Whitcomb.

– Un pic. Te superi dacă păstrez foile?

– Nu, păstrează-le.

– Mulțumesc.

Pulaski împături hârtiile și le vârî în buzunar.

– Oh, am vorbit cu fratele meu. O să fie în oraș luna viitoare. Nu știu dacă te interesează, dar mi-am închipuit că ți-ar plăcea să-l întâlnești. Poate împreună cu fratele tău. Puteți să faceți schimb de poveștile polițienești.

Apoi Whitcomb zâmbi stânjenit, ca și cum acesta ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă niște polițiști. Lucru care nu era adevărat, după opinia lui Pulaski; polițiștilor le plac povești cu polițiști.

– Dacă, bineînțeles, cazul va fi rezolvat până atunci. Sau cum spuneți voi?

– Închis.

– Ca în serialul acela de la televizor, *Closer*[1]. Dacă va fi închis. Probabil că nu poți să bei o bere cu un suspect.

– Mark, zise Pulaski râzând, tu nu ești suspect. Dar e mai bine să așteptăm. Și să văd dacă și fratele meu e interesat.

– Mark, spuse încet o voce din spatele lor.

Pulaski se întoarse și-l văzu pe Andrew Sterling, în pantaloni negri și cămașă albă, cu mânecile suflecate. Cu un zâmbet plăcut.

– Domnule polițist Pulaski! Ați fost aici atât de des, că ar trebui să vă trec pe listele de plată!

Un rânjet timid.

– Am sunat. Telefonul intra pe mesageria vocală.

– Adevărat? spuse directorul și se încruntă, apoi se calmă. Adevărat. Martin a plecat astăzi mai devreme. Pot să vă ajut cu ceva?

Pulaski era gata să pomenească de foile de pontaj, dar Whitcomb interveni iute:

– Ron spune că a avut loc alt asasinat.

– Adevărat? Făcut de aceeași persoană?

Pulaski își dădu seama că făcuse o greșeală. Fusese o prostie să-l ocolească pe Andrew Sterling. Nu făcuse asta pentru că

[1] În limba engleză, verbul *to close* înseamnă „a închide". (n.tr.)

bănuise că Sterling era vinovat sau că încerca să ascundă ceva; polițistul dorise doar să obțină informațiile repede – și, sincer vorbind, dorise să evite să aibă de-a face cu Cassel sau Gillespie, lucru care s-ar fi întâmplat dacă ar fi cerut pontajele de la șefi.

Dar acum își dădu seama că obținuse informații despre SSD dintr-o sursă care nu era Andrew Sterling – un păcat, dacă nu o crimă strigătoare la cer.

Se întrebă dacă omul de afaceri își dădea seama de stânjeneala sa. În cele din urmă răspunse:

– Așa credem. Se pare că ucigașul a avut inițial ca țintă un salariat al SSD, dar a sfârșit prin a omorî un spectator.

– Ce salariat?

– Miguel Abrera.

Sterling recunoscu imediat numele.

– Da, lucrează la întreținere. E bine?

– E bine. Un pic șocat. Dar e în regulă.

– De ce a fost ținta asasinului? Credeți că știa ceva?

– Nu cred, îi răspunse Pulaski.

– Când a avut loc asasinatul?

– În seara asta, pe la șase, șase și jumătate.

Sterling își mijii ochii, iar în jurul acestora pielea i se încreți ușor.

– Am o soluție. Ceea ce trebuie să faceți e să verificați pontajul suspecților dumneavoastră. Asta îi va elimina pe cei care au alibi.

– Eu...

– Andrew, o să mă ocup eu de asta, spuse iute Whitcomb, așezându-se în fața calculatorului. O să obțin pontajul de la Resurse Umane. N-o să dureze mult, îi spuse el lui Pulaski.

– Bine, zise Sterling. Și să-mi spuneți ce ați găsit.

– Da, Andrew.

Directorul executiv se apropie, îl privi pe Pulaski în ochi, apoi îi strânse puternic mâna:

– Noapte bună, domnule polițist.

După ce directorul plecă, Pulaski spuse:

– Mulțumesc. Ar fi trebuit să-i cer lui pontajele, mai întâi.

– Da, așa ar fi trebuit. Am presupus că i le-ai cerut. Singurul lucru care nu-i place lui Andrew e să fie ținut deoparte. Dacă are informații, chiar dacă-s știri rele, e fericit. Tu ai văzut latura rezonabilă a lui Andrew Sterling. Latura nerezonabilă nu pare prea deosebită. Dar este, crede-mă pe mine.

– N-o să ai necazuri?

– Cât timp n-o să descopere că am obținut pontajele înainte să sugereze el, n-o să pățesc nimic, răspunse Whitcomb zâmbind.

În timp ce Pulaski mergea către ascensor însoțit de Whitcomb, aruncă o privire în urma sa. La capătul coridorului era Andrew Sterling, vorbind cu Sean Cassel, cu capetele plecate. Directorul de la vânzări dădea din cap. Inima polițistului bubui. Apoi Sterling plecă mai departe. Cassel se întoarse, ștergându-și ochelarii cu o pânză neagră, uitându-se drept spre Pulaski. Zâmbi, în semn de salut. Polițistul îi interpretă expresia: nu era surprins să-l vadă acolo.

Clopoțelul ce anunța sosirea ascensorului sună, iar Whitcomb îl invită pe Pulaski înăuntru, cu un gest.

Telefonul sună în laboratorul lui Rhyme. Ron Pulaski anunță ce aflase la SSD în legătură cu locul în care se aflaseră suspecții. Sachs transcrise informațiile pe panoul cu suspecți.

Doar doi dintre ei erau la birou în momentul omuciderii – Mameda și Gillespie.

– Deci poate fi oricare dintre ceilalți șase, mormăi Rhyme.

– Localul e practic gol, spuse tânărul polițist. Nu-s mulți oameni care rămân până târziu.

– Nici nu trebuie să rămână, îi atrase atenția Sachs. Calculatoarele fac toată treaba.

Rhyme îi spuse lui Pulaski să se ducă acasă, la familia sa. Se lăsă pe suportul pentru cap și se uită la panou.

Andrew Sterling, președinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat. Confirmat de fiul său

Sean Cassel, director de vânzări și marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operațiuni tehnice
Fără alibi
Alibi pentru uciderea groparului (la serviciu, conform fișelor de pontaj)
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – dosarele hotelului confirmă prezența sa în Washington
Peter Arlonzo-Kemper, director resurse umane
Alibi – împreună cu soția, confirmat de aceasta (tendențios?)
Steven Shraeder, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de zi
Alibi – la serviciu, conform fișelor de pontaj
Faruk Mameda, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de noapte
Fără alibi
Alibi pentru uciderea groparului (la serviciu, conform fișelor de pontaj)
Client al SSD (?)
Așteptăm lista de la Unitatea pentru Delicte Informatice a NYPD
Făptaș necunoscut recrutat de Andrew Sterling (?)

Era 522 unul dintre ei? se întrebă Rhyme încă o dată. Se gândi la ce-i spusese Sachs despre conceptul de zgomot în mineritul de date. Numele acelea erau doar zgomot? Menite să le distragă atenția, să-i țină departe de adevăr?

Rhyme execută o întoarcere cu scaunul cu rotile și se uită din nou la panouri. Ceva nu era în regulă. Dar ce?

– Lincoln...

– Ssst!

Ceva ce citise sau de care auzise. Nu, un caz – unul din urmă cu câțiva ani. Care-i ieșise din minte. Frustrant. Ca și cum ar încerca să se scarpine la ureche.

Era conștient că Mel Cooper se uita la el. Și asta îl enerva. Închise ochii.

Aproape...

Da!

– Ce-i asta?

Se părea că gândise cu voce tare.

– Cred că am găsit. Thom, tu eşti la curent cu cultura populară, nu-i aşa?

– Ce naiba vrei să spui?

– Citeşti reviste, ziare. Te uiţi la reclame. Ţigările Tareyton se mai fabrică?

– Nu fumez. N-am fumat niciodată.

– Mai degrabă mă bat decât să le schimb, anunţă Sellitto.

– Poftim?

– Asta era reclama din anii şaizeci. Indivizi cu un ochi învineţit.

– Nu mi-o amintesc.

– Tatăl meu fuma Tareyton.

– Se mai fabrică? Asta am întrebat.

– Nu ştiu. Dar nu le-am mai văzut.

– Exact. Şi celălalt tip de tutun pe care l-am găsit era vechi. Deci, indiferent dacă individul fumează sau nu, putem presupune în mod rezonabil că face colecţie de ţigări.

– Ţigări. Ce fel de colecţionar e ăsta?

– Nu, nu numai ţigări. Băutură carbogazoasă veche cu îndulcitor artificial. Poate strânge sticle sau cutii. Şi naftalină, chibrituri, păr de păpuşă. Şi mucegai, *Starchybotrys Chartarum*, praful din turnurile Trade Center. Nu cred că locuieşte în centru, cred că n-a mai făcut curăţenie de ani de zile... Şi cu ce altă colecţie am avut de-a face în ultimul timp? întrebă zâmbind sarcastic Rhyme. Date. Cinci Douăzeci şi Doi e obsedat să colecţioneze... Cred că e un strângător.

– Un ce?

– Strânge lucruri. Nu aruncă niciodată nimic. De aceea sunt atât de multe lucruri vechi.

– Da, zise Sellitto. Cred că am auzit de chestia asta. E bizar. E sinistru.

Rhyme cercetase odată un loc al crimei în care murise un strângător obsedat – strivit mortal de o grămadă de cărţi. Rămăsese imobilizat şi durase două zile până să moară din cauza

leziunilor interne. Rhyme descrisese cauza morții ca „neplăcută". Nu studiase împrejurările prea mult, dar aflase că New York-ul are o forță de intervenție menită să-i ajute pe strângători prin asistență medicală și să-i apere, pe ei și pe vecinii lor, de comportamentul lor obsedant.

– Să-l sunăm pe psihiatrul nostru.

– Pe Terry Dobyns?

– Poate știe ceva despre forța de intervenție pentru strângători. Să-l punem să verifice. Și să-l aducem personal aici.

– La ora asta? întrebă Cooper. E trecut de zece.

Rhyme nu se osteni să-i ofere poanta zilei: dacă noi nu dormim, de ce ar dormi alții? Transmise foarte bine mesajul acesta doar printr-o privire.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Lincoln Rhyme îşi recăpătase puterile.

Thom gătise din nou şi, cu toate că lui Rhyme nu-i plăcea în mod deosebit să mănânce, îl încântaseră sandviciurile cu pui şi cu pâine coaptă în casă de asistentul său.

– E reţeta lui James Beard, îl anunţase asistentul, cu toate că referirea la bucătarul şi autorul de cărţi de gătit admirat de toată lumea nu fusese apreciată de Rhyme.

Sellitto hăpăise un sandvici şi luase cu el altul, atunci când plecase spre casă. („E mai bun decât cel cu ton", decisese el.) Mel Cooper ceruse pentru Gretta reţeta de pâine.

Sachs stătea la calculator, trimiţând nişte e-mailuri. Rhyme se pregătea s-o întrebe ce face când se auzi soneria.

După un moment, Thom îl conduse în laborator pe Terry Dobyns, specialistul în comportament al NYPD, pe care Rhyme îl cunoştea de ani de zile. Medicul era ceva mai chel şi cu burta ceva mai mare decât fusese când se întâlniseră prima dată – pe când Dobyns stătuse cu Rhyme ore în şir, în vremurile teribile de după accidentul care-l lăsase paralizat. Doctorul avea aceeaşi privire, pătrunzătoare, pe care şi-o amintea Rhyme, şi un zâmbet liniştitor, care nu exprima nicio opinie. Criminalistul era sceptic în privinţa profilelor psihologice, la prefera pe cele ale legiştilor, dar trebuia să recunoască faptul că Dobyns îi oferea, din când în când, intuiţii strălucite şi folositoare despre făptaşii pe care-i urmărea.

Medicul salută pe toată lumea, luă o cafea oferită de Thom și refuză mâncarea. Se așeză pe un scaun de lângă fotoliul cu rotile al lui Rhyme.

– Foarte bine că m-ai sunat în legătură cu mania de a strânge lucruri. Cred că ai dreptate. În primul rând, dă-mi voie să-ți spun că am verificat împreună cu forța de intervenție, iar cei de acolo s-au uitat după strângătorii cunoscuți din oraș. Nu sunt mulți și există șanse să nu fie implicat niciunul dintre ei. Am eliminat femeile, pentru că mi-ai spus de viol. Dintre bărbați, mulți sunt bătrâni sau nefuncționali. Singurii doi care se potrivesc profilului sunt în Staten Island și în Bronx, dar erau împreună cu asistenți sociali sau cu membri ai familiei în momentul asasinatului de duminică.

Rhyme nu fu surprins – 522 era prea deștept și-și acoperea urmele. Dar sperase să obțină măcar un indiciu mărunt și ajunsese într-o fundătură.

Dobyns nu se putu împiedica să nu zâmbească. Asta fusese o problemă cu care avuseseră de-a face cu ani în urmă. Rhyme nu se simțise niciodată în largul său dacă își exprima furia și frustrarea personale. Fusese însă un maestru în exprimarea celor profesionale.

– Dar o să-ți dau niște idei care ar putea să-ți fie de folos. Să-ți povestesc câte ceva de strângători. Asta-i o formă de tulburare obsesiv-compulsivă (TOC). Apare atunci când subiectul trebuie să înfrunte conflicte sau încordări pe care nu le poate suporta din punct de vedere emoțional. E mai ușor să se concentreze asupra comportării decât să caute problema reală. Spălatul mâinilor și număratul sunt simptome ale TOC. La fel și strânsul lucrurilor. Dar se întâmplă rareori ca o persoană care strânge lucruri să fie periculoasă în sine. Există riscuri din punct de vedere al sănătății – infectare din cauza animalelor sau a insectelor, mucegai sau pericol de incendiu –, dar strângătorii vor, în primul rând, să fie lăsați în pace. Dacă pot, trăiesc înconjurați de colecția lor și nu ies niciodată afară. Însă individul vostru e un tip ciudat. O combinație de personalitate narcisistă,

antisocială, și TOC, de strângător. Dacă vrea ceva – în aparență monede de colecție, picturi sau gratificație sexuală –, el *trebuie* s-o aibă. Cu orice preț. Uciderea nu înseamnă nimic pentru el, dacă îl ajută să-și procure ceea ce vrea sau să-și apere colecția. De fapt, aș merge atât de departe încât aș sugera că uciderea îl liniștește. Oamenii vii îl stresează. L-au dezamăgit, l-au abandonat. Dar obiectele neînsufletite – ziare, cutii de țigări, dulciuri, chiar și cadavre – poți să le îngrămădești în vizuina ta, ele nu te vor trăda *niciodată*... Nu cred că ești interesat de factorii din copilărie care l-au făcut să ajungă astfel.

– Nu chiar, Terry, zise Sachs, zâmbind către Rhyme, care clătina din cap.

– În primul rând, are nevoie de spațiu. Mult spațiu. Iar cu prețurile de aici ale proprietăților, e sau plin de inventivitate, sau foarte bogat. Strângătorii au tendința de a locui în case mari, mai vechi, sau în locuințe orășenești. Nu închiriază niciodată case. Nu pot suporta ideea unui proprietar care are dreptul de a intra în zona lor de locuit. Iar ferestrele vor fi vopsite în negru sau acoperite. Individul trebuie să țină lumea exterioară departe de el.

– Cât de mult spațiu? întrebă Amelia.

– Camere și camere și alte camere.

– Unii dintre salariații SSD-ului au o grămadă de bani, își dădu cu părerea Rhyme. Cei cu funcții de conducere.

– Deci, din cauză că făptașul vostru e atât de ocupat, duce două vieți. Să le spunem viața „secretă" și „fațada". Are nevoie să existe în lumea reală – ca să-și adauge piese la colecție și s-o întrețină. Și să păstreze aparențele. Probabil că are o a doua casă sau o parte a singurei pe care o deține, care arată normal. Oh, el preferă să locuiască în cea secretă. Dar dacă ar sta numai acolo, oamenii ar începe să bage de seamă. Deci trebuie să aibă un spațiu de locuit care să arate ca al oricui aflat în situația sa socio-economică. Cele două locuințe trebuie să fie legate între ele sau apropiate. Parterul ar fi obișnuit, iar la etaj își va păstra colecția. Sau la subsol. Cât despre personalitatea sa,

joacă un rol în viața de fațadă care-i aproape opusul celui care este în realitate. Să zicem că personalitatea adevăratului Cinci Douăzeci și Doi este sarcastică și meschină. Cinci Douăzeci și Doi cel public va fi măsurat, calm, matur, politicos.

– Poate să pară un om de afaceri?

– Oh, cu ușurință! Și-și va interpreta rolul foarte, foarte bine. Pentru că e obligat s-o facă. Asta îl face să fie furios și ranchiunos. Știe însă că, dacă n-o face, comoara sa va fi în pericol, și nu poate suporta așa ceva.

Dobyns se uită la panouri și dădu din cap.

– Remarc că vă întrebați dacă are copii. Mă îndoiesc că are. Probabil că face colecție de jucării. Și asta e ceva legat de copilăria sa. Și este burlac. Rareori găsești un strângător căsătorit. Obsesia sa de a colecționa e prea intensă. Nu vrea să-și împartă timpul și spațiul cu o altă persoană – și, sincer vorbind, e greu să găsești un partener de viață care să aibă aceeași manie și să-l suporte. Bine, tutunul și chibriturile... Strânge țigări și cutii de chibrituri, dar mă îndoiesc că fumează. Mulți strângători au grămezi uriașe de ziare și de reviste, care-s obiecte inflamabile. Făptașul ăsta nu-i prost. Nu riscă un incendiu, pentru că i-ar distruge colecția. Sau măcar l-ar scoate la iveală, când ar veni pompierii. Și probabil că nu e interesat în mod deosebit de monede sau de artă. E obsedat de ideea în sine de colecționare. Ceea ce strânge e un lucru secundar.

– Deci probabil că nu locuiește lângă un magazin de vechituri?

– Exact așa arată locuința sa, râse Dobyns. Dar, bineînțeles, fără clienți... Mda, nu-mi mai trece nimic altceva prin minte. Doar că trebuie să vă spun cât de periculos este. Din câte mi-ați spus, aproape că l-ați oprit, în câteva rânduri. Asta l-a înfuriat. Va ucide pe oricine se va amesteca în tezaurul său, îl va ucide fără să stea pe gânduri. Insist asupra acestui lucru.

Îi mulțumiră lui Dobyns. Doctorul le ură noroc și plecă. Sachs actualiză lista făptașului necunoscut, conform celor spuse de psihiatru.

PROFILUL FĂPTAȘULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil nefumător
- Probabil fără soție/copii
- Probabil alb sau aparținând unei etnii cu pielea deschisă la culoare
- De statură medie
- Puternic – în stare să stranguleze victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor; cunoaște OurWorld. Și alte site-uri de socializare?
- Colecționează trofee de la victime. E sadic?
- O porțiune din locuință/locul de muncă întunecoasă și umedă
- Mănâncă fast-food/sos picant
- Poartă pantofi de lucru Skechers mărimea 11
- E strângător. Suferă de tulburare obsesiv-compulsivă (TOC)
- Va avea o viață secretă și una de fațadă
- Personalitatea publică va fi opusul sinelui său real
- Locuința: nu-i închiriată, va avea două zone separate de locuit, una normală și una secretă
- Ferestrele vor fi acoperite sau vopsite
- Va deveni violent când colecționează sau când îi este amenințată comoara

– Folosește la ceva? întrebă Cooper.

Rhyme se mulțumi să ridice din umeri.

– Ce crezi, Sachs? Poate fi vreunul dintre cei de la SSD cu care ai discutat?

Amelia ridică și ea din umeri.

– Aș zice că Gillespie e cel mai apropiat. Pare destul de bizar. Dar Cassel pare cel mai plauzibil – pentru că afișează o fațadă de om bun. Arlonzo-Kemper e căsătorit, ceea ce, conform lui Terry, îl scoate din circulație. Pe tehnicieni nu i-am văzut, Ron a avut de-a face cu ei.

Se auzi un ciripit electronic, iar pe ecran apăru identificatorul unui apelant. Era Lon Sellitto, care se înapoiase acasă, dar care se părea că lucra încă la Planul Expert pe care-l întocmise ceva mai devreme împreună cu Lincoln Rhyme.

– Comandă, răspunde la telefon. Ron, ce faci?

– Linc, e pregătit totul.

– Unde apărem?

– Urmărește știrile de la ora unsprezece. O să vezi. Mă duc la culcare.

Rhyme deconectă telefonul și se întoarse spre televizorul din colțul laboratorului.

Mel Cooper le spuse noapte bună. Își strângea servieta, când calculatorul lui scoase un țiuit. Mel se uită la ecran și zise:

– Amelia, ai primit un e-mail.

Sachs se duse la calculator și se așeză.

– E de la poliția statală din Colorado, e despre Gordon? întrebă Rhyme.

Sachs nu spuse nimic, dar criminalistul remarcă faptul că ridicase o sprânceană, în timp ce citea documentul destul de lung. Degetul îi dispăruse în păru-i lung și roșu, prins la spate în coadă de cal, și-i scărpina scalpul.

– Ce e?

– Trebuie să plec, spuse Amelia, și se ridică repede.

– Sachs! Ce s-a întâmplat?

– N-are legătură cu cazul. Sună-mă, dacă ai nevoie de mine.

Și cu aceste cuvinte ieși pe ușă, lăsând în urma ei un nor de mister la fel de subtil ca și aroma de săpun cu lavandă, pe care-l aprecia în ultimul timp.

Cazul lui 522 se mișca rapid.

Iar polițiștii trebuiau să jongleze și cu celelalte aspecte ale vieții lor.

De aceea stătea acum Amelia, stânjenită, în fața unei case separate de celelalte, în Brooklyn, nu departe de propria ei locuință. Noaptea era plăcută. O briză delicată, înmiresmată cu liliac și pământ de flori, dansa în jurul ei. I-ar fi plăcut să se așeze pe marginea trotuarului sau pe pragul ușii și să nu facă ceea ce era pe cale să facă.

Ceea ce *trebuia* să facă.

Doamne, urăsc chestia asta!

Pam Willoughby apăru în ușă. Purta un trening și părul îi era prins într-o coadă de cal. Vorbea cu unul dintre copiii aflați în îngrijire, o altă adolescentă. Figurile lor aveau expresia aceea conspirativă și totuși inocentă, pe care adolescentele o poartă

ca pe un machiaj. Doi câini se jucau la picioarele lor: Jackson, micuțul havanez, și Briard, Cowboy-ul Cosmic, un animal mai mare, dar la fel de exuberant, care îi aparținea familiei care o îngrijea pe Pam.

Polițista o întâlnea pe fată aici ocazional, apoi se duceau la un film, la o cafenea sau la o înghețată. Figura lui Pam se lumina, de obicei, când o vedea pe Sachs.

Nu și în seara aceea.

Sachs ieși din mașină și se rezemă de capota fierbinte. Pam îl ridică pe Jackson și i se alătură, pe când cealaltă fată își flutură mâna spre Sachs și dispăru în casă, împreună cu Cowboy-ul Cosmic.

– Îmi cer scuze că am venit atât de târziu.

– E în regulă, răspunse fata cu prudență.

– Cum sunt temele?

– Temele sunt teme. Unele-s bune, altele-s nasoale.

Era adevărat acum, fusese adevărat și pe vremea lui Sachs.

Amelia mângâie cățelul, pe care Pam îl strângea posesiv. Făcea deseori chestia asta cu lucrurile ei. Fata refuza deseori ofertele de a lăsa pe cineva să-i care servieta cu cărți sau punga cu cumpărături. Sachs bănuia că îi fuseseră luate atât de multe, încât ținea zdravăn tot ce putea.

– Așa. Despre ce-i vorba?

Nu găsi o cale să intre mai blând în subiect.

– Am discutat cu prietenul tău.

– Ce prieten? întrebă Pam.

– Cu Stuart.

– Ce ai făcut?

Lumina fragmentată de frunzele de ginkgo cădea pe figura ei tulburată.

– Trebuia să vorbesc.

– Nu, nu trebuia.

– Pam... eram îngrijorată pentru tine. Am un prieten în departament – cineva care face verificări de securitate – și l-am pus să vadă ce-i cu el.

– Nu!

– Voiam să văd dacă are vreun schelet în dulap.

– Nu aveai niciun drept să faci asta!

– Adevărat. Dar am făcut-o oricum. Și tocmai am primit un e-mail.

Sachs simți cum i se crispează mușchii stomacului. Să înfrunți ucigași, să gonești cu peste 200 de kilometri pe oră... alea erau nimicuri. Acum era foarte emoționată.

– E un ucigaș afurisit? se răsti Pam. Un criminal în serie? Un terorist?

Sachs ezită. Voia să atingă brațul fetei. Dar n-o făcu.

– Nu, scumpo. E... însurat.

Amelia văzu, în lumina slabă, că Pam clipise.

– E... însurat?

– Îmi pare rău. Soția lui e și ea profesoară. Într-o școală particulară din Long Island. Și au doi copii.

– Nu! Greșești!

Sachs văzu că mâna liberă a lui Pam era încleștată atât de puternic încât avea să o doară mușchii. Fata avea ochii plini de furie, dar nu conținea prea multă surpriză. Sachs se întrebă dacă Pam își scotocea prin amintiri. Poate Stuart spusese că nu are telefon acasă, ci doar un mobil. Sau poate că bărbatul îi ceruse să folosească un anumit cont de e-mail, nu pe cel pe care-l utiliza în general.

„Iar casa mea e într-un hal fără hal. Mi-ar fi rușine s-o vezi. Știi, sunt profesor. Suntem cam zăpăciți... Am nevoie de o menajeră..."

– E o greșeală, se răsti Pam. L-ai confundat cu altcineva.

– Am fost să-l văd chiar acum. L-am întrebat și a recunoscut.

– Nu, nu l-ai întrebat! Ai înscenat totul!

Ochii fetei aruncau flăcări și pe figura ei apăruse un zâmbet rece, ce-i sfâșia sufletul Ameliei.

– Ai făcut exact ce-a făcut mama mea! Când nu voia să fac ceva, mă mințea! Exact așa cum ai făcut și tu!

– Pam, eu niciodată...

– Toată lumea îmi ia câte ceva! N-o s-o faci și tu! Îl iubesc și el mă iubește, iar tu n-o să mi-l iei!

Pam se întoarse și fugi în casă, strângând puternic câinele sub braț.

– Pam! șopti cu greu Amelia. Nu, dragă...

Când fata păși înăuntru, se uită iute în urmă, cu părul rotindu-se, într-o postură țeapănă, de parcă ar fi fost din oțel, lăsând-o pe Amelia Sachs recunoscătoare pentru că lumina din spate o împiedicase să vadă figura lui Pam. N-ar fi avut tăria să vadă ura din ochii ei.

Eșecul de la cimitir arde încă precum focul.

Miguel 5465 ar fi trebuit să moară. Ar fi trebuit să fie prins cu un bold pe un panou de catifea, ca să-l examineze poliția. Care ar fi spus că e un caz închis și totul ar fi fost bine.

Dar n-a murit. Fluturele a zburat. Nu pot să încerc să înscenez iarăși o sinucidere. Ei au aflat ceva despre mine. Ei au adunat ceva cunoștințe.

Îi urăsc pe Ei îi urăsc pe Ei îi urăsc pe Ei...

Eram atât de aproape să-mi iau briciul și să mă reped...

Calmează-te. Potolește-te. Dar e din ce în ce mai greu să fac asta, pe măsură ce trec anii.

Am anulat anumite tranzacții sigure în seara asta – intenționam să sărbătoresc sinuciderea –, iar acum mă îndrept spre Cămăruța mea. Mă ajută să fiu înconjurat de comorile mele. Mă plimb prin încăperile înmiresmate și trag anumite obiecte spre mine. Trofee din diferite tranzacții din anul trecut. E plăcut să simt carnea uscată, unghiile și părul pe obrazul meu...

Sunt obosit. Mă așez în fața picturii lui Harvey Prescott și o privesc. Familia se uită la mine. Ca în multe portrete, ochii lor mă urmăresc indiferent unde sunt.

Plăcut. Și bizar.

Poate că unul dintre motivele pentru care îmi place opera sa este că oamenii pe care-i creează sunt proaspeți. N-au amintiri

care să-i chinuie, să-i facă nevrotici, să-i țină treji toată noaptea și să-i scoată în stradă, ca să strângă comori și trofee.

Ah, amintirile!

„Iunie, am cinci ani. Tata mă pune să stau jos, își aruncă țigara neaprinsă și-mi explică faptul că nu-s al lor. «Te-am adus în familia noastră pentru că te voiam foarte mult și te iubim chiar dacă nu ești fiul nostru natural, înțelegi, da...» Nu prea înțelegeam. Mă uit la el prostește. Șervețelul se mototolește în mâinile umede ale mamei. Ea mărturisește că mă iubește ca pe un fiu născut de ea însăși. Nu, mă iubește mai mult, deși eu nu pricep de ce ar fi așa. Pare să fie o minciună.

Tata pleacă, ducându-se la a doua sa slujbă. Mama se duce să aibă grijă de ceilalți copii, lăsându-mă să mă gândesc la cele auzite. Simt că mi s-a luat ceva. Dar nu știu ce. Mă uit pe fereastră. E minunat aici. Munți, verdeață și aer răcoros. Dar prefer camera mea și mă duc acolo.

August, am șapte ani. Tata și mama s-au certat. Cea mai mare dintre noi, Lydia, plânge. Nu ne părăsi nu ne părăsi nu ne părăsi... Eu însumi mă pregătesc pentru ce-i mai rău, strângând provizii. Hrană și bănuți – oamenii nu simt niciodată lipsa bănuților. Nimic nu mă poate împiedica să-i strâng, sunt 134 de dolari în monede de aramă sclipitoare sau mată. Le ascund în cutii în dulapul meu.

Noiembrie, am șapte ani. Tata se întoarce de unde a fost timp de o lună, «scormonind după dolarul care fugea», cum spune el de multe ori. (Lydia și cu mine zâmbim când o face.) Întreabă unde sunt ceilalți copii. Ea îi spune că n-a putut să se descurce cu toți.

– Fă socoteala. La ce naiba te-ai gândit? Du-te la telefon și sună la municipalitate.

– Nu erai aici, plânge ea.

Asta ne amăgește pe Lydia și pe mine, dar știm că nu-i bine.

În dulapul meu sunt 252 de dolari în monede, treizeci și trei de cutii de tomate, optsprezece cu alte legume, douăzeci

de SpaghettiOs, care nu-mi plac, dar pe care le am. Toate sunt importante.

Octombrie, am nouă ani. Alte plasamente urgente în îngrijire. În acest moment suntem nouă. Eu și Lydia ajutăm. Ea are paisprezece ani și știe cum să aibă grijă de cei mai mici. Lydia îi cere tatălui să cumpere păpuși fetelor – pentru că ea n-a avut niciodată una și e important –, iar el întreabă cum să facem rost de bani de la municipalitate dacă îi cheltuim pe prostii?

Luna mai, am zece ani. Mă întorc de la școală. Fac tot ce pot ca să iau niște bănuți și să cumpăr o păpușă pentru Lydia. Nu pot să aștept să-i văd reacția. Dar apoi văd că am făcut o greșeală și că am lăsat deschisă ușa dulapului. Tata a intrat în el, și a deschis cutiile. Bănuții zac ca niște soldați morți pe câmpul de bătălie. El își umple buzunarele și ia cutiile. «Ai pierdut ce-ai furat.» Eu plâng și-i spun că am găsit bănuții. «Bine, spune tata triumfător, și eu i-am găsit, iar asta înseamnă că-s ai mei... Am dreptate, tinere? Poți să mă contrazici? Nu poți. Iisuse, sunt aproape cinci sute de dolari aici!» Și-și ia țigara din spatele urechii.

Vrei să înțelegi cum e când cineva îți ia lucrurile, îți ia soldații, păpușile, bănuții? Atunci închide gura și ține-te de nas. Așa e și nu poți să faci chestia asta mult timp, înainte să se întâmple ceva teribil.

Octombrie, am unsprezece ani. Lydia a plecat. Fără să lase vreun bilet. N-a luat păpușa. Jason de paisprezece ani vine de la casa de corecție să locuiască împreună cu noi. Intră în camera mea într-o noapte. Vrea patul meu (al meu e uscat și al lui nu e). Dorm în cel ud. În fiecare noapte, timp de o lună. Mă plâng tatei. El îmi spune să-mi țin gura. Au nevoie de bani și primesc o bonificație pentru copii DE, precum Jason și... Se oprește din vorbit. Voia să spună că și eu eram unul? Nu știu ce înseamnă DE. Nu știam atunci.

Ianuarie, am doisprezece ani. Girofaruri roșii. Mama suspină, ceilalți copii în îngrijire suspină. Arsura de la brațul tatălui e dureroasă, spune pompierul, dar, din fericire, lichidul pentru

brichete de pe saltea nu s-a aprins repede. Dacă ar fi fost benzină, ar fi fost mort. În timp ce-l iau pe Jason, cu ochi negri sub sprâncene negre, acesta țipă că nu știe cum de-au ajuns în ghiozdanul lui lichidul pentru brichete și chibriturile. Nu știe, nu știe. Și n-a agățat la școală, în clasă, pozele acelea cu oameni arși de vii.

Tata țipă la mama: Uită-te ce-ai făcut!

Ai vrut bonificația! țipă și ea, la rândul ei.

Bonificația pentru DE.

Deranjați emoțional, asta înseamnă."

Amintiri, amintiri... Ah, anumite chestii le-aș fi aruncat cu plăcere, le-aș fi pus într-o ladă de gunoi, dacă aș fi putut...

Zâmbesc către familia mea tăcută, familia Prescott. Apoi mă întorc la problema pe care trebuie s-o rezolv – Ei.

Acum sunt mai calm, enervarea s-a potolit. Și sunt încrezător că toți cei care mă urmăresc – Ei – vor fi curând morți și transformați în pulbere, ca și tatăl meu cel mincinos, ca și panicatul Jason Stringefellow luat de poliție, ca și șaisprezecii care țipau în momentul culminant al tranzacției. Iar eu îmi voi trăi fericit zilele împreună cu familia mea bidimensională și cu comorile mele, aici, în Cămăruță.

Soldații mei, datele, sunt gata să mărșăluiască spre bătălie. Sunt ca Hitler în buncărul lui din Berlin, ordonând trupelor Waffen-SS să înfrunte invadatorii. Datele sunt invincibile.

Văd acum că-i aproape unsprezece seara. E ora știrilor. Trebuie să văd ce știu și ce nu știu Ei despre moartea ce a avut loc în cimitir. Dau drumul la televizor.

Postul transmite în direct de la primărie. Adjunctul primarului, Ron Scott, un bărbat cu înfățișare distinsă, explică faptul că poliția a alcătuit o echipă ca să investigheze un asasinat și un viol petrecute recent, și o omucidere din seara aceasta, dintr-un cimitir din Queens, care pare a avea legătură cu delictul anterior.

Scott prezintă un inspector de la NYPD, Joseph Malloy, care „va discuta cazul mai amănunțit".

Dar nu-l discută, de fapt. Vorbește despre înfățișarea făptașului care seamănă cu mine doar în măsura în care semănă cu alți două sute de mii de bărbați din oraș.

Alb sau cu pielea de culoare deschisă? Oh, vă rog!

Individul le cere oamenilor să fie atenți.

– Credem că făptașul a folosit tehnici de furt de identitate pentru a se apropia de victime. Ca să lase garda jos.

Fiți atenți, zice inspectorul, la orice necunoscut, dar care știe ce cumpărați, ce cont aveți în bancă, ce planuri de vacanță și ce amenzi de circulație ați primit.

– Chiar la mărunțișuri cărora, în mod normal, nu le-ați acorda atenție.

De fapt, municipalitatea a recurs la un expert în gestionarea și securitatea informațiilor, de la Carnegie Mellon University. Doctorul Carlton Soames va petrece următoarele zile ajutând investigatorii și sfătuindu-i în problema hoțului de identități. Se crede că aceasta este cea mai bună cale de a-l găsi pe făptaș.

Soames arată ca un băiat ciufulit dintr-un orășel din Vestul Mijlociu, ajuns deștept. Un rânjet stânjenit. Costum cam nepotrivit, ochelari cam murdari, cu înfățișare asimetrică. Și cât de uzată arată verigheta sa? Pun pariu că destul de mult. Individul arată ca unul care se însoară ușor.

Individul nu spune nimic, doar privește ca un animal nervos la presă și la camera de luat vederi. Căpitanul Malloy continuă:

– În aceste vremuri în care furtul de identitate e în creștere, iar consecințele sunt din ce în ce mai grave...

Reporterii se amestecă în discuție, împroșcându-l pe adjunctul primarului, pe căpitan și pe profesorul emoționat cu întrebări ca într-un interogatoriu de gradul trei. Malloy se descurcă. Scutul său este format din cuvintele „în curs".

Adjunctul primarului, Ron Scott, asigură publicul că orașul e în siguranță și că s-a făcut totul pentru ca oamenii să fie protejați. Conferința de presă se termină brusc.

Ne-am întors la ştirile obişnuite, dacă poţi să le spui aşa. Legume putrezite în Texas, o femeie pe capota unui camion prins într-o inundaţie în Missouri. Preşedintele e răcit.

Am închis televizorul şi m-am aşezat în Cămăruţa mea întunecată, întrebându-mă cum să prelucrez cât mai bine această nouă tranzacţie.

Îmi veni o idee. E evident că sunt sceptic. Dar, surpriză! Am avut nevoie doar de trei apeluri telefonice – la hotelurile din apropiere de One Police Plaza – ca să aflu unde era înregistrat Dr. Carlton Soames.

IV

AMELIA 7303

MARŢI, 24 MAI

Bineînţeles, nu aveai cum să ştii dacă erai urmărit într-un moment anume. Puteai doar să ghiceşti cât de des şi prin intermediul cărui sistem se comuta Poliţia Gândirii pe un fir individual. Era probabil chiar şi faptul că îi urmărea pe toţi, tot timpul.

GEORGE ORWELL, *1984*

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Amelia Sachs sosi devreme.

Dar Lincoln Rhyme se trezise şi mai devreme, incapabil să doarmă profund din cauza planurilor care se desfăşurau în prezent, atât aici, cât şi în Anglia. Îi visase pe vărul său, Arthur, şi pe unchiul său, Henry.

Sachs i se alătură în camera pentru exerciţii, unde Thom îl aşeza pe Rhyme înapoi pe scaunul cu rotile tip TDX, după ce acesta parcursese şapte kilometri pe bicicleta staţionară Electrologic, o parte din schema de exerciţii obişnuite menite să-i îmbunătăţească starea fizică şi să-i păstreze muşchii funcţionali, în aşteptarea zilei în care aceştia ar putea să înceapă să înlocuiască sistemul mecanic care-i conducea viaţa. Sachs veni să-l ajute, în timp ce asistentul coborî la parter, să pregătească gustarea de dimineaţă. Faptul că Rhyme pierduse de mult timp orice jenă legată de faptul că ea îl ajuta în cursul rutinei de dimineaţă – pe care mulţi ar fi găsit-o neplăcută – era o dovadă a felului în care se desfăşura relaţia lor.

Sachs petrecuse noaptea în locuinţa sa din Brooklyn, aşa că Lincoln o puse la curent cu ultimele modificări ale situaţiei lui 522. Văzu însă că era distrată. Când o întrebă de ce, Amelia expiră încet şi-i spuse:

– Din cauza lui Pam.

Şi îi explică apoi că se dovedise că prietenul lui Pam era un fost profesor al ei. Unul însurat.

– Nu! exclamă Rhyme. Îmi pare rău. Sărmanul copil! zise el; prima sa reacție fu cea de a-l amenința pe acel Stuart că-l va scoate din circulație. Sachs, ai o insignă. Arată-i-o. Iar individul o să fugă în lumea largă. Sau, dacă vrei, o să-i dau eu un telefon.

Sachs, la rândul ei, nu credea că aceasta era calea corectă de a rezolva problema.

– Mi-e teamă că, dacă o să fiu prea insistentă sau dacă o să îl reclam pe individ, o s-o pierd pe Pam. Dar dacă n-o să fac nimic, fata o să aibă o grămadă de necazuri. Doamne, dacă o să vrea să păstreze copilul!? exclamă ea, apoi începu să-și roadă o unghie de la degetul mare, după care se opri. Ar fi fost altfel dacă i-aș fi fost mamă de la început. Aș fi știut cum să rezolv problema.

– Oare? se minună Rhyme.

Amelia se gândi, apoi cedă, zâmbind:

– Bine, poate n-aș fi știut... Treburile părinților... Copiii ar trebui să apară pe lume cu un manual de utilizare.

Luară micul dejun în dormitor, adică Sachs îl hrăni pe Rhyme. Ca și salonul și laboratorul de la parter, dormitorul arăta mai primitor decât fusese când îl văzuse Amelia pentru prima dată. Pe atunci locuința era goală, singurele decorațiuni, adică afișele de artă, fuseseră întoarse pe dos și folosite ca panouri pentru primul caz la care lucraseră împreună: picturile care-i plăceau lui Rhyme – peisaje impresioniste și scene urbane emoționante, ale unor artiști precum George Inness și Edward Hopper. După aceea, Amelia se așeză lângă fotoliul cu rotile și-i luă mâna dreaptă, cea la care Lincoln recâștigase ceva control și un pic de simț al pipăitului. El putu să-i simtă vârfurile degetelor, cu toate că senzația era ciudată, la un pas sau doi de apăsarea pe care o simțise pe gât sau pe față când nervii lucraseră normal. Ca și cum mâna ei lăsa dâre pe pielea sa. Ar fi vrut ca degetele sale să se strângă peste ale ei. Și să simtă apăsarea răspunsului ei. Tăcere. Dar Lincoln își dădu seama, din poziția ei, că voia să-i vorbească despre Pam, iar el nu spuse nimic, așteptând ca Amelia să continue. Privi șoimii de pe pervaz, atenți, încordați, femela fiind mai mare. Perechea era făcută

din mănuchiuri musculoase de reacție imediată. Șoimii vânează ziua, iar aceștia aveau pui ce trebuiau hrăniți.

– Rhyme...

– Da?

– Încă nu l-ai sunat, nu-i așa?

– Pe cine?

– Pe vărul tău.

Ah, nu era vorba de Pam. Lui Rhyme nu-i trecuse prin minte că Amelia se gândise la Arthur.

– Nu. Nu l-am sunat.

– Știi, nici nu bănuiam că ai un văr...

– Nu l-am pomenit niciodată?

– Nu. Ai vorbit despre unchiul tău, Henry, și despre mătușa Paula. Dar nu despre Arthur. De ce?

– Lucrăm prea mult. Nu avem timp de pălăvrăgeală, spuse Lincoln și zâmbi, dar Amelia nu zâmbi și ea.

„Ar trebui să-i spun?" se întrebă Rhyme. Prima sa reacție fu să nu-i spună. Pentru că explicația ar fi semănat a autocompătimire. Iar asta ar fi fost ca o otravă pentru Lincoln Rhyme. Dar Amelia merita să știe ceva. Așa se întâmplă în dragoste. În porțiunile umbrite în care se întâlnesc cele două sfere ale unor vieți diferite, anumite lucruri fundamentale – stări de spirit, iubire, temeri, furii – nu mai pot fi ascunse. Acesta este contactul.

Așa că îi spuse totul.

Despre Adrianna și Arthur, despre ziua geroasă a concursului sportiv între școli și de minciunile ulterioare, de examinarea stânjenitoare, criminalistă, a mașinii Corvette, și chiar și despre cadoul potențial de logodnă – o bucată de ciment de vârsta epocii atomice. Sachs dădea din cap, iar Rhyme zâmbi în sinea lui. Pentru că știa ce gândea Amelia: ce mare brânză? Un pic de dragoste adolescentină, un pic de înșelătorie, un pic de suflet sfărâmat. Chestii de calibru mic în arsenalul jignirilor personale. Cum să strice ceva atât de banal o prietenie profundă?

„Voi doi erați ca frații..."

– Dar n-a spus Judy că tu și Blaine obișnuiați să-i vizitați, după un număr de ani? Asta arată că totul fusese lămurit.

– Oh, da. Lămuriserăm totul. Adică a fost doar o iubire de licean. Adrianna era frumoasă... de fapt, era o roșcată înaltă.

Sachs zâmbi.

– Dar nu merita să distrugi o prietenie pentru ea.

– Deci mai există o parte a poveștii, nu-i așa?

La început, Rhyme nu spuse nimic.

– Cu puțin timp înainte de accidentul meu, m-am dus la Boston, zise el, apoi sorbi din cafea printr-un pai. Țineam o prelegere la o conferință internațională de știință criminalistică. Am terminat prezentarea și, după aceea, m-am dus la bar. O femeie a venit la mine. Era o profesoară pensionară de la MIT. Fusese surprinsă de numele meu de familie și mi-a spus că avusese un student din Vestul Mijlociu în clasa ei, cu câțiva ani în urmă. Se numea Arthur Rhyme. Voia să știe dacă suntem rude. I-am spus că-i vărul meu. A început să-mi povestească ce lucru interesant făcuse Arthur. Trimisese un articol științific în locul unui eseu. Era strălucit, a spus profsoara. Original, bine fundamentat, riguros – oh, Sachs, dacă vrei să-i complimentezi pe savanți, spune-le că studiile lor sunt „riguroase". Oricum, adăugă el după o scurtă tăcere, ea îl încurajase să-l scoată la iveală și să-l publice într-un jurnal. Dar Arthur nu continuase în domeniul acela. Profesoara nu păstrase legătura cu el și se întreba dacă după aceea mai făcuse cercetare. Eram curios. Am întrebat-o care era subiectul. Își amintea titlul: *Efectele biologice ale unor materiale nanoparticulate*... Sachs, ca să știi, eu am scris articolul ăla.

– Tu?

– Era un articol pe care-l scrisesem pentru un concurs științific școlar. A ajuns pe locul doi pe întregul stat. Recunosc că a fost o chestie destul de originală.

– Arthur l-a furat?

– Da, spus Lincoln, iar acum, după atâția ani, furia îl cuprinse din nou. Dar lucrurile au mers și mai rău.

– Spune mai departe.

– După conferință, nu-mi ieșea din cap ce-mi spusese profesoara. Am contactat serviciul de admitere la MIT. Păstraseră toate cererile de înscriere pe microfișe. Mi-au trimis o copie a cererii mele. Ceva nu era în regulă. Cererea era cea pe care o trimisesem eu, avea semnătura mea. Dar tot ce trimisese școala, de la biroul consilierului, fusese modificat. Art obținuse copia notelor mele din liceu și o modificase. Mi-a dat media B în loc de A, cum aveam în realitate. A falsificat scrisorile de recomandare, făcându-le să pară lipsite de căldură, să pară formale. Erau probabil cele pe care le primise el de la profesori. Recomandarea unchiului meu Henry nu era inclusă în teanc.

– A scos-o?

– Și a înlocuit eseul meu cu o tâmpenie gen „De-ce-vreau-să-ajung-la-MIT". A făcut chiar și niște greșeli de ortografie foarte bine alese.

– Oh, îmi pare rău! exclamă Amelia, strângându-i mâna mai puternic. Adrianna lucra în biroul consilierului, nu-i așa? Deci ea l-a ajutat...

– Nu. Așa am crezut la început, apoi i-am dat de urmă și i-am telefonat, spuse el, cu un zâmbet sec. Am vorbit despre viețile noastre, despre căsătoriile noastre, despre copiii ei, despre cariere. Apoi despre trecut. Se întrebase întotdeauna de ce am rupt relațiile așa cum am făcut-o. I-am spus că am crezut că decisese să fie cu Arthur.

Asta a surprins-o și mi-a explicat că nici vorbă de așa ceva, îi făcuse lui Arthur o favoare, îl ajutase cu cererea pentru colegiu. Art venise în biroul ei de vreo cinci, șase ori doar ca să discute despre școală, să se uite la niște exemple de eseuri și de scrisori de recomandare. Spusese că avea un consilier groaznic și că dorea cu disperare să ajungă la o școală bună. O rugase să nu spună nimic nimănui, mai ales mie; era stânjenit că avea nevoie de ajutor, așa că se întâlniseră de câteva ori. Adrianna se simțea vinovată pentru că Art o făcuse să mintă în privința asta.

– Așa că atunci când ea se dusese la baie sau ieșise să copieze ceva, el intrase în dosarul tău.

– Exact.

„Arthur n-a făcut rău nimănui, în viața sa. Nu-i în stare de așa ceva..."

Greșești, Judy.

– Ești absolut sigur? întrebă Sachs.

– Da. Pentru că imediat după ce am încheiat conversația cu ea, l-am sunat pe Arthur.

Rhyme își amintea perfect conversația aceea, cuvânt cu cuvânt.

– De ce, Arthur? Spune-mi de ce.

Nu-l salutase, începuse cu această întrebare.

Urmase o tăcere, se auzise respirația lui Arthur.

Chiar dacă trecuseră ani de la înșelătorie, vărul său știuse imediat la ce se referea. Nu-l interesase cum aflase Rhyme adevărul. Nu-l interesase să nege, să se prefacă neștiutor sau nevinovat.

Răspunsul său fusese agresiv. Arthur se răstise furios.

– Bine, Lincoln, vrei să știi răspunsul? O să ți-l spun. Premiul de Crăciun.

Uluit, Rhyme întrebase:

– Premiul?

– Cel pe care ți l-a dat tatăl meu la întrecerea de la petrecerea din Ajunul Crăciunului, când eram în ultima clasă de liceu.

– Cimentul? Cel din stadionul Stagg Field? întrebase Rhyme, zăpăcit. Ce vrei să spui?

Probabil că victoria aceea, prin care câștigase un suvenir ce însemna ceva doar pentru o mână de oameni din întreaga lume, avusese o semnificație pe care el n-o pricepuse.

– Nu-l meritai! răcnise vărul său, comportându-se ca și cum ar fi fost o victimă. Tata m-a botezat după omul care a condus proiectul atomic. Știam că păstrase amintirea acelui moment. Știam că avea să mi-l dea mie când aveam să termin liceul sau colegiul. Trebuia să fie cadoul meu de absolvire! Îl așteptam de ani de zile!

Rhyme nu-și găsise cuvintele. Erau oameni în toată firea și discutau ca niște copii despre furtul unei cărți cu poze sau a unei prăjituri.

– A dat altcuiva un lucru important pentru mine. Ți l-a dat *ție!*

I se întrerupsese vocea? Plângea?

– Arthur, am răspuns la o întrebare. A fost un joc.

– Un joc? Ce fel de joc afurisit a fost ăla? Era Ajunul Crăciunului! Ar fi trebuit să cântăm colinde sau să ne uităm la filmul *O viață minunată*[1]. Dar nu, tata trebuia să transforme totul într-o lecție! Era stânjenitor! Era plictisitor! Dar nimeni n-a avut curajul să-i spună asta marelui profesor!

– Doamne, Art, n-a fost vina mea! Am câștigat un premiu, nu ți-am furat nimic!

– Nu!? exclamase Art, râzând plin de cruzime. Lincoln, nu ți-a trecut prin minte că poate mi-ai furat?

– Ce anume?

– Gândește-te. Poate... pe tatăl meu.

Se oprise, gâfâind din greu.

– Despre ce naiba vorbești?

– Mi l-ai furat! Te-ai întrebat vreodată de ce n-am făcut parte din echipa sportivă universitară? Pentru că tu îmi stăteai în cale! Și în cea științifică? Pentru că *tu* erai celălalt fiu al lui, nu eu. Tu erai cel care asista la lecțiile lui de la Universitatea din Chicago! Îl ajutai la cercetările sale.

– E o prostie! Ți-a cerut și ție să participi la lecțiile lui. Știu că ți-a cerut.

– O dată mi-a ajuns. M-a luat la întrebări până mi-a venit să plâng.

– Îi examina cu severitate pe toți, Art. De aceea era atât de strălucit. Te făcea să gândești, te sâcâia până găseai răspunsul corect.

– Însă unii dintre noi nu găseau *niciodată* răspunsul corect. Eu eram bun. Dar nu măreț. Iar fiul lui Henry Rhyme trebuia

[1] *It's a Wonderful Life* – Film regizat de Frank Capra în 1946, expunând o poveste care se întâmplă în Ajunul Crăciunului, fiind difuzat, de obicei, atunci. (n.tr.)

să fie măreț. Dar oricum nu conta, pentru că te avea pe tine. Robert s-a dus în Europa, Marie s-a mutat în California. Și nici măcar atunci nu m-a vrut pe mine. Te-a vrut pe tine!

Celălalt fiu...

– Nu mi-am dorit rolul ăla. Nu te-am sabotat pe tine.

– Nu? Ah, domnul Nevinovat! N-ai jucat rolul ăla? Veneai pur și simplu întâmplător la noi acasă în weekenduri, chiar și când nu eram acolo? Nu l-ai invitat să asiste la concursurile tale? Ba da. Răspunde-mi: pe care din ei ți l-ai fi dorit cu adevărat drept tată, pe al tău sau pe al meu? Te-a lăudat tatăl tău vreodată? A fluierat pentru tine din tribună? A ridicat sprânceana a aprobare când vorbea cu tine?

– Astea-s tâmpenii, se răstise Rhyme. Ai avut probleme cu tatăl tău și ce-ai făcut? M-ai sabotat pe mine. Aș fi putut să intru la MIT. Iar tu mi-ai distrus șansa asta! Și întreaga mea viață s-a schimbat. Dacă n-ai fi fost tu, totul ar fi fost altfel!

– Ei bine, Lincoln, pot să spun același lucru și despre tine. Pot să spun același lucru..., spuse el, cu un râs plin de duritate. Ai încercat vreodată să discuți cu tatăl tău? Ce crezi că a simțit, având un fiu ca tine, care era de o sută de ori mai deștept decât el? Care lipsea tot timpul de acasă pentru că-i plăcea să stea cu unchiul lui. I-ai dat lui Teddy vreo șansă?

La asta, Rhyme trântise telefonul în furcă. Fusese ultima oară când discutaseră. După câteva luni, paralizase în urma accidentului de la locul crimei.

„Totul ar fi fost altfel..."

După ce-i explică toate acestea Ameliei, ea îi spuse:

– De aceea n-a venit niciodată să te vadă după ce ai fost rănit.

Lincoln dădu din cap și zise:

– Atunci, după accident, nu puteam să fac altceva decât să zac în pat și să mă gândesc că, dacă Art n-ar fi schimbat cererea, aș fi fost primit la MIT și poate aș fi obținut licența la Universitatea din Boston, sau m-aș fi angajat la poliția din Boston,

sau aș fi venit în New York, mai devreme sau mai târziu. Oricum, probabil că n-aș fi fost la locul crimei din metrou și...

Vocea sa se dizolvă în tăcere.

– Efectul fluturelui, spuse Amelia. Un lucru mic din trecut înseamnă o mare diferență în viitor.

Rhyme dădu din cap. Știa că Sachs avea să preia informațiile acelea cu simpatie și cu înțelegere și nu avea să-și dea cu părerea despre implicații mai largi – adică ce ar fi putut să aleagă el: să meargă și să ducă o viață normală sau să rămână un infirm și, din cauza asta, un criminalist mult mai bun... Și, bineînțeles, să fie partenerul ei.

Amelia Sachs era genul ăsta de femeie.

– Sachs, chestia amuzantă e..., zise el, cu un zâmbet fără vlagă.

– A fost ceva de adăugat la cele spuse de el?

– Tatăl meu n-a părut niciodată că mă bagă în seamă. Nu m-a provocat niciodată așa cum făcea unchiul meu. Eu m-am simțit ca fiind celălalt fiu al unchiului Henry. Și mi-a plăcut.

Lincoln își dădu seama că – poate inconștient – îl plăcuse pe Henry Rhyme cel plin de viață. Îl năpădiră iute zeci de amintiri ale momentelor în care fusese stânjenit de timiditatea tatălui său.

– Dar asta nu-i o scuză pentru ce a făcut Arthur, spuse Amelia.

– Nu, nu este.

– Totuși..., începu ea.

– O să spui că s-a întâmplat demult, să uităm necazurile din trecut și să lăsăm apa să curgă peste stăvilare și pe sub poduri?

– Ceva de genul ăsta, recunoscu ea, zâmbind. Judy spune că a întrebat de tine. Vrea să comunice. Iartă-l.

Ați fost ca frații...

Rhyme privi la trupul său imobil. Apoi din nou la Sachs. Și spuse încet:

– O să dovedesc că-i nevinovat. O să-l scot din închisoare. O să-i dau viața înapoi.

– Rhyme, nu-i același lucru.

– Poate că nu-i. Dar numai atât pot să fac.

Sachs începu să vorbească, poate să-şi susţină iarăşi opinia, dar subiectul Arthur Rhyme şi trădarea sa dispăru când telefonul bâzâi, iar pe ecranul calculatorului apăru numărul lui Lon Sellitto.

– Comandă, răspunde la telefon... Lon, unde eşti?

– Linc, voiam doar să ştii că expertul tău în calculatoare e pe drum.

Individul i se părea cunoscut, îşi zise portarul, apropo de bărbatul care dăduse amabil din cap în timp ce părăsea Water Street Hotel.

Şi-i răspunse, dând şi el din cap.

Tipul vorbea la telefonul celular şi se opri lângă uşă, în timp ce oamenii îşi vedeau de treabă în jurul lui. Apoi tonul i se schimbă:

– Patty, scumpo...

Discuta cu fiica sa. După o conversaţie scurtă despre un joc de fotbal, reveni la cea cu soţia, părând mai adult, dar încă iubitor.

Aparţinea unei anumite categorii, îşi zise portarul. Căsătorit de cincisprezece ani. Fidel, dornic să se întoarcă acasă – cu o sacoşă plină de cadouri alese cu inima. Nu era ca alţi oaspeţi: oameni de afaceri care la sosire au verighetă şi pleacă să ia cina cu degetul gol. Sau ca femeia de afaceri cherchelită, însoţită în ascensor de un coleg de serviciu solid (ăştia nu-şi ascund *niciodată* verighetele, n-au nevoie de asta).

Un portar ştie chestiile astea. Aş putea să scriu o carte.

Dar îl rodea o întrebare: de ce i se părea individul atât de cunoscut?

Apoi tipul îi spuse soţiei, zâmbind:

– M-ai văzut? La ştirile de aici? M-a văzut şi mama?

„L-a văzut." O vedetă de la televizor?

Stai, stai... Aproape că...

Aha, l-am găsit! Seara trecută văzuse ştirile la televizor. Sigur! Individul era un profesor sau un doctor de un anume fel.

Sloane... sau Soames. Un expert în calculatoare dintr-o facultate la modă. Cel despre care vorbise Ron Scott, adjunctul primarului sau ce-o fi. Profesorul ajuta poliția în legătură cu un viol și o omucidere care avuseseră loc duminică și în legătură cu alte delicte.

Apoi figura profesorului deveni serioasă, iar el zise:

– Sigur, draga mea, nu-ți face griji. O să fiu bine.

Închise telefonul, apoi se uită în jur.

– Hei, domnule, zise portarul, v-am văzut la televizor!

Profesorul zâmbi timid.

– M-ai văzut? întrebă el, părând stânjenit de atenția ce i se acorda. Poți să-mi spui cum ajung la One Police Plaza?

– Pe acolo. E la vreo cinci străzi distanță. Lângă primărie. Nu puteți s-o rataţi.

– Mulțumesc.

– Mult noroc.

Portarul privi o limuzină apropiindu-se, încântat că schimbase câteva vorbe cu o semicelebritate. Avea ceva de povestit soției.

Apoi simți un ghiont în spate, unul aproape dureros, când un alt bărbat ieși în grabă pe ușa hotelului și-l împinse. Individul nu se uită înapoi și nu-și ceru scuze în vreun fel.

Un idiot, își zise portarul, privind bărbatul care se mișca iute, cu capul în jos, în aceeași direcție ca și profesorul. Dar portarul nu spuse nimic. Oricât de mitocani ar fi fost, trebuia să fii atent. Puteau fi oaspeți, prieteni ai oaspeților sau viitori oaspeți. Sau chiar șefi de la sediul central, care te testau.

Fii atent și ține-ți gura. Asta era regula.

Profesorul de la televizor și idiotul mitocan dispărură din gândurile portarului când o limuzină se opri în fața sa, iar el se grăbi să-i deschidă portiera. Avu o imagine drăguță a sânilor, când clienta coborî; era mai grozav decât un bacșiș, având în vedere că știa în mod sigur că tipa nu avea să-i dea așa ceva.

Aș putea să scriu o carte.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Moartea e simplă.

N-am înţeles niciodată de ce oamenii o complică. De exemplu, în filme. Nu sunt un admirator al thrillerelor, dar mi-am văzut porţia ce-mi revine. Uneori mă întâlnesc cu o şaisprezece ca să scap de plictiseală, ca să păstrez aparenţele sau pentru că o s-o omor mai târziu, şi stăm într-un cinematograf şi aşa e mai uşor decât la cină, nu trebuie să vorbeşti prea mult. Şi mă uit la film şi mă gândesc. De ce naiba se arată chestiile alea pe ecran, modurile alea nenaturale de a ucide?

De ce să foloseşti sârme, aparate electronice, arme complicate şi tot soiul de planuri când poţi să te duci la cineva şi să-l baţi de moarte cu un ciocan, chestie care durează treizeci de secunde?

Simplu. Eficient.

Şi nu trebuie să faci nicio greşeală, poliţiştii sunt deştepţi (ce ironie a sorţii, mulţi dintre ei sunt ajutaţi de SSD şi de innerCircle). Cu cât planul e mai complicat, cu atât există mai multe şanse să laşi ceva în urma ta care poate fi folosit ca să ţi se dea de urmă, cu atât există mai multe şanse să existe martori.

Iar planul meu de azi pentru şaisprezecele pe care-l urmăresc pe străzile din partea de jos a Manhattanului e simplitatea întruchipată.

Eșecul de ieri de la cimitir a rămas în urmă și sunt încântat. Sunt în misiune și, ca parte a acesteia, voi mai adăuga ceva la colecția mea.

În timp ce-mi urmăresc ținta, ocolesc șaisprezecii care trec prin stânga și prin dreapta mea. Uită-te la ei! Pulsul meu se accelerează. Capul îmi bubuie la gândul că acești șaisprezece sunt *ei înșiși* colecții – ale trecutului lor. Mai multe informații decât putem pricepe. ADN-ul este, la urma urmei, doar o bază de date a trupului și a istoriei noastre genetice, care se întinde în trecut pe mii de ani. Dacă ai putea copia asta pe hard diskuri, cât de multe date ai putea extrage? Ar face ca innerCircle să pară un Commodore 64[1].

Ți se oprește răsuflarea...

Dar să revenim la treabă. Ocolesc o șaisprezece tânără, îi miros parfumul cu care s-a dat în dimineața asta, în apartamentul ei din Staten Island sau din Brooklyn, într-o încercare jalnică de a părea competitivă și reușind doar să fie o seducătoare ieftină. Mă apropii mai mult de ținta mea, simțind plăcerea pistolului lipit de pielea mea. Cunoașterea e un soi de putere, dar există și altele, aproape la fel de eficiente.

– Hei, profesore, avem ceva activitate!

– Hmmm, mormăie Roland Bell, cu vocea scurgându-se din microfoanele dubei de supraveghere, în care se aflau Lon Sellitto, Ron Pulaski și alți polițiști.

Bell, detectiv al NYPD care lucra ocazional cu Rhyme și Sellitto, se îndrepta dinspre Water Street Hotel spre One Police Plaza. Își înlocuise hainele obișnuite – blugi, cămașă de lucru și haină sport – cu un costum mototolit, pentru că juca rolul imaginarului profesor Carlton Soames.

Sau, cum ar fi spus în dialectul lui din Carolina de Nord, „o momeală în cârligul undiței".

[1] Unul dintre primele calculatoare personale, apărut pe piață în 1982. (n.tr.)

Bell șopti într-un microfon prins la reverul hainei, la fel de invizibil ca și difuzorul micuț din urechea sa.

– Cât de aproape?

– E la vreo cinci metri.

– Hmm...

Bell era punctul central al Planului Expert al lui Lincoln Rhyme, care fusese conceput pe înțelegerea din ce în ce mai mare a lui 522.

– Nu a căzut în capcana noastră de pe calculator, dar caută informații. Știu asta. Avem nevoie de un alt soi de capcană. Să ținem o conferință de presă și să-l momim să iasă la iveală. Să anunțăm că am angajat un expert și să punem pe cineva să joace rolul ăla.

– Asta înseamnă să presupunem că individul se uită la televizor.

– Oh, tipul urmărește mass-media ca să vadă cum acționăm, mai ales după incidentul din cimitir.

Sellitto și Rhyme contactaseră pe cineva care nu avea legătură cu cazul lui 522 – Roland Bell era întotdeauna vânatul, dacă nu primea o altă însărcinare. Rhyme sunase apoi un prieten de la Carnegie Mellon University, unde ținuse prelegeri de mai multe ori. Îi povestise acestuia despre crimele lui 522, iar conducerea facultății – care era renumită pentru contribuția sa în domeniul securității tehnologiilor înalte – fusese de acord să-l ajute. Administratorul paginii de internet al universității îl adăugase pe Carlton Soames, doctor în științe, pe site-ul lor.

Rodney Szarnek falsificase o biografie a lui Soames și o trimisese la vreo zece site-uri științifice, apoi concepuse un site credibil pentru Soames însuși. Sellitto obținuse o cameră pentru profesor, la Water Street Hotel, ținuse conferința de presă și așteptase să vadă dacă 522 avea să cadă în capcana *asta*.

Se părea că picase în cursă.

Bell părăsise Water Street Hotel cu puțin timp în urmă și se oprise, prefăcându-se în mod credibil că vorbește la telefon și rămânând într-un spațiu liber suficient de mult timp ca să fie

sigur că atrăsese atenția lui 522. Echipa de supraveghere descoperise că un bărbat părăsise în grabă hotelul imediat după plecarea lui Bell și că îl urmărea.

– L-ai mai văzut la SSD? E unul dintre suspecții de pe lista noastră? îl întrebă Sellitto pe Pulaski, stând alături de acesta și uitându-se pe monitor.

Patru polițiști în civil erau la un cvartal de Bell. Doi dintre ei purtau camere de luat vederi ascunse.

Dar era greu să obții o imagine clară a figurii ucigașului pe străzile acelea aglomerate.

– Poate e unul dintre tehnicienii de la întreținere. Ciudat, dar seamănă chiar cu Andrew Sterling. Ba nu, poate că are mersul ca al acestuia. Nu sunt sigur. Îmi pare rău.

Sellitto, care transpira din greu în camionul încins, își șterse fața, apoi se aplecă și spuse în microfon:

– Bine, profesore, Cinci Douăzeci și Doi s-a pus în mișcare. E la vreo zece metri în urma ta. Poartă un costum negru și cravată neagră. Ține în mână o servietă. Atitudinea sa sugerează că-i înarmat.

Majoritatea polițiștilor care au lucrat pe străzi câțiva ani pot să recunoască diferența din atitudinea și modul de mers a unui suspect care are o armă.

– Am priceput, răspunse laconic polițistul, care avea el însuși două pistoale și le mânuia cu talent cu ambele mâini.

– Sper să meargă, mormăi Sellitto. Bine, Roland, cotește la dreapta.

– Îhm...

Rhyme și Sellitto nu credeau că 522 avea să-l împuște pe profesor pe stradă. Ce folos i-ar fi adus omuciderea aceea? Rhyme presupusese că intenția asasinului era să-l răpească pe Soames, ca să afle ce știa poliția, și să-l omoare mai târziu sau poate să-l amenințe, pe el și pe familia sa, ca să-l facă pe Soames să saboteze investigația. Așa că scenariul prevedea ca Roland Bell să facă un ocol și să iasă din zona publică, într-un loc în care 522 să intre în acțiune, iar ei să-l prindă. Sellitto găsise un șantier de

construcții care se potrivea cu intențiile lor. Exista pe el un trotuar lung, interzis publicului, care reprezenta o scurtătură către One Police Plaza. Bell avea să ignore panoul pe care scria „Trecerea interzisă" și avea să meargă pe trotuar, dispărând din vedere după zece, cincisprezece metri. O echipă era ascunsă la celălalt capăt al aleii și avea să intervină atunci când urma să apară 522.

Detectivul coti, ocolind banda ce bloca accesul și merse pe trotuarul umed, în timp ce zăngănitul și bocănitul ciocanelor pneumatice și sonetelor[1] umplu interiorul camionului, prin intermediul microfonului sensibil al lui Bell.

– Te vedem, Roland, spuse Sellitto, de îndată ce unul dintre polițiștii de lângă el apăsă un comutator și altă cameră de luat vederi intră în funcțiune. Linc, privești?

– Nu, Lon. Se difuzează *Dansând cu celebritățile*. Urmează Jane Fonda și Mickey Rooney.

– Linc, emisiunea se numește *Dansând cu starurile*.

Vocea lui Rhyme răsună în dubă.

– Cinci Douăzeci și Doi o să cotească? Sau o să se oprească brusc? Hai... hai...

Sellitto mișcă mouse-ul și apăsă de două ori pe el. Apăru o altă imagine, pe un ecran împărțit în două, provenind de la o cameră de luat vederi a echipei de Cercetare și Supraveghere. Era luată din alt unghi: se vedea spatele lui Bell, mergând pe alee, îndepărtându-se de cameră. Detectivul se uita curios la șantier, așa cum ar fi făcut orice trecător. După un moment, 522 apăru în spatele lui, rămânând la distanță, privind și el în jur, însă se vedea că nu-l interesau muncitorii; se uita după martori sau după polițiști.

Apoi ezită, se mai uită o dată. Și începu să se apropie.

– Gata, toată lumea, dați-i drumul, strigă Sellitto. Roland, se apropie de tine. Peste vreo cinci secunde n-o să mai apari pe imagini, așa că fii atent. Ai înțeles?

– Da, zise calm polițistul, de parcă ar fi răspuns unui barman care-l întrebase dacă vrea un pahar împreună cu sticla sa de bere Budweiser.

---

[1] Dispozitive pentru înfigerea stâlpilor în pământ. (n.tr.)

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Roland Bell nu era atât de calm pe cât părea.

Era văduv şi avea doi copii, o casă drăguţă în suburbii şi o iubită în Statul Călcâielor de Smoală[1], pe care era aproape gata s-o ceară de nevastă... Toate chestiile astea domestice aveau tendinţa să exagereze latura negativă a lucrurilor, atunci când ţi se cerea să faci pe momeala.

Dar Bell nu putea decât să-şi facă datoria – mai ales atunci când aveai de-a face cu un făptaş precum 522, un violator şi un asasin, o specie de delincvent pe care Bell o ura în mod deosebit. Şi, sincer vorbind, nici nu s-ar fi gândit să refuze să participe la o acţiune de felul acela.

– Cu toţii ne aflăm locul, spunea deseori tatăl lui, iar când băiatul îşi dăduse seama că nu vorbea despre scule rătăcite, îmbrăţişase filosofia aceea ca punct central al vieţii sale.

Haina îi era descheiată şi mâna sa gata să scoată, să ţintească şi să tragă cu pistolul său favorit, un exemplar al celor mai bune arme din Italia. Era bucuros că Lon Sellitto încetase să pălăvrăgească. Trebuia să audă cum se apropia individul, iar bocănitul sonetelor era destul de puternic. Dar, concentrându-se zdravăn, auzi un târşâit de pantofi pe trotuar, în urma sa.

La vreo zece metri.

---

[1] Tarheel State – supranume al Carolinei de Nord. (n.tr.)

Bell știa că echipa de intervenție era în fața sa, dar n-o vedea, nici ei pe el, din cauza unei curbe pe care o făcea aleea. Planul fusese să-l înhațe pe 522 de îndată ce zona era sigură și pe trecători nu-i amenința niciun pericol. Porțiunea aceea de alee era parțial vizibilă dintr-o stradă alăturată și de pe șantier, iar ei pariaseră că asasinul nu avea să atace până când Bell nu avea să ajungă în apropierea polițiștilor. Dar se părea că individul trecuse la acțiune mai repede decît plănuiseră ei.

Dar Bell spera că individul avea să mai amâne treaba câteva minute. Un schimb de focuri în locul acela ar fi pus în pericol un număr mare de trecători și de muncitori de pe șantier.

Însă tehnologia capturării îi dispăru din minte când auzi, simultan, două lucruri: sunetul pașilor lui 522 care se transformaseră într-o alergare către el și, mult mai alarmant, pălăvrăgeala veselă în spaniolă a două femei, una din ele împingând un cărucior de copil, care apăruseră din spatele clădirii din dreapta lui Bell. Polițiștii închiseseră accesul pe alee, dar se părea că nimeni nu se gândise să anunțe administratorii clădirilor care aveau ușile din spate pe aleea respectivă.

Bell aruncă o privire în urma sa și văzu că femeile mergeau drept către intervalul dintre el și 522 – iar individul se uita la detectiv și fugea către el. Avea un pistol în mână.

– Avem probleme! Civili între noi! Suspectul e înarmat! Repet, are o armă! Interveniți!

Bell începu să-și scoată Beretta, dar una din femei, văzându-l pe 522, începu să țipe și sări înapoi, lovindu-se de Bell și trântindu-l în genunchi. Pistolul îi căzu pe trotuar. Asasinul clipi șocat și înlemni, întrebându-se, fără îndoială, de ce un profesor de colegiu era înarmat, dar își reveni iute și-și îndreptă arma către Bell, care-și căuta al doilea pistol.

– Nu! strigă ucigașul. Nu încerca așa ceva!

Polițistul nu putu decât să-și ridice mâinile. Îl auzi pe Sellitto spunând:

– Roland, prima echipă va fi acolo în treizeci de secunde.

Asasinul nu spuse nimic, se răsti doar la femei s-o șteargă – lucru pe care ele îl făcură – apoi se apropie, cu arma îndreptată spre pieptul lui Bell.

Treizeci de secunde, își spuse detectivul, gâfâind.

Adică o viață de om.

În timp ce mergea din garajul parcării către One Police Plaza, căpitanul Joseph Malloy era enervat că nu aflase nimic despre capcana în care fusese implicat detectivul Roland Bell. Știa că Sellitto și Rhyme își doreau cu disperare să-l găsească pe făptaș, iar el fusese de acord cu falsa conferință de presă în ciuda voinței sale, dar se depășise o anumită limită și se întreba care aveau să fie consecințele, dacă acea capcană nu avea să funcționeze.

La naiba, o să fie o catastrofă dacă *n-o* să meargă. Una dintre regulile importante în conducerea municipalității era: nu te lua în bețe cu presa. Mai ales în New York.

Tocmai își căuta în buzunar telefonul celular, când simți că-i atinge ceva spatele. Insistent și cu înțeles. Un pistol.

Nu, nu...

Inima i-o luase la galop.

Apoi auzi o voce calmă:

– Căpitane, nu te întoarce. Dacă te întorci, o să-mi vezi fața și asta înseamnă că o să mori. Ai înțeles?

Vocea părea a-i aparține unui om instruit, lucru care, din cine știe ce motiv, îl surprinse pe Malloy.

– Așteaptă.

– Nu înțelegi?

– Ba da. Nu...

– La colțul următor o să cotești la dreapta, pe alee, și o să mergi mai departe.

– Dar...

– Nu am amortizor la pistol. Dar țeava e suficient de aproape de trupul tău pentru ca nimeni să nu știe din ce direcție a venit sunetul și eu am să dispar înainte să atingi pământul. Și

glonțul o să treacă prin tine, iar cu înghesuiala asta sunt sigur că o să mai atingă pe cineva. Nu vrei așa ceva.

– Cine ești?

– Știi cine sunt.

Joseph Malloy avea o carieră de-o viață în sprijinul legii, iar după ce soția sa fusese ucisă de un tâlhar drogat, profesia îi devenise mai mult decât o carieră. Devenise o obsesie. Deși era un administrator, un polițist cu rang înalt, avea încă instinctele pe care le perfecționase pe străzile secției din Midtown South, cu ani în urmă. Înțelese imediat.

– Cinci Douăzeci și Doi.

– Poftim?

Calm. Rămâi calm. Dacă ești calm, tu controlezi situația.

– Ești omul care a omorât-o pe femeia aceea duminică și pe groparul din cimitir seara trecută.

– Ce înseamnă „Cinci Douăzeci și Doi"?

– Așa îți spune Departamentul, în interiorul său. Făptaș necunoscut, numărul Cinci Douăzeci și Doi.

Dă-i niște fapte. Fă-l să se relaxeze. Ține-l de vorbă.

Ucigașul scoase un râs scurt.

– Un număr? Interesant. Acum cotește la dreapta.

Dacă voia să te omoare, ai fi fost mort. Vrea doar să știe niște lucruri, sau te răpește pentru a avea un avantaj strategic. Relaxează-te. E evident că n-o să te omoare – n-a vrut să-i vezi fața. Bine. Lon Sellitto a spus că-l porecliseră Omul-care-știa-totul. Hai să obținem niște informații despre el pe care să le poți folosi.

Poate îl convingi să-ți dea drumul.

Poate îl faci să lase garda jos și te apropii suficient de mult de el ca să-l omori cu mâinile goale.

Joe Malloy era în stare de asta, atât psihic, cât și fizic.

După ce merseră puțin, 522 îi ordonă să se oprească pe alee. Puse pe capul lui Malloy o căciulă împletită și i-o trase peste ochi. Bine. O ușurare imensă. Cât timp nu-i văd fața, o să trăiesc. Apoi îi fură legate mâinile și fu percheziționat. După care

fu împins înainte de o mână puternică pusă pe umărul său și urcat în portbagajul unei mașini.

Mers cu mașina prin căldura sufocantă, spațiu neconfortabil, picioarele strânse. O mașină micuță. Bine, am ținut minte. Fără ulei încins. Cu suspensie bună. S-a notat. Nu miroase a piele. Notat. Malloy încercă să urmărească direcția în care coteau, dar îi fu imposibil. Fu atent la sunete: zgomote de trafic, un ciocan pneumatic. Nimic unic. Și pescărușii, și o sirenă de vapor. Pot astea să ajute la identificarea locului în care se află? Manhattan e o insulă. Caută ceva *folositor!*... Stai – mașina are o curea de transmisie care face zgomot. Asta-i ceva folositor. Ține minte.

După douăzeci de minute, se opriră. Căpitanul auzi zăngănitul unei uși de garaj care se închidea, una mare, cu balamale sau niște roți care scârțâiau. Malloy scoase un țipăt scurt când portbagajul se deschise, speriindu-l. Îl învălui un aer umed, dar rece. Căpitanul inspiră puternic, trăgând oxigen în plămâni prin lâna umedă a căciulii.

– Ieșim afară.

– Aș vrea să discut cu tine anumite lucruri. Sunt căpitan...

– Știu cine ești.

– Dispun de multă putere în Departament, spuse Malloy, încântat de sine: avea glas calm și părea rezonabil. Putem să găsim o soluție.

– Vino încoace.

Cinci Douăzeci și Doi îl ajută să meargă pe podeaua netedă.

Apoi căpitanul fu așezat pe un scaun.

– Sunt convins că ai niște probleme. Însă pot să te ajut. Spune-mi de ce faci astea, de ce comiți delictele astea.

Tăcere. Ce-o să se întâmple în continuare? O să aibă șansa să lupte? se întrebă Malloy. Sau ar fi bine să continue să-și croiască drum în mintea individului? Până acum ar fi trebuit să se descopere că lipsea. Sellitto și Rhyme ar putea să-și închipuie ce s-a întâmplat.

Apoi auzi un zgomot.

Ce era?

Mai multe zăngănituri, urmate de o voce subțire, electronică. Se părea că ucigașul testa un casetofon.

Apoi un alt sunet: zăngănit de metal lovind metal, ca niște scule strânse la un loc.

Și, în cele din urmă, scrâșnetul deranjant al metalului pe ciment, în timp ce ucigașul își trăgea scaunul atât de aproape de cel al lui Malloy, încât genunchii lor se atinseră.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Un vânător de recompense.

Prinseseră un afurisit de vânător de recompense.

Ba nu, după cum îi corectă individul, era „un specialist în recuperarea de cauțiuni".

– Cum naiba de s-a întâmplat așa ceva? fu întrebarea lui Lincoln Rhyme.

– Verificăm, răspunse Lon Sellitto, care stătea plin de praf și transpirat lângă locul din șantier în care se afla, încătușat, individul care-l urmărise pe Roland Bell.

Acesta nu era arestat. De fapt, nu făcuse nimic rău. Avea permis să poarte pistol și încercase doar să aresteze un individ despre care credea că-i un delincvent căutat de poliție. Dar Sellitto se enervase și ceruse să i se pună cătușe.

Roland Bell era cu telefonul în mână, încercând să descopere dacă 522 fusese zărit în altă parte din zonă. Dar până atunci niciunul dintre membrii echipelor de intervenție nu văzuse pe nimeni care să se potrivească profilului ucigașului.

– La fel de bine ar putea să fie în Tombuctu, mormăi Bell, și-și închise telefonul.

– Uite ce-i..., începu să spună vânătorul de recompense, de pe trotuarul pe care stătea.

– Gura! răcni detectivul cel solid pentru a treia sau a patra oară, și se întoarse la discuția cu Lincoln Rhyme. L-a urmărit

pe Roland, s-a apropiat și a părut că vrea să-l captureze. Dar se pare că avea un mandat. Individul a crezut că Roland e cineva numit William Franklin. Cei doi seamănă, Roland și Franklin. Tipul locuiește în Brooklyn, a lipsit de la procesul pentru atac cu armă ucigătoare și pentru posesie de armă de foc. Compania de cauțiuni îl caută de vreo șase luni.

– Știi, toată chestia asta a fost regizată de Cinci Douăzeci și Doi. L-a găsit pe Franklin ăsta în sistem și a trimis vânătorul de recompense după el, ca să ne distragă atenția.

– Știu, Linc.

– A văzut cineva *ceva* folositor? Pe cineva care ne supraveghea?

– Nu. Roland tocmai a discutat cu toate echipele.

Tăcere. Apoi Rhyme întrebă:

– De unde a știut individul că era o capcană?

Dar nu aceasta era problema cea mai importantă. Exista, de fapt, doar o întrebare la care doreau să afle răspunsul, iar aceasta era: pentru ce naiba se pregătea individul?

Ei cred că-s prost?

Ei credeau că n-o să fiu bănuitor?

Ei știu acum despre furnizorii de informații. Despre prezicerea felului în care vor acționa șaisprezecii, în baza comportării lor din trecut și a comportării altora. Acest concept face parte din viața mea de foarte mult timp. Poate să facă parte din viața oricui. Cum va reacționa vecinul tău dacă vei face X? Cum va reacționa dacă vei face Y? Cum se va comporta o femeie când o însoțești la mașina ei, în timp ce râzi? Dar atunci când ești tăcut și te scotocești în buzunare, căutând ceva?

Am studiat tranzacțiile Lor din momentul în care Ei au devenit interesați de mine. Le-am sortat și i-am analizat pe Ei. Ei au fost străluciți uneori – de exemplu, capcana întinsă de ei, când au lăsat angajații și clienții SSD să afle de investigația lor și m-au așteptat să scotocesc prin fișierele NYPD despre cazul Myra 9834. Aproape că am căzut în cursa lor, mai aveam doar

să apăs pe tasta ENTER, dar am avut senzația că e ceva în neregulă. Acum știu că am avut dreptate.

Și conferința de presă? Ah, această tranzacție a mirosit de la început. Nu se potrivea cu modelele previzibile și stabilite de comportare. Adică e normal ca poliția și municipalitatea să întâlnească ziariștii noaptea? Iar adunătura aceea care urcase la tribună nu părea în niciun fel reală.

Sigur, poate că era legitimă – chiar și cei mai buni algoritmi de comportare logică și comportamentală greșesc uneori. Dar era în interesul meu să verific mai bine. Nu puteam, nici măcar întâmplător, să vorbesc direct cu vreunul dintre Ei.

Așa că, în loc de discuții, am făcut ce-am putut.

Am privit prin dulapuri, m-am uitat prin fereastra mea secretă la datele tăcute. Am aflat mai multe despre oamenii care urcaseră pe podiumul acela în timpul conferinței de presă: adjunctul primarului, Ron Scott, și căpitanul Joseph Malloy – omul care conducea investigația împotriva mea.

Iar a treia persoană era profesorul, Carlton Soames, doctor în științe.

Numai că... Ei bine, nu *era*.

Era o momeală a poliției.

O cerere făcută prin intermediul unui motor de căutare a avut ca urmare găsirea unor rezultate în legătură cu profesorul Soames pe pagina de internet a Universității Carnegie Mellon și pe site-ul personal al acestuia. CV-ul său se afla pe diferite alte site-uri.

Dar am avut nevoie doar de câteva secunde ca să deschid codurile acestor documente și să examinez metadatele. Tot ce era în legătură cu profesorul acela artificial fusese scris și încărcat cu o zi în urmă.

„Ei cred că sunt prost?"

Dacă aș fi avut timp, aș fi aflat cu exactitate cine era polițistul. Aș fi putut să mă duc pe arhiva site-ului rețelei de televiziune, aș fi găsit conferința de presă, aș fi capturat imaginea figurii individului și aș fi făcut o verificare biometrică. Aș fi comparat

imaginea cu înregistrările Departamentului pentru Vehiculele cu Motor din zonă, cu fotografiile polițiștilor și ale personalului FBI, și aș fi aflat identitatea reală a tipului.

Însă asta ar fi necesitat multă muncă inutilă. Nu-mi păsa cine era. Trebuia doar să distrag atenția poliției și să obțin suficient timp ca să-l localizez pe căpitanul Malloy, singurul care era o bază de date veritabilă de informații despre această operațiune.

Am găsit repede un mandat valabil pentru un bărbat care semăna, în mare, cu polițistul ce-l interpreta pe Carlton Soames – un bărbat alb, de vreo treizeci și ceva de ani. A fost o chestie simplă să-l sun pe vânătorul de recompense, pretinzând că-s o cunoștință a fugarului și anunțându-l că l-am descoperit pe tip la Water Street Hotel. I-am descris îmbrăcămintea pe care o purta și am închis repede.

Între timp, am așteptat în garajul parcării de lângă Police Plaza, unde căpitanul Malloy își parca Lexus-ul ieftin (schimbul de ulei și echilibrarea roților nu s-a mai făcut de mult timp, conform datelor vânzătorului) în fiecare dimineață, între 7 și 48 de minute și 9 și 2 minute.

Am atacat inamicul fix la 8 și 35 de minute.

A urmat răpirea, mersul cu mașina către depozitul din West Side și folosirea judicioasă a metalului forjat ca să execut o extragere de memorie din baza de date care a dat dovadă de un curaj demn de admirație. Am simțit satisfacția inexplicabilă, mai-mult-decât-sexuală, a cunoașterii că mi-am completat colecția: identitatea tuturor șaisprezecilor care mă căutau, a unora dintre oamenii legați de Ei și modul în care Ei gestionau cazul.

Unele informații erau deosebit de relevante. (Numele Rhyme, de exemplu. Acum am înțeles că acesta e cheia explicației faptului că trebuie să repar lucrurile.)

Soldații mei vor porni curând la drum și vor mărșălui prin Polonia, vor mărșălui prin Renania...

Și, după cum am sperat, am obținut ceva pentru colecția mea, ceva care va fi unul dintre favoriții mei. Trebuie să aștept până voi

fi înapoi, în Cămăruța mea, dar nu mai pot să rezist. Pescuiesc casetofonul și apăs pe butonul de derulare, apoi de pornire.

O coincidență fericită: găsesc locul exact în care țipetele căpitanului Malloy ajung la un punct culminant. Mă înfiorează până și pe mine.

Se trezește dintr-un somn incomod, plin de coșmaruri zdruncinătoare. Gâtul îl doare din cauza lațului, înăuntru și în exterior, deși înțepătura era mai dureroasă în gură – din cauza uscăciunii.

Arthur Rhyme privi în jur, spre încăperea murdară, fără ferestre, a spitalului. Adică *o celulă* într-o infirmerie din Morminte. Nu se deosebea de propria sa celulă sau de groaznica încăpere comună în care fusese aproape omorât.

Un infirmier sau un brancardier intră în cameră, examină un pat gol și își notă ceva.

– Scuzați-mă, hârâi Arthur, pot să văd un doctor?

Individul se uită spre el – era un afro-american solid, iar Arthur simți că-l cuprinde panica, închipuindu-și că era Antwon Johnson, care furase o uniformă și se strecurase acolo, ca să termine ce începuse...

Dar nu, era altcineva. Însă ochii erau la fel de reci și nu pierdură mai mult timp uitându-se la Arthur Rhyme decât dacă s-ar fi uitat la o pată de pe podea. Ieși fără să scoată o vorbă.

Trecu o jumătate de oră, iar Arthur continuă să moțăie.

Apoi ușa se deschise din nou, iar Arthur își ridică privirea, uimit, văzând că fusese adus un alt pacient. Acesta avea apendicită, deduse Arthur. Operația se terminase, iar omul își revenea. Un infirmier îl așeză în pat, apoi îi înmână un pahar.

– Să nu bei asta. Clătește-ți gura și scuipă.

Bărbatul bău.

– Nu. Ți-am spus...

Individul vomită.

– La naiba!

Infirmierul îi aruncă o mână de șervețele de hârtie și plecă.

Colegul de spital al lui Arthur adormi, strângând în mână șervețelele.

În momentul acela, Arthur se uită la fereastra din ușă. Doi bărbați stăteau afară, un hispanic și un negru. Cel din urmă își mijì ochii, uitându-se direct la el, apoi îi șopti ceva celuilalt, care aruncă și el o privire.

Ceva din atitudinea și expresiile lor îi spuseră lui Arthur că interesul lor nu era simpla curiozitate de a-l vedea pe deținutul care fusese salvat de Mick, Șurubelnița.

Nu, îi memorau figura. De ce?

Voiau și ei să-l omoare?

Îl copleși din nou panica. Era doar o problemă de timp până vor reuși?

Închise ochii, dar decise că nu putea să doarmă. Nu îndrăznea. Aveau să-l atace, atunci când avea să doarmă, aveau să-l atace dacă închidea ochii, aveau să-l atace dacă nu era atent la orice, la oricine, în fiecare clipă.

Acum, chinul lui era complet. Judy spusese că era posibil ca Lincoln să fi găsit ceva care ar fi dovedit că-i nevinovat. Nu știa ce anume, așa că Arthur nu putea să-și dea seama dacă vărul său era doar optimist sau dacă descoperise o dovadă concretă că fusese arestat din eroare. Era furios din cauza acestei speranțe ambigue. Înainte să fi vorbit cu Judy, Arthur Rhyme se resemnase că îl aștepta iadul pe pământ și o moarte iminentă.

„Omule, îți fac o favoare. La naiba, oricum ai fi făcut-o singur, peste o lună, două... Așa că încetează să te opui..."

Inima sa începu iarăși să bubuie nebunește.

Se întinse după butonul de urgență. Îl apăsă o dată. Apoi încă o dată.

Niciun răspuns. După un moment, o altă pereche de ochi apăru în fereastră. Nu era a doctorului. Era a unuia dintre deținuții pe care-i văzuse mai înainte? Nu-și dădea seama. Omul se uita direct la el.

Se strădui să-şi stăpânească teama care-i trimisese un fior de-a lungul şirei spinării, ca un impuls electric, şi apăsă din nou pe buton, apoi rămase cu degetul pe el.

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

Ochii din fereastră clipiră o dată, apoi dispărură.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

– Metadate.

Rodney Szarnek, aflat în laboratorul de calculatoare al NYPD, vorbea la telefonul pus pe difuzor, explicându-i lui Lincoln Rhyme cum putuse 522 să afle că expertul era, de fapt, un poliţist sub acoperire.

Sachs, stând în apropierea lui, cu braţele încrucişate şi cu degetele trăgând de mâneci, îi amintea lui Rhyme ce aflase de la Calvin Geddes, de la Privacy Now.

– Sunt date despre date. Încorporate în documente.

– Exact, confirmă Szarnek, auzindu-i comentariul. A văzut probabil că am creat CV-ul profesorului noaptea trecută.

– Rahat! exclamă Rhyme.

Nu poţi să te gândeşti la toate. Dar trebuie să te gândeşti, când ai de-a face cu omul care ştie totul. Iar planul, care ar fi putut să ducă la prinderea individului, fusese irosit. Era a doua oară când dădeau greş.

Mai rău, îşi arătaseră cărţile. Aşa cum ei aflaseră de planul lui cu sinuciderea, tot aşa aflase şi el cum lucrează ei şi-şi pregătise apărarea împotriva unor viitoare tactici.

„Cunoaşterea înseamnă putere..."

Szarnek adăugă:

– Am pe cineva la Carnegie Mellon, care va urmări adresele tuturor celor care au intrat pe site-ul lor în dimineaţa asta.

Șase accesări s-au localizat din oraș, dar au fost lansate de la terminale publice, fără vreo urmă a utilizatorilor. Două erau de la servere proxy[1] din Europa, pe care le cunosc. N-or să coopereze.

Normal.

– Avem acum ceva informații de pe fișierele de spații goale pe care le-a adus Ron de la SSD. A durat ceva timp. Ele sunt... destul de amestecate, spuse el, părând că hotărâse să evite explicații tehnice. Dar avem fragmente care se potrivesc. Ca și cum cineva ar fi asamblat dosare și le-ar fi descărcat. Avem un cont – ăsta-i un nume pe ecran sau un nume codificat: „Runnerboy". Asta-i tot, până acum.

– Ai idee cine e? Un angajat, un client, un spărgător de parole?

– Nu. Am sunat un prieten de la FBI și am verificat baza lor de date cu pseudonime și cu adrese de e-mail. Au găsit vreo opt sute de „Runnerboy". Niciunul în zona municipală. O să știm mai multe ceva mai târziu.

Rhyme îl puse pe Thom să scrie numele Runnerboy pe lista suspecților.

– O să verificăm împreună cu SSD. Să vedem dacă recunoaște cineva numele ăsta.

– Și fișierul cu clienți de pe CD?

– Am pus pe cineva să-l parcurgă manual. Programul pe care l-am scris ne-a dus doar până aici. Există prea multe variabile – produse diferite, abonamente la metrou, plăți anticipate pentru trecerea pe poduri sau prin tunele. Majoritatea companiilor au descărcat anumite informații de la victime, dar, statistic, nimeni nu apare încă drept suspect.

– Bine.

Și deconectă telefonul.

– Rhyme, ne-am străduit, spuse Sachs.

„Ne-am străduit..." Rhyme ridică din sprânceană, un gest care nu însemna nimic.

---

[1] Servere intermediare care filtrează cererile utilizatorilor, prin autentificarea lor înainte de a le transmite mai departe. (n.tr.)

Sună telefonul, iar pe ecran apăru numele celui care-l apela: Sellitto.

– Comandă, răspunde... Lon, ai vreo...

– Linc...

Ceva nu era în regulă. Tonul, auzit prin difuzor, era sec şi vocea tremura.

– Altă victimă?

Sellitto îşi drese glasul şi spuse:

– L-a omorât pe unul dintre noi.

Rhyme întrebă alarmat, uitându-se la Sachs, care se aplecase involuntar către telefon, cu braţele atârnându-i:

– Pe cine? Spune-ne.

– Joe Malloy.

– Nu..., şopti Sachs.

Ochii lui Rhyme se închiseră, iar capul i se rezemă pe speteaza scaunului cu rotile.

– Bineînţeles. Lon, asta plănuise. Cât de rău stau lucrurile? întrebă el în şoaptă.

– Ce vrei să spui? întrebă Sachs.

Rhyme îi zise, cu glas blând:

– Nu numai că l-a omorât pe Malloy, nu-i aşa?

– Ai dreptate, Linc, răspunse Sellitto, cu glas tremurător şi îndurerat.

– Spune-mi despre ce vorbiţi! se răsti Amelia.

Rhyme îi privi ochii, holbaţi din cauza ororii pe care o simţeau amândoi.

– A plănuit întreaga chestie pentru că voia informaţii. L-a torturat pe Joe ca să le obţină.

– Oh, Doamne!

– Am dreptate, Lon?

Detectivul cel solid oftă. Apoi tuşi.

– Da, mărturisesc că a fost o chestie urâtă. Individul a folosit nişte scule. Iar după cantitatea de sânge pe care a pierdut-o Joe, a durat mult timp. Rahatul l-a terminat cu un foc de armă.

Fața lui Sachs era roșie de furie. Apucă mânerul Glock-ului său. Și întrebă printre fălcile încleștate:

– Joe avea copii?

Rhyme își aminti că soția căpitanului fusese ucisă cu câțiva ani în urmă.

– O fată în California, îi răspunse Sellitto. I-am telefonat, deja...

– Ești bine? îl întrebă Amelia.

– Nu, nu sunt.

Iar vocea i se întrerupse din nou. Rhyme nu-și amintea să-l fi auzit vreodată pe detectiv atât de mâhnit.

În mintea sa auzea glasul lui Joe Malloy, reproșându-i că uitase să-i spună de cazul lui 522. Căpitanul nu fusese ranchiunos și-i sprijinise, chiar și după ce criminalistul și Sellitto nu fuseseră cinstiți cu el.

Justiția era pusă înaintea ambițiilor personale.

Iar 522 îl torturase și-l omorâse pur și simplu pentru că avea nevoie de informații. Informațiile naibii...

Dar apoi, găsind puteri undeva, Rhyme reuși să-și înlăture povara de pe suflet. Detașarea aceea însemna, după părerea unora, că avea un suflet deformat, dar criminalistul credea că asta-i permitea să-și facă treaba mai bine.

– Bine. Știți ce înseamnă asta? întrebă el, cu glas ferm.

– Ce? fu curioasă Amelia.

– Individul ne-a declarat război.

– Război?

Sellitto fusese cel care pusese întrebarea.

– Nouă. Nu se va da la fund. Nu va fugi. Ne-a spus să ne ia dracu'. Ripostează. Și crede că poate să scape. Să omoare șefi ai poliției? Oh, da! Și-a stabilit linia de luptă. Și acum știe totul despre noi.

– Poate Joe nu i-a spus, își dădu cu părerea Sachs.

– Nu, i-a spus. A făcut tot ce a putut ca să tacă, dar până la urmă i-a spus.

Rhyme nu voia să-și imagineze ce gândise căpitanul când încercase să reziste torturii.

– N-a fost vina lui... Dar acum suntem cu toții în pericol.

– Trebuie să discut cu șefii, zise Sellitto. Vor dori să știe ce n-a mers bine. În primul rând, n-or să se bucure aflând ce plan am avut.

– Sunt convins că n-or să se bucure. Unde s-a întâmplat?

– Un depozit. În Chelsea.

– Depozit... perfect pentru un strângător. Are vreo legătură cu el? Lucra acolo? Vă amintiți pantofii lui comozi? Sau a aflat de el scotocind prin date? Vreau să știu totul despre locul ăla.

– O să mă interesez, îi zise Cooper. Sellitto o să dea amănuntele necesare.

– Și trebuie să examinăm locul crimei, adăugă Rhyme, aruncând o privire către Sachs, care dădu din cap.

După ce detectivul întrerupse legătura, Rhyme întrebă:

– Unde-i Pulaski?

– E pe drum, se întoarce de la capcana întinsă de Roland Bell.

– Să sunăm la SSD, să aflăm unde erau suspecții noștri în momentul în care a fost ucis Malloy. Unii dintre ei trebuie să fi fost la serviciu. Vreau să știu cine *n-a fost.* Și vreau să știu ceva despre acest Runnerboy. Crezi că Sterling o să ne ajute?

– Oh, sunt sigură, spuse Sachs, amintindu-și cât de cooperant fusese Sterling în timpul investigațiilor.

Apăsă apoi pe butonul ce conecta difuzoarele și formă numărul de la SSD.

Îi răspunse unul din asistenți, iar Sachs se prezentă.

– Bună ziua, detectiv Sachs. Aici Jeremy. Cu ce vă pot fi de folos?

– Trebuie să discut cu domnul Sterling.

– Din păcate, nu-i disponibil.

– E foarte important. A avut loc o altă omucidere. A fost omorât un polițist.

– Da, am auzit la știri. Îmi pare rău. Așteptați un moment. Martin tocmai a sosit.

Amelia auzi o conversație în surdină, apoi la difuzor se auzi o altă voce:

– Detectiv Sachs, sunt Martin. Îmi pare rău să aud că a avut loc un alt asasinat. Dar domnul Sterling nu e la serviciu.

– E foarte important să discutăm cu dânsul.

– Înțeleg necesitatea, răspunse asistentul cel calm.

– Aș putea vorbi atunci cu Mark Whitcomb sau cu Tom O'Day?

După o pauză îndelungată, vocea tânărului spuse:

– Îmi pare rău, dar și Mark lipsește. Iar Tom e într-o ședință. I-am lăsat un mesaj. Trebuie să răspund la alt apel, doamnă detectiv. Trebuie să închid. Îmi pare cu adevărat rău pentru căpitanul dumneavoastră.

– „Trebuie să traversezi anii de la un țărm la altul, din moment ce sunt mai mulți în partea mea iar pentru meditațiile mele, mai mulți decât poți bănui."

Pam Willoughby stătea pe o bancă, îndreptată spre East River, și simți un nod în piept, iar palmele începură să-i transpire.

Se uită în spatele ei, spre Stuart Everett, luminat feeric de soarele de deasupra New Jersey-ului. O cămașă albastră, blugi, o haină sport, geanta de piele pe umăr. Figura băiețească, o chică de păr castaniu, buze înguste gata să se strâmbe într-un zâmbet ce nu apărea niciodată.

– Salut, zise ea, încercând să pară veselă; era furioasă pe sine însăși și ar fi dorit să pară aspră.

– Salut, răspunse Stuart, privind spre nord, spre baza podului Brooklyn. Fulton Street.

– Poemul? Îl știam. E „Traversând Brooklynul cu feribotul".

Din *Fire de iarbă*, capodopera lui Walt Whitman. După ce Stuart Everett menționase în clasă că era antologia sa favorită de poeme, Pam cumpărase o ediție scumpă. Crezând că asta îi va face, într-un fel, mai legați.

– N-am amintit de ea în clasă. Și totuși o știi?

Pam nu spuse nimic.

– Pot să mă așez?

Fata dădu din cap.

Rămaseră tăcuți. Pam simți mirosul coloniei sale. Se întrebă dacă i-o cumpărase soția.

– Sunt sigur că prietena ta a discutat cu tine.

– Mda.

– Îmi place. Când m-a sunat prima oară, am crezut că o să mă aresteze.

Încruntarea lui Pam se îmblânzi într-un zâmbet.

– Nu o încânta situația, continuă Stuart. Dar asta e un lucru bun. Îi păsa de tine.

– Amelia e cea mai bună.

– Nu-mi vine să cred că-i polițistă.

O polițistă care l-a verificat pe prietenul meu. Nu e chiar atât de rău să nu știi nimic, își zise Pam, prea multe informații sunt de-a dreptul enervante.

Stuart îi luă mâna. Impulsul ei de a și-o trage dispăru.

– Uite ce-i, hai să discutăm totul în mod deschis.

Fata continuă să privească în depărtare. Ar fi fost o idee rea să se uite în ochii lui căprui. Privi râul și portul de dincolo de acesta. Feriboturile circulau încă, dar majoritatea traficului era constituit din nave particulare sau din vapoare cu mărfuri. Pam stătuse deseori aici, lângă râu, și-l privise. Fiind obligată să ducă o viață secretă, ascunsă în pădurile din Vestul Mijlociu, împreună cu mama ei cea nebună și cu o mână de fanatici de extrema dreaptă, Pam simțea o adevărată fascinație pentru râuri și oceane. Acestea erau deschise, libere și în continuă mișcare. Gândul ăsta o liniștea.

– Știu, n-am fost sincer. Dar relația cu soția mea nu-i ceea ce pare. Nu mă mai culc cu ea. N-am mai făcut-o de mult timp.

Ăsta era primul lucru pe care îl spune un bărbat într-o asemenea situație? se întrebă Pam. Ea nu ținuse seama de sex, ci numai de faptul că Stuart era însurat.

– N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, continuă bărbatul. Am crezut că o să fim prieteni. Dar s-a dovedit că ești diferită

de altele. Ai aprins ceva în mine. Este evident că ești minunată. Dar ești... ești precum Whitman. Neconvențională. Lirică. Ești, în felul tău, o poetă.

– Ai copii, nu se putu împiedica Pam să nu-i spună.

– Am, răspunse Stuart, după o ezitare. Dar or să-ți placă. John are opt ani. Chiara e în gimnaziu. Are unsprezece ani. Sunt copii minunați. De aceea eu și Mary am rămas împreună, e singurul motiv.

Numele ei e Mary. Interesant.

– Pam, nu te pot lăsa să pleci, zise el, apucând-o de mână.

Fata se sprijini de el, simțind plăcerea provocată de brațul lui lipit de brațul ei, mirosind aroma seacă, plăcută, fără să-i mai pese cine cumpărase aftershave-ul. Și-și spuse: Probabil că intenționa să-mi spună, mai devreme sau mai târziu.

– Voiam să-ți spun, peste o săptămână, două. Jur. Ma străduiam să-mi fac curaj, spuse Stuart, iar Pam îi simți mâinile tremurând. Vedeam chipurile copiilor mei. Credeam că nu pot s-o rup cu familia. Și atunci ai apărut tu. Cea mai incredibilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată... Am fost singur mult, mult timp...

– Cum rămâne cu sărbătorile? întrebă Pam. Voiam să facem ceva împreună de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun.

– Probabil că o să plec de acasă pentru una din ele. Sau măcar o parte din zi. Trebuie doar să plănuim din timp. Așa stau lucrurile, zise Stuart, plecându-și capul. Nu pot să trăiesc fără tine. Dacă o să ai răbdare, o să facem treaba să meargă...

Fata se gândi la singura noapte pe care o petrecuseră împreună. O noapte secretă, despre care nu știa nimeni. În casa Ameliei Sachs, în timp ce aceasta rămăsese în cea a lui Lincoln Rhyme, iar Pam și Stuart avuseseră întreaga locuință numai pentru ei doi. Fusese o noapte magică. Pam și-ar fi dorit ca fiecare noapte a vieții sale să fi fost precum aceea.

Strânse mâna bărbatului și mai puternic.

Iar el șopti:

– Nu pot să te pierd.

Se trase mai aproape de ea, pe bancă. Pam simțea plăcere în fiecare centimetru de contact. Scrisese un poem despre el, în care descria atracția dintre ei ca fiind precum gravitația – una dintre forțele fundamentale ale universului.

Își rezemă capul de umărul lui.

– Făgăduiesc să nu mai ascund niciodată ceva de tine. Dar, te rog... trebuie să continui să te văd.

Pam se gândi la vremurile minunate pe care le avuseseră, vremuri care le-ar fi părut altora insignifiante și caraghioase.

Nu putea fi nimic comparat cu ele.

Starea de bine era ca o apă caldă pe o rană, care înlătura durerea.

Când fugeau, Pam și mama ei locuiseră printre oameni meschini care le băteau „pentru binele lor", care n-ar fi schimbat o vorbă cu soțiile sau copiii lor, cu excepția momentelor în care îi corectau sau le spuneau să tacă.

Stuart nu făcea parte din același univers cu monștrii ăia.

– Dă-mi un pic de timp, șopti el. O să găsesc o soluție. Îți făgăduiesc. O să ne vedem ca și cum am fi... Uite o idee. Știu că-ți place să călătorești. Luna viitoare are loc la Montreal o conferință despre poezie. Pot să zbor acolo și să-ți rezerv o cameră. Poți să participi la lucrări. Și vom avea serile libere.

– Oh, te iubesc, exclamă Pam, aplecându-se spre fața lui. Chiar înțeleg de ce nu mi-ai spus.

Bărbatul o îmbrățișă puternic, o sărută pe ceafă.

– Pam, sunt atât de...

Atunci ea se desprinse din îmbrățișare și-și trase geanta cu cărți la piept, ca pe un scut.

– Nu, Stuart.

– Poftim?

Pam avu impresia că inima îi bătea mai iute decât bătuse vreodată.

– După ce o să divorțezi, sună-mă și o să vedem atunci. Dar până atunci, nu. Nu pot să te mai văd.

Spusese ceea ce crezuse că ar fi spus Amelia Sachs într-un asemenea moment. Dar putea să se poarte ca ea și să nu plângă? Amelia n-ar fi plâns. Niciun pic.

Își întinse un zâmbet pe față, străduindu-se să-și stăpânească durerea, în timp ce singurătatea și panica uciseră instantaneu starea de bine. Căldura se transformă în țurțuri.

– Dar, Pam, ești totul pentru mine!

– Iar tu ce ești pentru mine, Stuart? Nu poți să fii totul. Iar eu nu vreau mai puțin de atât, spuse Pam, spunându-și, în același timp, în gând, să-și păstreze vocea fermă. Dacă vei divorța, voi fi cu tine... Vei divorța?

Ochii seducători priviră în jos.

– Da, răspunse bărbatul, în șoaptă.

– Acum?

– Nu pot chiar acum. E complicat...

– Nu, Stuart. E chiar foarte simplu, zise ea, ridicându-se. Dacă n-o să ne mai vedem, atunci să ai parte de-o viață frumoasă.

Și plecă iute, îndreptându-se spre locuința Ameliei, care se afla în apropiere.

Bine, poate că Amelia n-ar fi plâns. Dar Pam nu reuși să-și stăpânească mult timp lacrimile. Merse pe trotuar, cu ochii umezi și, de teamă că va fi slabă, nu îndrăzni să privească în urmă, nu îndrăzni să se gândească la ceea ce făcuse.

Totuși, nu se putu împiedica să nu se gândească la întâlnirea aceea – pe care presupunea că, într-o zi, avea s-o considere amuzantă. „Ce dialog de despărțire caraghios! Aș fi preferat să-mi fi imaginat ceva mai reușit."

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Mel Cooper se încrunta.

– Depozitul? Unde a fost ucis Joe? Un editor l-a închiriat ca să depoziteze acolo ziare ce urmau a fi reciclate, dar n-a mai fost folosit de luni de zile. Însă e ciudat că nu-i limpede cine-i proprietarul...

– Ce vrei să spui?

– Am parcurs toate documentele firmei. Duc la un lanț de trei companii, deținute de o corporație din Delaware – iar aceasta e deținută de două firme din New York. Proprietarul final pare să fie în Malaezia.

Dar 522 știuse de depozit și știuse că putea să tortureze liniștit acolo o victimă. Cum de știuse? Pentru că e omul care știe totul.

Telefonul din laborator sună, iar Rhyme se uită la identificatorul apelantului. Avem atâtea știri rele în cazul 522, fie ca astea să fie bune.

– Doamnă inspector Longhurst.

– Domnule detectiv Rhyme, v-am sunat doar ca să actualizez știrile. Am fost destul de productivi, aici.

Vocea ei trăda o emoție deosebită. Îi explică apoi că d'Estourne, agentul serviciului secret francez care făcea parte din echipă, venise de urgență în Birmingham și contactase anumiți algerieni din comunitatea musulmană din West Bromwich,

din afara orașului. Aflase că un american comandase un pașaport și documente de tranzit pentru Africa de Nord, călătorind spre Singapore. Plătise zdravăn în avans și i se promisese că documentele aveau să fie gata a doua zi, spre seară. Și, de îndată ce avea să le primească, avea să se îndrepte spre Londra, să-și termine treaba.

– Bine, chicoti Rhyme. Asta înseamnă că Logan e *deja* acolo, nu credeți? În Londra.

– Sunt sigură, îl aprobă Longhurst. Va încerca să își împuște victima mâine, când dublura noastră se va întâlni cu oamenii de la MI5, în zona de tir.

– Exact.

Deci Richard Logan comandase documentele și plătise o sumă mare pentru ele, ca să facă echipa să-și îndrepte atenția spre Birmingham, în timp ce el se grăbea spre Londra, ca să-și îndeplinească misiunea de a-l omorî pe reverendul Goodlight.

– Ce spun oamenii lui Danny Krueger?

– Că o navă va aștepta pe coasta de sud, ca să-l furișeze în Franța.

„Să-l furișeze." Lui Rhyme îi plăcea expresia. Aici polițiștii nu vorbeau în felul ăsta...

Se gândi la casa conspirativă de lângă Manchester. Și la spargerea din asociația neguvernamentală a lui Goodlight, din Londra. Exista acolo ceva ce Rhyme ar fi descoperit dacă ar fi cercetat în rețea fiecare dintre locațiile acelea, prin intermediul camerelor de luat vederi cu înaltă rezoluție? Vreun indiciu mărunt, pe care îl rataseră și care le-ar fi dat o idee mai limpede despre locul și momentul în care ucigașul avea să lovească? Dacă ar fi existat, dovezile dispăruseră între timp. Spera doar că făcuse deducțiile corecte.

– Ce aveți la fața locului?

– Zece polițiști în jurul zonei de tir. Toți în civil sau camuflați.

Englezoaica adăugă că Danny Krueger, împreună cu agentul securității franceze și cu o altă echipă tactică, se făcuseră

„vizibili în mod subtil" în Birmingham. Longhurst adăugase că un grup suplimentar de protecție se afla acolo unde se ascundea reverendul. Nu aveau nicio dovadă că ucigașul aflase noul loc, dar inspectoarea nu voia să rişte nimic.

– Domnule detectiv, o să aflăm în curând.

În timp ce întrerupeau legătura, calculatorul scoase un clinchet.

„dl. Rhyme?"

Cuvintele apăruseră pe ecranul din fața lui. Se deschisese o mică fereastră. O imagine prin camera de internet a sufrageriei Ameliei Sachs. Rhyme o vedea pe Pam la tastatură, transmițându-i mesaje instantanee. Îi răspunse prin intermediul sistemului de recunoaștere a vocii.

„Bnă Pam c fci?"

Al naibii calculator! Poate că ar trebui să-l pună pe gurul lor digital să-i instaleze un nou sistem...

Dar fata înțelese bine mesajul.

„Bine, tastă ea. Dar dv.?"

„Bine."

„Amelia e acolo?"

„Nu. E la un caz."

„Păcat. Vreau s vbsc cu ea. Sunat nu răspuns."

„Pt s fc cva?"

La naiba! Rhyme oftă și încercă din nou.

„Pot să te ajut cu ceva?"

„Nu mrsi."

O pauză, iar Rhyme o văzu aruncând o privire spre telefonul celular, după care se uită din nou la calculator.

„Sună Rachel. Revin imediat."

Fata lăsă camera de luat vederi în funcțiune și începu să vorbească la telefonul mobil. Trase o carte masivă în poală și o răsfoi, o deschise la un text și găsi în interiorul ei niște notițe. Se părea că le citea cu voce tare.

Rhyme era gata să se întoarcă spre panourile cu dovezi când se uită la fereastra camerei de luat vederi.

Se schimbase ceva.

Se încruntă şi-şi manevră scaunul, alarmat, apropiindu-l de ecran.

Se părea că mai era cineva în casa lui Sachs. Era posibil? Îi era greu să fie sigur, dar se uită atent şi văzu că acolo se afla un bărbat, ascuns în holul întunecat, doar la vreo şapte metri de Pam.

Rhyme privi concentrat, împingându-şi capul înainte cât de mult putea. Un intrus, cu faţa ascunsă de o pălărie. Individul ţinea ceva. Un pistol? Un cuţit?

– Thom!

Asistentul nu era suficient de aproape ca să-l audă. Sigur, ducea gunoiul!

– Comandă, formează numărul lui Sachs, acasă.

Slavă Domnului, unitatea de comandă electronică făcu exact ce-i spusese.

O văzu pe Pam aruncând o privire spre telefonul de lângă calculator. Însă fata ignoră soneria – nu era în casa ei, era mai bine să lase mesageria vocală să preia mesajul. Continuă să vorbească la telefonul mobil.

Bărbatul ieşi din hol, cu figura ascunsă de borul pălăriei îndreptată spre ea.

– Comandă, mesaj instantaneu.

Fereastra apăru imediat pe ecran.

– Comandă, tipăreşte „Pam semn de exclamare". Comandă, trimite.

„Pam semn mare."

La naiba!

– Comandă, tipăreşte „Pam pericol pleacă acum". Comandă, trimite.

Mesajul fu transmis fără a fi modificat prea mult.

Pam, te rog, citeşte-l! se rugă Rhyme în tăcere. Uită-te la ecran!

Dar fata era cufundată în conversaţia ei. Figura ei nu mai era lipsită de griji. Discuţia devenise serioasă.

Rhyme sună la 911, iar operatoarea îl asigură că mașina poliției va ajunge la locuință în cinci minute. Dar intrusul era la doar câteva secunde de Pam, care nu era conștientă de prezența lui.

Criminalistul știa că individul era 522. Îl torturase pe Malloy ca să obțină informații despre ei toți. Amelia Sachs era prima pe lista celor care urmau să moară. Numai că nu avea să moară Sachs, ci fata aceea nevinovată.

Inima lui Rhyme bubuia, o senzație care se manifesta ca o durere de cap puternică, pulsatorie. Încercă din nou să folosească telefonul. Acesta sună de patru ori. „Salut, aici Amelia. Vă rog să lăsați mesajul după semnal."

Încercă din nou.

– Comandă, tipărește „Pam sună-mă punct Lincoln punct".

Și ce-o să-i spună să facă, dacă reușește să ia legătura cu ea? Sachs avea arme în casă, dar el nu știa unde le ține. Pam era o fată atletică, iar intrusul nu părea mult mai solid decât ea. Însă individul avea o armă. Și, având în vedere unde se afla, ar fi putut să-i pună un laț de gât sau să-i înfigă un cuțit în spate înainte ca fata să-și dea seama de prezența lui.

Și asta avea să se întâmple în fața ochilor săi.

În cele din urmă, Pam se întoarse către calculator. Avea să vadă mesajul.

Bine, continuă să te întorci.

Rhyme văzu o umbră pe podea. Asasinul se apropiase?

Pam, vorbind încă la telefon, se întorsese către calculator, dar se uita la tastatură, nu la ecran.

Uită-te! o imploră în tăcere Rhyme.

Te rog! Citește mesajul ăla afurisit!

Dar, ca toți puștii de azi, Pam nu avea nevoie să se uite la ecan ca să fie sigură că tasta corect. Ținând celularul strâns între obraz și umăr, aruncă o privire spre tastatură în timp ce lovea literele cu mișcări iuți.

„trebuie să plec. la revedere dl. rhyme. pa :-)"

Ecranul deveni negru.

Amelia Sachs nu se simțea în largul ei în costumul din plastic Tyrek pentru examinarea locului crimei, cu bonetă de chirurg și botoșei. Avea o senzație de claustrofobie și-i era greață pentru că inhalase aroma amară de hârtie udă, sânge și transpirație din depozit.

Nu-l cunoscuse bine pe căpitanul Joseph Malloy. Dar acesta era, așa cum spusese Lon Sellitto, „unul dintre noi". Și ea era îngrozită de ceea ce îi făcuse 522, ca să obțină informațiile pe care le dorea. Aproape că terminase de parcurs locul crimei și dusese pungile cu dovezi afară, infinit de recunoscătoare pentru aerul de acolo, chiar dacă acesta era plin cu gaze de eșapament.

Continua să audă glasul tatălui ei. Când era mică, se uitase în dormitorul părinților și-l văzuse în uniforma sa de polițist, ștergându-și lacrimile. Asta o șocase, pentru că nu-l văzuse niciodată plângând. El îi făcuse semn să intre. Hermann Sachs fusese întotdeauna sincer cu fiica sa. Îi spusese să se așeze pe un scaun, lângă pat, și-i explicase că un prieten al lui, un coleg din poliție, fusese împușcat mortal în timp ce împiedica un jaf.

– Amie, în activitatea asta, fiecare face parte din familie. Probabil că petreci mai mult timp cu colegii de muncă decât cu propria soție și cu copiii. De fiecare dată când moare cineva cu uniformă albastră, mori și tu un pic. Nu contează dacă-i polițist de stradă sau șef, toți fac parte din familie și te doare la fel când pierzi pe cineva.

Iar acum simțea și ea durerea despre care îi vorbise el. O simțea foarte profund.

– Am terminat, îi spuse ea echipei de examinare a locului crimei, care stătea lângă duba de intervenție rapidă.

Amelia cercetase locul singură, dar polițiștii din Queens îl filmaseră și fotografiaseră, apoi verificaseră în rețea scenele secundare – rutele probabile de intrare și de ieșire.

Sachs dădu din cap spre medicul din schimbul acela și spre colegii de la biroul medicului legist, apoi zise:

– Gata, puteți să-l duceți la morgă.

Oamenii, cu mănuși groase, verzi, și salopete, intrară înăuntru. Sachs se opri, în timp ce strângea dovezile în lăzi de lapte, pentru a fi transportate la laboratorul lui Rhyme.

Cineva o privea.

Auzi un zăngănit de metal pe metal, sau pe ciment, sau pe sticlă, de undeva, de pe o alee pustie. Se uită iute și i se păru că vede o siluetă ce se ascundea lângă docul de încărcare al unei fabrici pustii, care se prăbușise cu ani în urmă.

„Cercetează cu atenție, dar păzește-ți spatele..."

Își aminti scena din cimitir, ucigașul care purta șapca de polițist furată, privind-o. Simți aceeași stare de stânjenire ca și atunci. Lăsă pungile cu dovezi și se duse pe alee, cu mâna pe pistol. Nu văzu pe nimeni.

Paranoia.

– Doamnă detectiv, o strigă unul dintre tehnicieni.

Ea continuă să meargă. Era un chip în spatele ferestrei murdare?

– Doamnă detectiv, insistă omul.

– Vin imediat, îi răspunse ea, cu un pic de enervare în glas.

– Îmi pare rău, spuse tehnicianul, sunteți chemată la telefon. De detectivul Rhyme.

Amelia își închidea întotdeauna telefonul când examina un loc al crimei, ca să nu fie distrasă.

– Spune-i că o să-l sun eu.

– Doamnă detectiv, spune că-i ceva în legătură cu cineva numit Pam. A fost un incident în casa dumneavoastră. Trebuie să va duceți imediat acolo.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Amelia Sachs alergă iute în casă, fără să-i pese de durerea de la genunchi.

Trecu de poliţiştii de la uşă, fără să piardă vremea să-i salute măcar dând din cap.

– Unde e?

Un poliţist arătă spre camera de zi. Sachs năvăli în încăpere... şi o găsi pe Pam pe canapea. Fata îşi ridică privirea spre ea, palidă la faţă.

Poliţista se aşeză lângă ea şi o întrebă:

– Eşti bine?

– Sunt bine. Un pic speriată, dar asta-i tot.

– N-ai păţit nimic? Pot să te îmbrăţişez?

Pam izbucni în râs, iar Sachs o strânse în braţe.

– Ce s-a întâmplat?

– Cineva a pătruns în casă. Era aici în timp ce eram şi eu. Domnul Rhyme l-a văzut în spatele meu, pe camera video când eram pe internet. M-a tot sunat şi în cele din urmă am ridicat receptorul, iar el mi-a spus să încep să ţip şi să fug din casă.

– Şi aşa ai făcut?

– Nu chiar. Am fugit în bucătărie şi am înhăţat un cuţit. Eram foarte enervată. Individul a şters-o.

Sachs se uită la detectivul din secţia locală a Brooklynului, un bărbat solid, afro-american, care spuse cu o voce gravă de bariton:

– Individul dispăruse deja când am ajuns noi aici. Vecinii n-au văzut nimic.

Deci în locul în care fusese ucis Joe Malloy acționase doar imaginația ei. Sau poate fusese vreun puști sau vreun bețiv curios să știe ce fac polițiștii. După ce-l ucisese pe Malloy, 522 venise în locuința ei – ca să caute dosare și dovezi, sau ca să termine treaba pe care o începuse: s-o omoare.

Sachs merse prin casă împreună cu detectivul și cu Pam. Lucrurile de pe birou fuseseră răscolite, dar nu părea să lipsească ceva.

– Am crezut că era Stuart, spuse Pam, trăgându-și sufletul. M-am despărțit de el.

– Te-ai despărțit?

Fata dădu dn cap.

– Foarte bine... Dar n-a fost el?

– Nu. Individul care a venit aici purta altfel de haine și nu avea statura lui Stuart. Și da, Stuart e o jigodie, dar nu-i genul de om care sparge case.

– L-ai văzut pe individ?

– Nu. S-a întors și a fugit înainte să-l văd ca lumea.

Observase doar ce veșminte purta.

Detectivul îi explică Ameliei că Pam descrisese spărgătorul ca fiind un bărbat alb, poate un mulatru sau un hispanic cu pielea deschisă la culoare, de statură medie, care purta blugi și o jachetă sport în carouri de un albastru-închis. Îl sunase și pe Rhyme, după ce aflase de camera de luat vederi, dar criminalistul nu văzuse decât o siluetă vagă pe hol.

Găsiră fereastra prin care pătrunsese individul în locuință. Sachs avea un sistem de alarmă, dar Pam îl oprise atunci când sosise.

Amelia se uită prin casă. Furia și deprimarea pe care le simțise aflând de moartea groaznică a lui Malloy dispărură, fiind înlocuite de aceeași nesiguranță și vulnerabilitate pe care le simțise în cimitir, la depozitul în care murise Malloy, la SSD... de fapt, *pretutindeni* din momentul în care începuseră urmărirea

lui 522. Ca și în locul din apropierea casei lui DeLeon. Individul o pândea și acum?

Văzu o mișcare în afara ferestrei, o străfulgerare de lumină... Provenea de la frunzele ce cădeau în fața unei ferestre din apropiere, reflectând lumina slabă a soarelui?

Sau era 522?

– Amelia, întrebă Pam în șoaptă, privind în jur, fără a fi nici ea în largul ei. E totul bine?

Asta o aduse înapoi la realitate pe Sachs. La treabă! Și iute! Ucigașul fusese aici – și nu cu mult timp în urmă. La naiba, fă ceva folositor!

– Sigur, scumpo, totul e bine.

– Doamnă detectiv, o întrebă un polițist de patrulă din secție, vreți să verifice locuința cineva din echipa pentru locul crimei?

– E în regulă, răspunse Amelia, aruncând o privire lui Pam și zâmbind forțat. O să rezolv eu treaba asta.

Sachs își aduse din portbagaj trusa portabilă pentru verificarea locului crimei și cercetă totul, împreună cu Pam.

Adică Sachs verifica, iar Pam, stând în afara perimetrului, îi descrisese cu exactitate unde fusese ucigașul. Deși vocea îi era nesigură, fata fusese foarte eficientă.

„Am fugit în bucătărie și am luat un cuțit."

Pentru că era și Pam acolo, Sachs îi ceruse unui polițist să stea de pază în grădină – acolo pe unde fugise criminalul. Asta nu-i înlătura complet teama că individul avea să se apropie din nou, având în vedere abilitatea neobișnuită a lui 522 de a-și spiona victimele și de a afla totul despre ele. Amelia voia să cerceteze locuința și s-o trimită pe Pam de acolo cât mai iute cu putință.

Sub îndrumarea adolescentei, Sachs examină locurile în care pășise individul. Dar nu găsi în casă nicio dovadă. Fie ucigașul folosise mănuși când intrase în casă, fie nu atinsese nicio

suprafață ce putea reține amprente, fâșiile adezive nu scoaseră la iveală niciun semn de urme străine.

– Pe unde a ieșit? întrebă Sachs.

– Să-ți arăt, spuse Pam și se uită la figura Ameliei, pe care se vedea că nu avea niciun chef s-o mai expună pe față vreunui pericol. Ar fi mai bine decât să-ți povestesc.

Sachs dădu din cap și ieșiră în grădină. Polițista se uită atentă în jur, apoi îl întrebă pe polițist:

– Ai văzut ceva?

– Nimic. Dar aș zice că atunci când crezi că te privește cineva, atunci chiar vezi pe cineva care te privește.

– Am mai auzit chestia asta.

Polițistul arătă cu degetul spre șirul de ferestre întunecate de dincolo de alee, apoi către niște tufișuri dese de azalee și de gard viu.

– Le-am verificat și pe acelea. Nimic. Dar o să fiu atent în continuare.

– Mulțumesc.

Pam o dirijă pe Sachs către cărarea pe care fugise 522, iar Sachs începu să verifice zona în rețea.

– Amelia?

– Da?

– Știi, e o chestie de rahat. Ce ți-am spus ieri. Eram cam disperată sau cam așa. Panicată... adică vreau să spun că-mi pare rău.

– Erai imaginea reținerii.

– Nu mă consider foarte reținută.

– Scumpo, dragostea ne face ciudați.

Pam izbucni în râs.

– O să discutăm despre asta mai târziu. Poate la noapte, depinde de felul în care evoluează cazul. O să cinăm împreună.

– Da, sigur.

Sachs își continuă examinarea, străduindu-se să-și înlăture starea de jenă, să scape de senzația că 522 era acolo. Dar, în

ciuda eforturilor sale, căutarea nu fusese foarte fructuoasă. Solul era în cea mai mare parte acoperit cu pietriș, așa că nu găsi urme de pași, cu excepția uneia lângă poarta prin care ieșise din curtea ei pe alee. Singurul semn era al vârfului unui pantof – individul alergase –, nefolositor din punct de vedere criminalistic. Nu găsi semne proaspete de anvelope.

Însă atunci când se întoarse în curte văzu o sclipire albă în iedera și merișorul care acopereau solul – exact pe porțiunea în care ar fi aterizat dacă ar fi căzut din buzunarul lui 522 în timp ce acesta sărea peste poarta încuiată.

– Ai găsit ceva?

– Poate...

Sachs prinse cu o pensetă o bucățică de hârtie. Se reîntoarse în casă, întinse o masă portativă de examinare și prelucră dreptunghiul respectiv. Îl stropi cu ninhidrină și, după ce îl privi atentă, îl lumină puternic. Fu dezamăgită că nu descoperise nicio amprentă.

– Îți folosește la ceva? o întrebă Pam.

– S-ar putea. Nu ne arată care-i intrarea principală. Dar, de obicei, dovezile nu fac asta. Dacă ne-ar arăta, adăugă ea zâmbind, n-ar mai fi nevoie de oameni ca mine și ca Lincoln. Mă duc s-o verific.

Sachs se duse la cutia ei cu scule, scoase bormașina și prinse în șuruburi fereastra spartă. O închise și porni alarma.

Îl sunase ceva mai devreme pe Rhyme ca să-i spună că Pam era bine, dar voia să-l pună la curent cu posibilele indicii. Scoase telefonul celular, dar, înainte să sune, se opri lângă trotuar și privi în jur.

– Amelia, ce s-a întâmplat?

Sachs puse telefonul la loc în toc.

– Mașina mea.

Camaro-ul dispăruse. Sachs simți un fior de panică. Privi strada, în stânga și-n dreapta, cu mâna pe Glock. 522 era acolo? Îi furase mașina?

Polițistul tocmai părăsea curtea din spate, iar Amelia îl întrebă dacă văzuse ceva.

– Mașina aia veche era a dumneavoastră?

– Da, credeam că a șterpelit-o făptașul nostru.

– Îmi pare rău, doamnă detectiv, cred că a fost ridicată. Dacă aș fi știut că-i a dumneavoastră, aș fi intervenit cumva...

Ridicată? Poate că uitase să pună placarda cu NYPD pe torpedou.

Merse împreună cu Pam pe stradă, până la locul în care își lăsase aceasta Honda Civic-ul ei rablagit și se duseră la secția locală de poliție. Sergentul de gardă – pe care îl cunoștea – auzise de spargere.

– Bună, Amelia. Băieții au cercetat zona cu multă atenție. Nimeni nu l-a văzut pe făptaș.

– Vinnie, mi-a dispărut mașina. Era parcată lângă gura de incendiu, vizavi de casa mea.

– Una de serviciu?

– Nu.

– Nu cumva vechiul tău Chevrolet?

– Ba da.

– Ah, nu! Ce nasol!

– Cineva mi-a spus că a fost ridicat. Nu știu dacă am pus pe bord afișul că e un vehicul al autorităților.

– Chiar și așa, ar fi trebuit să-i controleze numărul, să vadă cui aparține. Treaba asta pute! Scuză-mă, domnișoară...

Pam zâmbi, ca să-și dovedească imunitatea față de niște cuvinte pe care le folosise și ea, uneori.

Sachs îi spuse sergentului numărul mașinii, iar acesta dădu niște telefoane și verifică pe calculator.

– N-a fost încălcarea regulilor de parcare. Stai o clipă...

Și mai dădu câteva telefoane.

Jigodia! Nu-și permitea să se lipsească de mașină. Amelia dorea cu disperare să verifice indiciile pe care le găsise în locuința sa.

Frustrarea ei se transformă în îngrijorare când îl văzu pe Vinnie încruntat.

– Ești sigur? Bine. Unde a fost dusă? Mda. Bine, sună-mă de îndată ce afli, spuse sergentul și puse receptorul în furcă.

– Ce s-a întâmplat?

– Te-ai împrumutat ca să cumperi Camaro-ul?

– Să mă împrumut? Nu.

– Ciudat. L-a ridicat o echipă de recuperatori.

– Cineva l-a *recuperat?*

– După spusele lor, nu ți-ai plătit ratele de șase luni.

– Vinnie, e o mașină din 1969! Tatăl meu a cumpărat-o cu bani gheață în anii șaptezeci! Nu s-a îndatorat nimeni pentru ea. Cine e presupusul creditor?

– Amicul meu nu știa. O să verifice și o să ne sune. O să afle și unde a fost dusă.

– La naiba! E ultimul lucru de care aveam nevoie! Ai vreo mașină aici?

– Îmi pare rău, n-am niciuna...

Amelia îi mulțumi și ieși, împreună cu Pam.

– Dacă o să aibă măcar o zgârietură, or să cadă capete, mormăi Sachs.

Se putea ca ridicarea mașinii să fi fost opera lui 522? N-ar fi surprins-o, deși nu-și imagina cum putuse să facă asta.

O cuprinse din nou starea aceea neplăcută, dându-și seama cât de aproape fusese individul de ea, la cât de multe informații despre ea avusese acces.

„Omul care știa totul..."

– Pot să împrumut Civic-ul tău? o întrebă ea pe Pam.

– Sigur, dar numai după ce mă lași la Rachel. O să ne facem lecțiile împreună.

– Scumpo, te superi dacă pun pe cineva de la secție să te ducă în oraș?

– E în regulă. Ce s-a întâmplat?

– Tipul ăsta știe deja prea multe despre mine. Cred că-i mai bine să stai la distanță.

Se întoarseră înapoi la secție ca să aranjeze transportul fetei. După ce ieși din nou afară, Sachs se uită pe trotuar, în stânga și în dreapta. Se părea că n-o pândea nimeni.

Ridică iute privirea, văzând o mișcare la o fereastră de vizavi. Se gândi imediat la emblema SSD-ului – fereastra din turnul de pază. Persoana care se uita în stradă era o femeie în vârstă, dar asta nu-i opri fiorul de pe șira spinării. Sachs se duse repede la mașina lui Pam și-i porni motorul.

CAPITOLUL PATRUZECI

Casa se întunecă, după un pocnet ce anunța căderea rețelei lipsită de sângele ei vital.

– Ce naiba se întâmplă? răcni Rhyme.

– S-a întrerupt curentul, îl anunță Thom.

– Chestia asta am priceput-o, se răsti criminalistul. Voiam să știu de ce s-a întrerupt.

– Nu consumam mult, încercă să se scuze Mel Cooper, apoi se uită pe fereastră, ca și cum ar fi verificat dacă și rețeaua din restul cartierului căzuse – dar nu se lăsase încă întunericul, așa că nu avea cum să-și dea seama de asta.

– Nu ne putem permite să rămânem fără curent tocmai acum! La naiba! Rezolvați problema!

Rhyme, Sellitto, Pulaski și Cooper rămaseră în încăperea tăcută și întunecată, în timp ce Thom se duse în hol și, folosindu-și telefonul celular, luă legătura cu cineva de la compania de electricitate.

– Imposibil. Plătesc facturile online. În fiecare lună. N-am ratat niciuna. Am chitanțe... Păi, e în calculator și nu pot s-o citesc pentru că n-am curent. Da, cecuri anulate, dar vă spun încă o dată, cum să vi le trimit prin fax, dacă nu există electricitate? Nu știu unde e un centru de copiere Kinko în zonă, ca să vi-l trimit de acolo.

– Știți că el e de vină, le spuse Rhyme celorlalți.

– Cinci Douăzeci și Doi? El ne-a întrerupt curentul?

– Da. A aflat de existența mea și de locul în care trăiesc. Probabil că Malloy i-a spus că aici e postul nostru de comandă.

Tăcerea era bizară. Primul lucru la care se gândi Rhyme fu că era complet vulnerabil. Dispozitivele pe care se bizuia erau acum nefolositoare, iar el nu avea nicio posibilitate de comunicare, nicio modalitate de a încuia sau descuia ușile sau de a folosi sistemul electronic de sprijin. Dacă pana de curent avea să continue, iar Thom nu avea să reușească să-i încarce bateriile fotoliului pe rotile, atunci avea să fie imobilizat complet.

Nu-și amintea când se simțise ultima oară atât de vulnerabil. Nici măcar faptul că-i avea pe ceilalți în jur nu-i micșora îngrijorarea. 522 era o amenințare pentru oricine, oricând.

Se mai întreba dacă pana de curent era o diversiune sau preludiul unui atac.

– Fiți atenți cu toții, îi anunță el. Individul ar putea să vină peste noi.

Pulaski se uită afară, pe fereastră. Și Cooper.

Sellitto scoase telefonul celular și sună pe cineva din primărie. Explică situația. Își dădu ochii peste cap – Sellitto nu avusese niciodată mutră de stoic – apoi încheie discuția spunând:

– Nu-mi pasă. Indiferent cât e nevoie. Jigodia aia e un asasin. Și nu putem să facem nimic ca să-l găsim fără curentul ăla afurisit... Mulțumesc.

– Thom, ai avut noroc?

– Nu, veni răspunsul brutal al asistentului.

– Rahat! exclamă Rhyme, apoi se gândi la ceva. Lon, sună-l pe Roland Bell. Cred că avem nevoie de protecție. Cinci Douăzeci și Doi a atacat-o pe Pam, a atacat-o pe Amelia. Știe de noi, adăugă criminalistul, făcând semn cu capul către monitorul întunecat. Vreau polițiști în casa mamei Ameliei. În casa celor care o îngrijesc pe Pam. În casa lui Pulaski, în cea a mamei lui Mel. Și în casa ta, Lon.

– Crezi că riscul e chiar atât de mare? întrebă masivul detectiv, apoi clătină din cap. Ce naiba vorbesc? Bineînțeles că e.

Făcu rost de informațiile necesare – adrese și numere de telefon – apoi îl sună pe Bell și-l puse să facă rost de polițiști. După ce închise telefonul, zise:

– O să dureze câteva ore, dar o să aibă grijă de tot.

Un ciocănit puternic în ușă zgudui tăcerea. Thom, ținând telefonul în mână, se duse să vadă cine era.

– Așteaptă! strigă Rhyme.

Îngrijitorul se opri.

– Pulaski, du-te cu el, spuse criminalistul, făcându-i semn către pistolul de la șold.

– Desigur.

Cei doi se duseră în hol. Apoi Rhyme auzi o conversație în surdină. După un moment, doi bărbați în costume, cu părul tuns și figuri sobre, pătrunseră în încăpere, privind curioși în jur, mai întâi la trupul lui Rhyme, apoi la restul laboratorului, surprinși fie de cantitatea de echipament științific, fie de lipsa luminii – sau, probabil, din ambele cauze.

– Îl căutăm pe locotenentul Sellitto. Ni s-a spus că-i aici.

– Eu sunt Sellitto. Voi cine sunteți?

Fură arătate insigne, rostite nume și grade – erau doi detectivi sergenți din NYPD. Făceau parte din Departamentul pentru Afaceri Interne.

– Domnule locotenent, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi, am venit să vă luăm insigna și arma. Trebuie să vă spun că rezultatele au fost confirmate.

– Scuze, dar despre ce vorbiți?

– Sunteți suspendat în mod oficial. De data asta nu sunteți arestat. Dar vă recomandăm să discutați cu un avocat – al dumneavoastră sau al sindicatului polițiștilor.

– Ce naiba se întâmplă?

– Testul de droguri, îi spuse polițistul mai tânăr, încruntându-se.

– *Ce?*

– Nu trebuie să ne spuneți nouă nimic. Noi facem numai munca de teren, luăm insigne și arme, apoi informăm suspecții că au fost suspendați.

– Despre ce testul naibii vorbiți?

Cel mai în vârstă se uită la cel mai tânăr. Se părea că nu li se mai întâmplase așa ceva.

Bineînțeles că nu li se întâmplase, înțelese Rhyme, din moment ce totul fusese înscenat de 522.

– Domnule detectiv, nu trebuie să vă purtați...

– Vi se pare că mă port în vreun fel?

– Conform ordinului de suspendare, ați făcut săptămâna trecută un test de droguri. Rezultatul tocmai a venit și arată că aveți în organism un nivel semnificativ de narcotice. Heroină, cocaină și psihedelice.

– Am făcut testul de droguri ca toți ceilalți din departamentul meu. Nu putea să iasă pozitiv pentru că nu iau drogurile alea afurisite. Și... Oh, rahat! exclamă bărbatul cel solid, strâmbându-se, apoi arătă cu degetul broșura SSD-ului. Ăștia au firme de control antidrog și de verificare a antecedentelor. Individul a pătruns cumva în sistem și mi-a nenorocit dosarul. Rezultatele au fost falsificate.

– Așa ceva e foarte greu de făcut.

– Ei bine, *a fost* făcut!

– Dumneavoastră sau avocatul dumneavoastră puteți să spuneți asta, în apărarea dumneavoastră, la audieri. Vă cerem din nou insigna și arma. Iată actele întocmite în acest scop. Sper că nu vom avea probleme. Nu vreți să adăugați asta problemelor pe care le aveți deja, nu-i așa?

– Rahat! mormăi individul cel solid, predându-și arma – un revolver de modă veche – și insigna. Dați-mi blestematele alea de hârtii.

Sellitto le smulse din mâna polițistului mai tânăr, cel mai în vârstă îi scrise o chitanță și i-o înmână, apoi descărcă arma și o puse, împreună cu gloanțele, într-un plic gros.

– Mulțumesc, domnule detectiv. O zi plăcută!

După ce polițiștii plecară, Sellitto deschise telefonul și-l sună pe șeful Afacerilor Interne. Individul lipsea, așa că-i lăsă un mesaj. După care sună la propriul său birou. Se părea că

asistentul repartizat mai multor detectivi de la Cazuri Majore aflase deja știrile.

– Știu că-i o aiureală! Ce? Grozav! O să te sun când o să descopăr ce se întâmplă.

Închise telefonul atât de puternic, încât Rhyme se întrebă dacă nu-l spărsese. Apoi Sellitto mormăi, ridicând o sprânceană:

– Tocmai au confiscat tot ce aveam în birou.

– Cum naiba poți să lupți cu cineva de felul ăsta? întrebă Pulaski.

Exact în momentul acela sună Rodney Szarnek, pe mobilul lui Sellitto. Polițistul puse telefonul pe difuzor:

– De ce nu merge linia telefonică?

– Rahatul ăsta de curent s-a întrerupt. Ne străduim să-l repornim. Despre ce-i vorba?

– Lista de clienți a SSD-ului, de pe CD. Am găsit ceva. Un client a descărcat pagini de date despre toate victimele și țapii ispășitori cu o zi înainte de fiecare asasinat.

– Cine-i individul?

– Se numește Robert Carpenter.

– Foarte bine, spuse Rhyme. Ce-i cu el?

– Tot ce am e ceea ce am găsit în tabelul primit. Are propria sa companie în Midtown. Associated Warehousing.

Warehousing?[1] Rhyme se gândi la locul în care fusese ucis Joe Malloy. Exista vreo legătură?

– Ai o adresă?

Specialistul în calculatoare i-o spuse.

După ce întrerupse legătura, Rhyme remarcă faptul că Pulaski era încruntat. Apoi tânărul polițist spuse:

– Cred că l-am văzut la SSD.

– Pe cine?

– Pe Carpenter. Ieri, când am fost acolo. Un tip solid, chel. Se întâlnise cu Sterling. Nu părea încântat.

– Încântat? Ce înseamnă asta?

---

[1] În limba engleză, cuvântul *warehousing* înseamnă „depozitare". (n.tr.)

– Nu știu. A fost doar o impresie.

– Nu-i de folos, zise Rhyme. Mel, verifică-l pe Carpenter ăsta.

Cooper sună primăria cu ajutorul mobilului său. Discută câteva minute, mutându-se mai aproape de fereastră, la lumină, ca să poată lua notițe. Apoi închise telefonul.

– Lincoln, se pare că nu-ți place cuvântul „interesant", dar e interesant. Am primit rezultate de la baza de date a departamentului și de la Centrul Național de Informații despre Delicte. Robert Carpenter. Locuiește în Upper East Side. Necăsătorit. Are cazier. A fost arestat pentru fraudă cu cărți de credit și cecuri fără acoperire. A făcut șase luni la Waterbury. Și a fost arestat pentru o escrocherie corporatistă. Acuzațiile au fost retrase, dar s-a înfuriat când au venit polițiștii să-l umfle, a încercat să lovească un agent. S-a renunțat la acuzații când a consimțit să urmeze o consultanță pentru DE.

– Pentru tulburări emoționale? întrebă Rhyme. Iar firma sa se ocupă de depozitări. Exact activitatea pe care ar fi preferat-o un strângător... Bine, Pulaski, află unde era acest Carpenter atunci când a fost spartă locuința Ameliei.

– Da, domnule.

Pulaski scotea telefonul din toc, când acesta începu să sune. Se uită la numele afișat pe ecran.

– Bună, dragă. Ce? Jenny, liniștește-te...

Oh, nu! Lincoln Rhyme își dădu seama că 522 atacase pe un alt front.

– Poftim? Unde ești? Liniștește-te, e o greșeală, spuse bobocul, cu glas tremurător. O să am grijă. Dă-mi adresa... Bine. O să vin acolo.

Opri telefonul și închise ochii.

– Trebuie să plec.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rhyme.

– Jenny a fost arestată. De către Serviciul de Imigrări și Naturalizări.

– De la Imigrări?

– E pe o listă de supraveghere a Securității Naționale. Indivizii spun că a intrat ilegal în țară și că reprezintă o amenințare pentru siguranța țării.

– N-are cetățenie?

– Stră-străbunicii noștri au avut cetățenie americană, se răsti Pulaski. Iisuse! exclamă polițistul, cu ochii plini de furie. Brad e la mama lui Jenny, dar copilul cel mic era cu ea. Au dus-o la închisoare – și or să-i ia copilul. Dacă fac asta... Oh, Doamne! zise el, plin de disperare. Trebuie să plec.

Privirea sa îi spuse lui Rhyme că nimic nu l-ar fi împiedicat să fie împreună cu soția sa.

– Bine. Du-te. Mult noroc.

Tânărul sprintă către ușă.

Rhyme închise ochii pentru o clipă.

– Ne lichidează ca un lunetist, zise el, și se strâmbă. Bine că Sachs o să sosească în curând. Poate să vadă ce-i cu Carpenter.

Tocmai atunci, lovituri puternice zguduiră ușa.

Criminalistul deschise ochii, alarmat. Ce mai urma?

Măcar asta nu era o altă întrerupere provocată de 522.

Doi polițiști din echipa de analiză a locului crimei din sediul central din Queens intrară înăuntru, cărând o ladă mare, pe care le-o dăduse Sachs înainte să fugă spre locuința ei. Acolo erau dovezile găsite în locul morții lui Malloy.

– Bună, domnule detectiv. Nu vă funcționează soneria, spuse unul, privind în jur. Și nu aveți lumină.

– Ne-am dat seama și noi, îi replică sec Rhyme.

– Asta e.

După ce polițiștii plecară, Mel Cooper puse cutia pe masa de examinare, apoi extrase dovezile și camera digitală a lui Sachs, care putea să conțină imagini ale locului crimei.

– Astea-s tare folositoare, mârâi sarcastic Rhyme, arătând cu bărbia calculatorul tăcut și ecranul negru. Poate că ar trebui să ținem chipul de memorie la lumina soarelui.

Se uită la dovezile în sine – o urmă de pas, niște frunze, bandă adezivă și plicuri cu urme. Trebuiau examinate cât

mai curând posibil; dacă nu erau dovezi plantate, atunci ar fi putut oferi indiciul final pentru a afla cine era 522. Dar, fără echipamentul lor pentru a le analiza și pentru a le verifica în baza de date, pungile nu valorau mai mult decât hârtia din care erau făcute.

– Thom, strigă Rhyme, avem curent?

– Mă străduiesc, răspunse pe un ton ridicat asistentul din holul întunecos.

Știa că asta era, probabil, o idee proastă. Dar își ieșise din minți.

Și Ron Pulaski avea nevoie de mult timp ca să-și iasă din minți.

Era furios. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Când semnase cererea de a fi primit în poliție se așteptase să fie bătut și amenințat din când în când. Dar nu se gândise niciodată că Jenny va fi în pericol din cauza carierei sale – cu atât mai puțin își imaginase că vor fi amenințați copiii săi.

Așa că, în ciuda faptului că era atent și că lucra ca la carte – un adevărat sergent Friday –, luase problema în propriile mâini. Fără știrea lui Lincoln Rhyme și a detectivului Sellitto, nici măcar a mentorului său, Amelia Sachs. Aceștia nu aveau să fie încântați de ceea ce intenționa el să facă, dar Ron Pulaski era disperat.

În drum spre centrul de detenție al Serviciului de Imigrări și Naturalizări din Queens, îl sunase pe Mark Whitcomb.

– Bună, Ron, îi spuse acesta, ce se întâmplă? Pari îngrijorat. Și gâfâi.

– Mark, am o problemă. Te rog. Am nevoie de ajutor. Soția mea a fost acuzată că e străin intrat ilegal în țară. Că pașaportul ei e fals și că reprezintă o amenințare pentru securitatea țării. E o nebunie.

– Dar are cetățenia, nu-i așa?

– Familia ei e aici de multe generații. Mark, credem că asasinul pe care-l urmărim a intrat în sistemul vostru. A făcut ca

unul dintre detectivi să pice testul antidrog... iar acum a făcut să fie arestată Jenny. Poate să facă așa ceva?

– Probabil că a înlocuit fișierul ei cu al altcuiva, cineva care e pe lista de supraveghere, apoi a anunțat autoritățile... Uite ce-i, cunosc niște oameni de la SIN. Pot să discut cu ei. Unde ești?

– În drum spre centrul de detenție din Queens.

– Ne întâlnim în fața lui, peste douăzeci de minute.

– Mulțumesc, omule! Nu știam ce să fac.

– Ron, nu mai fi îngrijorat! O să rezolvăm noi totul...

Acum, în timp ce-l aștepta pe Whitcomb, Ron Pulaski se plimba de colo-colo prin fața centrului de detenție al SIN, lângă un afiș care indica faptul că serviciul era condus acum de Departamentul Securității Naționale. Pulaski își aminti de toate știrile de la televizor pe care le văzuse împreună cu Jenny, știri despre imigranți ilegali, și cât de îngroziți i se păruseră aceștia.

Ce se întâmpla în acel moment cu soția sa? Va fi cufundată zile sau săptămâni într-un purgatoriu birocratic? Lui Pulaski îi venea să urle.

Calmează-te! Fii deștept! Așa îi spunea întotdeauna Amelia Smart.

Fii deștept.

În cele din urmă – slavă Domnului! – Pulaski îl văzu pe Mark Whitcomb care venea iute spre el, cu expresia unui om îngrijorat. Polițistul nu era lămurit ce putea să facă Whitcomb ca să-l ajute, dar spera că Departamentul pentru conformitate, cu legăturile sale în guvern, putea să tragă niște sfori la Securitatea Națională și să facă astfel încât soția și copilul său să fie eliberați, măcar până când problema avea să fie rezolvată oficial.

Whitcomb veni la el, gâfâind.

– Ai mai aflat ceva?

– Am sunat acum zece minute. Sunt înăuntru. N-am spus nimic. Am vrut să te aștept.

– Ești bine?

– Nu. Mark, sunt foarte încordat. Mulțumesc pentru sprijin.

– N-ai pentru ce, îi spuse cu sinceritate funcționarul de la Departamentul pentru conformitate. Ron, o să fie totul bine. Nu-ți face griji. Cred că pot să fac ceva, adăugă el, privindu-l pe Pulaski în ochi; funcționarul de la SSD era cu un pic mai înalt decât Andrew Sterling. Numai că... e important pentru tine s-o scoți pe Jenny de aici, nu-i așa?

– Da, Mark. Chestia asta e un coșmar.

– Bine. Vino încoace.

Îl conduse pe polițist pe după colțul clădirii, apoi pe o alee.

– Ron, vreau să-ți cer o favoare, îi șopti Whitcomb.

– Orice îmi stă în putință.

– Adevărat?

Vocea individului era neobișnuit de blândă și de calmă. Iar privirea îi era ascuțită, cum n-o mai văzuse Pulaski până atunci. Ca și cum ar fi abandonat un rol și ar fi fost el însuși.

– Știi, Ron, uneori trebuie să facem lucruri pe care nu le considerăm corecte. Dar până la urmă se vede că-s pentru un scop bun.

– Ce vrei să spui?

– Ca s-o ajuți pe soția ta, trebuie să faci ceva despre care crezi că nu-i bine.

Polițistul nu spuse nimic, dar gândurile i se învolburau în cap. Unde aveau să ajungă?

– Ron, vreau să pui capăt acestui caz.

– Caz?

– Investigarea omuciderii.

– Să pun capăt? Nu înțeleg.

– Să oprești cazul, șopti Whitcomb, privind în jur. Să-l sabotezi. Să distrugi dovezile. Să le dai indicii false. Să conducă oriunde, nu spre SSD.

– Mark, nu înțeleg. Glumești?

– Nu, Ron. Vorbesc serios. Cazul trebuie oprit și tu poți să-l oprești.

– Nu pot.

– Oh, da, poți. Dacă vrei ca Jenny să iasă de aici, spuse Whitcomb, dând din cap spre centrul de detenție.

Nu, nu... ăsta era 522. Whitcomb era ucigașul! Folosise parola șefului său, Sam Brockton, ca să aibă acces la innerCircle.

Instinctiv, Pulaski încercă să-și scoată arma.

Însă Whitcomb se mișcă mai iute și un pistol negru apăru în mâna sa.

– Nu, Ron. Asta nu ne duce nicăieri.

Whitcomb se întinse, apucă Glock-ul lui Pulaski de mâner și-l scoase din toc, apoi și-l vârî la centură.

Cum putuse să se înșele atât de rău? Din cauza rănii de la cap? Sau era pur și simplu prost? Prietenia lui Whitcomb fusese o prefăcătorie, iar asta îl duru la fel de mult pe cât îl șocase. Îi adusese cafea, îl apărase de Cassel și Gillespie, sugerase să se întâlnească, îl ajutase cu pontajele... totul fusese o tactică menită să se apropie de el și să-l folosească.

– Toate au fost minciuni, Mark, nu-i așa? N-ai crescut în Queens și nu ai un frate care-i polițist. Am dreptate?

– Nu în ambele cazuri, spuse Whitcomb, întunecat la față. Ron, am încercat să te fac să fii rațional. Dar n-ai vrut să lucrezi cu mine. La naiba! Ar fi trebuit să vrei! Acum uite ce mă obligi să fac!

Ucigașul îl împinse pe Pulaski pe alee, cât mai departe.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Amelia Sachs era în oraș, navigând prin trafic, frustrată de răspunsul zgomotos și lipsit de entuziasm al motorului japonez.

După sunet, semăna cu un aparat de făcut gheață. Și avea la fel de mulți cai putere.

Îl sunase pe Rhyme de două ori, dar de fiecare dată intrase direct mesageria vocală. Asta se întâmplase rareori, pentru că, evident, Lincoln Rhyme nu putea să lipsească des de acasă. Și se întâmplase ceva ciudat la clădirea cea mare: telefonul lui Lon Sellitto nu funcționa. Nici el, nici Pulaski nu răspundeau la telefoanele mobile.

Era 522 în spatele tuturor acestor fenomene?

Avea deci o mulțime de motive să acționeze repede și să urmărească indiciul pe care-l descoperise în casa sa. Era convinsă că era un indiciu solid. Poate era dovada definitivă, piesa care lipsea din jocul de puzzle, cea de care aveau nevoie ca să încheie cazul.

Văzu, în cele din urmă, că era aproape de destinația ei. Gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu Camaro-ul ei și nedorind să piardă și mașina lui Pam – dacă 522 fusese în spatele recuperării, după cum bănuia –, Sachs ocoli strada până când găsi cel mai rar fenomen din Manhattan: un loc de parcare legal și neocupat.

Ce zici de asta?

Poate că-i un semn bun.

– De ce faci asta? îi șopti Ron Pulaski lui Mark Whitcomb, în timp ce stăteau pe o alee pustie din Queens.

Ucigașul îl ignoră.

– Ascultă-mă.

– Credeam că suntem prieteni.

– Ce să-i faci, fiecare crede o grămadă de lucruri ce se dovedesc a nu fi adevărate. Asta-i viața.

Whitcomb își drese glasul. Părea nervos și că nu se simțea în largul lui. Pulaski își aminti că Sachs spusese că ucigașul simțea presiunea urmăririi lor, iar asta îl făcea neatent. Dar și mai periculos.

Pulaski răsufla din greu.

Whitcomb se uită din nou în jur, iute, apoi din nou la tânărul polițist. Ținea pistolul zdravăn și era limpede că știa cum să-l folosească.

– Ai de gând să mă asculți?

– La naiba! Te ascult.

– Nu vreau ca investigația asta să meargă mai departe. E timpul să se oprească.

– Să se oprească? Eu fac parte din poliția de patrulă. Cum să opresc ceva?

– Ți-am spus cum: sabotând-o. Să pierzi unele dovezi. Să trimiți oamenii în direcții greșite.

– N-o să fac asta, mormăi provocator Pulaski.

Whitcomb clătină din cap, părând dezgustat.

– Ba da, o să faci. Ron, poți să faci asta în modul ușor sau în cel dificil.

– Ce-i cu soția mea? Poți s-o scoți de acolo?

– Pot să fac tot ce vreau.

„Omul care știe totul..."

Tânărul polițist închise ochii, strângând din dinți așa cum făcea pe când era copil. Se uită la clădirea în care era reținută Jenny.

Jenny, femeia care arăta ca și Myra Weinburg.

Ron Pulaski se resemnase să facă ceea ce trebuia să facă. Era teribil, era prostesc, dar nu avea de ales. Era încolțit.

– Bine, mormăi el, cu capul în jos.

– O s-o faci?

– Am spus că o s-o fac, se răsti el.

– Ăsta-i un lucru deștept, Ron. Foarte deștept.

– Dar vreau să-mi promiți..., zise Pulaski, și ezită o fracțiune de secundă, privind în spatele lui Whitcomb, apoi din nou către el, că ea și copilul vor ieși din detenție astăzi.

Whitcomb surprinse privirea și se uită iute în spatele său. Când se întoarse, țeava armei se îndepărtă ușor de țintă.

Pulaski decise că-i ieșise bine treaba și acționă repede. Tânărul polițist lovi cu mâna stângă pistolul, îndepărtându-l și mai mult de el, și ridică piciorul, apoi scoase un revolver mic dintr-un toc de la gleznă. Amalia Sachs îl instruise să aibă întotdeauna unul asupra sa.

Ucigașul înjură și încercă să revină la poziția inițială, dar Pulaski îl ținea zdravăn de mâna înarmată și-l izbi puternic cu pistolul pe Whitcomb în față, rupându-i cartilagiul.

Individul scoase un geamăt înăbușit, în timp ce sângele i se scurgea pe față. Funcționarul de la Departamentul pentru conformitate se aplecă și Pulaski reuși să-i smulgă pistolul dintre degete, dar nu putu să-l înhațe el însuși. Arma cea neagră a lui Whitcomb se rostogoli pe pământ, iar cei doi se luară la trântă. Pistolul zăngăni pe asfalt, fără să se descarce, iar Whitcomb, cu ochii holbați de panică și de furie, îl împinse pe Pulaski în perete și-l prinse de mână.

– Nu, nu!

Whitcomb se repezi înainte, dând o lovitură cu capul, iar Pulaski, amintindu-și groaza provocată de ciomagul care-l lovise în frunte, cu ani în urmă, se trase înapoi, instinctiv. Iar asta îi dădu lui Whitcomb șansa de care avea nevoie pentru a îndrepta arma polițistului către cer, iar cu cealaltă mână să scoată Glock-ul și să-l îndrepte către capul tânărului.

Lăsându-i acestuia doar suficient timp să rostească un fragment de rugăciune și să-și amintească o imagine a soției și copiilor săi, un portret plin de viață pe care să-l ia cu sine în ceruri.

În cele din urmă, curentul electric reveni, iar Cooper și Rhyme se întoarseră imediat la muncă, pentru a prelucra dovezile legate de uciderea lui Joe Malloy. Erau singuri în laborator, Lon Sellitto se dusese la primărie, încercând să obțină anularea suspendării.

Imaginile de la locul crimei erau irelevante, iar dovezile fizice nu erau foarte folositoare. Urma de pas îi aparținea în mod clar lui 522, era la fel cu cea pe care o găsiseră mai devreme. Fragmentele de frunze erau ale unor plante de casă: ficus și aglaonema, un conifer chinezesc. Urmele erau de sol neidentificabil, iarăși praf de la Turnurile Gemene, și o pulbere albă ce se dovedi a fi frișcă artificială Coffee-mate. Banda adezivă era una obișnuită, sursa ei nu putea fi localizată.

Rhyme fu surprins de cantitatea de sânge de pe dovezi. Își aminti de descrierea pe care i-o făcuse Sellitto căpitanului.

„E un cruciat..."

În ciuda pretențiilor sale de detașare, se pomeni că era foarte tulburat de moartea lui Malloy – și de faptul că fusese atât de chinuitoare. Iar furia lui Rhyme deveni mai puternică. Ca și starea sa neplăcută de disconfort. Se uită de mai multe ori afară pe fereastră, ca și cum 522 ar fi venit chiar în momentul acela, cu toate că-l pusese pe Thom să încuie toate ușile și ferestrele și să pornească toate camerele de luat vederi ale sistemului de siguranță.

LOCUL OMUCIDERII LUI JOSEPH MALLOY

- Pantof de lucru Skechers, mărimea 11
- Frunze de plante de casă: ficus și aglaonema – conifer chinezesc
- Praf, neidentificabil
- Praf, de la atacul asupra Turnurilor Gemene
- Coffee-mate
- Bandă adezivă, obișnuită, fără posibilitatea de a-i afla originea

– Mel, adaugă plantele și Cofee-mate pe panoul cu dovezi neplantate.

Tehnicianul se duse la panou și scrise pe el dovezile suplimentare.

– Nu-i mult. La naiba, nu-i mult deloc!

Apoi Rhyme clipi. Altă bătaie în ușă. Thom se duse să răspundă. Mel Cooper se îndepărtă de panou și-și puse mâna pe pistolul plat, de la șold.

Dar vizitatorul nu era 522. Era un inspector de la NYPD, Herbert Glenn. Un om de vârstă medie, cu atitudine impresionată, după cum remarcă Rhyme. Purta un costum ieftin, dar pantofii săi erau perfect lustruiți. Alte voci se auzeau pe hol, în urma lui.

După ce se prezentă, Glenn zise:

– Trebuie să discutăm despre un polițist care lucrează cu dumneavoastră.

Sellitto? Sau Sachs? Ce se întâmplase?

– Numele său e Ron Pulaski, spuse calm Glenn. Lucrați cu el, nu-i așa?

Oh, nu!

„Bobocul..."

Pulaski mort, iar soția sa cufundată în iadul birocratic al detenției, împreună cu copilul ei. Ce-o să se facă?

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Glenn privi în urma sa și invită cu un gest alți doi oameni în încăpere, un bărbat cu părul cărunt, într-un costum de culoare închisă, și altul mai tânăr și mai scund, îmbrăcat în mod similar, dar cu un bandaj mare la nas. Inspectorul îi prezentă pe Samuel Brockton și Mark Whitcomb, angajați ai SSD-ului. Rhyme remarcă faptul că Brockton era pe lista suspecților, deși se părea că avea un alibi pentru cazul de viol și asasinat. După cum se dovedi, Whitcomb era asistentul său, din Departamentul pentru conformitate.

– Spuneți-mi ce-i cu Pulaski.

– Mi-e teamă că..., începu inspectorul, dar telefonul său sună, iar el răspunse.

Glenn se uita la Brockton și la Whitcomb, în timp ce vorbea în șoaptă. În cele din urmă, închise aparatul.

– Spuneți-mi ce a pățit Ron Pulaski. Vreau să știu chiar acum!

Se auzi soneria, iar Thom și Mel Cooper conduseră alți oameni în laboratorul lui Rhyme. Unul era un bărbat solid, având atârnată de gât o insignă ce-l identifica drept agent FBI, iar celălalt era Ron Pulaski, încătușat.

Brockton arătă spre un scaun, iar agentul FBI îl așeză pe tânărul polițist pe el. Se vedea că Pulaski era șocat, ud și murdar, plin de sânge, dar altfel se părea că-i nevătămat. Whitcomb se așeză și el și-și atinse ușor nasul. Nu se uită la nimeni.

Samuel Brockton le arătă legitimația sa.

– Sunt un agent din Divizia pentru Conformitate a Departamentului de Securitate Națională al Statelor Unite. Mark e asistentul meu. Polițistul vostru a atacat un agent federal.

– Care m-a amenințat cu pistolul fără să se identifice. După ce a...

Divizia pentru Conformitate? Rhyme nu auzise niciodată de ea. Dar în aglomerația complexă ce alcătuia Securitatea Națională, organizațiile apăreau și dispăreau precum automobilele lipsite de succes din Detroit.

– Credeam că lucrați la SSD.

– Avem birouri la SSD, dar suntem angajați ai guvernului federal.

În ce necaz intrase Pulaski? Ușurarea lui Rhyme dispărea, îl cuprinsese acum enervarea.

Bobocul încercă să continue, dar Brockton îi spuse să tacă. Însă Rhyme îi zise bărbatului în costum cenușiu:

– Nu, lasă-l să vorbească.

Brockton se gândi un pic. Ochii săi arătau o încredere răbdătoare care sugera că Pulaski sau altcineva putea să spună orice dorea, fără să-l afecteze în vreun fel pe el. Apoi dădu din cap.

Polițistul începător îi spuse lui Rhyme despre faptul că se întâlnise cu Whitcomb, în speranța că va reuși s-o elibereze pe Jenny din centrul de detenție al SIN. Individul îi ceruse să saboteze investigațiile ce-l priveau pe 522, apoi, când îl refuzase, scosese un pistol și-l amenințase. Pulaski îl lovise pe Whitcomb în față cu arma sa de rezervă, apoi se luptaseră...

– De ce v-ați amestecat în cazul nostru? se răsti Rhyme la Brockton și la Glenn.

Brockton păru să observe abia atunci că Rhyme era handicapat, apoi ignoră faptul imediat. Spuse cu voce calmă de bariton:

– Am încercat într-un mod subtil. Dacă polițistul Pulaski ar fi acceptat, n-ar fi fost nevoie să pocnim din bici. Cazul ăsta a dat dureri de cap multor oameni. Trebuia să mă întâlnesc, săptămâna asta, cu cei din Congres și de la Justiție. Am fost silit să anulez totul și să vin aici în goana mare, ca să văd ce naiba se întâmplă... Bine, ceea ce o să vă spun rămâne strict între noi. Sunteți de acord cu toții?

Rhyme mormăi că-i de acord, Cooper și Pulaski îl imitară.

– Divizia pentru Conformitate face analiza factorilor de amenințare și oferă soluții de securitate companiilor private care ar putea fi ținte ale teroriștilor. E vorba de acționari importanți ai infrastructurii țării. Companii petroliere, linii aeriene, bănci. Mineri de date, precum SSD. Avem agenți în cadrul acestora.

Sachs spusese că Brackton petrecea mult timp în Washington. Acum se explica de ce.

– De ce ați mințit în privința asta, de ce ne-ați spus că sunteți angajați ai SSD? se răți Pulaski.

Rhyme nu-l văzuse niciodată pe tânăr furios. Iar acum chiar era furios!

– Nu trebuie să ieșim în evidență, îi explică Brockton. Înțelegeți de ce conductele de petrol, companiile de medicamente și procesatorii de alimente ar fi ținte importante pentru teroriști. Gândiți-vă ce-ar putea face cineva cu informațiile pe care le deține SSD-ul. Întreaga economie ar fi dată peste cap, dacă ar fi distruse calculatoarele firmei. Sau dacă niște asasini ar afla

din innerCircle detalii despre locuințe, precum și alte informații personale, ale politicienilor și guvernanților.

– Voi ați schimbat rezultatele testului de droguri al lui Lon Sellitto?

– Nu, asta trebuie s-o fi făcut suspectul vostru – Cinci Douăzeci și Doi, răspunse inspectorul Glenn. Și tot el a făcut să fie arestată soția polițistului Pulaski.

– De ce vreți să opriți investigația? se răsti Pulaski. Nu vedeți cât de periculos e individul ăsta?

I se adresase lui Mark Whitcomb, dar asistentul de la Conformitate continua să privească podeaua și rămase tăcut.

– Profilul făcut de noi sugerează că-i o deviație, le explică Glenn.

– Ce anume?

– O anomalie. Un eveniment irepetabil, le spuse Brockton. SSD a făcut o analiză a situației. Profilul și modelul previzionar ne-au spus că un sociopat ca acesta va atinge punctul de saturație oricând. Va înceta să facă ceea ce face. Va pleca, pur și simplu.

– Dar n-a atins punctul de saturație? Sau l-a atins?

– Încă nu, zise Brockton. Dar îl va atinge. Programele nu greșesc niciodată.

– Or să greșească, dacă mai moare o persoană.

– Să fim realiști. Să punem lucrurile în balanță. Nu putem să lăsăm pe oricine să știe cât de important e SSD ca țintă pentru teroriști. Și nu putem lăsa pe oricine să știe de Divizia pentru Conformitate a Departamentului de Siguranță Națională. Trebuie să ținem SSD-ul și Conformitatea în afara atenției publice. Cât mai mult posibil. Investigarea unei crime le va scoate pe amândouă în evidență.

– Lincoln, dacă vrei să urmărești indiciile convenționale, n-ai decât, adăugă Glenn. Medicină legală, deducții – foarte bine. Dar trebuie să lași SSD-ul în afara investigației. Conferința de presă a fost o greșeală uriașă.

– Am discutat cu Ron Scott, de la primărie, am discutat cu Joe Malloy. Iar ei au fost de acord.

– N-au discutat cu cine trebuia. Chestia asta pune în pericol relația noastră cu SSD-ul. Știi, Andrew Sterling nu e obligat să ne acorde sprijin informatic.

Individul semăna cu președintele companiei producătoare de pantofi, îngrozit să nu-l supere pe Sterling și SSD-ul său.

– De acum, linia oficială e că ucigașul n-a obținut informațiile de la SSD. De fapt, e singura direcție de acțiune.

– Pricepeți că Joseph Malloy a murit din cauza SSD și a innerCircle?

Figura lui Glenn se înnegură, iar agentul oftă.

– Îmi pare rău. Foarte rău. Dar a fost ucis în cursul unei investigații. Un lucru tragic. Însă asta ține de meseria sa.

„Linia oficială... singura direcție de acțiune..."

– Deci SSD nu mai face parte din investigație, spuse Brockton. Ați înțeles?

Rhyme dădu din cap.

Glenn îi făcu semn agentului FBI.

– Acum poți să-i dai drumul.

Agentul îi scoase cătușele lui Pulaski, iar acesta se ridică, frecându-și încheieturile.

– Retrageți-i suspendarea lui Lon Sellitto, zise Rhyme. Și eliberați-o pe soția lui Pulaski.

Glenn se uită la Brockton, dar acesta clătină din cap.

– Dacă am face asta în acest moment, am recunoaște că e posibil ca mineritul de date și SSD-ul să fie implicate în delicte. Pentru moment, trebuie să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

– Asta-i o prostie. Știi că Lon Sellitto n-a luat droguri niciodată.

– Iar ancheta îl va dezvinovăți, zise Glenn. Să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul.

– La naiba! După informațiile pe care le-a vârât asasinul în sistem, Lon e *deja* vinovat. Ca și Jenny Pulaski. Toate astea sunt trecute în dosarul lor!

– Și așa trebuie să rămână pentru moment, spuse calm inspectorul.

Apoi Glenn și agenții federali se duseră spre ușă.

– Oh, Mark, strigă Pulaski, iar Whitcomb se întoarse spre el. Îmi pare rău.

Agentul federal clipi surprins, auzind scuza, și-și atinse nasul bandajat. Dar Pulaski continuă:

– Că ți-am rupt numai nasul. Să te ia dracu', Iudă ce ești!

Se părea că bobocul chiar avea ceva măduvă în oase!

După ce indivizii plecară, Pulaski o sună pe soția sa, dar nu reuși să discute cu ea. Închise furios telefonul și zise:

– Lincoln, nu-mi pasă ce-au zis ei. Eu nu renunț.

– Nu fi îngrijorat. O să continuăm să cercetăm. Indivizii nu mă pot concedia – eu sunt civil. Pot să te concedieze pe tine și pe Mel.

– Eu..., mormăi Cooper, încruntându-se.

– Liniștește-te, Mel. *Am* simțul umorului, în ciuda a ceea ce crede toată lumea. Nimeni n-o să afle – cât timp bobocul ăsta n-o să mai bată și alți agenți federali. Bine, hai să vedem ce-i cu Robert Carpenter, clientul SSD. Îl vreau. Acum.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Deci eu sunt 522.

Mă întreb de ce Ei au ales numărul ăsta. Myra 9834 n-a fost a cinci sute douăzeci şi doua victimă a mea (ce idee frumoasă!). Niciuna dintre adresele victimelor nu conţinea acest număr... Stai un pic. Data. Bineînţeles. Myra a fost ucisă duminica trecută – a douăzeci şi doua zi a lunii a cincea – şi atunci au început Ei să mă vâneze.

Deci, pentru Ei, sunt un număr. Aşa cum şi Ei sunt numere pentru mine. Mă simt flatat. Acum sunt în Cămăruţa mea. Mi-am completat o mare parte din cercetările mele. Programul de lucru s-a terminat, oamenii se îndreaptă către casă, ies să cineze, se duc să-şi întâlnească prietenii. Dar lucrul cel mai grozav în privinţa datelor e că acestea nu dorm niciodată, iar soldaţii mei pot declanşa un atac aerian asupra cuiva la ora pe care o aleg eu şi în orice loc poftesc eu.

În acest moment, eu şi familia pictată de Prescott petrecem câteva minute împreună, înainte să înceapă atacul. În curând, poliţia va păzi casele duşmanilor mei şi ale familiilor lor... Dar poliţiştii nu înţeleg natura armelor mele. Sărmanul Joseph Malloy mi-a dat multe de făcut cu ele.

De exemplu, detectivul Lorenzo – sau Lon – Sellitto (care se străduieşte din greu să-şi ascundă prenumele cel adevărat) e suspendat, dar îl aşteaptă încă multe lucruri. Incidentul nefericit

de acum câțiva ani, în care un făptaș a fost împușcat mortal în timpul unei arestări... vor apare noi dovezi ce vor dovedi că suspectul nu avea nicio armă – că martorii au mințit. Mama băiatului mort va afla acest lucru. Iar eu voi trimite câteva scrisori rasiste, în numele ei, unor site-uri ale unor grupări de extremă dreaptă. Asta îl va face pe Reverendul Al[1] să se implice – și se vor auzi clopotele de înmormântare. Sărmanul Lon ar trebui să se bucure de timpul pe care-l mai are.

Am cercetat ce-i cu apropiații lui Sellitto. O să imaginez ceva pentru fiul său adolescent, avut cu prima sa soție. Poate niște acuzații de posesie de droguri. Așa tată, așa fiu. O readucere-aminte drăguță a acuzației.

Tipul ăla polonez, Pulaski, va reuși până la urmă să convingă Securitatea Națională că soția lui nu-i nici teroristă, nici imigrant ilegal. Dar n-or să fie surprinși când actul de naștere al copilului o să dispară și alt cuplu, al cărui nou-născut a dispărut din spital cu un an în urmă, va afla că băiatul lor dispărut e la familia Pulaski. Chiar dacă nu se va întâmpla altceva decât că puștiul va trăi în infernul unei familii ce-l va lua în îngrijire câteva luni, până se vor lămuri lucrurile, va fi suficient pentru a-l distruge pentru totdeauna. (Cunosc prea bine lucrul ăsta.)

Și ajungem la Amelia 7303 și la Lincoln Rhyme. Ei bine, pentru că sunt prost dispus, Rose Sachs, care-i programată luna viitoare pentru o operație pe cord, își va pierde asigurarea de sănătate din cauza... cred că o voi face să fie din cauza intenției de fraudare. Iar Amelia 7303 probabil că-i enervată din cauza mașinii ei, dar să aștepte până o să primească știri cu adevărat rele: cheltuielile ei necontrolate din creditul de consum. Vreo două sute de mii de dolari sau ceva de genul ăsta. Cu o rată a dobânzii exagerată.

Dar astea vor fi doar niște aperitive. Am aflat că un fost prieten al ei a fost condamnat pentru jaf, atac, furt și șantaj. Noi martori vor trimite e-mailuri anonime că și ea a fost implicată și

[1] Preotul baptist Al Sharpton, luptător radical pentru drepturile afro-americanilor. (n.tr.)

că există mărfuri ascunse în garajul mamei sale – pe care o să le plantez acolo înainte de a anunța Afacerile Interne.

Ea va respinge acuzațiile – delictul a fost prescris –, dar publicitatea îi va distruge reputația. Mulțumesc, libertate a presei! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Moartea e un tip de tranzacție care îți garantează încetinirea urmăritorilor, dar tacticile neletale pot fi la fel de eficiente și sunt, din punctul meu de vedere, mult mai elegante.

Cât despre Lincoln Rhyme... Ei bine, e o situație interesantă. Sigur, în primul rând am greșit alegându-l pe vărul lui. Dar, ca să fim corecți, am verificat toate legăturile individului Arthur 3480 și n-am găsit niciun rezultat îndreptat către vărul său. Lucru curios. Sunt înrudiți prin sânge, dar n-au mai avut niciun contact timp de un deceniu.

Am făcut greșeala să îmboldesc fiara și s-o trezesc. Rhyme e cel mai bun adversar pe care l-am înfruntat până acum. M-a oprit în drumul către casa lui DeLeon 6832; m-a prins în timp ce acționam, ceea ce n-a mai făcut nimeni. Și, conform gâfâielilor lui Malloy, se apropie din ce în ce mai mult.

Dar, bineînțeles, am și pentru asta un plan. În acest moment nu mai beneficiez de innerCircle – trebuie să fiu atent –, dar articolele ziariștilor și alte surse de date sunt suficient de lămuritoare. Sigur, problema e cum să distrugi viața cuiva precum Rhyme, a cărui viață fizică e destul de distrusă. În cele din urmă am găsit o soluție. Din moment ce e dependent de alții, o să distrug pe cineva de care e legat. Asistentul lui Rhyme, Thom Reston, va fi următoarea mea țintă. Dacă tânărul moare – într-un mod deosebit de neplăcut –, mă îndoiesc că Rhyme își va mai reveni vreodată. Investigația se va veșteji, nimeni n-o va continua în felul în care o face el.

O să-l pun pe Thom în portbagajul mașinii mele și ne vom duce în alt depozit. Acolo, o să mă distrez cu briciul meu Krusius Brothers. O să înregistrez întregul spectacol pe bandă și o să i-l trimit prin e-mail lui Rhyme. Fiind criminalistul care trudește din greu – după cum pare că este –, va privi cu atenție

toată înregistrarea aceea groaznică, căutând indicii. O va privi iar și iar.

Garantez că asta îl va distruge din punctul de vedere al cazului, dacă nu-l va distruge în totalitate.

Mă duc în camera a treia a Cămăruței mele și găsesc una dintre camerele video. Iar din camera numărul doi iau briciul, cu cutia sa veche. Pe lamă mai există încă o urmă de sânge uscat. Nancy 3470. Cu doi ani în urmă. (Tribunalul tocmai a respins apelul final al asasinului său, Jason 4971, motivul pentru apel fiind dovezi false, o afirmație pe care, probabil, până și avocatul lui a găsit-o patetică.)

Briciul e tocit. Îmi amintesc că a întâlnit o oarecare rezistență din partea coastelor lui Nancy 3470; individa s-a zbătut mai mult decât m-am așteptat. Nu contează. Un pic de lucru la unul dintre cele opt polizoare ale mele, apoi cu o curea de ascuțit brice, și voi fi gata de treabă.

Adrenalina provocată de vânătoare curgea prin trupul Ameliei Sachs.

Dovada din grădina ei o condusese pe un drum întortocheat, dar avea o senzație în măruntaie – scuză-mă, Rhyme – că misiunea prezentă avea să fie productivă. Parcă mașina lui Pam pe stradă și se grăbi la adresa următoarei persoane de pe lista ei de șase indivizi, una de la care spera cu disperare să obțină indiciul final pentru descoperirea identității lui 522.

Două încercări fuseseră nefolositoare. Răspunsul va fi la cea de-a treia? Își zise că șofatul prin oraș în felul ăla era un soi de vânătoare macabră de animale necrofage.

Se făcuse seară, iar Sachs verifică adresa sub un bec stradal, găsi clădirea și urcă vreo câteva trepte până la ușa din față. Se întinsese spre sonerie, când ceva începu s-o sâcâie.

Amelia se opri.

Era paranoia care se manifestase toată ziua? Sau simțământul că o privea cineva?

Sachs privi iute în jur – spre puținele persoane de pe stradă, spre ferestrele locuinței și către prăvălioarele din vecinătate... Dar nu părea s-o amenințe nimeni. Nimeni nu părea să-i acorde atenție.

Vru să apese iar pe butonul soneriei, apoi își coborî mâna.

Ceva nu era în regulă...

Ce anume?

Apoi înțelese. Nu o tulbura sentimentul că o privea cineva, ci mirosul. Și, tresărind, își dădu seama ce era: mucegai. Mirosise mucegai, duhoarea venind din casa lângă care se afla.

Era doar o coincidență?

Sachs coborî în tăcere treptele și se duse într-o latură a clădirii, pe o alee acoperită cu pietriș. Construcția era foarte mare – îngustă în față, dar întinsă în adâncime. Merse mai departe pe alee și se ridică să se uite pe o fereastră. Aceasta era acoperită cu ziare. Se uită la latura clădirii – da, toate ferestrele erau acoperite. Își aminti cuvintele lui Terry Dobyns: „Iar ferestrele vor fi vopsite în negru sau acoperite. Individul trebuie să țină lumea exterioară departe de sine..."

Venise aici doar ca să obțină informații – nu *putea* să fie locuința lui 522, indiciile nu se potriveau. Dar acum știa că greșise, nu mai exista nicio îndoială că aceasta era casa ucigașului.

Întinse mâna să scoată telefonul, dar auzi un scrâșnet pe pietrișul aleii din spatele ei. Se întoarse iute, cu ochii holbați, lăsând telefonul ca să ia pistolul. Dar înainte ca mâna ei să atingă patul Glock-ului, fu izbită cu putere. Se lovi de peretele casei. Ametită, căzu în genunchi.

Privi în sus și văzu punctele dure ale ochilor ucigașului, văzu lama pătată de sânge a briciului din mâna lui ce-și începuse drumul către gâtul ei.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

– Comandă, sun-o pe Sachs.

Dar telefonul se comută pe mesageria vocală.

– La naiba, unde umblă femeia asta? Pulaski, găseşte-o, zise Rhyme şi-şi roti fotoliul ca să fie cu faţa spre tânăr, care vorbea la telefon. Ce-i cu Carpenter?

Pulaski ridică o mână, apoi încheie convorbirea.

– Am reuşit, în cele din urmă, să-l găsesc pe asistentul său. Carpenter a plecat de la serviciu mai devreme, are de făcut nişte comisioane. Ar trebui să fi ajuns acasă până acum.

– Vreau să se ducă cineva acolo. Chiar acum.

Mel Cooper încercă să o contacteze pe Sachs prin intermediul pagerului, dar nu primi niciun răspuns şi zise:

– Nimic. N-am noroc, adăugă el, după alte câteva încercări.

– Cinci Douăzeci şi Doi i-a întrerupt legăturile, aşa cum a făcut şi cu electricitatea?

– Nu, cei de la firmă spun că numerele ei sunt active. Doar că aparatele nu funcţionează – sunt stricate sau li s-au scos bateriile.

– Poftim? Sunt siguri?

Teama ce-l cuprinsese începu să crească.

Se auzi soneria, iar Thom se duse să răspundă.

Lon Sellitto, cu cămaşa mototolită şi cu faţa transpirată, năvăli în încăpere.

– Nu pot să facă nimic în privința suspendării. Se face în mod automat. Chiar dacă fac alt test, suspendarea rămâne activă până când cazul e investigat de Afacerile Interne. Ale dracului calculatoare! Am pus pe cineva să sune la PublicSure. Au zis, citez, „că se uită în date", și știi ce înseamnă asta, spuse furios Sellitto, apoi se uită spre Pulaski. Ce s-a întâmplat cu soția ta?

– E încă în centrul de detenție.

– Iisuse!

– Și lucrurile nu s-au oprit aici, zise Rhyme, și-i povesti lui Sellitto despre Brockton, Whitcomb, Glenn și Divizia pentru Conformitate a Securității Naționale.

– Rahat! N-am auzit niciodată de divizia asta.

– Și indivizii vor să oprim investigația, cel puțin în ceea ce privește implicarea SSD. Dar acum avem altă problemă: Amelia a dispărut.

– Ce? răcni Sellitto.

– Păi, uite cum stau lucrurile. Nu știu unde s-a dus după ce a plecat acasă. N-a sunat... Oh, Iisuse, curentul se întrerupsese, telefoanele nu funcționau. Verificați mesageria vocală. Poate ne-a sunat.

Cooper formă numărul. Și aflară că Sachs îi sunase. Dar spusese doar că urma o pistă. Nimic mai mult. Ceruse s-o sune Rhyme, ca să-i explice.

Rhyme își închise ochii, cuprins de frustrare.

O pistă...

Către cine? Către unul din suspecți. Se uită la panou.

Andrew Sterling, președinte, director executiv
Alibi – în Long Island, verificat. Confirmat de fiul său
Sean Cassel, director de vânzări și marketing
Fără alibi
Wayne Gillespie, director pentru operațiuni tehnice
Fără alibi
Samuel Brockton, director, departamentul pentru conformitate
Alibi – dosarele hotelului confirmă prezența sa în Washington

Peter Arlonzo-Kemper, director resurse umane
Alibi – împreună cu soția, confirmat de aceasta (tendențios?)
Steven Shraeder, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de zi
Alibi – la serviciu, conform fișelor de pontaj
Faruk Mameda, manager întreținere și asistență tehnică, schimbul de noapte
Fără alibi
Alibi pentru uciderea groparului (la serviciu, conform fișelor de pontaj)
Client al SSD (?)
Robert Carpenter (?)
Făptaș necunoscut, recrutat de Andrew Sterling (?)
Runnerboy?

Indiciul îl implica pe vreunul dintre ei?

– Lon, du-te și verifică-l pe Carpenter.

– Cum? Să-i zic: Salut, sunt polițist, dar răspunde-mi la întrebări, chiar dacă n-ar trebui, pentru că sunt simpatic?

– Da, Lon, exact asta să-i spui.

– Mel, dă-mi insigna ta, spuse Sellitto, întorcându-se spre Cooper.

– Insigna mea? întrebă nervos tehnicianul.

– N-o să ți-o zgârii, mormăi detectivul cel solid.

– Mă îngrijorează mai mult posibilitatea de a fi suspendat.

– Bine ai venit în clubul nostru afurisit, spuse Sellitto, îi luă insigna, apoi adresa lui Carpenter de la Pulaski. O să vă povestesc ce s-a întâmplat.

– Lon, fii atent. Cinci Douăzeci și Doi e încolțit. Are de gând să riposteze puternic. Amintește-ți că e...

– Un pui de lele care știe totul, mormăi Sellitto și ieși din laborator.

Rhyme observă că Pulaski se uita la panouri.

– Domnule detectiv?

– Da?

– E vorba de ceva la care m-am tot gândit, zise tânărul, atingând panoul cu numele suspecților. Alibiul lui Andrew Sterling.

A spus că, atunci când a fost în Long Island, fiul său se plimba în Westchester. L-a sunat pe Andy din afara orașului și putem vedea ora din înregistrările în legătură cu telefonul său. Și asta s-a verificat.

– Și?

– Păi, mi-am amintit că Sterling a spus că fiul său a luat trenul până în Westchester. Dar, când am discutat cu Andy, mi-a spus că s-a dus acolo cu mașina. Și mai e ceva, domnule, continuă Pulaski, lăsându-și capul într-o parte. În ziua în care a fost ucis groparul, am verificat pontajul. Am văzut numele lui Andy. A plecat imediat după Miguel Abrera, omul de serviciu. Adică la câteva secunde. N-am dat importanță, pentru că Andy nu era unul dintre suspecți.

– Dar fiul nu are acces la innerCircle, spuse Cooper, făcând semn către panoul cu suspecți.

– După spusele tatălui său, nu are. Dar..., continuă Pulaski, clătinând din cap, vedeți dumneavoastră, Andrew Sterling ne-a ajutat atât de mult, încât am luat de bun tot ce ne-a spus el. A spus că doar cei de pe lista cu suspecți aveau acces la baza de date. Dar nu știm asta și din altă sursă. N-am verificat niciodată cine poate și cine nu poate să se conecteze la innerCircle.

– Poate că Andy a scotocit prin agenda electronică sau prin calculatorul tatălui său și a găsit o parolă de acces, sugeră Cooper.

– Bravo, Pulaski! Mel, acum tu ești șeful. Du-te cu o echipă de intervenție la casa lui Andy Sterling.

Nici cea mai bună analiză previzională, executată de un creier artificial strălucit, precum Xpectation, nu poate să aibă dreptate mereu.

Cine ar fi ghicit, chiar dacă ar fi încercat un milion de ani, că Amelia 7303, care stă acum amețită și încătușată la șapte metri de mine, avea să apară la ușa mea?

Trebuie să recunosc că am avut noroc. Tocmai mă pregăteam să mă duc să pregătesc vivisecția lui Thom, când am

văzut-o pe fereastră. Așa pare că se desfășoară viața mea: noroc în schimbul enervării.

Analizez situația cu calm. În regulă, colegii ei din poliție nu mă bănuiesc. Individa a venit aici doar ca să-mi arate documentul complicat pe care l-am găsit în buzunarul ei, împreună cu o listă de șase persoane. Cele două din frunte sunt tăiate. Eu sunt ghinionistul număr trei. Sunt sigur că o să vină cineva ca să întrebe de ea; iar eu o să spun da, a venit aici ca să-mi arate o hârtie. Și asta a fost totul.

Am demontat aparatele ei electronice și le-am pus în cutiile potrivite. M-am gândit să folosesc telefonul *ei* ca să înregistrez momentele finale ale lui Thom Reston. Ar fi existat o simetrie frumoasă, ar fi fost ceva elegant. Dar polițista trebuie să dispară complet. Se va duce să doarmă în subsolul meu, alături de Caroline 8630 și Fiona 4892.

Să dispară complet.

Nu-i o chestie atât de satisfăcătoare pe cât ar fi putut fi – poliția o să dorească să-i găsească trupul –, dar reprezintă oricum o știre bună pentru mine.

De data asta o să iau un trofeu adevărat. Nu doar unghiile Ameliei 7303...

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

– Ce naiba spui acolo? se răsti Rhyme la Pulaski.

Bobocul era la vreo cinci kilometri, în Manhattan, în casa din Upper East Side a lui Andrew Sterling jr.

– Aţi intrat? Sachs e acolo?

– Domnule, nu cred că Andy e făptaşul.

– *Crezi?* Sau nu e?

– Nu e el făptaşul.

– Explică-mi.

Pulaski îi povesti că da, Andy Sterling mințise în legătură cu activităţile sale de duminică. Dar nu ca să-şi ascundă rolul de asasin şi violator. Îi spusese tatălui său că luase trenul spre Westchester să se plimbe, dar adevărul era că se dusese cu maşina şi îi destăinuise asta în timpul discuţiei cu Pulaski.

Stând în faţa celor doi poliţişti din Unitatea pentru Intervenţii de Urgenţă şi a lui Pulaski, tânărul speriat mărturisise de ce-l mințise pe tatăl său când spusese că plecase cu trenul. Andy nu avea carnet de şofer.

Dar prietenul său avea. Andrew Sterling era furnizorul numărul unu de informaţii, dar nu ştia că fiul lui era homosexual, iar tânărul nu avusese niciodată suficient curaj ca să-i spună.

Un telefon dat prietenului lui Andy confirmă faptul că fuseseră amândoi plecaţi din oraş în momentul omuciderii. Centrul de control al firmei E-ZPass confirmă că maşina lor trecuse printr-un punct de colectare al lor.

– La naiba! Pulaski, întoarceți-vă aici!

– Da, domnule!

În timp ce mergea pe trotuarul ud, Lon Sellitto își spunea: La naiba, ar fi trebuit să-i iau lui Cooper *și* pistolul. Sigur, una e să împrumuți o insignă atunci când ești suspendat și cu totul altceva e să împrumuți o armă. Dacă Afacerile Interne află de chestia asta, atunci chestia respectivă se transformă brusc din nasoală într-un uragan de lucruri nasoale.

Și abia atunci or să aibă un motiv să te suspende, chiar dacă testul de droguri o să fie negativ.

Droguri. Rahat.

Găsi adresa pe care o căuta, cea a lui Carpenter, o locuință pe Upper East Side, într-un cartier liniștit. Luminile erau aprinse, dar nu văzu pe nimeni înăuntru. Se grăbi să ajungă la intrare și apăsă pe butonul soneriei.

Avu impresia că auzi zgomot înăuntru. Pași. O ușă.

Apoi nimic, un minut îndelungat...

Sellitto întinse instinctiv mâna în locul în care se aflase cândva arma sa.

Rahat...

În cele din urmă, perdeaua unei ferestre laterale fu trasă într-o parte, apoi reveni la locul ei. Ușa se deschise și Sellitto se pomeni uitându-se la un bărbat solid, cu părul pieptănat peste cap. Bărbatul privea insigna aurită, procurată în mod ilicit. Ochii îi clipeau, nesiguri.

– Domnule Carpenter...

Nu apucă să spună mai mult, dar nesiguranța individului dispăru și figura i se strâmbă de furie, în timp ce răcnea:

– La naiba! La naiba!

Lon Sellitto nu se mai bătuse cu un delincvent de mulți ani, iar acum își dădu seama că tipul putea să-l cotonogească zdravăn, apoi să-i taie gâtul. De ce naiba n-am împrumutat pistolul lui Cooper, indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea?

Numai că, se dovedi, nu el era cauza furiei...

Ci – lucru ciudat – conducătorul SSD.

– Jigodia aia de Andrew Sterling mi-a făcut-o, nu-i așa? Te-a sunat? M-a implicat în crimele alea de care am auzit cu toții. Oh, Doamne, ce-o să mă fac? Probabil că sunt deja în sistem, iar Watchtower mi-a pus numele pe listele din toată țara. Oh, Doamne! Ce tâmpit am fost, lăsându-mă implicat în scandalul de la SSD!

Grija lui Sellitto se micșoră. Puse deoparte insigna și-i spuse individului să se dea la o parte. Omul se supuse.

– Deci am dreptate, Andrew e în spatele întregii povești? mârâi Carpenter.

Sellitto nu-i răspunse, ci îl întrebă unde fusese în momentul în care murise Malloy.

Carpenter încercă să-și amintească.

– Eram într-o ședință.

Și-i spuse de bunăvoie numele mai multor funcționari ai unei bănci importante din oraș, împreună cu numerele lor de telefon.

– Și duminică după-amiază?

– Eu și prietena mea am avut invitați. La prânz.

Un alibi ușor de verificat.

Sellitto îl sună pe Rhyme să-i spună ce descoperise. Îi răspunse Cooper, care-i făgădui că o să verifice alibiurile. După ce întrerupse legătura, detectivul se întoarse către agitatul Bob Carpenter.

– E jigodia cea mai răzbunătoare cu care am avut vreodată de-a face.

Sellitto îi spuse că da, numele lui îi fusese furnizat de SSD. Auzind asta, Carpenter închise ochii un moment. Furia i se potolea, înlocuită de dezamăgire.

– Ce-a zis despre mine?

– Se pare că ați descărcat informații despre victime chiar înainte să fie ucise. În cazul mai multor omucideri din ultimele luni.

– Asta se întâmplă când Andrew e supărat. Te pedepsește. Nu m-am gândit că o s-o facă în felul ăsta... În ultimele luni? întrebă Carpenter, încruntându-se. Când a avut loc cea mai recentă descărcare?

– În ultimele două săptămâni.

– Atunci nu pot fi eu. Mi s-a interzis accesul în sistemul Watchtower de la începutul lui martie.

– Interzis?

Carpenter dădu din cap și adăugă:

– Andrew m-a blocat.

Telefonul lui Sellitto zbârnâi. Îl sunase Mel Cooper. Îi explică faptul că măcar doi martori confirmaseră unde fusese Carpenter. Sellitto îl puse pe tehnician să-l sune pe Rodney Szarnek ca să verifice datele de pe CD-ul care-i fusese dat lui Pulaski. Închise telefonul și-i spuse lui Carpenter:

– De ce ați fost blocat?

– Vedeți, eu am o companie de depozitare de date și...

– Depozitare de date?

– Stocăm date prelucrate de firme precum SSD.

– Nu ca un depozit în care sunt stocate mărfuri?

– Nu, nu. E stocare pe calculator. Pe servere din New Jersey și Pennsylvania. Oricum, eu am fost... putem spune că am fost sedus de Andrew Sterling. De succesul său, de banii pe care-i avea. Am vrut să încep să *mineresc* și eu date, ca și SSD, nu doar să le stochez. Începusem să-mi creez o piață de nișă în puținele domenii în care SSD nu era puternic. Nu era chiar concurență și nu era nimic ilegal.

Sellitto auzea disperarea din glasul omului, în timp ce justifica lucrurile pe care le făcuse.

– Era o chestie de câștigat ceva mărunțiș. Dar Andrew a aflat și mi-a interzis accesul la innerCircle și Watchtower. M-a amenințat că mă dă în judecată. Am încercat să negociez cu el, dar astăzi m-a concediat. Adică a pus capăt contractului nostru. Chiar n-am făcut nimic rău. Era doar o chestie de afaceri, spuse Carpenter, cu glas pierit.

– Și crezi că Sterling a modificat fișierul ca să pară că dumneata ești asasinul?

– Păi, cineva de la SSD a făcut-o...

Deci, dacă tragem linie și socotim, își spuse Sellitto, rezultă că Robert Carpenter nu-i un suspect și că totul fusese o pierdere de timp.

– Nu mai am alte întrebări. Noapte bună.

Dar Carpenter își schimbase starea de spirit. Furia îi dispăruse complet și fusese înlocuită de o expresie care i se păru detectivului a fi disperare, dacă nu frică.

– Domnule polițist, stați un pic, nu rămâneți cu o idee greșită. Am vorbit la supărare. N-am sugerat că vinovatul e Andrew. Eram furios. Am reacționat aiurea. Sper că n-o să-i spuneți, nu-i așa?

În timp ce pleca, detectivul se uită înapoi. Omul de afaceri arăta de parcă îi venea să plângă.

Deci alt suspect era nevinovat.

Mai întâi, Andy Sterling. Acum, Robert Carpenter. Când Sellitto se întoarse, Rhyme îl sună imediat pe Rodney Szarnek, care-i spuse că o să descopere imediat ce era în neregulă. Tehnicianul îl sună după zece minute. Primul lucru pe care-l spuse fu:

– Hmmm. Aoleu...

– Spune, oftă Rhyme.

– Bine. Carpenter a descărcat suficiente liste ca să dețină informațiile de care avea nevoie pentru a-și transforma în ținte victimele și țapii ispășitori. Dar asta s-a întâmplat în decursul a doi ani. Totul făcând parte dintr-o campanie legitimă de marketing. Și nu a mai descărcat nimic din martie.

– Ai spus că informațiile au fost descărcate chiar înainte de crime.

– Asta scria în tabelul primit. Dar metadatele arată că informațiile au fost modificate de cineva de la SSD. De exemplu, informațiile despre vărul dumneavoastră fuseseră extrase cu doi ani în urmă.

– Și cineva de la SSD a vrut să ne îndepărteze de el și să ne îndrepte către Carpenter.

– Exact.

– Acum urmează întrebarea cea mare. Cine naiba a rearanjat datele? Pentru că acesta e Cinci Douăzeci și Doi.

Dar specialistul în calculatoare zise:

– Nu există alte informații codate în metadate. Administratorul și jurnalele de acces nu...

– E suficient să-mi răspunzi nu. Ăsta-i răspunsul pe scurt?

– Exact.

– Ești sigur?

– Foarte.

– Mulțumesc, mormăi Rhyme și întrerupse legătura.

– Unde ești, Sachs?

Rhyme simți un fior. Fusese gata să-i folosească prenumele. Dar între ei exista o regulă înțeleasă de la sine: foloseau doar numele de familie când se refereau la celălalt. Altfel ar fi adus ghinion.

– Linc, zise Sellitto, arătând spre lista cu suspecți. Singurul lucru care-mi trece prin minte e să-i verificăm pe fiecare. Chiar acum.

– Și cum să facem asta, Lon? Avem un inspector care nu vrea ca acest caz să existe. Nu putem...

Vocea îi slăbi în intensitate, iar privirea îi rămase ațintită spre profilul lui 522, apoi se îndreptă către panourile cu dovezi.

Și spre dosarul vărului său, aflat în apropiere, pe rama ce întorcea paginile.

Mod de viață
Dosar 1A. Produsele preferate ale consumatorului
Dosar 1B. Serviciile preferate ale consumatorului
Dosar 1C. Călătorii
Dosar 1D. Probleme medicale
Dosar 1E. Preferințe pentru timpul liber

Financiar/Educațional/Profesional
Dosar 2A. Istoric educațional
Dosar 2B. Istoric angajări, venituri
Dosar 2C. Istoric credit/situație curentă și evaluare
Dosar 2D. Preferințe privind serviciile și produsele

Guvernamental/Juridic
Dosar 3A. Înregistrări vitale
Dosar 3B. Înregistrare ca votant
Dosar 3C. Istoric juridic
Dosar 3D. Istoric delicte
Dosar 3E. Conformitate
Dosar 3F. Imigrare și naturalizare

Rhyme citi documentul rapid, de mai multe ori. Apoi se uită la alte documente lipite pe panourile cu dovezi. Ceva nu era în regulă.

Îl sună din nou pe Szarnek.

– Rodney, spune-mi cât de mult spațiu ocupă pe un hard disk un document de treizeci de pagini? Precum dosarul de la SSD pe care îl am.

– Hmmm... Un dosar? Presupun că-i numai text.

– Da.

– Dacă e într-o bază de date, trebuie să fie comprimat... Asta face vreo douăzeci și cinci de K.

– E destul de puțin, nu?

– Hmmm.. Un pârț în uraganul depozitării de date.

Rhyme își dădu ochii peste cap auzind răspunsul.

– Mai am o întrebare pentru tine.

– Hmmm... Ascult.

Capul îi bubuia de durere și simțea gustul sângelui de la tăietura pe care și-o făcuse la gură după ce se lovise de peretele de piatră.

Ținându-i briciul la gât, asasinul îi luase arma și o târâse prin ușa unui subsol, apoi urcaseră pe o scară abruptă în partea din față a casei, un loc modern, auster, care imita decorul în alb și negru de la SSD.

Apoi o condusese spre o ușă din peretele din spate al camerei de zi.

În mod ironic, se dovedi că acolo se afla o debara. Individul o împinse printre niște haine ce miroseau a stătut și deschise o altă ușă din fundul debaralei, o trase acolo și-i luă pagerul,

agenda electronică, telefonul celular, cheile şi cuţitul cu lamă rabatabilă pe care-l avea în buzunarul din spate al pantalonilor. O împinse lângă un calorifer, între nişte teancuri înalte de ziare, şi o încătuşă de metalul ruginit. Amelia se uită în jur, privind paradisul strângătorului, mucegăit, întunecat, mirosind a lucruri vechi, duhnind a lucruri uzate, plin cu mai multe resturi şi rebuturi decât văzuse vreodată într-un singur loc. Ucigaşul duse toate lucrurile ei pe o masă mare, plină cu obiecte. Începu să demonteze cu propriul ei cuţit aparatele electronice. Lucra cu meticulozitate, bucurându-se de fiecare componentă pe care o extrăgea, de parcă ar fi disecat un cadavru ca să-i scoată organele.

Apoi Amelia îl văzu pe ucigaş stând la masă, bătând ceva la tastatură. Individul era înconjurat de teancuri uriaşe de ziare, de turnuri de pungi de hârtie împăturite, de cutii de chibrituri, de sticlărie, de lăzi pe care scria „Ţigări", „Nasturi" şi „Agrafe de birou", cutii vechi de conserve şi cutii cu mâncare din anii şaizeci şi şaptezeci, detergenţi. Sute de alte containere.

Dar Amelia nu era atentă la ceea ce se afla acolo. Se gândea, şocată, la modul în care îi înşelase. Cinci Douăzeci şi Doi nu era niciunul dintre suspecţii lor. Greşiseră în legătură cu directorii enervanţi, cu tehnicienii, cu clienţii, cu spărgătorii de parole, cu mercenarii angajaţi de Andrew Sterling ca să sprijine afacerile companiei.

Şi totuşi, individul era un angajat al SSD.

De ce naiba nu ţinuse seama de lucrurile evidente?

Cinci Douăzeci şi Doi era paznicul care o condusese să facă turul ţarcurilor de date, în ziua de luni. Amelia îşi aminti numele de pe ecuson. John. Şi numele de familie era Rollins. Probabil că o văzuse venind luni, împreună cu Pulaski, la postul de pază din holul SSD, şi se grăbise să se ofere să-i însoţească la biroul lui Sterling. Apoi stătuse în apropiere, ca să afle care era scopul vizitei lor. Sau poate că ştiuse din timp că veneau şi aranjase astfel ca să fie la serviciu în dimineaţa aceea.

„Omul care ştia totul..."

Ar fi trebuit să știe că paznicii aveau acces în toate țarcurile și în Centrul de Preluare, din moment ce o însoțise luni fără probleme prin Stânca Cenușie... Amelia își aminti că, după ce ajungeai în țarcuri, nu mai aveai nevoie de parolă ca să te comuți la innerCircle. Nu-și dădea seama cum reușise să scoată din clădire discuri conținând date – și el fusese percheziționat atunci când plecaseră din țarcul de date –, dar individul reușise cumva să facă asta...

Amelia își mijì ochii, sperând ca durerea din craniul ei să dispară. Nu dispăru. Privi în sus, spre zidul din fața mesei, unde atârna un tablou – un portret fotorealist al unei familii. Bineînțeles, pictura lui Harvey Prescott pentru care o omorâse pe Alice Sanderson, de moartea căreia fusese învinovățit pe nedrept Arthur Rhyme.

În cele din urmă, ochii ei se obișnuiră cu lumina slabă, iar Sachs se uită la adversarul ei. Nu-i acordase nicio atenție atunci când o însoțise prin SSD. Acum îl vedea limpede – un bărbat slab, palid, cu o față ce nu se remarca prin nimic, dar frumoasă. Ochii săi cufundați în orbite se mișcau iute, individul avea degete foarte lungi și brațe puternice.

Ucigașul simți că îl privea. Se întoarse și se uită la ea cu ochi flămânzi. Apoi reveni la calculator și continuă să tasteze furios. Zeci de tastaturi, multe dintre ele stricate sau cu litere lipsă, stăteau îngrămădite pe podea. Erau nefolositoare altora. Dar, bineînțeles, 522 nu putea să le arunce. Îl înconjurau mii de carnete galbene, pline de un scris de mână mic și precis – sursa fulgilor de hârtie pe care îi găsiseră la locul unei crime.

Mirosul de mucegai, de haine și lenjerie nespălate era copleșitor. Probabil că individul se obișnuise atât de mult cu duhoarea, încât n-o mai observa. Sau poate că-i făcea plăcere.

Sachs închise ochii și-și sprijini capul de un teanc de ziare. Fără arme, neajutorată... Ce-ar fi putut să facă? Era furioasă pe ea însăși pentru că nu-i lăsase lui Rhyme un mesaj mai amănunțit despre locul în care se ducea.

Neajutorată...

Apoi își aminti niște cuvinte. Sloganul întregului caz 522: „Cunoașterea este putere".

La naiba, fă rost de niște cunoștințe! Imaginează-ți ceva despre el, ceva ce să poți folosi ca armă.

Gândește-te!

Paznicul John Rollins de la SSD... Numele nu însemna nimic pentru ea. Nu apăruse niciodată în timpul investigației. Care era legătura lui cu SSD, cu crimele, cu datele?

Sachs privi camera întunecată din jurul ei, năpădită de grămada de gioarse...

„Zgomot..."

Concentrează-te. Ia fiecare lucru pe rând.

Apoi Amelia observă ceva rezemat de peretele mai îndepărtat, care-i atrase atenția. Una dintre colecțiile individului: un teanc uriaș de bilete pentru telescaune din stațiunile de schi.

Vail, Copper Mountain, Breckinridge, Beaver Creek.

Se poate să fie adevărat?

Oricum, merita să riște.

– Peter, spuse ea plină de încredere, trebuie să discutăm.

Auzind numele, individul clipi și se uită spre ea. Pentru o clipă, ochii săi pâlpâiră, plini de nesiguranță. Arăta ca și cum ar fi fost pălmuit.

Da, avusese dreptate. John Rollins era – cum altfel? – o identitate falsă. În realitate, individul era Peter Gordon, faimosul prădător de date care murise... care se *prefăcuse* că murise atunci când SSD preluase cu câțiva ani în urmă compania din Colorado pentru care lucrase.

– Eram curioși în privința morții înscenate. În legătură cu ADN-ul. Cum ai reușit să faci asta?

Bărbatul se opri din tastat și se uită la tablou. În cele din urmă, spuse:

– Nu-i așa că datele sunt amuzante? Credem în ele fără să ne îndoim, continuă el, întorcându-se spre Amelia. Dacă sunt în calculator, trebuie să fie adevărate. Dacă ele implică și

zeitatea ADN, atunci *în mod obligatoriu* trebuie să fie adevărate. Nimeni nu mai întreabă nimic. Punct.

– Deci tu, Peter Gordon, ai dispărut, zise Sachs. Poliția ți-a găsit bicicleta și un cadavru descompus care avea hainele tale. Nu prea rămăsese mare lucru după ce trecuseră pe acolo animalele, nu-i așa? Iar polițiștii au luat mostre de păr și de salivă din locuința ta. Da, ADN-ul s-a potrivit. Nu s-a îndoit nimeni. Erai mort. Dar în baia ta nu era părul tău, nici saliva ta. Ai luat niște păr de la omul pe care l-ai omorât și l-ai lăsat în baia ta. Și i-ai frecat dinții cu periuța. Am dreptate?

– Și un pic de sânge pe aparatul de ras. Vouă, polițiștilor, vă place sângele, nu-i așa?

– Cine era omul pe care l-ai omorât?

– Un pușți din California. Făcea autostopul pe I-70.

Nu-l lăsa – informația e singura ta armă. Folosește-o!

– Peter, n-am știut niciodată de ce ai făcut asta. Ca să sabotezi preluarea de către SSD a firmei Rocky Mountain Data? Sau a fost vorba de altceva?

– Sabotaj? șopti individul, uluit. N-ai înțeles nimic! Când Andrew Sterling și tipii lui de la SSD au venit la Rocky Mountain ca s-o cumpere, am devorat orice fărâmă de informații pe care am putut-o găsi despre el și despre compania sa. Iar ceea ce am văzut mi-a tăiat răsuflarea! Andrew Sterling e Dumnezeu! E viitorul datelor, ceea ce înseamnă că e viitorul societății. Poate găsi date pe care eu nici măcar nu-mi imaginez că există, și le folosește ca pe o armă, ca pe un medicament sau ca pe apa sfințită. *Trebuia* să iau parte la ceea ce făcea el.

– Și nu puteai să fii un prădător de date pentru SSD. Nu puteai, având în vedere ceea ce plănuiai. Să le folosești informațiile pentru... *cealaltă* colecție. Și pentru felul în care trăiești, adăugă ea, făcând semn cu capul către camerele pline.

Figura individului se întunecă, iar ochii i se lărgiră.

– Voiam să fac parte din SSD. Crezi că n-am reușit? Oh, locurile în care aș fi putut să merg! Dar nu mi-a fost oferită cartea asta, mormăi el și rămase tăcut un timp, după care își

flutură mâna în jur, arătând spre colecțiile sale. Crezi că am ales eu să trăiesc așa? Crezi că-mi place? întrebă el cu un glas aproape pierit, după care reuși să zâmbească slab, în timp ce respira greu. Nu, viața m-a silit să fiu în afara societății. E singurul mod în care pot supraviețui. În. Afara. Rețelei.

– Deci ți-ai înscenat moartea și ai furat o identitate. Ți-ai luat un nume nou și un număr de asistență socială, ale cuiva care murise.

Între timp, emoția individului dispăruse.

– Mda, un copil. Jonathan Rollins, de trei ani, din Colorado. A fost ușor să-mi iau o identitate nouă. Supraviețuitorii o fac în fiecare zi. Poți să găsești cărți care tratează subiectul ăsta, adăugă el, cu un zâmbet ușor. Trebuie doar să-ți amintești să le plătești cu bani gheață.

– Și ai obținut o slujbă de paznic. Nu te-a recunoscut nimeni de la SSD?

– N-am întâlnit niciodată pe cineva de la companie. Ăsta e lucrul cel mai minunat în activitatea de minerit de date. Poți să colectezi date și să nu părăsești niciodată intimitatea Cămăruței tale.

Apoi vocea i se opri. Individul nu părea în largul lui, ținând seama de ce-i spusese Sachs. Polițiștii erau pe cale să-l identifice pe Rollins ca fiind Peter Gordon? Va veni altcineva aici, în locuința lui, ca să verifice lucrurile mai îndeaproape? Se părea că decisese că nu putea să riște. Gordon înhăță cheile mașinii lui Pam. Voia s-o ascundă. Ucigașul privi brelocul cu chei.

– O mașină ieftină. N-are identificare prin radio. Dar în zilele astea toată lumea se uită la numerele mașinii. Unde ai parcat-o?

– Crezi că o să-ți spun?

Individul ridică din umeri și plecă.

Strategia ei funcționase. Înhățase un strop de cunoștințe și îl folosise ca pe o armă. Sigur, nu fusese mare lucru, dar măcar câștigase un pic de timp.

Însă timpul acela era suficient să facă ceea ce plănuise: să scoată cheile de la cătușe aflate în fundul buzunarului pantalonilor ei?

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

– Ascultă-mă. Partenera mea a dispărut. Şi trebuie să mă uit în nişte fişiere.

Rhyme vorbea cu Andrew Sterling prin intermediul unei legături video de înaltă rezoluţie.

Conducătorul SSD se întorsese în biroul său auster din Stânca Cenuşie. Stătea foarte drept pe ceea ce părea a fi un scaun simplu de lemn, imitând în mod ironic poziţia ţeapănă a lui Rhyme din TDX-ul lui.

– Sam Brockton a discutat cu dumneavoastră, spuse Sterling cu voce blândă. Şi inspectorul Glenn.

În vocea sa nu se simţea niciun strop de jenă. De fapt, nu se simţea niciun fel de emoţie, cu toate că avea pe chip un zâmbet plăcut.

– Vreau să văd dosarul partenerei mele. Poliţista pe care aţi întâlnit-o, Amelia Sachs. Dosarul ei *întreg*.

– Domnule căpitan Rhyme, ce înţelegeţi prin „întreg"?

Criminalistul reţinu faptul că Sterling folosise gradul său, un lucru pe care nu-l cunoştea oricine.

– Ştiţi exact ce am vrut să spun.

– Nu, nu ştiu.

– Vreau să văd dosarul ei 3E de conformitate.

O altă ezitare.

– De ce? Nu-i nimic acolo. Nişte informaţii tehnice oficiale ale guvernului. Păstrate conform Legii Confidenţialităţii.

Individul mințea. Kathryn Dance, agenta din California, îi inițiase un pic în kinezică – limbajul trupului – și în analiza modului în care comunică oamenii. O ezitare înainte de a răspunde este deseori un semn că urmează o înșelătorie, că subiectul încearcă să formuleze un răspuns credibil, dar fals. Oamenii vorbesc iute când spun adevărul, când nu au de gând să mintă.

– De ce nu vreți să-l văd?

– Nu-i niciun motiv să... N-o să vă ajute cu nimic.

Minte.

Ochii verzi ai lui Sterling rămaseră calmi, deși o dată priviseră repede într-o parte, iar Rhyme își dădu seama că directorul se uitase spre locul în care urma să apară pe ecran Ron Pulaski. Tânărul polițist se întorsese în laborator și stătea lângă Rhyme.

– Atunci răspundeți-mi la o întrebare.

– Da?

– Tocmai am discutat cu un specialist în calculatoare al NYPD. L-am pus să estimeze cât de mare era dosarul de la SSD al vărului meu.

– Da?

– A spus că un dosar de treizeci de pagini de text ar avea dimensiunea de vreo douăzeci și cinci de K.

– Sunt la fel de preocupat de starea partenerei dumneavoastră, dar...

– Mă îndoiesc. Acum ascultați-mă.

O ușoară ridicare din sprânceană fu singurul răspuns al lui Sterling.

– Un dosar obișnuit are douăzeci și cinci de kilobaiți de informații. Dar broșura dumneavoastră spune că dețineți peste cinci sute de petabaiți de informații. E o cantitate atât de mare încât mulți oameni n-o pot pricepe.

Sterling nu răspunse.

– Dacă un dosar mediu e de douăzeci și cinci de K, atunci baza de date pentru orice om de pe *Pământ* ar avea nevoie de vreo sută și cincizeci de *miliarde* de K. Socotind cu generozitate. Dar innerCircle are mai mult de cinci sute de *bilioane* de K.

Domnule Sterling, ce se află pe restul spațiului de pe hard diskurile innerCircle?

Altă ezitare.

– Mda... o grămadă de lucruri... Grafice și fotografii, iar acestea au nevoie de o cantitate imensă de spațiu. De exemplu, date administrative.

Minte.

– Atunci spuneți-mi de ce ar avea cineva nevoie de un fișier de conformitate? Cine trebuie să fie conform și cu ce anume?

– Ne asigurăm că fișierul fiecăruia e conform cu cerințele legii.

– Domnule Sterling, dacă fișierul ăla nu-i pe calculatorul meu în cinci minute, o să mă duc direct la *Times* cu o poveste despre felul în care ai ajutat și ai încurajat un criminal care folosea informațiile voastre ca să violeze și să ucidă. Tipii de la Divizia pentru Conformitate din Washington n-or să te salveze de articolele alea. Și articolul pe care o să-l trimit o să aibă un succes răsunător. Îți garantez asta.

Sterling izbucni în râs, iar figura sa gemea de atâta încredere.

– Nu cred că o să se întâmple așa ceva. Domnule căpitan, îți spun la revedere...

– Sterling...

Ecranul deveni negru.

Rhyme închise ochii, plin de frustrare. Criminalistul își conduse scaunul cu rotile către panourile ce conțineau listele de dovezi și cea a suspecților. Se uită la scrisul lui Thom și al Ameliei, unele mâzgălite în grabă, altele caligrafiate meticulos.

Dar nu primi niciun răspuns.

Unde ești, Sachs?

Știa că partenera sa trăia periculos, și că el nu i-ar fi sugerat niciodată să evite situațiile ce implicau un risc major, care păreau s-o atragă. Dar era furios pentru că Sachs urmase pista aceea afurisită fără sprijinul necesar.

– Lincoln? întrebă încet Ron Pulaski.

Rhyme își ridică privirea și văzu ochii tânărului polițist neobișnuit de reci, în timp ce acesta se uita la fotografiile trupului Myrei Weinburg, făcute la locul crimei.

– Da?

Pulaski se întoarse către criminalist și zise:

– Mi-a venit o idee.

Fața, cu nasul bandajat, umplea acum ecranul de înaltă rezoluție.

– Ai acces la innerCircle, nu-i așa? îl întrebă Ron Pulaski pe Mark Whitcomb, cu o voce rece. Ai spus că nu ești autorizat, dar ești.

Asistentul de la Conformitate oftă. În cele din urmă zise:

– Așa e.

Privi scurt timp spre camera de luat vederi, apoi se uită în altă parte.

– Mark, avem o problemă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Pulaski îi vorbi despre dispariția Ameliei și de bănuiala lui Rhyme că fișierul ei de conformitate ar putea să-i ajute să-și dea seama unde se dusese.

– Ce-i în dosarul acela?

– Într-un dosar de conformitate? întrebă în șoaptă Mark Whitcomb. E interzis să citești unul dintre ele. Dacă se află, pot să ajung în închisoare. Iar reacția lui Sterling ar fi... ceva mai rău decât închisoarea.

– N-ai fost cinstit cu noi și au murit oameni! se răsti Pulaski. Apoi adăugă, pe un ton mai blând: Mark, noi suntem băieții buni. Ajută-ne. Nu mai lăsa să sufere și alții. Te rog!

Și nu mai spuse nimic, lăsând să domnească tăcerea.

Bună treabă, bobocule! își zise Rhyme, care de data asta era mulțumit că ocupase scaunul copilotului.

Whitcomb se strâmbă. Privi în jur, apoi se uită spre tavan. Îi era frică de microfoane sau de camere de luat vederi? se întrebă Rhyme. Se părea că așa stăteau lucrurile, pentru că vocea lui Whitcomb era plină de resemnare și de grabă, când zise:

– Notează ce-ți spun. N-avem prea mult timp.

– Mel! Vino aici! O să intrăm în sistemul SSD-ului, innerCircle.

– Da? Ohoho, nu-mi sună bine! Mai întâi, Lou îmi ia insigna, acum facem chestia asta...

Tehnicianul se duse în grabă la un calculator de lângă Rhyme. Whitcomb îi spuse adresa unei pagini de internet, iar Cooper o tastă. Pe ecran apărură niște mesaje, care arătau că intraseră în legătură cu serverul de securitate al SSD. Whitcomb îi dădu lui Cooper un nume temporar de utilizator și, după un moment de ezitare, trei parole lungi, alcătuite din caractere ce păreau luate la întâmplare.

– Descarcă fișierul de decriptare în fereastra din centrul ecranului și apasă pe EXECUTĂ.

Cooper făcu exact ce i se spusese și, după un moment, apăru un alt ecran.

Bine ai venit, NGHF235, te rog (1) introdu codul SSD de 16 caractere al subiectului; sau (2) țara și numărul pașaportului subiectului, sau (3) numele și adresa curentă a subiectului, numărul de asistență socială și un număr de telefon.

– Tastează informația pentru persoana care te interesează.

Rhyme îi dictă amănuntele referitoare la Sachs. Pe ecran apăru mesajul: „Confirmi accesul la Dosarul de Conformitate 3E? Da / Nu".

Cooper apăsă pe „Da" și pe ecran apăru o altă fereastră, care cerea o altă parolă. Whitcomb aruncă o altă privire spre tavan și întrebă:

– Ești gata?

Ca și cum urma să se întâmple ceva semnificativ.

– Sunt gata.

Whitcomb le spuse o altă parolă de șaisprezece caractere, pe care Cooper o tastă. Apoi apăsă pe ENTER.

În timp ce textul umplea ecranul calculatorului, criminalistul șopti, uluit:

– Oh, Doamne!

Și era nevoie de ceva ieșit din comun ca să-l uluiești pe Lincoln Rhyme.

INTERZIS

POSESIA ACESTUI DOSAR DE CĂTRE ORICE PERSOANĂ CARE NU DEȚINE UN PERMIS DE NIVEL A-18 SAU MAI MARE REPREZINTĂ O ÎNCĂLCARE A LEGILOR FEDERALE

Dosar 3E – Conformitate
Numărul SSD al subiectului: 7303-4490-7831-3478
Nume: Amelia H. Sachs
Pagini: 478

CUPRINS

Apasă pe subiect pentru vizualizare
Notă: Accesarea materialelor arhivate ar putea dura până la cinci minute.

PROFIL
- Nume/Pseudonime/Porecle
- Număr asistență socială
- Adresa actuală
- Vedere din satelit a adresei actuale
- Adresele anterioare
- Cetățenie
- Rasă
- Istoric al familiei
- Origine națională
- Descriere fizică/trăsături distinctive
- Detalii biometrice
  - *Fotografii*
  - *Video*
  - *Amprente*
  - *Urme de pași*
  - *Imaginea retinei*
  - *Imaginea irisului*
  - *Profil mers*
  - *Imaginea feței*
  - *Model vocal*
- Mostre de țesut
- Istoric medical
- Afiliere la un partid politic

- Organizații profesionale
- Organizații fraternale
- Afiliere religioasă
- Armată
  - *Activ/în rezervă*
  - *Evaluarea Departamentului Apărării*
  - *Evaluarea Gărzii Naționale*
  - *Instruire în sisteme militare*
- Donații
  - *Politice*
  - *Religioase*
  - *Medicale*
  - *Filantropice*
  - *Postul Public de Televiziune/Radioul Public Național*
  - *Altele*
- Istoric psihologic/psihiatric
- Profil de personalitate Myers-Briggs
- Profil de preferințe sexuale
- Hobby-uri/interese
- Cluburi/organizații fraternale

INDIVIZI ÎN RELAȚIE CU SUBIECTUL

- Soți/soții
- Relații intime
- Urmași
- Părinți
- Frați/surori
- Bunici (linie paternă)
- Bunici (linie maternă)
- Alte rude de sânge, în viață
- Alte rude de sânge, decedate
- Rude prin căsătorie sau indirecte
- Vecini
  - *În prezent*
  - *În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Colegi de serviciu, clienți etc.
  - *În prezent*
  - *În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Cunoștințe
  - *În persoană*
  - *Pe internet*
- Persoane care prezintă interes

INFORMAȚII FINANCIARE

- Serviciu – prezent
  - *Categoria*
  - *Istoricul salariului*
  - *Zile de absență/motivul absenței*
  - *Concediere/solicitare ajutor de șomaj*
  - *Evidențieri/sancțiuni*
  - *Incidente discriminatorii conform art. 7*
  - *Incidente cu inspectoratul de muncă*
  - *Alte acțiuni*
- Venit – prezent
  - *Raportat la Biroul pentru Impozite*
  - *Neraportat*
  - *Din străinătate*
- Bunuri deținute în prezent
  - *Proprietăți imobiliare*
  - *Vehicule și bărci*
  - *Conturi în bancă/hârtii de valoare*
  - *Polițe de asigurare*
  - *Altele*
- Bunuri, în ultimele douăsprezece luni, vânzare sau achiziționare neobișnuită
  - *Proprietăți Imobiliare*
  - *Vehicule și bărci*
  - *Conturi în bancă/hârtii de valoare*
  - *Polițe de asigurare*
  - *Altele*
- Bunuri, în ultimii cinci ani, vânzare sau achiziționare neobișnuită (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  - *Proprietăți imobiliare*
  - *Vehicule și bărci*
  - *Conturi în bancă/hârtii de valoare*
  - *Polițe de asigurare*
  - *Altele*
- Credite/evaluare
- Tranzacții financiare, instituții cu sediul în Statele Unite
  - *Astăzi*
  - *În ultimele șapte zile*
  - *În ultimele treizeci de zile*
  - *În ultimul an*
  - *În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Tranzacții financiare, instituții cu sediul în străinătate
  - *Astăzi*
  - *În ultimele șapte zile*
  - *În ultimele treizeci de zile*

În ultimul an
În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

- Tranzacții financiare, gen Hawala[1] sau alte tranzacții cu bani gheață, în SUA sau în străinătate
  Astăzi
  În ultimele șapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an
  În ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

COMUNICAȚII

Numerele de telefon din prezent
Mobil
Linie terestră
Satelit

- Numerele de telefon anterioare, din ultimele douăsprezece luni
  Mobil
  Linie terestră
  Satelit
- Numerele anterioare, din ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  Mobil
  Linie terestră
  Satelit
- Numere de fax
- Numere de pager
- Apeluri primite/solicitate prin telefon/pager – mobil sau agendă electronică
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Apeluri primite/solicitate prin telefon/pager/fax – linie terestră
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Apeluri primite/solicitate prin telefon/pager/fax – satelit
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Linii supravegheate/interceptate
  Conform Legii de supraveghere a spionajului străin
  Dispozitive de înregistrare a numerelor formate
  Ordin al președintelui, cf. art. 3
  Altele, cf. mandat
  Altele, colateral

---

[1] Un mod de plată practicat îndeosebi în țările islamice, în care datoria debitorului este plătită creditorului, cu bani gheață, de către un debitor al debitorului. (n.tr.)

- Activităţi telefonice pe internet
- Furnizori de servicii internet, în prezent
- Furnizori de servicii internet, ultimele 12 luni
- Furnizori de servicii internet, ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Site-uri de internet favorite/marcate
- Adresă de e-mail
  Prezent
  În trecut
- Activitate de poştă electronică, anul trecut
  Istoric TCP/IP
  Adresele mesajelor trimise
  Adresele mesajelor primite
  Conţinut (este necesar un mandat pentru vizualizare)
- Activitate de poştă electronică, în ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  Istoric TCP/IP
  Adresele mesajelor trimise
  Adresele mesajelor primite
  Conţinut (este necesar un mandat pentru vizualizare)
- Site-uri de internet, în prezent
  Personal
  Profesional
- Site-uri de internet, în ultimii cinci ani (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  Personal
  Profesional
- Bloguri, activitate pe bloguri, site-uri de internet (vezi apendicele pentru text despre persoanele care prezintă interes)
- Membru al site-urilor de socializare pe internet (mySpace, Facebook, OurWorld, altele) (vezi apendicele pentru text despre persoanele care prezintă interes)
- Avatar/alte personaje online
- Liste de mesaje electronice
- „Prieteni" în legătură cu contul de e-mail
- Participare la Internet Relay Chat
- Cereri de căutare pe internet şi prin utilizarea motoarelor de căutare/ rezuitate
- Profil de tehnică de tastare
  Profil de gramatică, sintaxă şi punctuaţie folosite în motoarele de căutare
  Istoric servicii de livrare pachete de date
  Cutii poştale
  Activitate prin poşta rapidă, activitate înregistrată şi certificată de către Poşta SUA

ACTIVITĂȚI LEGATE DE FELUL DE VIAȚĂ

- Cumpărături astăzi
  - *Obiecte sau bunuri pentru situații de criză*
  - *Îmbrăcăminte*
  - *Vehicule sau bunuri legate de vehicule*
  - *Mâncare*
  - *Băuturi alcoolice*
  - *Obiecte casnice*
  - *Aparate*
  - *Altele*
- Cumpărături în ultimele șapte zile
  - *Obiecte sau bunuri pentru situații de criză*
  - *Îmbrăcăminte*
  - *Vehicule sau bunuri legate de vehicule*
  - *Mâncare*
  - *Băuturi alcoolice*
  - *Obiecte casnice*
  - *Aparate*
  - *Altele*
- Cumpărături în ultimele treizeci de zile
  - *Obiecte sau bunuri pentru situații de criză*
  - *Îmbrăcăminte*
  - *Vehicule sau bunuri legate de vehicule*
  - *Mâncare*
  - *Băuturi alcoolice*
  - *Obiecte casnice*
  - *Aparate*
  - *Altele*
- Cumpărături în ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  - *Obiecte sau bunuri pentru situații de criză*
  - *Îmbrăcăminte*
  - *Vehicule sau bunuri legate de vehicule*
  - *Mâncare*
  - *Băuturi alcoolice*
  - *Obiecte casnice*
  - *Aparate*
  - *Altele*
- Cărți/reviste cumpărate online
  - *Suspecte/subversive*
  - *Altele, demne de interes*
- Cărți/reviste cumpărate în magazine cu amănuntul
  - *Suspecte/subversive*
  - *Altele, demne de interes*

- Cărți/reviste împrumutate din biblioteci
  Suspecte/subversive
  Altele, demne de interes
- Cărți/reviste observate de personalul aeroportului/liniei aeriene
  Suspecte/subversive
  Altele, demne de interes
- Alte activități de bibliotecă
- Înregistrări de cadouri pentru nunți/petreceri/aniversări
- Teatru și film
- Programe de televiziune prin cablu/programe plătite separat, urmărite în ultimele treizeci de zile
- Programe de televiziune prin cablu/programe plătite separat, urmărite în ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Abonament posturi de radio
- Călătorii
  Automobile
    Vehicule proprii
    Închiriate
  Transport public
  Taxiuri/limuzine
  Autobuz
  Trenuri
  Avioane, linii comerciale
    Din țară
    Internaționale
  Avioane, particulare
    Din țară
    Internaționale
  Verificare făcută de Administrația Securității Transporturilor
  Dacă apare pe listele celor care n-au voie să zboare cu avionul
- Prezența în Locuri Supravegheate (LS)
  Local
  Moschei
  Alte locuri în Statele Unite
  Moschei
  Alte locuri, internațional
- Prezență sau tranzit prin Locuri cu Steag Roșu (LSR): Cuba, Uganda, Libia, Yemenul de Sud, Liberia, Ghana, Sudan, Republica Democratică Congo, Indonezia, Teritoriile Palestiniene, Siria, Irak, Iran, Egipt, Arabia Saudită, Iordania, Pakistan, Eritreea, Afganistan, Cecenia, Somalia, Nigeria, Filipine, Coreea de Nord, Azerbaidjan, Chile

POZIȚIA GEOGRAFICĂ A SUBIECTULUI

- Dispozitive GPS (toate pozițiile de astăzi)
  - *Din vehicule*
  - *Manuale*
  - *Telefoane mobile*
- Dispozitive GPS (toate pozițiile din ultimele șapte zile)
  - *Din vehicule*
  - *Manuale*
  - *Telefoane mobile*
- Dispozitive GPS (toate pozițiile din ultimele treizeci de zile)
  - *Din vehicule*
  - *Manuale*
  - *Telefoane mobile*
- Dispozitive GPS (toate pozițiile din ultimul an) (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
  - *Din vehicule*
  - *Manuale*
  - *Telefoane mobile*
- Observații biometrice
  - *Astăzi*
  - *În ultimele șapte zile*
  - *În ultimele treizeci de zile*
  - *În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Rapoarte de identificare prin frecvență radio, altele decât cititoare de la gheretele de încasare a taxelor de pe șosele
  - *Astăzi*
  - *În ultimele șapte zile*
  - *În ultimele treizeci de zile*
  - *În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Rapoarte de identificare prin frecvență radio, de la cititoare de la gheretele de încasare a taxelor de pe șosele
  - *Astăzi*
  - *În ultimele șapte zile*
  - *În ultimele treizeci de zile*
  - *În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)*
- Fotografii/video de încălcări ale regulilor de circulație
- Fotografii/video de pe televiziuni cu circuit închis
- Fotografii/video de pe instalații autorizate de supraveghere
- Fotografii/video colaterale de supraveghere
- Tranzacții financiare făcute personal
  - *Astăzi*
  - *În ultimele șapte zile*
  - *În ultimele treizeci de zile*

În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Folosirea telefonului mobil/agendă electronică/telecomunicaţii
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)
- Incidente în apropierea obiectivelor de securitate
  Astăzi
  În ultimele şapte zile
  În ultimele treizeci de zile
  În ultimul an (date arhivate, accesarea lor ar putea dura)

JURIDIC
- Cazier – Statele Unite
  Detenţie/interogare
  Arestări
  Condamnări
- Cazier – străinătate
  Detenţie/interogare
  Arestări
  Condamnări
- Liste de suspecţi
- Supraveghere
- Litigii civile
- Ordine de interdicţie
- Istoric activităţi civice

DOSARE SUPLIMENTARE
- Biroul Federal de Investigaţii
- Agenţia Centrală de Informaţii
- Agenţia Naţională de Securitate
- Organizaţia Naţională de Recunoaştere
- Agenţia Naţională de Poliţie
- Agenţii de Informaţii Militare ale SUA
  Armata terestră
  Marină
  Aviaţie
  Infanterie marină
- Departamente de informaţii ale poliţiei statale şi locale

EVALUAREA DE AMENINŢARE
- Evaluare ca risc de securitate
  În sectorul privat
  În sectorul public

Iar ăsta era doar cuprinsul. Dosarul Ameliei Sachs era lung de vreo cinci sute de pagini.

Rhyme parcurse lista în grabă și apăsă pe diferite denumiri. Rezultatele obținute erau consistente. Criminalistul șopti:

– SSD-ul are informațiile astea? Despre fiecare persoană din America?

– Nu, îi răspunse Whitcomb. E evident că pentru copiii sub cinci ani informațiile sunt foarte puține. Și la mulți adulți există multe spații goale. Dar SSD-ul face tot ce se poate. Își îmbunătățește datele în fiecare zi.

„Își îmbunătățește?" se întrebă Rhyme.

Pulaski dădu din cap spre broșura cu reclame pe care o descărcase Mel Cooper.

– Patru sute de milioane de oameni?

– Exact. Și numărul e în creștere.

– Datele sunt actualizate în fiecare oră? întrebă Rhyme.

– Deseori se face în timp real.

– Deci, Whitcomb, agenția guvernamentală pentru care lucrezi, această Divizie de Conformitate... nu are ca sarcină *să păzească* datele, voi le folosiți, nu-i așa? Ca să găsiți teroriști?

Whitcomb rămase un timp tăcut. Dar, întrucât trimisese deja dosarul cuiva care nu avea un permis de tip A-18 – indiferent ce naiba însemna asta – probabil că-și spunea că lucrurile nu puteau deveni mai grave dacă ar fi spus încă un pic în plus.

– Așa e. Și nu-i vorba doar de teroriști. Și de alți delincvenți. SSD folosește software predicțional pentru a presupune cine va comite delicte, când și cum. O grămadă de indicii care ajung la conducătorii poliției și la departamentele de informații provin de la ceea ce par a fi cetățeni anonimi bine intenționați. Aceștia sunt, de fapt, avataruri. Persoane fictive. Create de Watchtower și innerCircle. Uneori, aceștia primesc recompense care sunt trimise înapoi guvernului, pentru a fi folosite din nou.

– Dar, întrebă Mel Cooper, dacă voi sunteți o agenție guvernamentală, de ce lăsați treaba pe seama unei companii particulare? De ce n-o faceți chiar voi?

– Trebuie să folosim o companie privată. Departamentul Apărării a încercat să facă singur ceva asemănător, după 11 septembrie: programul Cunoaștere Totală a Informațiilor. A fost condus de John Pointdexter, fostul consilier al Securității Naționale, și un director de la Serviciul Secret al SUA. Dar a fost oprit – încălca Legea Confidențialității. Iar publicul a considerat că era o chestie ce amintea prea mult de Big Brother[1]. SSD nu se supune acelorași restricții juridice ca și guvernul, spuse Whitcomb și râse cinic. Cu tot respectul cuvenit angajatorilor mei, Washingtonul n-a fost foarte talentat. SSD este. Cele două cuvinte de bază ale vocabularului lui Andrew Sterling sunt „cunoaștere" și „eficiență". Și nimeni nu le combină mai bine decât el.

– Nu-i ilegal? întrebă Mel Cooper.

– Suntem într-o zonă gri, acceptă Whitcomb.

– Chestia asta poate să ne ajute? Asta-i tot ce vreau să știu.

– Poate că da.

– Cum?

– O să căutăm profilul de poziționare geografică a doamnei detectiv Sachs pe ziua de azi, la explică Whitcomb. Preiau eu comenzile, adăugă el și începu să tasteze. O să vedeți ce fac în fereastra de jos.

– Cât timp o să dureze?

Se auzi un râs, înfundat din cauza nasului rupt.

– Nu prea mult. Programul e foarte rapid.

Nu apucase să termine de vorbit, iar ecranul fu umplut de un text.

PROFILUL DE POZIȚIONARE GEOGRAFICĂ
SUBIECT 7303-4490-7831-3478

Parametri de timp: ultimele patru ore

- Ora 16.32. Apel telefonic. De pe telefonul mobil al subiectului către linia fixă a subiectului 5732-4887-3360-4759 (Lincoln Henry Rhyme) (individ în relație). 52 secunde. Subiectul se afla în locuința sa din Brooklyn, NY.

[1] Fratele cel Mare, personaj al romanului *1984* de George Orwell. Șef al unui stat totalitar ale cărei instituții îi urmăresc pe toți cetățenii prin intermediul mijloacelor audio-video. (n.tr.)

- Ora 17.23. Identificare biometrică. Televiziune cu circuit închis, secția 84 a NYPD, Brooklyn, probabilitate de reușită 95%.
- Ora 17.23. Identificare biometrică. Subiect 3865-6453-9902-7221 (Pamela D. Willoughby) (individ în relație). Televiziune cu circuit închis, secția 84 a NYPD, Brooklyn, probabilitate de reușită 92,4 %.
- Ora 17.40. Apel telefonic. De pe telefonul mobil al subiectului către linia fixă a subiectului 5732-4887-3360-4759 (Lincoln Henry Rhyme) (individ în relație). 12 secunde.
- Ora 18.27. Detectare prin radiofrecvență. Carte de credit la Manhattan Style Boutique, strada West Eighth nr. 9. Nicio achiziție.
- Ora 18.41. Identificare biometrică. Televiziune cu circuit închis, benzinăria Presco Discount Gas and Oil, strada W. 14 nr. 546, pompa 7, Honda Civic 2001, număr de circulație în NY MDH459, înregistrat pe numele lui 3865-6453-9902-7221 (Pamela D. Willoughby) (individ în relație).
- Ora 18.46. Cumpărături cu cartea de credit. Presco Discount Gas and Oil, strada W. 14 nr. 546. Pompa 7. Cumpărat 51 de litri, benzină normală, 43,86 dolari.
- Ora 19.01. Citire placă de înmatriculare mașină. Televiziune cu circuit închis, la intersecția Avenue of the Americas și strada 23, Honda Civic MDH459 spre nord.
- Ora 19.03. Apel telefonic. De pe telefonul mobil al subiectului către linia fixă a subiectului 5732-4887-3360-4759 (Lincoln Henry Rhyme) (individ în relație). Subiectul se afla pe Avenue of the Americas și strada 28. 14 secunde.
- Ora 19.07. Detectare prin radiofrecvență, carte de credit Associated Credit Union, la intersecția Avenue of the Americas și strada 34. 4 secunde. Nicio achiziție.

– Bine, e în mașina lui Pam. De ce? Unde e mașina ei?

– Care-i numărul mașinii? întrebă Whitcomb. Lăsați, e mai rapid să folosesc codul ei. Să vedem...

O fereastră apăru în partea de sus și putură vedea un raport că mașina ei Camaro fusese ridicată din fața casei sale. Nimeni nu avea informații despre locul unde fusese transportată.

– Asta a făcut-o Cinci Douăzeci și Doi, șopti Rhyme. El trebuie s-o fi făcut-o. Ca și în cazul soției tale, Pulaski. Ca și în cazul curentului electric de aici. Ne atacă de fiecare dată când poate.

Whitcomb tastă ceva, iar informațiile despre automobil fură înlocuite cu o hartă care arăta identificările făcute de profilul de

poziționare geografică. Aceasta arăta mișcarea lui Sachs din Brooklyn spre Midtown. Apoi urma se opri.

– Care-i ultima informație? întrebă Rhyme. Detectarea prin radiofrecvență. Unde a fost?

– Un magazin a citit cipul de pe una dintre cărțile ei de credit, îi spuse Whitcomb. Dar a fost pe o perioadă scurtă. Probabil că Sachs era în mașină. Cred că mergea foarte repede, pentru ca citirea să fie atât de scurtă.

– Continua să se îndrepte spre nord? mormăi Rhyme.

– Astea-s toate informațiile pe care le avem. Vor fi actualizate curând.

– Poate a mers pe strada 34 și a ajuns pe autostrada West Side, spuse Mel Cooper. Apoi s-a dus spre nord, ieșind din oraș.

– Acolo e un pod cu plată, zise Whitcomb. Dacă îl traversează, o să avem o identificare a numărului mașinii. Fata căreia îi aparține automobilul – Pam Willoughby – nu are un permis de trecere prin punctele de colectare a taxei. innerCircle ne-ar fi spus, dacă ar fi avut.

Conform indicațiilor lui Rhyme, Mel Cooper – polițistul cu cea mai mare vechime dintre ei – ceru o localizare de urgență a mașinii lui Pam.

Rhyme sună secția de poliție din Brooklyn și află doar că mașina Camaro a lui Sachs fusese ridicată. Sachs și Pam fuseseră acolo pentru scurt timp, dar plecaseră repede, fără să spună unde se duceau. Rhyme o sună pe fată, pe mobil. Aceasta era în oraș, cu o prietenă. Pam confirmă că Amelia descoperise o pistă după spargerea din casa ei din Brooklyn, dar că nu-i spusese în ce consta aceasta și niciunde se ducea.

Rhyme opri legătura telefonică.

– O să introduc rezultatele geopoziționării și tot ce mai avem despre ea și despre caz în IDRO, un program pentru relațiile neclare, apoi în Xpectation. Acesta este un software pentru previziuni. Dacă există vreo cale să aflăm unde s-a dus, atunci aceasta este, zise Whitcomb.

Apoi Whitcomb se uită din nou spre tavan, se strâmbă, se ridică și se duse spre ușă. Rhyme îl văzu încuind, apoi vârând un scaun de lemn sub clanță. În timp ce se așeza în fața calculatorului, tânărul zâmbi fără vlagă. Apoi începu să tasteze.

– Mark, spuse Pulaski.

– Da?

– Mulțumesc. Și, de data asta, vorbesc serios.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Viaţa e o luptă, bineînţeles.

Idolul meu – Andrew Sterling – şi cu mine împărtăşim aceeaşi pasiune pentru date, amândoi le admirăm misterul, alura, puterea lor imensă. Dar până când am pătruns în cercul lui nu apreciasem pe deplin posibilitatea utilizării datelor ca o armă pentru a-ţi extinde viziunea în fiecare colţ al lumii. Să reduci toată viaţa, toată existenţa la numere, apoi să le urmăreşti vălurindu-se în ceva transcendental.

„Suflet nemuritor..."

Eram îndrăgostit de SQL, instrumentul standard pentru gestiunea bazelor de date, până când am fost sedus de Andrew şi de Watchtower. Cine n-ar fi fost? Puterea şi eleganţa lui te captivează. Datorită lui am ajuns să apreciez pe deplin – chiar dacă doar indirect – lumea datelor. Nu mi-a acordat niciodată mai mult de un semn amabil din cap şi o întrebare despre weekend, cu toate că-mi ştie numele fără să arunce o privire spre ecusonul de pe pieptul meu (ce minte extraordinar de strălucită are). Mă gândesc la toate astea în orele târzii de noapte pe care le petrec în biroul său, pe la ora două dimineaţa sau cam aşa ceva, când SSD-ul e pustiu, stând pe scaunul său şi simţindu-i prezenţa în timp ce citesc câte ceva din biblioteca sa cu cotoarele întoarse. Nu găseşti acolo nici măcar una dintre cărţile acelea pedante şi tâmpite menite să înveţi singur să fii

om de afaceri, ci volume ce dezvăluiau o viziune mult mai măreață: cărți despre acumularea de putere și teritorii geografice, precum Statele Unite continentale sub doctrina Destinului Manifest de pe la 1800, Europa sub Al Treilea Reich, „Mare Nostrum" sub romani, întreaga lume sub catolicism și islamism. (Apropo, și ei apreciau toți puterea incisivă a datelor.)

Ah, lucrurile pe care le-am învățat trăgând cu urechea la Andrew, savurând ce a scris în ciornele notelor, scrisorilor și cărților la care lucra.

„Greșelile sunt zgomot. Zgomotul e poluare. Poluarea trebuie eliminată.

Doar dacă suntem victorioși ne putem permite să fim generoși.

Doar cei slabi acceptă compromisuri.

Sau găsești o soluție a problemei tale, sau încetezi s-o mai consideri o problemă.

Ne-am născut ca să luptăm.

Cel care înțelege, învinge; cel care știe, înțelege."

Mă gândesc la ce părere ar avea Andrew despre ceea ce mă pregătesc să fac și cred că ar fi încântat.

Iar acum, bătălia împotriva Lor merge mai departe.

Pe stradă, în apropiere de locuința mea, apăs pe brelocul cheii de mai multe ori și, în cele din urmă, un claxon scoate un sunet înfundat.

Să vedem, să vedem... Aha, acolo. Ce rablă, o Honda Civic. Împrumutat, bineînțeles, pentru că mașina Ameliei 7303 se află acum într-o parcare pentru mașini reținute – o chestie de care sunt mândru. Mai înainte nu mă gândisem să încerc așa ceva.

Gândurile îmi reveniră la roșcata mea cea minunată. Încercase o cacealma, în legătură cu ce știau Ei? Despre Peter Gordon? Asta-i treaba cea mai amuzantă în legătură cu cunoașterea: între adevăr și minciună e doar o linie tare subțire... Însă nu pot să risc. Trebuie să ascund mașina.

Gândurile mi se întorc din nou la ea.

Ochii ei sălbatici, părul ei roșu, trupul ei... Nu-s sigur că pot să mai aștept.

Trofee...

O examinare rapidă a mașinii. Niște cărți, reviste, șervețele de hârtie, niște sticle goale de VitaminWater, un șervețel dintr-o cafenea Starbucks, teniși tociți, o revistă *Seventeen* pe bancheta din spate și o carte de școală cu poezii... Și cine deține această superbă contribuție la evoluția lumii a tehnologiei japoneze? Înregistrarea îmi spune că-i a Pamelei Willoughby.

O să obțin ceva mai multe informații despre ea din innerCircle, apoi o să-i fac o vizită. Mă întreb cum arată. O să mă uit la carnetul ei de șofer, ca să fiu sigur că merită osteneala.

Mașina pornește ușor. Accelerez cu grijă, să nu încurc alți șoferi. N-am nevoie de scandal.

Opresc după o jumătate de stradă și intru pe o alee.

Ce-i place domnișoarei Pam să asculte? Rock, rock, rock alternativ, hip-hop, discuții și postul public național. Presetările oferă o grămadă de informații.

Am imaginat deja un plan de vânătoare ca să pregătesc o tranzacție cu fata: cum s-o cunosc. O să ne întâlnim la serviciul funebru în amintirea Ameliei 7303 (fără trup nu va fi nici înmormântare). O să-mi manifest compasiunea. O întâlnisem în timpul cazului la care lucra. O plăcusem cu adevărat. Oh, dragă, nu plânge. E în regulă. Hai să-ți spun ceva. Să mergem împreună. Pot să-ți spun poveștile pe care mi le-a împărtășit Amelia. Despre tatăl ei. Și povestea interesantă a venirii bunicului său în această țară. (După ce am aflat că adulmeca prin jur, m-am uitat în dosarul ei. Ce poveste interesantă!) Vom fi prieteni buni. Sunt afectat cu adevărat... Ce zici de o cafea? Îți place la Starbucks? Mă duc acolo în fiecare seară, după ce alerg prin Central Park. Nu! Și tu?

Eram convins că avem ceva în comun!

Oh, am iarăși senzația aceea, când mă gândesc la Pam. Cât de urâtă ar putea să fie?

Ar trebui să mai aștept până s-o vâr în portbagaj... Trebuie ca mai întâi să am grijă de Thom Reston – și de alte câteva lucruri. Bine măcar că o am pe Amelia 7303 pentru noaptea asta...

Intru în garaj cu mașina – o să rămână acolo până schimb numerele, apoi o să ajungă pe fundul rezervorului Croton. Dar nu pot să mă gândesc acum la asta. Sunt ocupat să plănuiesc tranzacția cu prietena mea cea roșcată, care mă așteaptă acasă, în Cămăruța mea, așa cum o nevastă își așteaptă soțul să se întoarcă după o zi grea la birou.

„Scuze, în acest moment nu se poate face nicio predicție. Vă rugăm să introduceți mai multe date și încercați din nou."

În ciuda faptului că dispunea de cea mai mare bază de date din lume, în ciuda faptului că software-ul ce examina fiecare amănunt din viața Ameliei Sachs cu viteza luminii era o capodoperă, programul dăduse greș.

– Îmi pare rău, zise Mark Whitcomb, frecându-și nasul.

Sistemul de înaltă rezoluție pentru videoconferințe îi arăta rana proeminentă de la nas. Arăta urât. Ron Pulaski îl lovise zdravăn.

Tânărul continuă, respirând cu dificultate:

– Nu-s suficiente detalii. Obții un rezultat la fel de bun ca și datele pe care le introduci. Programul funcționează mai bine cu modele de comportare. Tot ce ne poate spune e că s-a dus într-un loc în care n-a mai fost până atunci, cel puțin nu pe această rută.

S-a dus direct în casa ucigașului, își zise Rhyme, frustrat.

Unde naiba se dusese?

– Stați un minut. Sistemul se actualizează.

Ecranul pâlpâi și se modifică. Whitcomb izbucni:

– Am găsit-o! O identificare prin radiofrecvență, acum douăzeci de minute.

– Unde? șopti Rhyme.

Whitcomb afișă informația pe ecran. O stradă liniștită, din Upper East Side.

– Două identificări la magazine. Durata primei identificări a fost de două secunde. Următoarea a fost un pic mai lungă, de opt secunde. Probabil că se oprise, să verifice adresa.

– Sunați-l pe Bo Haumann acum! răcni Rhyme.

Pulaski formă un număr preînregistrat și, după o clipă, șeful Serviciului de Urgență veni la telefon.

– Bo, am o pistă în legătură cu Amelia. S-a dus după Cinci Douăzeci și Doi și a dispărut. Avem o monitorizare pe calculator a deplasărilor ei. Acum douăzeci de minute era lângă East 88, numărul 642.

– Linc, ajung acolo în zece minute. E o luare de ostateci?

– Așa aș zice. Sună-mă când afli ceva.

Și întrerupseră legătura.

Rhyme își aminti mesajul ei, din mesageria vocală. Fragmentul acela de date digitale părea atât de fragil...

Îi auzea perfect vocea, în minte: „Am o pistă, una bună, Rhyme. Sună-mă".

Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă aceea nu fusese ultima ei comunicare...

Echipa A a Unității pentru Intervenții de Urgență a lui Bo Haumann se afla lângă ușa unei case mari din Upper East Side: patru polițiști cu armură de protecție a întregului corp și înarmați cu puști-mitraliere MP-5 masive, negre. Aveau grijă să nu fie văzuți prin ferestre.

Haumann recunoscuse că nu văzuse ceva asemănător în toți anii petrecuți în armată sau în poliție. Lincoln Rhyme folosise un soi de program pe calculator care dăduse de urma Ameliei Sachs în zona aceea, dar nu prin intermediul telefonului ei, nici a unui emițător GPS. Poate că ăsta era viitorul activității polițienești...

Dispozitivul nu indicase locul în care se afla echipa acum – o locuință particulară. Dar un martor văzuse o femeie oprindu-se la ambele magazine în care calculatorul o identificase, după care se îndreptase către casa aceea aflată în cealaltă parte a străzii.

Și în care se presupunea că-i reținută de făptașul numit de poliție 522.

În cele din urmă echipa din spate anunță:

– Echipa B către Unu. Suntem pe poziții. Nu vedem nimic. La ce etaj este?

– N-am idee. Intrăm și scotocim. Mișcați-vă iute. Colega noastră e acolo de ceva vreme. O să apăs pe butonul soneriei, iar când individul o să vină la ușă, intrăm.

– Am recepționat.

– Echipa C. O să ajungem pe acoperiș în trei, patru minute.

– Grăbiți-vă! mârâi Haumann.

– Da, domnule.

Haumann lucrase ani de zile cu Amelia Sachs. Considera că aceasta avea mai multe boașe decât mulți dintre bărbații care serviseră sub comanda lui. Nu era convins că o *plăcea* – era căpățânoasă, brutală și uneori se băga unde nu-i fierbea oala –, dar o respecta.

Și nu intenționa s-o lase pe mâna unui violator precum 522. Făcu semn unui detectiv al Unității pentru Intervenții aflat lângă ușă – omul era îmbrăcat în costum, pentru ca atunci când avea să sune la ușă și ucigașul avea să se uite prin vizor să nu bănuiască nimic din ce se întâmpla. După ce avea să deschidă ușa, polițiștii ghemuiți în fața casei aveau să sară asupra individului. Polițistul își încheie haina și dădu din cap.

– La naiba! se răsti prin radio Haumann la echipa din spatele casei. Ați ajuns pe poziții sau nu?

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Uşa se deschise şi Amelia auzi paşii ucigaşului intrând în încăperea împuţită, claustrofobică.

Amelia Sachs era ghemuită, genunchii o dureau înfiorător, iar ea se chinuia să ajungă la cheia pentru cătuşe din buzunarul din faţă. Fiind înconjurată de teancurile înalte de ziare, nu reuşise să se răsucească suficient ca să ajungă la buzunar. Îl pipăise prin haine, îi simţise forma, dar nu reuşise să-şi strecoare degetele în fanta lui.

Era cuprinsă de frustrare.

Alţi paşi.

Unde, unde?

Se întinse încă o dată după cheie... Aproape că reuşi.

Apoi paşii se apropiară şi mai mult. Amelia renunţă.

Bine, venise timpul să lupte. Îi convenea. Îi văzuse ochii individului, pofta, foamea. Ştia că putea s-o atace în orice clipă. Nu ştia cum o să-l lovească, având mâinile încătuşate la spate şi dureri teribile în umăr şi la faţă, ca urmare a luptei anterioare. Dar ticălosul o să plătească pentru fiecare atingere.

Unde era?

Paşii se opriseră.

Unde? Sachs nu avea o imagine de pespectivă a camerei. Coridorul prin care trebuia să vină individul ca să ajungă la ea

era o cărare lată de vreo jumătate de metru, printre mormane de ziare mucegăite. Putea să-i vadă biroul și grămezile de gunoaie, teancurile de reviste...

Hai, vino la mine!

Sunt gata. O să mă prefac speriată, timidă... Violatorii sunt obsedați de control. Individul o să se simtă puternic – și o să fie neatent – când o să mă vadă ghemuită de frică. Apoi, când o să fie aproape, o să mă reped cu dinții la gâtul lui. O să mă țin și n-o să-i dau drumul, indiferent ce se va întâmpla. Eu...

Atunci clădirea se prăbuși, iar o bombă explodă.

Un val uriaș se prăbuși peste ea, izbind-o de podea și imobilizând-o.

Amelia gemu, copleșită de durere.

Abia după un minut reuși Sachs să-și dea seama ce făcuse individul – anticipând, probabil, că voia să opună rezistență, împinsese peste ea grămezile de ziare.

Cu mâinile și picioarele înțepenite, dar cu pieptul, umerii și capul la iveală, Amelia era prinsă în capcana sutelor de kilograme de gazete împuțite.

O cuprinse claustrofobia, o panică indescriptibilă, iar ea scoase un țipăt, într-o respirație stridentă. Se străduí să-și stăpânească teama.

Peter Gordon apăru la capătul tunelului. Amelia văzu în una din mâinile sale lama de oțel a unui brici. În cealaltă se afla un casetofon. Individul o privea cu atenție.

– Te rog! șopti ea.

Panica ei era doar în parte simulată.

– Ești adorabilă, șopti individul.

Începu să spună ceva, dar cuvintele îi fură acoperite de zgomotul soneriei, care se auzea și aici, dar și în partea principală a casei.

Gordon se opri.

Soneria se auzi din nou.

Individul se ridică și se duse spre birou, tastă ceva și se uită la ecranul calculatorului – probabil o cameră a sistemului de securitate care-i arăta imaginea vizitatorului. Se încruntă.

Se gândi. Se uită la ea și închise cu grijă briciul, apoi îl strecură în buzunarul de la spate.

Se duse la ușa debaralei și intră în aceasta. Amelia auzi zăngănitul zăvorului, tras în urma lui. Încă o dată, mâna ei începu să se târască tot mai aproape de buzunar și de bucățica de metal din interiorul acestuia.

– Lincoln.

Vocea lui Bo Haumann era serioasă.

– Spune-mi, șopti Rhyme.

– Nu era ea.

– Poftim?

– Identificările – ale programului de calculator – erau corecte. Dar nu era Amelia.

Polițistul îi explică faptul că Amelia îi dăduse cartea de credit prietenei sale, Pam Willoughby, ca să cumpere produse de băcănie, sperând să cineze împreună în seara aceea și să discute „niște chestii personale".

– Cred că asta a citit sistemul. Fata s-a dus la un magazin, s-a uitat în vitrină, apoi s-a oprit aici – e casa unei prietene. Fetele își făceau temele.

Rhyme închise ochii.

– Bine, mulțumesc, Bo. Poți să te relaxezi. Trebuie să așteptăm.

– Lincoln, îmi pare rău, zise Ron Pulaski.

Criminalistul dădu din cap.

Ochii săi priveau raftul de deasupra căminului, unde se afla o fotografie a lui Sachs, purtând o cască neagră, în cabina unui Ford de curse. Alături era o fotografie cu ei doi împreună, Rhyme în scaunul lui, Sachs îmbrățișându-l.

Nu putea să se uite la fotografii. Își îndreptă privirea către panouri.

PROFILUL FĂPTAŞULUI NECUNOSCUT 522

- Bărbat
- Probabil nefumător
- Probabil fără soţie/copii
- Probabil alb sau aparţinând unei etnii cu pielea deschisă la culoare
- De statură medie
- Puternic – în stare să stranguleze victimele
- Acces la echipament de deghizare a vocii
- Probabil instruit în domeniul calculatoarelor, cunoaşte OurWorld. Şi alte site-uri de socializare?
- Colecţionează trofee de la victime. E sadic?
- Porţiuni din locuinţă/locul de muncă întunecoase şi umede
- Mănâncă fast-food/sos picant
- Poartă pantofi de lucru Skechers, mărimea 11
- Strângător. Suferă de TOC
- Va avea o viaţă „secretă" şi una „de faţadă"
- Personalitatea publică va fi opusul sinelui său real
- Locuinţa. Nu-i închiriată, va avea două zone separate de locuit, una normală şi una secretă
- Ferestrele vor fi acoperite sau vopsite
- Va deveni violent când colecţionează sau când îi este ameninţată comoara

DOVEZI NEPLANTATE

- Carton vechi
- Păr de păpuşă, BASF B35 nailon 6
- Tutun de ţigări Tareyton
- Tutun vechi, nu Tareyton, marcă necunoscută
- Urme de mucegai *Stachybotrys Chartarum*
- Fast-food/ardei iute
- Praf rezultat din atacul de la World Trade Center, probabil indicând locuinţă/locul de muncă în zona centrală din Manhattan
- Fibră de funie conţinând:
- Ciclamat de sodiu (vechi sau străin)
- Bile de naftalină (vechi sau din străinătate)
- Frunze de crin leopard (plantă de interior)
- Urme din două carnete de notiţe diferite, galbene
- Urmă de pantof de lucru Skechers, mărimea 11
- Frunze de plante de casă: ficus şi aglaonema – conifer chinezesc
- Coffee-mate

Unde eşti, Sachs? Unde eşti?

Rhyme se uita la panouri, hipnotic, voind să le facă să vorbească. Dar faptele acelea seci nu-i ofereau lui Rhyme mai multă înţelegere decât îi oferiseră datele din innerCircle calculatorului SSD-ului.

„Regretăm, de data asta nu se poate face nicio predicţie..."

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

Un vecin.

Vizitatorul meu e un vecin care locuieşte puţin mai încolo, pe West 91 Street, la numărul 697. Tocmai se întorsese acasă de la serviciu. Un pachet fusese livrat greşit, dar nu era aici. Magazinul credea că l-a lăsat la numărul 679, adică la adresa mea. O greşeală de număr.

M-am încruntat şi i-am explicat că nu fusese livrat nimic. Să verifice din nou la magazin. Îmi venea să-i tai gâtul pentru că-mi întrerupsese întâlnirea cu Amelia 7303, dar, bineînţeles, i-am zâmbit plin de înţelegere.

Mi-a spus că-i pare rău că m-a deranjat. O zi bună şi dumitale la fel bine că au terminat strada nu-i aşa...

Iar acum mă gândesc din nou la Amelia 7303 a mea. Însă când am închis uşa din faţă am simţit un fior de panică. Mi-am dat seama brusc că-i luasem tot ce avusese asupra ei – telefon, arme, spray lacrimogen şi cuţit –, cu excepţia cheii pentru cătuşe. Trebuia să fie în buzunarul ei.

Vecinul ăsta mă întrerupsese. Ştiu unde locuieşte şi o să-l fac să plătească. Dar acum mă grăbesc să mă întorc în Cămăruţa mea, scoţând briciul din buzunar. Iute! Ce face ea înăuntru? Dă telefon să le spună Lor unde s-o găsească?

Individa încearcă să-mi ia totul! O urăsc. O urăsc foarte tare...

Singurul progres pe care reușise să-l facă Amelia Sachs în lipsa lui Gordon fusese că reușise să-și stăpânească panica.

Încercase cu disperare să ajungă la cheie, dar picioarele și brațele îi rămăseseră țepene în menghina ziarelor. Nu putea să-și aducă șoldurile într-o poziție în care să-și poată strecura mâna în interiorul buzunarului.

Da, claustrofobia era în largul ei, dar durerea o înlocuia cu cea mai mare viteză. Crampe în picioarele-i îndoite, un colț ascuțit de hârtie înfipt în spate...

Speranța că vizitatorul fusese o modalitate de salvare dispăruse. Ușa ascunzătorii ucigașului se deschise încă o dată. Amelia auzi pașii lui Gordon. După un moment, își ridică privirea, din locul de pe podea în care se afla, și-l văzu uitându-se la ea. Individul ocoli muntele de hârtie, într-o parte, și se uită atent. Cătușele, văzu el, erau intacte. Zâmbi ușurat și zise:

– Deci eu sunt numărul Cinci Douăzeci și Doi.

Amelia dădu din cap, întrebându-se cum aflase individul numărul cu care era desemnat. Probabil torturându-l pe căpitanul Malloy, iar asta o înfurie și mai mult.

– Prefer un număr care are o legătură cu ceva. Majoritatea numerelor sunt alese la întâmplare. Există prea multă întâmplare în viață. Asta-i data la care ați aflat de mine, nu-i așa? Cinci Douăzeci și Doi. Un număr care are o semnificație. Îmi place.

– Dacă te predai, o să facem o înțelegere.

– Să facem o înțelegere? replică individul și scoase un râs bizar, de om care le știe pe toate. Ce fel de înțelegere poate face cineva cu mine? Asasinatele au fost premeditate. N-o să ies niciodată din închisoare. Să fim serioși.

Gordon dispăru pentru moment și se întoarse cu o bucată de plastic, pe care o întinse pe podea, în fața ei.

Sachs se uită la fâșia pătată cu sânge cafeniu, cu inima bubuindu-i. Se gândi la ceea ce la explicase Terry Dobyns despre strângători, și-și dădu seama că individul era îngrijorat să nu-și păteze colecția cu sângele ei.

Gordon luă casetofonul și-l așeză pe un teanc de hârtii din apropiere, unul scund, înalt doar de un metru. Ziarul de deasupra era *New York Times* din ziua precedentă. Pe colțul de sus, din stânga, fusese scris, clar, un număr: 3529.

Indiferent ce intenționa să-i facă, avea s-o doară. Amelia se gândi să-ți folosească dinții, genunchii sau picioarele. Individul avea să-i facă rău. Să vină mai aproape. Trebuie să arăți vulnerabilă, să arăți neajutorată...

Să vină mai aproape...

– Te rog! Mă doare... Nu pot să-mi mișc picioarele. Ajută-mă să le îndrept.

– Nu, *spui* că nu poți să-ți miști picioarele ca să vin aproape ca să încerci să-mi sfâșii gâtul cu dinții.

Exact.

– Nu... Te rog!

– Amelia Șapte Trei Zero Trei... Crezi că nu știu cu cine am de-a face? În ziua în care ai venit la SSD împreună cu Ron Patruzeci și Doi Optzeci și Cinci, m-am dus în țarcuri și v-am verificat. Dosarul tău e lămuritor. Apropo, cei din departament te plac. Însă cred că-i și sperii, în același timp. Ești independentă, faci totul de capul tău. Șofezi iute, ții bine, ești specialistă în analiza locului crimei, dar, cu toate acestea, ai făcut parte din cinci echipe tactice în ultimii doi ani... Deci n-ar fi înțelept din partea mea să mă apropii fără să fiu precaut, nu-i așa?

Amelia abia îi auzea pălăvrăgeala. Hai, își zise ea. Vino mai aproape! Vino!

Individul făcu un pas într-o parte și se întoarse cu o armă cu electroșocuri.

Oh, nu... nu.

Bineînțeles. Era paznic, deci avea un întreg arsenal de arme. De la distanța aceea, nu putea s-o rateze. Gordon trase siguranța armei și făcu un pas înainte... apoi se opri, lăsându-și capul într-o parte.

Și Sachs auzise un zgomot. Un picurat de apă?

Nu. Sticlă ce se spărgea, ca o fereastră ce se făcea bucăți undeva, în depărtare.

Gordon se încruntă. Făcu un pas către ușa care ducea spre debaraua prin care se intra – și fu aruncat violent înapoi când aceasta se deschise brusc.

O siluetă ce ținea o rangă scurtă din metal năvăli în încăpere, clipind ca să se orienteze prin întuneric.

Gordon căzu greoi, cu respirația tăiată, și scăpă arma cu electroșocuri. Se strâmbă de durere, se ridică în genunchi și se întinse după armă, dar intrusul izbi cu putere și-l lovi în antebraț. Ucigașul țipă, când osul pârâi.

– Nu, nu!

Apoi ochii lui Gordon, înlăcrimați din cauza durerii, se îngustară, încercând să-l vadă pe atacator.

Acesta strigă:

– Acum nu mai ești ca un dumnezeu, nu-i așa? Jigodia dracului!

Era Robert Jorgensen, doctorul, victima furtului de identitate din hotelul pentru indivizi în trecere. Ridică ranga cu amândouă mâinile și lovi puternic gâtul și umărul asasinului. Capul lui Gordon se izbi de podea. Își dădu ochii peste cap și leșină, rămânând țeapăn.

Sachs se uită uluită la doctor.

„Cine e el? El e Dumnezeu, iar eu sunt Iov..."

– Ești bine? o întrebă bărbatul, făcând un pas spre ea.

– Ia ziarele astea de pe mine. Apoi scoate-mi cătușele și pune-i-le lui. Iute! Cheia e în buzunarul meu.

Jorgensen se lăsă în genunchi și începu să tragă ziarele de pe ea.

– Cum ai ajuns aici? îl întrebă Amelia.

Ochii lui Jorgensen era holbați, așa cum și-i amintea Amelia că-i văzuse în hotelul ieftin din Upper East Side.

– Te-am urmărit de când ai venit să mă vezi. Am trăit pe străzi. *Știam* că ai să mă conduci la el, încheie doctorul,

făcând semn cu capul către Gordon, care era încă imobilizat și respira greoi.

Jorgensen gâfâia în timp ce înhăța teancuri uriașe de ziare și le arunca într-o parte.

– Deci tu erai cel care m-a urmărit, spuse Sachs. La cimitir și la docul din West Side.

– Da, eu am fost. Astăzi te-am urmărit de la depozit la apartamentul tău, apoi la secția de poliție, iar de acolo la clădirea de birouri din Midtown – cea cenușie. Apoi până aici. Am văzut că ai intrat pe alee, iar când n-ai mai ieșit, m-am întrebat ce s-a întâmplat. Am bătut la ușă și individul mi-a răspuns. I-am spus că sunt un vecin, care căuta un pachet. M-am uitat înăuntru. Nu te-am văzut. M-am prefăcut că plec, dar apoi l-am văzut prin ușă în camera de zi, cu un brici...

– Nu te-a recunoscut?

Jorgensen scoase un râs plin de amărăciune, în timp ce-și mângâia barba.

– Probabil că mă cunoaște doar după fotografia de pe carnetul de șofer. Iar aceea a fost făcută pe vremea când mă osteneam să mă rad – și-mi permiteam să mă tund... Doamne, grele mai sunt ziarele astea!

– Grăbește-te!

– Erai singura mea speranță să-l găsesc, continuă Jorgensen. Știu că aveai să-l arestezi, dar voiam să stau un pic cu el, înainte de asta. Trebuie să mi-l lași mie! O să-l fac să simtă tot chinul pe care m-a făcut să-l simt!

Amelia începu să-și simtă picioarele. Se uită spre locul în care zăcea Gordon.

– Buzunarul din față... poți să ajungi la cheie?

– Încă nu. Stai să te mai eliberez un pic.

Alte ziare zburară pe podea. Un titlu: PAGUBE DE MILIOANE ÎN URMA REVOLTELOR DIN TIMPUL PENEI DE CURENT. Altul: NICIUN PROGRES ÎN CRIZA OSTATICILOR. TEHERAN – NICIO ÎNȚELEGERE.

În cele din urmă, Amelia ieși de sub hârtii. Se ridică cu greu pe picioarele care o dureau, atât cât îi permiteau cătușele. Se rezemă nesigură de un alt turn de ziare și se întoarse către doctor.

– Cheia pentru cătușe. Iute!

Jorgensen scotoci în buzunarul ei, găsi cheia și se întinse în spatele ei. Cu un zgomot ușor, una din cătușe se deschise, iar Amelia fu în stare să stea dreaptă. Se întoarse să ia cheia de la doctor.

– Iute, spuse ea. Hai să...

Răsună o împușcătură asurzitoare, iar Sachs simți simultan atingeri ușoare pe mâini și pe față atunci când glonțul – tras de Peter Gordon cu propria ei armă – îl lovi pe Jorgensen în spate și o împroșcă cu sânge și țesuturi.

Doctorul țipă și se prăbuși peste ea, aruncând-o înapoi și salvând-o de al doilea glonț, care șuieră pe lângă ea și se înfipse în perete, la câțiva centimetri de umărul ei.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

Amelia Sachs nu avea de ales. Trebuia să atace. Imediat. Folosi trupul lui Jorgensen ca un scut, se aruncă spre Gordon, care stătea ghemuit şi însângerat, înhăţă arma cu electroşocuri de pe podea şi trase în direcţia individului.

Firele nu aveau viteza gloanţelor, iar individul căzu pe spate tocmai la timp. Firele nu-l nimeriră. Amelia apucă ranga de metal a lui Jorgensen şi se repezi spre ucigaş. Gordon se ridică într-un genunchi. Când Amelia ajunse la doar trei metri de el, reuşi să ridice pistolul şi să tragă drept în ea, exact atunci când poliţista aruncă ranga spre el. Glonţul lovi în vesta antiglonţ. Durerea fu zăpăcitoare, dar glonţul o lovise sub plexul solar – acolo unde lovitura i-ar fi blocat aerul în plămâni şi ar fi paralizat-o.

Ranga zbură în figura lui Gordon, scoţând un *dang* surd când îl izbi, iar individul răcni de durere. Însă nu se prăbuşi şi ţinu bine pistolul. Sachs se întoarse în singura direcţie în care putea fugi – spre stânga sa – şi o luă la goană printr-un canion de artefacte ce umpleau locul ăla înfiorător.

„Labirint" era singurul cuvânt care îl descria corect. O cărare îngustă printre colecţiile individului: piepteni, jucării (o grămadă de păpuşi – probabil că de la una dintre ele se desprinsese firul de păr găsit la locul unei crime anterioare), tuburi vechi de pastă de dinţi, rulate cu grijă; cosmetice, căni, pungi

de hârtie, haine, pantofi, cutii goale de conserve, chei, stilouri, unelte, reviste, cărți... Amelia nu văzuse atât de multe vechituri în viața ei.

Majoritatea lămpilor erau stinse, doar câteva becuri cu putere redusă aruncau un linţoliu galben asupra locului, iar lumina slabă a lămpilor stradale se strecura printre jaluzelele trase şi printre ziarele lipite de geamuri. Ferestrele erau toate zăbrelite. Sachs se împiedică de câteva ori şi-şi regăsi echilibrul chiar înainte să se prăbuşească peste un teanc de porţelanuri sau peste o grămadă de bolduri.

Atenţie, atenţie...

O căzătură ar fi fatală.

Îi venea să vomite din cauza loviturii în burtă, dar Amelia coti printre două grămezi înalte de *National Geographic* şi gâfâi, ghemuindu-se tocmai în momentul în care Gordon coti la vreo zece metri de ea, o descoperi şi, învingându-şi durerea din braţul rupt şi cea provocată de lovitura primită în faţă, trase două focuri, cu mâna stângă. Amândouă au fost în gol. Individul se repezi înainte. Sachs îşi propti cotul în spatele unui turn de reviste lucioase şi le făcu să se prăbuşească pe coridor, blocându-l complet. Se târî mai departe şi auzi încă două împuşcături.

Şapte împuşcături – le număra întotdeauna –, dar arma era un Glock, care mai avea încă opt cartuşe. Se uită după o ieşire, fie ea şi o fereastră nezăbrelită prin care să se arunce, dar latura aceea a casei nu avea niciuna. Zidurile conţineau rafturi pline cu bibelouri de porţelan şi tot felul de ciudăţenii. Sachs îl auzea pe Gordon aruncând furios revistele într-o parte cu lovituri de picior şi bombănind de unul singur.

Figura individului apăru deasupra teancurilor pe care încerca să se cațăre, dar coperţile erau netede ca gheaţa şi Gordon alunecă de două ori, ţipând în timp ce-şi folosea braţul rupt ca să se ridice. În cele din urmă ajunse în vârf. Dar, înainte să ridice pistolul, înlemni cuprins de oroare, gâfâind. Şi răcni:

– Nu! Te rog, nu!

Sachs apucă brusc cu amândouă mâinile un raft plin cu vase vechi și cu figurine de porțelan.

– Nu, nu te atinge de ele. Te rog!

Amelia își aminti ce spusese Terry Dobyns despre pierderea a ceva din colecția sa.

– Aruncă pistolul aici. Acum, Peter!

Nu credea că individul o să facă ce-i poruncea, dar, pus în fața grozăviei de a pierde ce era pe raftul acela, Gordon rămase pe gânduri.

„Cunoașterea este putere..."

– Nu, nu, te rog...

O șoaptă patetică.

Apoi ochii i se schimbară. Într-o clipă, se transformară în puncte negre, iar Amelia știu că individul se pregătea să tragă.

Atunci împinse raftul în alt raft, iar o sută de kilograme de ceramică se transformară în cioburi pe podea, scoțând o rumoare dureroasă – pe care o acoperi urletul straniu, primitiv, al lui Peter Gordon.

Încă două rafturi cu figurine urâte, cești și farfurii se adăugară prăpădului.

– Aruncă pistolul sau sparg orice lucru de aici!

Însă individul își pierduse complet controlul:

– Te omor te omor te omor te...

Mai trase de două ori, dar între timp Sachs se adăpostise. Știa că Gordon o să vină după ea de îndată ce o să treacă de grămada de reviste *National Geographic* și le apreciase poziția. Le ocolise pornind spre ușa debaralei, din față, în timp ce individul era încă în fundul casei.

Însă ca să ajungă la ușă și în siguranță însemna să alerge către ușa încăperii în care se afla Gordon, care – judecând după sunet – se împleticea peste rafturile și ceramica spartă. Gordon își dădea seama de intențiile ei? O aștepta, cu pistolul îndreptat către poligonul de tir pe care urma să-l traverseze ca să ajungă la ușa debaralei?

Sau ocolise drumul blocat și ajunsese în spatele ei, pe o cale pe care ea n-o cunoștea?

În locul acela întunecos se auzeau niște trosnete. Erau zgomote de pași? Sau trosnea lemnul?

O cuprinse panica și Amelia se răsuci. Nu putea să-l vadă. Știa că trebuie să se miște iute. Hai! Acum! Trase adânc aer în piept, în tăcere, își făcu uitată durerea din genunchi și, stând ghemuită, o luă la fugă, chiar pe lângă baricada de reviste.

Nicio împușcătură.

Individul nu era acolo. Amelia se opri imediat, apăsându-și spatele de zid și silindu-se să-și liniștească respirația.

Tăcere, tăcere..

La naiba. Unde, unde, unde? Pe coridorul ăsta de cutii de pantofi, pe cel cu tomate în conserve, pe cel cu haine frumos împăturite?

Alte trosnete. Amelia nu-și dădea seama de unde vin.

Un sunet slab, ca vântul, ca o răsuflare.

În cele din urmă, Sachs luă o hotărâre – să fugă de acolo. Chiar acum! Către ușa din față!

Și să spere că tipul nu era în spatele ei sau că nu se ducea către partea din față pe altă cale.

Hai!

Sachs porni, alergă prin mai multe coridoare, prin canioane de cărți, sticlărie, tablouri, sârme și echipament electronic, cutii de conserve. Era pe calea cea bună?

Da, era. În fața ei se vedea biroul lui Gordon, înconjurat de carnete galbene. Trupul lui Robert Jorgensen zăcea pe podea. Mai iute! Mișcă-te! Uită de telefonul de pe birou, își zise ea, după ce se gândise o clipă să sune la 911.

Ieși afară. Ieși afară acum!

Se repezi la ușa debaralei.

Cu cât era mai aproape, cu atât panica era mai mare. Se aștepta, în orice clipă, la o împușcătură.

Acum mai erau doar patru metri...

Poate Gordon credea că se ascunsese în spate. Poate stătea în genunchi, jelind distrugerea porțelanului său prețios.

Trei metri...

Coti după un colț, oprindu-se doar ca să înhațe ranga, umedă de sângele individului.

Acum afară, pe ușă...

Apoi se opri, gâfâind.

Îl văzu pe Gordon drept în fața ei, o siluetă luminată din spate de lumina ce venea prin ușa debaralei. Se părea că individul chiar o luase pe alt drum, își dădu seama Amelia, disperată. Ridică bara grea de fier.

Pentru o clipă, Gordon n-o văzu, dar speranța de a rămâne neobservată dispăru când acesta se întoarse spre ea și se lăsă la podea, ridicând arma spre ea, în timp ce o imagine a tatălui ei, apoi una a lui Lincoln Rhyme îi umplură gândurile.

Iat-o pe ea, Amelia 7303, la vedere.

Femeia care mi-a distrus sute dintre comorile mele, femeia care mi-ar fi luat totul, m-ar fi lipsit de toate tranzacțiile viitoare, ar fi arătat Cămăruța mea întregii lumi. N-am timp să mă distrez cu ea. N-am timp de înregistrat țipete. Individa trebuie să moară. Acum.

„O urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o urăsc o..."

Nimeni n-o să-mi ia ceva, asta nu se va mai întâmpla.

Ochește și trage.

Amelia Sachs se împletici înapoi când pistolul din fața ei trase.

Apoi o altă împușcătură. Încă două.

În timp ce cădea pe podea, Amelia își acoperi capul cu mâinile, la început amorțită, apoi conștientă de durerea ce creștea.

Mor... mor...

Numai că senzația de durere apăruse în genunchii ei artritici, atunci când aterizase greoi pe podea, nu din locul în care

ar fi putut s-o lovească glonțul. Își ridică mâna spre față, spre gât. Nicio rană, niciun pic de sânge. *Nu putea* s-o rateze de la o asemenea distanță.

Dar ratase.

Acum Gordon alerga spre ea. Cu ochii reci, cu mușchii încordați ca oțelul, Sachs gâfâi și strânse ranga.

Dar individul trecu pe lângă ea, fără s-o privească măcar.

Ce se întâmplase? Sachs se ridică, strâmbându-se. Fără să fie luminată din spate de razele ce veneau prin ușa deschisă a debaralei, silueta devenise distinctă. Nu era a lui Gordon, ci a unui detectiv pe care-l cunoștea, din secția 20, din apropiere – se numea John Harvison. Detectivul ținea bine Glock-ul său în timp ce se apropia cu grijă de trupul unui bărbat pe care tocmai îl împușcase mortal.

Sachs înțelese acum că Peter Gordon mersese tăcut în spatele ei și fusese gata s-o împuște în spate. Din locul în care se afla nu-l văzuse pe Harvison, care stătea ghemuit în pragul ușii debaralei.

– Amelia, ești bine? strigă detectivul.

– Da. Sunt bine.

– Alți țintași?

– Niciunul.

Sachs se ridică și se alătură detectivului. Se părea că toate gloanțele din pistolul acestuia își nimeriseră ținta. Unul dintre ele îl nimerise pe Gordon în frunte. Rănile ce rezultaseră fuseseră serioase. Sânge și creier stropiseră *Familia americană*, tabloul lui Prescott, de deasupra biroului.

Harvison era un bărbat puternic, de vreo patruzeci de ani, care fusese decorat de multe ori pentru curaj în timpul luptei și pentru că arestase traficanți importanți de droguri. Acum se purta ca un profesionist adevărat și nu acorda nicio atenție mediului bizar, în timp ce asigura locul. Luă Glock-ul din mâna însângerată a lui Gordon și-l descărcă, apoi vârî arma și încărcătorul în buzunar. Puse deoparte și arma cu electroșocuri, deși era puțin probabil ca individul să învie în mod miraculos.

– John, șopti Sachs, privind trupul distrus al asasinului. Cum? Cum naiba m-ai găsit?

– Am fost informat că se pregătește un atac la adresa asta. Eram la o stradă distanță, în legătură cu o chestie cu droguri, așa că am venit aici. Tipul ăla cu care lucrezi ne-a informat, îi mai spuse el, aruncându-i o privire.

– Cine?

– Rhyme. Lincoln Rhyme.

Oh!

Răspunsul n-o surprinsese, deși genera mai multe întrebări decât răspunsuri.

Auziră un geamăt slab. Se întoarseră. Sunetul venise din direcția lui Jorgensen. Sachs se aplecă.

– Cheamă o ambulanță. E încă în viață.

Și apăsă pe rana făcută de glonț.

Harvison își scoase stația de emisie-recepție și chemă medicii.

După un moment, alți doi polițiști, de la Unitatea pentru intervenții de Urgență, năvăliră în încăpere, cu armele scoase.

Sachs îi puse la curent:

– Făptașul principal a fost doborât. Probabil că nu mai există altul. Dar verificați clădirea, ca să fim siguri.

– Sigur, doamnă detectiv.

Alt polițist din Unitatea pentru Intervenții de Urgență i se alătură lui Harvison și merseră împreună prin coridoarele înguste. Celălalt se opri și-i spuse lui Sachs:

– Asta-i o casă menită să te sperie strașnic! Ați mai văzut vreodată așa ceva, doamnă detectiv?

Sachs n-avea chef de palavre.

– Găsește-mi niște bandaje sau niște prosoape. La câte are individul aici, trebuie să existe măcar vreo cinci, șase truse de prim ajutor. Vreau ceva să opresc sângerarea. Chiar acum!

V

OMUL CARE ŞTIA TOTUL

MIERCURI, 25 MAI

Intimitatea şi demnitatea cetăţenilor noştri au fost înlăturate prin paşi uneori imperceptibili. Luat individual, fiecare pas părea a avea o importanţă redusă. Dar, văzând lucrurile ca un întreg, a început să iasă la iveală o societate care nu semăna cu nimic din ceea ce am văzut – o societate în care guvernul putea interveni în zonele secrete ale vieţii unei persoane.

WILLIAM O. DOUGLAS, Membru al Curţii Supreme

CAPITOLUL CINCIZECI

– Bine, calculatorul ne-a ajutat, recunoscu Lincoln Rhyme.

Se referea la innerCircle, la programul de gestiune a bazei de date Watchtower și la celelalte programe ale SSD.

– Dar, în principal, a fost vorba de dovezi, spuse el, pus pe scandal. Calculatorul mi-a arătat o direcție *generală*. Asta-i tot. De acolo, am acționat numai noi.

Trecuse bine de miezul nopții, iar Rhyme discuta cu Sachs și cu Pulaski. Ambii stăteau în laborator, în apropierea sa. Amelia se întorsese din casa lui 522. Medicii o anunțaseră că Robert Jorgensen avea să supraviețuiască. Glonțul nu nimerise niciun organ important, nici vase de sânge. Doctorul era acum în Secția de terapie intensivă a spitalului Columbia-Presbyterian.

Rhyme continuă să explice cum descoperise că Sachs era în locuința unui paznic din SSD. Îi povestise despre masivul ei dosar de conformitate. Mel Cooper îl adusese din nou pe calculator, ca Amelia să se poată uita pe el. Sachs îl parcurse în grabă, cenușie la față din cauza cantității de informații din acesta. În timp ce se uitau, ecranul pâlpâi, anunțând că dosarul fusese actualizat.

– Ăștia știu totul, șopti Amelia. N-am măcar un singur secret pe lumea asta!

Rhyme începu să-i spună că sistemul stabilise o listă a pozițiilor ei după ce părăsise sediul secției de poliție din Brooklyn.

– Dar calculatoarele pot să ne dea numai o direcție generală a deplasării tale. Destinația e un spațiu gol. M-am tot uitat pe hartă și mi-am dat seama că te îndreptai spre SSD – apropo, calculatorul lor afurisit n-a fost în stare de asta. Am sunat și paznicul din hol mi-a spus că ai petrecut acolo o jumătate de oră, întrebând despre angajați. Dar nimeni nu știa încotro te-ai dus după aceea.

Sachs le explică de ce indiciul său o condusese la SSD: bărbatul care-i spărsese casa pierduse o chitanță de la o cafenea din apropierea companiei.

– Asta mi-a spus că făptașul trebuia să fie un angajat sau cineva care avea o legătură cu SSD-ul. Pam apucase să vadă hainele individului – jachetă albastră, blugi și șapcă – și mi-am imaginat că paznicii puteau să știe care dintre angajați purtaseră asemenea veșminte astăzi. Cei care erau la datorie nu-și aminteau să fi văzut pe cineva îmbrăcat în felul acela, așa că am cerut numele și adresele paznicilor care nu erau de serviciu. Și am început să-i caut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte, mărturisi ea strâmbându-se, că Cinci Douăzeci și Doi era unul dintre ei. Rhyme, tu de unde ai știut că era un paznic?

– Păi, știam că ești în căutarea unui angajat. Dar era unul dintre suspecți sau altcineva, care nu era pe lista noastră? Calculatorul ăla nenorocit nu mă ajuta cu nimic, așa că am revenit la dovezi. Făptașul nostru era un angajat care purta pantofi de lucru neeleganți și avea pe el urme de Coffee-mate. Era solid. Asta însemna că făcea o muncă fizică și că se afla pe treptele de jos ale ierarhiei companiei? Recepționer de corespondență, curier, om de serviciu? Apoi mi-am amintit de ardeiul iute.

– Spray cu ardei iute, zise Sachs, oftând. Bineînțeles. Nu era vorba de mâncare.

– Exact. Arma principală a unui paznic. Și dispozitivul de deghizare a vocii? Poți să cumperi așa ceva în magazinele care vând echipament pentru pază. Apoi am vorbit cu șeful pazei din SSD: Tom O'Day.

– Exact. L-am întâlnit și noi, spuse Amelia, dând din cap spre Pulaski.

– Acesta mi-a spus că mulți dintre paznici lucrează cu program redus, iar asta îi oferea lui Cinci Douăzeci și Doi o grămadă de timp liber în care să-și practice hobby-ul în afara serviciului. I-am descris celelalte dovezi lui O'Day. Bucățile de frunze pe care le-am găsit puteau proveni de la plantele din camera de mese a paznicilor. Aceștia au acolo Coffee-mate, nu lapte adevărat. I-am arătat profilul stabilit de Terry Dobyns și i-am cerut o listă cu paznicii necăsătoriți și fără copii. Apoi O'Day le-a comparat pontajul cu orele crimelor – ale tuturor crimelor din ultimele două luni.

– Și ați descoperit că singurul care nu era la serviciu în momentele acelea era John Rollins, zis și Peter Gordon.

– Nu, am descoperit că John Rollins era la serviciu de fiecare dată când a avut loc un delict.

– La serviciu?

– Evident. Intrase în sistemul de gestiune al evidențelor și modificase pontajul, ca să aibă alibi. L-am pus pe Rodney Szarnek să verifice metadatele. De, el era omul nostru. Și am dat alarma.

– Dar, Rhyme, nu înțeleg cum a obținut Cinci Douăzeci și Doi dosarele. Avea acces la toate țarcurile de date, dar toți erau percheziționați la plecare, inclusiv el. Și nu avea acces direct la innerCircle.

– Da, asta a fost o chestie care ne-a dat bătaie de cap. Trebuie să-i mulțumim lui Pam Willoughby. Ea m-a ajutat să-mi imaginez despre ce era vorba.

– Pam? Cum?

– Îți amintești că ne-a spus că nimeni nu poate descărca fotografii de pe site-ul de socializare, OurWorld, dar că puștii copiau fotografiile de pe ecran?

„Oh, nu vă faceți griji, domnule Rhyme. O mulțime de oameni nu văd răspunsul evident..."

– Mi-am dat seama cum putea obține Cinci Douăzeci și Doi informațiile. Nu trebuia să descarce mii de pagini din dosare. Copia de mână doar ce avea nevoie despre victime și țapi ispășitori – probabil noaptea târziu, când era singur în țarcurile de date. Îți amintești că am găsit fărâmele acelea de carnete galbene? Instalațiile cu raze X și detectoarele de metal din punctele de control nu descoperă hârtii. Nimeni nu s-ar fi gândit la asta.

Sachs îi spuse că văzuse vreo mie de carnete galbene în jurul biroului din încăperea secretă.

Lou Sellitto sosi, venind de la primărie.

– Ticălosul e mort, mormăi el, dar eu sunt încă înregistrat ca fiind un nenorocit de drogat. Tot ce am reușit să obțin a fost „Lucrăm la chestia asta".

Dar Sellitto avea și vești bune.

– Procuratura o să redeschidă toate cazurile în care se pare că 522 a fabricat dovezi. Arthur Rhyme a fost eliberat, iar situația celorlalți va fi revizuită imediat. Probabil că vor fi eliberați în cursul lunii viitoare. Am verificat ce-i cu clădirea în care locuia Cinci Douăzeci și Doi, adăugă el.

Locuința din Upper West Side valora zeci de milioane. Era un mister cum de și-o permisese Peter Gordon, angajat ca paznic.

Însă detectivul găsise răspunsul:

– Nu el era proprietarul. Titlul de proprietate îi aparține Fionei McMillan, o văduvă de optzeci și nouă de ani, fără rude apropiate. Ea plătește încă impozitele și facturile de întreținere. N-a întârziat niciodată vreo plată. Numai că – lucru amuzant – n-a mai văzut-o nimeni de cinci ani.

– De când s-a mutat SSD în New York.

– Îmi imaginez că 522 a obținut toate informațiile de care avea nevoie ca să-i preia identitatea, apoi a ucis-o. De mâine, poliția o să înceapă să-i caute trupul. O să se pornească din garaj, apoi o să se cerceteze pivnița. Am organizat un serviciu funebru pentru Joe Malloy, adăugă el. E duminică. Dacă vreți să veniți.

– Bineînțeles, zise Rhyme.

Sachs îi mângâie mâna și spuse:

– Polițist de rând sau șef, toți fac parte din familie și simți aceeași durere când pierzi pe cineva.

– Tătăl tău? întrebă Rhyme. Sună ca o frază pe care ar fi spus-o el.

O voce din hol interveni:

– Hmm. Prea târziu. Am auzit că ați închis cazul.

Rodney Szarnek intră în laborator, urmat de Thom. Ținea în brațe un teanc de hârtie pentru imprimantă și vorbea, ca întotdeauna, cu calculatorul lui Rhyme și cu Unitatea de Control al Echipamentului, nu cu oamenii.

– Prea târziu? întrebă Rhyme.

– Calculatorul principal a terminat de asamblat fișierele cu spații goale pe care le-a furat Ron. Mă rog, pe care le-a *împrumutat*. Veneam să vi le arăt și am auzit că ați prins făptașul. Presupun că acum nu mai aveți nevoie de ele.

– Doar din curiozitate. Ce-ai găsit?

Szarnek se apropie, cu niște foi tipărite, și i le arătă lui Rhyme. Erau de neînțeles. Cuvinte, numere, simboluri și, între ele, spații mari, albe.

– Nu înțeleg nimic.

– Ce amuzant! Nu înțelegi un bit!

Rhyme nu se osteni să-l corecteze. Se mulțumi să întrebe:

– Care-i concluzia?

– Runnerboy – pseudonimul pe care l-am găsit anterior – a descărcat în secret o grămadă de informații din innerCircle și apoi și-a șters urmele. Dar acestea nu erau dosarele vreunei victime sau ale cuiva care să aibă legătură cu cazul lui Cinci Douăzeci și Doi.

– I-ai aflat numele? întrebă Sachs. Numele lui Runnerboy?

– Da. E cineva numit Sean Cassel.

Polițista închise ochii.

– Runnerboy... Și individul îmi spusese că se antrena pentru triatlon! N-am făcut nicio legătură...

Cassel era director de vânzări și unul dintre suspecții lor, își spuse Rhyme. Remarcă modul în care reacționase Pulaski

auzind știrea. Tânărul polițist clipise surprins și se uitase la Sachs ridicând din sprânceană și cu un zâmbet abia schițat. Rhyme își aminti că polițistul nu avusese niciun chef să se întoarcă la SSD, își aminti cât de stânjenit fusese că nu știe nimic despre Excel. Un conflict între Pulaski și Cassel era singura explicație credibilă.

– Și ce căuta Cassel? întrebă polițistul.

Szarnek răsfoi foile imprimate.

– Nu pot să vă spun cu exactitate, zise el, apoi se opri și-i întinse pagina tânărului polițist, ridicând din umeri. Aruncă o privire, dacă vrei. Aici sunt unele dintre dosarele la care a avut acces.

Pulaski clătină din cap.

– Nu cunosc niciunul dintre tipii ăștia, zise el, apoi citi cu voce tare câteva nume.

– Stai un pic, se răsti Rhyme. Care a fost ultimul?

– Dienko... Uite, aici e menționat din nou. Vladimir Dienko. Îl cunoști?

– Rahat! exclamă Sellitto.

Dienko – acuzatul în investigația privind crima organizată rusească, cel al cărui caz fusese anulat din cauza problemelor legate de martori și de dovezi.

– Și cel dinaintea lui? întrebă Rhyme.

– Alex Karakov.

Acesta era un informator care depusese mărturie împotriva lui Dienko și care se ascunsese sub o identitate falsă. Dispăruse cu două săptămâni înainte de proces și se presupusese că-i mort, deși nu-și putea imagina nimeni cum îl găsiseră oamenii lui Dienko. Sellitto luă foile din mâna lui Pulaski și se uită pe ele.

– Doamne! Adrese, retrageri de bani din bancomate, numere de mașini, legături telefonice. Exact de ce are nevoie un ucigaș plătit ca să se apropie să dea lovitura... Oh, și ăsta! Kevin McDonald.

– Nu era acuzatul într-un caz de crimă organizată la care lucrai? întrebă Rhyme.

– Da. Trafic de arme, conspirație, droguri și șantaj. Și ăsta a scăpat.

– Mel, introdu toate numele de pe listă în sistemul nostru.

Din cele opt nume pe care le găsise Rodney Szarnek în fișierele reasamblate, șase fuseseră acuzați în cazuri penale din ultimele șase luni. Toți șase fuseseră achitați sau se renunțase în ultima clipă la acuzații serioase împotriva lor din cauza unor probleme neașteptate cu martorii și cu dovezile.

Rhyme izbucni în râs:

– Asta-i o chestie surprinzătoare! Adică am nimerit din întâmplare peste ceva foarte interesant! NYPD are dosarele pe serverele SSD-ului, prin intermediul PublicSure. Deci Cassel a descărcat informații despre investigații, le-a vândut acuzaților și a șters toate urmele activității sale.

– Oh, mi-l pot imagina făcând asta, zise Sachs. Tu ce crezi, Ron?

– Nu mă îndoiesc nicio clipă, răspunse tânărul polițist, apoi adăugă. Stați un pic... Cassel a fost cel care ne-a dat CD-ul cu numele clienților – el e cel care i-a făcut-o lui Robert Carpenter.

– Bineînțeles, spuse Rhyme, dând din cap. A modificat datele ca să-l implice pe Carpenter. Nu din cauza cazului 522, ci pentru că nu voia ca altcineva să se uite prin fișiere și să descopere că vânduse informațiile poliției. Și pe cine să arunce la lupi dacă nu pe cineva care încercase să-i devină concurent?

– A mai fost implicat și altcineva de la SSD? îl întrebă Sellitto pe Szarnek.

– Din câte am descoperit eu, nu. Doar Cassel.

Rhyme se uită la Pulaski, care privea panoul cu dovezi. Ochii acestuia aveau aceeași duritate pe care Rhyme o mai văzuse ceva mai devreme.

– Hei, bobocule! Îl vrei?

– Ce anume?

– Cazul împotriva lui Cassel.

Tânărul polițist se gândi un timp, apoi umerii i se lăsară, iar el izbucni în râs.

– Nu. Nu cred că-l vreau.

– Poți să-l rezolvi.

– Știu că pot. Numai că... Adică atunci când o să mă ocup singur de primul meu caz vreau să fiu sigur că o s-o fac dintr-un motiv corect.

– Bine zis, bobocule, mormăi Sellitto, ridicând cana de cafea spre tânăr. Poate că, la urma urmei, merită să sperăm în tine. Bine. Dacă tot sunt suspendat, atunci pot să-mi termin treburile din jurul casei pe care Rachel mă tot sâcâie să le fac. Noapte bună tuturor, zise detectivul cel solid, înhățând o prăjitură uitată pe farfurie și îndreptându-se spre ușă.

Szarnek își strânse dosarele și CD-urile și le așeză pe o masă. Thom semnă fișa de preluare în custodie, ca reprezentant al criminalistului. Tehnicianul plecă, reamintindu-i lui Rhyme:

– Domnule detectiv, când veți fi gata să accesați secolul douăzeci și unu, dați-mi un telefon.

Și făcu semn cu capul spre calculatoare.

Telefonul lui Rhyme sună – un apel pentru Sachs, al cărui mobil dezmembrat nu avea să fie utilizabil prea curând. Rhyme deduse din conversație că individul care sunase, cineva din secția de poliție din Brooklyn, voia s-o anunțe că mașina ei fusese localizată într-un garaj din apropiere.

Amelia stabili cu Pam să se ducă acolo a doua zi dimineața, cu mașina fetei, care fusese găsită într-un garaj din spatele casei lui Peter Gordon. Sachs se duse sus să se pregătească de culcare, iar Cooper și Pulaski plecară.

Rhyme scria un raport pentru adjunctul primarului, Ron Scott, în care îi descria modul de operare al lui 522 și-i sugera să fie cercetate și alte ocazii în care acesta comisese delicte și făcuse să fie acuzat altcineva pentru ele. Existau alte dovezi în casa strângătorului, bineînțeles, dar nu voia să-și imagineze ce cantitate de muncă presupunea cercetarea *acelui* loc al crimei.

Termină e-mailul, îl trimise și, în timp ce se gândea care ar putea fi reacția lui Andrew Sterling când va afla că unul dintre

subordonații săi vindea date pe furiș, telefonul sună. Pe ecran apăru un număr necunoscut.

– Comandă, răspunde la telefon.

Clic.

– Alo?

– Lincoln, sunt Judy Rhyme.

– Bună, Judy.

– Nu știu dacă ai auzit. Acuzațiile au fost retrase. Arthur e liber.

– Deja? Știam că urmează să fie eliberat, dar credeam că o să dureze ceva mai mult.

– Lincoln, nu știu ce să spun. Cred că „mulțumesc".

– Bineînțeles.

– Stai o clipă.

Rhyme auzi o voce atenuată – Judy pusese mâna pe receptor – și presupuse că vorbea cu unul dintre copii. Cum se numeau? Apoi auzi:

– Lincoln?

Ciudat că recunoscu imediat vocea vărului său, deși n-o auzise de ani de zile.

– Bună, Art.

– Sunt în oraș. Abia m-au eliberat. Toate acuzațiile au fost retrase.

– Bine.

Cât de stânjenitoare e chestia asta?

– Nu știu ce să spun. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

– N-ai de ce.

– Atâția ani... Ar fi trebuit să te sun mai înainte. Eu...

– E în regulă.

Ce naiba însemna asta? se întrebă Rhyme. Absența lui Art din viața sa nu fusese în regulă, nu fusese nici în neregulă. Răspunsul dat vărului său fusese vorbărie goală. Îi venea să întrerupă conversația.

– Nu trebuia să faci ceea ce ai făcut.

– Au existat niște nereguli. A fost o situație ciudată.

Nici asta nu însemna nimic. Și Lincoln Rhyme se mai întrebă și de ce interpreta fiecare componentă a discuției. Presupuse că era un mecanism de apărare – iar acest gând era la fel de obositor ca și celelalte. Voia să termine.

– Ești bine, după ce s-a întâmplat în centrul de detenție?

– Nu-i nimic serios. M-am speriat zdravăn, dar individul mi-a venit în ajutor la timp. M-a ajutat să cobor de pe zid.

– Foarte bine.

Tăcere.

– Mulțumesc încă o dată, Lincoln. Nu-s mulți oameni care ar fi făcut ceea ce ai făcut tu pentru mine.

– Sunt bucuros că am reușit.

– Să ne întâlnim. Tu, Judy și cu mine. Și prietena ta. Cum o cheamă?

– Amelia.

– Să ne întâlnim. Trebuie să plec, zise Art, după o tăcere îndelungată. Trebuie să ne ducem acasă, la copii. Bine, ai grijă de tine.

– Și tu... Comandă, deconectează.

Privirea lui Rhyme rămase ațintită pe dosarul de la SSD al vărului său.

„Celălalt fiu..."

Și știu că nu se vor mai întâlni niciodată. Așa se termină, își spuse el. La început te simți tulburat, apoi cu clicăitul de deconectare a telefonului ceva ce ar fi trebuit să fie nu va mai fi. Însă Lincoln Rhyme concluzionă că acesta era singurul sfârșit logic al evenimentelor din ultimele trei zile.

Gândindu-se la emblema SSD, își spuse că da, viețile lor se suprapuseseră din nou după atâția ani, dar fusese ca și cum cei doi veri rămăseseră despărțiți de o fereastră închisă ermetic. Se priviseră, schimbaseră câteva cuvinte, dar aceasta fusese dimensiunea contactului lor. Acum venise timpul să se întoarcă în lumile lor diferite.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

La ora 11 dimineţa, Amelia Sachs stătea într-o parcare neîngrijită din Brooklyn. Privea cadavrul, abia stăpânindu-şi lacrimile.

Femeia care fusese împuşcată, care ucisese în timp ce-şi făcea datoria, care reuşise să-şi convingă oponenţii într-o eliberare de ostatici, una plină de dinamism, era acum paralizată de mâhnire.

Se legăna, iar degetul ei arătător săpa în carnea de sub unghia degetului mare, unghia apăsând pe unghie, până când apăru un firicel de sânge. Amelia se uită la degetele ei. Văzu pata stacojie, dar nu opri gestul irațional. Nu putea să-l oprească.

Da, poliţia îi găsise iubitul ei Chevrolet Camaro SS din 1969.

Dar se părea că poliţia nu ştiuse că maşina nu numai că fusese ridicată pentru rate neplătite, ci şi că fusese vândută la fier vechi. Acum stătea împreună cu Pam în cimitirul de maşini – care ar fi putut să facă parte dintr-un film de Scorsese sau din serialul *Familia Soprano* –, un loc plin cu vechituri, care duhnea a ulei vechi şi a fum de la un foc făcut cu gunoaie. Pescăruşi zgomotoşi şi răutăcioşi pluteau deasupra lor, ca nişte vulturi albi. Amelia avea chef să-şi scoată arma şi să-şi golească încărcătorul în aer, ca să-i facă să fugă îngroziţi.

Un dreptunghi de metal zdrobit era tot ce rămăsese din maşina care fusese împreună cu ea din zilele adolescenţei.

Vehiculul fusese una dintre cele trei moșteniri importante lăsate de tatăl ei – celelalte fiind tăria de caracter și dragostea pentru activitatea polițienească.

– Am adus hârtiile. Știți, totul e în ordine.

Administratorul stânjenit al cimitirului de mașini agita hârtiile fleșcăite care transformaseră mașina ei într-un cub neidentificabil de oțel.

„Vândut pentru coș" era expresia care însemna vinderea unei mașini pentru piese, iar ceea ce rămânea, pentru fier vechi. Bineînțeles că asta era o prostie; nu obții niciun ban vânzând piese ale unei mașini sport veche de patruzeci de ani într-un talcioc din South Bronx. Dar, după cum aflase prea bine în cursul acestui caz, dacă un calculator al autorităților dă un ordin, atunci faci ce ți s-a spus.

– Îmi pare rău, doamnă.

– E polițist, spuse morocănoasă Pam Willoughby. E detectiv.

– Oh! exclamă administratorul, gândindu-se la implicațiile posibile ale situației, implicații care nu-i plăceau prea mult. Îmi pare rău, doamnă detectiv.

Individul își ținea scutul lui cu hârtii în ordine. Nu-i părea rău niciun pic. Individul rămase în fața lor câteva minute, mutându-se de pe un picior pe altul. Apoi plecă.

Durerea din sufletul ei era mult mai mare decât a vânătăii verzui pe care i-o făcuse glonțul de nouă milimetri ce-i lovise pântecul noaptea trecută.

– Te simți bine? o întrebă Pam.

– Nu prea.

– Nu pari prea enervată.

Nu par, își zise Sachs. Dar sunt enervată.

Fata își înfășură părul cu șuvițe roșii în jurul degetelor – probabil o versiune mai domesticită a gesturilor nervoase ale lui Sachs. Se uită încă o dată la cubul urât de metal, cu laturile cam de un metru, ce stătea înconjurat de vreo alte șase cuburi identice.

Amintirile năvăleau. Tatăl ei și Amelia adolescentă petrecând împreună după-amiezile de sâmbătă în garajul lor micuț, lucrând la un carburator sau un ambreiaj. Se refugiaseră acolo din două motive: pentru plăcerea muncii de mecanic făcute împreună și ca să fugă de cea de-a treia persoană din familie, una morocănoasă – mama lui Sachs.

– Distanța? o întrebase el, testând-o în glumă.

– Bujia, răspunsese adolescenta Amelia, e la zero trei cinci. Vârful, treizeci la treizeci și doi.

– Bine, Amie.

Sachs își aminti un alt moment – o întâlnire, în primul ei an de colegiu. Ea și băiatul – cunoscut sub numele de C.T. – se întâlniseră într-un local cu gustări la minut din Brooklyn. Vehiculele cu care veniseră îi surprinseseră pe fiecare din ei. Sachs în Camaro – galben pe vremea aceea, cu dungi negre, ca să accentueze culoarea de bază –, iar el pe o motocicletă Honda P50.

Burgerii și băuturile carbogazoase dispăruseră repede, pentru că se aflau la doar câțiva kilometri de o pistă de aterizare abandonată, iar o cursă era inevitabilă.

Băiatul plecase primul de la linia de start, lucru normal dacă ții seama de faptul că Amelia se afla în interiorul unui vehicul de o tonă și jumătate, dar matahala ei îl ajunsese înainte să parcurgă un kilometru – și ea trecuse în frunte la curbe și rămăsese acolo tot drumul, până la finiș.

Apoi își aminti de cursa ei cea mai plăcută din toate timpurile: după ce rezolvaseră primul lor caz împreună, Lincoln Rhyme, aproape complet imobilizat, fusese instalat alături de ea, și goniseră cu ferestrele coborâte și vântul vâjâind. Amelia îi pusese mâna pe schimbătorul de viteze, în timp ce ea trecea dintr-o viteză în alta, și-și amintea că-l auzise răcnind prin vârtej:

– Cred că l-am simțit! Cred că l-am simțit!

Iar acum mașina dispăruse.

„Îmi pare rău, doamnă..."

Pam coborî pe pantă.

– Unde te duci?

– Domnișoară, nu aveți voie să coborâți.

Proprietarul locului, aflat lângă baraca în care își avea biroul, agita hârtiile ca pe un semafor de avertizare.

– Pam!

Dar fata nu putea fi oprită. Se duse la masa de metal și scotoci în interiorul ei. Trase cu putere și scoase ceva, apoi se întoarse lângă Sachs.

– Poftim, Amelia.

Era emblema de pe butonul claxonului, cea cu simbolul Chevrolet-ului.

Sachs simți că-i dau lacrimile, dar continuă să și le stăpânească.

– Mulțumesc, dragă. Hai, să plecăm naibii de-aici!

Se întoarseră în Upper West Side și se opriră pentru o înghețată menită să le facă să-și revină. Sachs aranjase ca Pam să aibă o zi liberă de la școală. Nu voia ca aceasta să fie în preajma lui Stuart Everett, iar fata acceptase bucuroasă.

Sachs se întrebă dacă profesorul avea să accepte refuzul fetei. Își aminti de filmele de groază – gen *Scream* sau *Vineri 13* – pe care le privea uneori noaptea târziu împreună cu Pam, fortificându-se cu chipsuri Doritos și cu unt de arahide, și-și dădu seama că iubiții cei vechi au un anume fel de a învia din morți, precum ucigașii din filmele horror...

„Dragostea ne face ciudați..."

Pam își termină înghețata și-și mângâie burta:

– Aveam nevoie de așa ceva! oftă ea. Cum de-am putut să fiu atât de proastă?

Amelia Sachs auzi în râsul care urmă al fetei – un râs surprinzător de matur – ceea ce credea că-i ultima lopată de pământ aruncată pe mormântul ucigașului cu mască de hochei.

Apoi părăsiră magazinul de înghețată Baskin-Robbins și porniră spre locuința lui Rhyme, aflată la câteva străzi distanță, plănuind o noapte în oraș între fete, împreună cu o altă prietenă a lui Sachs, o polițistă pe care aceasta o cunoscuse cu ani în urmă. Amelia o întrebă pe fată:

– Film sau teatru?

– Oh, o piesă... Amelia, când devine o piesă jucată într-un mic teatru de pe Broadway o piesă jucată într-un și mai mic teatru de pe Broadway?

– Asta-i o întrebare bună. O să căutăm răspunsul pe Google.

– Și de ce li se spune piese de Broadway, când nu există niciun teatru pe Broadway?

– Da. Ar trebui să li se spună piese „de lângă Broadway". Sau piese „chiar de după colțul Broadway-ului".

Cele două merseră de-a lungul străzii ce ducea de la est la vest, apropiindu-se de Central Park West. Sachs își dădu seama că în vecinătatea lor se găsea un pieton. Cineva traversase strada în urma lor și mergea în aceeași direcție cu ele, ca și cum le-ar fi urmărit.

Nu se alarmă și consideră că urma de îngrijorare se datora paranoiei provocate de cazul 522.

Relaxează-te. Făptașul e mort, a dispărut.

Și nu se osteni să privească în urma lor.

Dar Pam o făcu.

Și țipă strident:

– El e, Amelia!

– Cine?

– Tipul care ți-a spart casa! El e!

Sachs se întoarse. Un bărbat în jachetă albastră în carouri și cu șapcă de baseball. Se îndrepta rapid către ele.

Amelia își atinse coapsa, căutându-și pistolul.

Care nu era acolo.

Nu, nu, nu...

Glock-ul ei era acum o dovadă – pentru că Peter Gordon trăsese cu el. Dovadă era și cuțitul ei, ambele arme erau acum la Unitatea pentru Locul Crimei din Queens. Nu avusese ocazia să se ducă la primărie și să completeze hârtiile necesare înlocuirii pistolului.

Sachs îngheță, recunoscându-l pe bărbat. Era Calvin Geddes, un angajat al organizației Privacy Now. Nu pricepea

nimic și se întreba dacă nu greșeau. Geddes și 522 fuseseră complici?

Bărbatul se afla acum la câțiva metri de ele. Sachs nu putu face nimic, doar să păşească între Geddes și Pam. Își strânse pumnii și-i ridică, în timp ce individul se apropie și căută ceva în interiorul jachetei sale.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Se auzi soneria, iar Thom se duse să deschidă.

Rhyme auzi niște cuvinte nervoase în holul de la intrare. O voce de bărbat, furioasă. Un țipăt.

Se încruntă și se uită la Ron Pulaski, care-și scosese arma din tocul atârnat de umărul drept și o ținea cu țeava în sus, gata să tragă. O ținea ca un expert. Amelia Sachs era un mentor bun.

– Thom? strigă Rhyme.

Asistentul nu-i răspunse.

După un moment, în prag apăru un bărbat care purta o șapcă de baseball, blugi și o jachetă urâtă, în carouri. Clipi șocat, văzând că Pulaski îndreptase arma către el.

– Nu! Așteaptă! strigă bărbatul, ghemuindu-se și ridicând o mână.

Apoi imediat în urma lui intrară Thom, Sachs și Pam. Polițista văzu arma și zise:

– Nu, Ron. E în regulă... El e Calvin Geddes.

Rhyme avu nevoie doar de o clipă ca să-și amintească. Aha, individul făcea parte din organizația Privacy Now și era sursa indiciului despre Peter Gordon.

– Despre ce-i vorba?

– El e cel care mi-a spart casa, spuse Sachs. N-a fost Cinci Douăzeci și Doi.

Pam confirmă, dând din cap.

Geddes se apropie de Rhyme, căută în buzunarul jachetei și extrase niște documente, albastre pe dos.

– Conform procedurii legale civile din Statul New York, vă predau această citație în legătură cu cazul „Geddes și alții împotriva Strategic Systems Datacorp".

Și-i întinse hârtiile.

– Am primit și eu una, spuse Sachs, arătându-i propriul ei exemplar.

– Și ce-ar trebui să fac cu asta? îl întrebă Rhyme pe Geddes, care continua să-i întindă documentele.

Individul se încruntă, apoi se uită la scaunul pe rotile, conștient pentru prima oară de starea lui Rhyme.

– Eu, ei bine...

– El e avocatul meu, spuse Rhyme, făcând un semn spre Thom, care luă hârtiile.

– Eu sunt..., începu Geddes.

– Te superi dacă citim hârtiile astea? întrebă tăios Rhyme, dând din cap către asistentul său.

Thom citi cu voce tare. Era o citație ce solicita toate hârtiile și fișierele de calculator, notițe și alte informații pe care le avusese Rhyme în posesie, legate de SSD, de Divizia pentru Conformitate a acestei firme și de dovezile legăturii dintre SSD și orice organism guvernamental.

– Ea mi-a spus despre Conformitate, zise Gedddes, făcând semn spre Sachs. N-avea nicio logică. Ceva nu era în regulă. Andrew Sterling nu s-ar fi oferit să lucreze în secret cu guvernul, dacă nu s-ar fi ales cu avantaje imense din chestia asta. S-ar fi luptat cu guvernul cu ghearele și cu dinții. Asta m-a făcut bănuitor. Conformitatea e legată de altceva. Nu știu de ce. Dar o să aflu.

Le explică apoi că procesul ținea seama de legile statale și federale în legătură cu confidențialitatea și de diferite încălcări ale legilor obișnuite și ale drepturilor constituționale privind confidențialitatea.

Rhymes se gândi că Geddes și avocații săi urmau să aibă o surpriză plăcută când aveau să arunce o privire pe dosarele de

conformitate. Tocmai se întâmplase să aibă unul dintre ele într-un calculator aflat la mai puţin de trei metri de locul în care stătea acum Geddes. Şi era mai mult decât încântat să i-l înmâneze, având în vedere refuzul lui Andrew Sterling de a-l ajuta s-o găsească pe Sachs după ce aceasta dispăruse.

Se întrebă cine va avea necazuri mai mari, Washingtonul sau SSD-ul, atunci când presa avea să afle de operaţiunile Departamentului pentru Conformitate.

Probabil că amândouă părţile, concluzionă el.

– Sigur, zise Sachs, domnul Geddes va trebui să îmbine cazul cu propriul său proces.

Şi-i aruncă individului o privire ameninţătoare. Se referea la pătrunderea prin efracţie în casa ei din Brooklyn, făcută, propabil, cu scopul de a găsi informaţii despre SSD. Explică apoi că, ironie a sorţii, Geddes, nu 522 pierduse chitanţa care o condusese către SSD. Geddes se ducea deseori în cafeneaua din Midtown, din care supraveghea pe furiş Stânca Cenuşie, notând sosirile şi plecările lui Sterling şi ale altor angajaţi sau clienţi.

– Am făcut tot ce era necesar să opresc SSD-ul, declară cu ardoare Geddes. Nu-mi pasă ce o să se întâmple cu mine. Voi fi fericit să mă sacrific, dacă asta ne readuce drepturile noastre individuale.

Rhyme îi respecta curajul moral, dar decise că individul avea nevoie de nişte lozinci mai demne pentru a fi citate.

Activistul începu să recite sloganе – repetând multe dintre cele raportate de Sachs anterior – despre plasa de păianjen a SSD-ului şi a altor mineri de date, despre moartea intimităţii în ţară, despre riscurile la care era expusă democraţia.

– Bine, am primit hârtiile, îi întrerupse Rhyme discursul fulminant şi obositor. O să discutăm un pic cu avocaţii noştri şi, dacă ei au să spună că totul e în ordine, sunt convins că o să primiţi un colet, la termenul limită pe care l-aţi stabilit.

Se auzi soneria. O dată, de două ori. Apoi bocănituri puternice.

– Oh, frăţioare! Ce naiba, e gara centrală? Cine a mai venit?

Thom se duse la uşă şi se întoarse după un moment împreună cu un bărbat scund, sigur de sine, în costum negru şi cămaşă albă.

– Domnule căpitan Rhyme...

Criminalistul îşi întoarse fotoliul ca să fie cu faţa spre Andrew Sterling, ai cărui ochi verzi nu arătară nicio surpriză văzând starea criminalistului. Rhyme bănui că propriul său dosar de conformitate arăta considerabil de amănunţit, pe baza unor documente, cum se petrecuse accidentul său şi care-i fusese viaţa după acesta, precum şi faptul că Sterling studiase intens amănuntele acelea, cu puţin timp înainte să sosească acolo.

– Doamnă detectiv Sachs, domnule poliţist Pulaski, îi salută Sterling, apoi se întoarse spre Rhyme.

În spatele său se aflau Sam Brockton, directorul Diviziei pentru Conformitate din SSD, şi alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi conservator. Păr tuns scurt. Ar fi putut să fie asistenţii unui congresmen sau manageri cu poziţii medii într-o corporaţie, dar Rhyme nu fu surprins să afle că erau avocaţi.

– Bună, Cal, zise Brockton, uitându-se obosit la Geddes.

Tipul de la Privacy Now îi aruncă şi el o privire.

– Am aflat ce-a făcut Mark Whitcomb, spuse Sterling, cu o voce blândă.

În ciuda staturii sale mărunte, Sterling era impunător ca persoană, cu ochi strălucitori, cu atitudinea perfect dreaptă, cu glas imperturbabil.

– A fost concediat. Pentru început.

– Pentru că a făcut ceea ce era corect? se răsti Pulaski.

Figura lui Sterling continuă să nu arate nicio emoţie.

– Şi mi-e teamă că problema nu-i încă încheiată, adăugă el şi-i făcu un semn lui Brockton.

– Dă-le-o! se răsti directorul de la Conformitate unuia dintre avocaţi.

Omul întinse propriul său teanc de documente cu revers albastru.

– Altele? comentă Rhyme, dând din cap către al doilea set de hârţoage. Să citesc toate astea? Cine are atâta timp?

Rhyme era binedispus, încă încântat că-l oprise pe 522 şi că Amelia Sachs era în siguranţă.

Citaţia se dovedi a fi un ordin al curţii care le interzicea să-i dea lui Geddes vreun calculator, CD, document sau oricare alt material care avea vreo legătură cu operaţiunile de conformitate. Şi să predea guvernului orice material de acest fel aflat în posesia lor.

– Dacă nu faceţi asta, le spuse unul dintre mercenari, veţi fi supuşi pedepselor prevăzute de codul civil şi penal.

– Şi credeţi-mă că vă vom urmări cu toate mijloacele de care dispunem, îi lămuri Sam Brockton.

– Nu puteţi să faceţi asta, spuse furios Geddes.

Ochii îi luceau, iar figura oacheşă îi era pătată de sudoare.

Sterling numără calculatoarele din laboratorul lui Rhyme. Erau douăsprezece.

– Domnule căpitan, pe care se află dosarul de conformitate pe care vi l-a trimis Mark?

– Am uitat.

– Aţi făcut vreo copie?

– Întotdeauna să-ţi faci copii ale datelor, spuse zâmbind Rhyme. Şi să le depozitezi în alt loc, unul sigur. În altă localitate. Nu-i acesta mesajul noului mileniu?

– O să obţinem alt ordin, ca să confiscăm totul şi să cercetăm toate serverele pe care aţi încărcat date, spuse Brockton.

– Asta o să vă coste timp şi bani. Şi cine ştie ce se poate petrece între timp? Să zicem că vor fi trimise presei e-mailuri sau scrisori. Bineînţeles, din întâmplare. Dar se poate întâmpla...

– Domnule Rhyme, am trecut cu toţii prin nişte momente foarte solicitante, zise Sterling. Nu mai are nimeni chef de joacă.

– Nu jucăm niciun joc, îi răspunse liniştit Rhyme. Negociem.

Directorul executiv scoase la iveală ceva ce părea a fi primul său zâmbet sincer.

– Ce vreţi?

– O să vă dau totul. Fără bătălii în tribunal, fără presă.

– Nu! răcni furios Geddes. Cum puteți să cedați în halul ăsta?

Rhyme îl ignoră pe activist, așa cum făcuse și Sterling, și continuă:

– Vreau să curățați dosarele asociaților mei.

Și-i explică lui Sterling ce era cu testul antidrog al lui Sellitto și cu soția lui Pulaski.

– Pot să rezolv asta, răspunse Sterling, de parcă i s-ar fi cerut să dea sonorul televizorului mai încet.

– Și trebuie să-i refaceți viața lui Robert Jorgensen, zise Sachs, care povesti apoi că 522 distrusese, practic, viața unui om.

– Dați-mi toate detaliile și o să mă asigur că vom avea grijă de el. O să fie ca o tablă curată.

– Bine. De îndată ce va fi rezolvat totul, veți primi ceea ce vă doriți. Și nimeni n-o să vadă o bucată de hârtie sau un fișier legat de operațiunile vostre de conformitate. Vă dau cuvântul meu.

– Nu, trebuie să vă luptați! îi spuse cu amărăciune Geddes lui Rhyme. De fiecare dată când nu-i înfrunți, pierde toată lumea.

Sterling se întoarse către el și-i spuse cu un glas care era doar cu câțiva decibeli deasupra unei șoapte:

– Calvin, vreau să-ți spun ceva. Am pierdut trei prieteni buni în Turnurile Gemene, pe 11 septembrie. Alți patru au suferit arsuri grave. Viețile lor nu vor mai fi niciodată așa cum au fost. Iar țara noastră a pierdut mii de cetățeni nevinovați. Compania mea deține tehnologia pentru a-i găsi pe unii dintre cei care deturnează avioane; deține și software previzional care poate trasa ce au să facă indivizii ăia. Noi – eu – am fi putut preveni întreaga tragedie. Și regret în fiecare zi că n-am făcut-o. Oh, Cal, adăugă el, clătinând din cap. Tu și politica ta în alb și negru... Nu vezi că SSD-ul se ocupă de asta. Nu de Poliția Gândirii care-ți bate la ușă în miez de noapte pentru că nu-i place ce faci cu prietena ta în pat, sau te arestează pentru că ai cumpărat o carte despre Stalin sau despre Coran, sau te umflă pentru că l-ai criticat pe președinte. Misiunea SSD-ului e să garanteze că vei fi liber și în siguranță ca să te bucuri de intimitatea casei

tale și să cumperi, să citești și să spui tot ce vrei. Dacă o să fii aruncat în aer în Times Square de un sinucigaș înarmat cu o bombă, n-o să mai ai nicio identitate de apărat.

– Andrew, scutește-ne de lozinci! răcni Geddes.

– Cal, dacă nu te calmezi, o să ai o grămadă de necazuri, îl amenință Brockton.

Geddes scoase un râs lipsit de veselie:

– Avem deja o grămadă de necazuri. Bine ați venit în minunata lume nouă...

Individul se întoarse și plecă în grabă, trântind ușa din față în urma sa.

– Lincoln, mă bucur că ai înțeles, spuse Brockton. Andrew Sterling face lucruri foarte bune. Suntem cu toții în siguranță, datorită lui.

– Mă bucur să aflu asta.

Brockton nu înțelese ironia. Nu era și cazul lui Andrew Sterling. La urma urmei, era omul care știa totul. Însă reacția sa fu un zâmbet plin de sine și plin de veselie – ca și cum ar fi știut că lozincile ajung până la urmă la oameni, chiar dacă aceștia nu apreciază mesajul pe moment.

– La revedere, doamnă detectiv Sachs, domnule căpitan! Oh, și dumitale, domnule polițist Pulaski, adăugă el, uitându-se ironic la tânărul polițist. O să-mi pară rău că n-o să te mai văd pe coridoare. Dar dacă vrei să mai petreci ceva timp șlefuindu-ți priceperea lucrului pe calculator, sala noastră de ședințe te așteaptă oricând.

– Păi, eu...

Andrew Sterling îi făcu cu ochiul și se întoarse, apoi el și anturajul său părăsiră locuința.

– Credeți că știe? întrebă bobocul. Despre hard disk?

Rhyme ridică din umeri.

– La naiba, Rhyme, spuse Sachs. Presupun că ordinul era legal, dar după toate necazurile pe care le-am avut cu SSD-ul, trebuia să cedezi atât de iute? Frățioare, dosarul ăla de conformitate... Nu-s încântată că există în el toate informațiile alea...

– Sachs, un ordin judecătoresc e un ordin judecătoresc. Nu putem face prea multe în privința lui.

Amelia se uită atentă la el și remarcă o sclipire în ochii lui.

– Bine, despre ce-i vorba?

Rhyme își chemă îngrijitorul:

– Citește-mi din nou ordinul, cu vocea ta plăcută de tenor. Cel abia adus de prietenii noștri de la SSD.

Thom se supuse.

Rhyme dădu din cap și zise:

– Bine... Există o frază în latină la care mă tot gândesc, Thom. Ghicești care e?

– Oh, Lincoln, cred că ar trebui s-o știu, având în vedere tot timpul liber pe care-l am aici și în care stau în salon și studiez clasicii. Dar mi-e teamă că nu-mi vine nimic în minte.

– Latina... ce limbă! De-o precizie admirabilă. Unde mai poți găsi cinci declinări ale substantivelor și conjugările acelea uluitoare? Ei bine, fraza este *Inclusio unius, exclusio alterius.* Înseamnă că includerea unei categorii exclude în mod automat alte categorii înrudite. Ești zăpăcit?

– Nu în totalitate. Poți să fii zăpăcit de ceva numai dacă ești atent la acel ceva.

– Excelentă ripostă, Thom. Hai să-ți dau un exemplu. Să zicem că ești un membru al congresului și scrii o lege care prevede: „Nu se poate importa carne crudă în țara noastră". Alegând aceste cuvinte anume, dai în mod automat permisiunea de a se importa carne gătită sau conservată. Ai înțeles?

– *Mirabile dictu,* zise Ron Pulaski.

– Doamne! exclamă Rhyme, surprins cu adevărat. Un vorbitor de latină!

– Am făcut câțiva ani, în liceu, râse polițistul. Și, pentru că am făcut parte din corul bisericii, am mai prins câte ceva.

– Unde vrei să ajungi, Rhyme? îl întrebă Sachs.

– Ordinul judecătoresc adus de Brockton ne interzise să dăm organizației Privacy Now informații despre Divizia pentru Conformitate. Dar Geddes a cerut tot ce avem despre SSD.

Deci putem să-i dăm liniștiți lui Geddes orice altceva avem despre SSD. Fișierele pe care Cassel i le-a vândut lui Dienko făceau parte din PublicSure, nu din Conformitate.

Pulaski izbucni în râs, dar Sachs se încruntă.

– Or să obțină un alt ordin judecătoresc.

– Nu-s prea convins. Ce-or să spună NYPD și FBI când or să afle că cineva care lucrează pentru propriul lor administrator de date le-a vândut cazurile importante? Oh, am impresia că șefii or să ne sprijine în cazul ăsta.

Gândul acesta îl conduse la altul. Iar concluzia fu alarmantă.

– Stați un pic... În centrul de detenție – omul ăla care l-a atacat pe vărul meu. Antwon Johnson?

– Ce-i cu el? întrebă Sachs.

– Nu exista niciun motiv pentru care individul acela să încerce să-l omoare pe Arthur. Și Judy Rhyme a menționat asta. Lon a spus că era un prizonier federal aflat temporar în detenție statală. Mă întreb dacă n-a făcut o înțelegere cu cineva de la Conformitate. Poate că era acolo ca să vadă dacă Arthur avusese ideea că cineva obținuse informații despre consumatori legate de el și le folosise în efectuarea delictelor. Dacă era așa, atunci Johnson trebuia să-i vină de hac. Poate pentru o reducere a sentinței...

– Rhyme, crezi că guvernul face așa ceva? Încearcă să elimine un martor? Asta-i o chestie cam paranoică, nu crezi?

– Sachs, discutăm despre dosare de cinci sute de pagini, despre cipuri puse în cărți și camere de luat vederi la fiecare colț de stradă din oraș... Dar o să iau în considerare prezumția de nevinovăție: să zicem că pe Johnson l-a contactat cineva din SSD. Oricum trebuie să-l contactăm pe Calvin Geddes și să-i dăm toate informațiile astea. Și să-l lăsăm pe pitbull să se descurce cu ele, dacă vrea. Numai că o să așteptăm până când vor fi curățate dosarele tuturor. Să zicem, o săptămână.

Ron Pulaski își luă rămas-bun și se duse să-și vadă soția și fetița.

Sachs se duse lângă Rhyme și se aplecă să-l sărute pe gură. Se strâmbă și-și pipăi abdomenul.

– Ești bine?

– Rhyme, o să-ți arăt la noapte, șopti ea, flirtând cu el. Gloanțele de nouă milimetri lasă niște vânătăi interesante...

– Sexy? întrebă el.

– Numai dacă crezi că testul Rorschach cu cerneală purpurie e erotic.

– De fapt, așa cred.

Sachs îi aruncă un zâmbet subtil, apoi se duse pe hol și o strigă pe Pam, care era în salonul din față, citind.

– Hai să mergem. Facem cumpărături.

– Excelent. Ce anume?

– O mașină. Nu pot să mă descurc fără roți.

– Grozav! Ce marcă? Oh, un Prius ar fi mișto!

Atât Rhyme, cât și Sachs izbucniră în râs. Pam zâmbi nelămurită, iar Amelia îi explică faptul că, deși viața ei fusese verde în multe feluri, consumul redus de benzină nu făcea parte din dragostea ei pentru mediul înconjurător.

– O să căutăm o mașină musculoasă.

– Ce înseamnă asta?

– O să afli, spuse Amelia și scoase o listă cu potențiale achiziții, descărcată de pe internet.

– Cumperi una nouă? întrebă fata.

– Niciodată să nu cumperi o mașină nouă, o sfătui Sachs.

– De ce?

– Pentru că mașinile din ziua de azi sunt calculatoare pe roți. Nu vrem aparatură electronică. Vrem aparatură mecanică. Nu poți să ai vaselină pe mâini dacă ai de-a face cu calculatoare.

– Veselină?

– O să-ți placă vaselina. Ești tipul de fată care se mânjește cu vaselină.

– Crezi? întrebă Pam, care părea încântată.

– Pun pariu. Hai să mergem. Rhyme, ne vedem mai târziu.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

Telefonul ţârâi.

Lincoln Rhyme se uită la ecranul calculatorului din apropiere, pe care numărul celui care-l apela începea cu 44.

În sfârşit! Asta era.

– Comandă, răspunde la telefon.

– Domnule detectiv Rhyme, îl salută vocea cu accent britanic impecabil.

Glasul grav al lui Longhurst nu lăsa niciodată să se prevadă ceva.

– Spuneţi-mi.

– Îmi pare rău, spuse englezoaica, după o scurtă ezitare.

Rhyme închise ochii, Nu, nu, nu. Longhurst continuă:

– N-am anunţat încă în mod oficial, am vrut să vă spun înainte să se anunţe în presă...

Deci asasinul reuşise, până la urmă.

– Deci reverendul Goodlight e mort?

– Oh, nu, el e bine.

– Dar...

– Dar Richard Logan şi-a atins ţinta pe care o avea în vedere, domnule detectiv.

– Şi-a atins...

Vocea lui Rhyme scăzu în intensitate, în timp ce piesele de puzzle se îmbinau între ele. Ţinta pe care o avea în vedere.

– Oh, nu... Pe cine urmărea, de fapt?

– Pe Danny Krueger, traficantul de arme. E mort, împreună cu doi dintre paznicii săi.

– Ah, da, înțeleg...

– Se pare că după ce Danny a trecut de partea cea bună, continuă Longhurst, unele carteluri din Africa de Sud, Somalia și Siria au considerat că riscul e prea mare ca să fie lăsat în viață. Un traficant de arme cu mustrări de conștiință le făcea să fie nervoase. L-au angajat pe Logan să-l omoare. Dar rețeaua de securitate a lui Danny din Londra era prea bună, așa că Logan trebuia să-l scoată de acolo.

Reverendul fusese doar o diversiune. Ucigașul lansase el însuși zvonul că exista un contract pe numele lui Goodlight. Și-i obligase pe britanici și pe americani să-i ceară ajutorul lui Danny ca să-l salveze pe reverend.

– Lucrurile stau și mai rău, continuă Longhurst. Individul a furat toate dosarele lui Danny. Toate contactele acestuia, toți cei care au lucrat cu el – informatori, șefi militari care pot fi convinși să-și schimbe tabăra, mercenari, piloți care pot ateriza în locuri imposibile, surse de finanțare. Toți martorii potențiali or să se dea acum la fund. Cei care n-au fost deja uciși. Vreo zece cazuri penale la care trebuie să renunț.

– Cum a reușit să facă toate astea?

Englezoaica oftă și recunoscu:

– A jucat rolul lui d'Estourne, omul de legătură cu francezii.

Deci vulpea intrase în cotețul găinilor încă de la început...

– Presupun că l-a găsit pe adevăratul d'Estourne în Franța, în timp ce acesta se îndrepta spre tunelul de sub Canalul Mânecii, l-a ucis și i-a înmormântat trupul sau l-a aruncat în mare. Trebuie să recunosc că a fost strălucit. A cercetat totul despre viața francezului și a organizației din care făcea parte acesta. Vorbea perfect limba franceză – și o engleză cu un accent franțuzesc perfect. Folosea chiar și dialecte. Cu câteva ore în urmă, un individ a apărut în curtea clădirii din Londra unde urma să aibă loc atentatul. Lucra pentru compania de livrări

de colete Tottenham Parcel Express; angajații acesteia poartă uniforme cenușii. Vă amintiți fibrele pe care le-am gasit? Și că ucigașul solicitase un anumit șofer, pe care susținea că-l mai folosise – și care era blond.

– Vopseaua de păr.

– Exact. Logan spusese că era un tip demn de încredere. Și de aceea îl voia pe el anume. Toți eram concentrați asupra operațiunii de aici, căutându-l pe tip în zona atentatului, căutându-i complicii, îngrijorați că ar putea fi folosite bombe cu scopul de a crea o diversiune, încât oamenii din Birmingham au lăsat garda jos. Ucigașul a bătut pur și simplu la ușa lui Danny, din Hotel Du Vin, în timp ce majoritatea paznicilor acestuia erau la bar, să bea o bere. Tipul a început să tragă – cu gloanțele alea dum-dum. Rănile au fost groaznice. Danny și doi dintre oamenii săi au fost uciși pe loc.

Rhyme închise ochii, apoi zise:

– Deci nu au existat niciun fel de acte false.

– Totul a fost o diversiune... O aiureală înfiorătoare. Iar francezii – nici măcar nu-mi mai răspund la telefon... Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta..

Lincoln Rhyme nu se putu împiedica să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ocupat de caz, dacă ar fi cercetat locul crimei de lângă Manchester prin intermediul unui sistem cu înaltă rezoluție. Ar fi văzut ceva care să arate adevărata natură a planului ucigașului? Sau ar fi existat ceva care să-l fi făcut să concluzioneze că persoana care închiriase camera – omul pe care dorea cu disperare să-l prindă – juca rolul unui agent al serviciilor secrete franceze?

Ar fi putut vedea ceva în biroul organizației neguvernamentale din Londra, care fusese spart?

– Și numele Richard Logan? întrebă Rhyme.

– Se pare că nu era numele său. Un pseudonim. A furat identitatea cuiva. Se pare că lucrul ăsta e surprinzător de ușor de făcut.

– Așa am auzit și eu, spuse cu amărăciune Rhyme.

– Domnule detectiv, există totuși un lucru ciudat, continuă Longhurst. Pachetul care urma să fie livrat de tipul de la Tottenham. Înăuntru era...

– Un pachet care-mi era adresat.

– Exact.

– Era, din întâmplare, un orologiu sau un ceas de mână? întrebă Rhyme.

Longhurst izbucni într-un râs neîncrezător.

– Un ceas de masă victorian, foarte elegant. Cum naiba a fost posibil să știți?

– Doar o chestie de intuiție.

– Specialiștii noștri în explozibili l-au analizat. E sigur.

– Nu, nu-i o bombă... Doamnă inspector, vă rog să-l înfășurați în plastic și să-l trimiteți aici de urgență. Și mi-ar plăcea să văd raportul dumneavoastră, când îl veți termina.

– Bineînțeles.

– Iar partenera mea...

– Doamna detectiv Sachs.

– Exact. Va discuta prin legătură video cu toți cei implicați.

– O să alcătuiesc lista personajelor.

În ciuda furiei și a dezamăgirii, Rhyme zâmbi, auzind expresia. Îi plăceau britanicii.

– Domnule detectiv, a fost un privilegiu să lucrez cu dumneavoastră.

– Și pentru mine, doamnă inspector.

Apoi întrerupse legătura și oftă.

Un ceas victorian.

Rhyme se uită la polița de deasupra căminului, pe care stătea un ceas de buzunar Breguet, vechi, dar care funcționa încă, un cadou de la același ucigaș. Ceasul fusese livrat aici imediat după ce individul scăpase de Rhyme într-o zi foarte rece de decembrie, nu cu mult timp în urmă.

– Thom, te rog, niște scotch.

– Ce nu-i în regulă?

– Nu-i nimic în neregulă. Nu-i vremea micului dejun și vreau niște scotch. Mi-am trecut testele fizice cu succes, iar ultima oară când am verificat nu erai un baptist care citează din *Biblie* și vrea să interzică alcoolul. De ce naiba crezi că-i ceva în neregulă?

– Pentru că ai spus „te rog".

– Foarte amuzant! Azi ești spiritual.

– Mă străduiesc să fiu, zise asistentul, apoi se încruntă și-l privi atent pe Rhyme; citi probabil ceva pe fața acestuia, pentru că întrebă cu blândețe: Vrei unul dublu?

– Unul dublu ar fi grozav, spuse Rhyme, vorbind cu accent britanic.

Asistentul îi turnă o porție zdravănă de Glenmorangie și-i aranjă paiul lângă gură.

– Vrei și tu?

Thom clipi, surprins, apoi izbucni în râs.

– Poate mai târziu.

Rhyme își dădu seama că era prima oară când îi oferea asistentului său ceva de băut.

Criminalistul sorbi din lichidul fumuriu, uitându-se la ceasul de buzunar. Își aminti de biletul pe care ucigașul îl adăugase cronometrului. Rhyme îl învățase pe dinafară cu mult timp în urmă.

Ceasul de buzunar e un Breguet. E ceasul meu favorit, dintre multele ceasuri pe care le-am văzut anul trecut. A fost făcut pe la începutul secolului al nouăsprezecelea și conține un angrenaj cu un cilindru de rubin, un calendar veșnic și un dispozitiv antișoc. Sper că o să apreciezi fereastra cu fazele lunii, în lumina recentelor noastre aventuri. Există puține exemplare asemănătoare acestui ceas în întreaga lume. Ți-l dăruiesc, ca semn al respectului meu. În anii în care am practicat această profesie, nu m-a împiedicat nimeni să-mi termin o treabă; tu ești la fel de bun ca și ceilalți. (Aș fi vrut să spun că ești la fel de bun ca și mine, dar nu-i adevărat; la urma urmei, nu m-ai prins.)

Întoarce Breguet-ul (dar cu grijă); va număra minutele până când ne vom întâlni din nou.

Un sfat – dacă aș fi în locul tău, aș face astfel încât fiecare dintre secundele acelea să conteze.

Ești bun, îi spuse Rhyme ucigașului, în gând.

Dar și eu sunt bun. Rândul viitor o să încheiem meciul nostru.

Apoi gândurile îi fură întrerupte. Rhyme își mișcă ochii, îndepărtându-și privirea de la ceas și îndreptând-o spre fereastră. Ceva îi atrase atenția.

Un bărbat în haine obișnuite hoinărea pe trotuarul de vizavi. Rhyme își conduse fotoliul spre fereastră și se uită afară. Sorbi din nou din whisky. Bărbatul stătea lîngă o bancă vopsită exagerat într-o culoare închisă, o bancă aflată în fața unui zid de piatră ce mărginea Central Park. Se uita la casă, cu mâinile în buzunare. Se părea că nu avea cum să vadă că fusese zărit de la fereastra mare a casei.

Era vărul său, Arthur Rhyme.

Bărbatul se puse în mișcare, gata să traverseze strada. Apoi se opri. Se întoarse în parc și se așeză pe una dintre băncile îndreptate spre casă, alături de o femeie în trening, care bea apă și-și masa picioarele, în timp ce asculta la iPod-ul ei. Arthur scoase o bucată de hârtie din buzunar, se uită la ea și o puse înapoi. Apoi privi din nou spre casă.

Ciudat. Seamănă cu mine, își zise Rhyme. Nu-și dăduse niciodată seama în toți anii lor de camaraderie și în cei în care fuseseră despărțiți.

Brusc, din cine știe ce motiv, în minte îi apărură cuvintele din urmă cu un deceniu ale vărului său.

„Ai încercat lucrul ăsta cu tatăl tău? Cum crezi că se simțea, având un fiu ca tine, de o sută de ori mai deștept decât el? Care pleca mereu, pentru că prefera să hoinărească împreună cu unchiul lui. I-ai dat lui Teddy măcar o șansă?"

– Thom! strigă criminalistul.

Niciun răspuns.

Un strigăt mai puternic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă asistentul său. Ţi-ai terminat deja scotch-ul?

– Am nevoie de ceva. Din pivniţă.

– Din pivniţă?

– Aşa am spus. Există acolo câteva cutii vechi. Scrie „Illinois" pe ele.

– Ah, alea! Păi, Lincoln, sunt vreo treizeci.

– Destul de multe.

– Nu-s puţine.

– Vreau să te uiţi prin ele şi să găseşti ceva.

– Ce anume?

– O bucată de ciment într-o cutiuţă de plastic. Cu latura de vreo zece centimetri.

– Ciment?

– E un cadou pentru cineva.

– Abia aştept să vină Crăciunul, să văd ce am în şosetă. Când vrei...

– Acum. Te rog!

Thom oftă, apoi dispăru.

Rhyme continuă să-şi privească vărul, care se uita la uşa din faţă a casei. Fără să se mişte din loc.

O sorbitură zdravănă din scotch.

Când Rhyme se uită din nou, banca din parc era goală.

Lincoln fu alarmat – şi îndurerat – de plecarea bruscă a bărbatului. Îşi conduse scaunul pe rotile iute în faţă, apropiindu-se de fereastră cât se putea.

Şi-l văzu pe Arthur, în trafic, îndreptându-se spre casă.

Tăcere îndelungată. Apoi se auzi soneria.

– Comandă, îi spuse repede Rhyme calculatorului său atent. Descuie uşa din faţă!

NOTA AUTORULUI

Comentariul lui Calvin Geddes despre „minunata lume nouă" este o referire la titlul romanului despre viitor al lui Aldous Huxley, din 1932, un roman despre pierderea identității individuale într-o societate presupus utopică. Cartea rămâne la fel de alarmantă, așa cum rămâne și *1984* a lui George Orwell.

Cititorii care doresc să știe mai multe despre problema confidențialității pot să studieze paginile de internet ale următoarelor organizații: Electronic Privacy Information Center (www.epic.org); Global Internet Liberty Campaign (www.gilc.org); In Defense of Freedom (www.indefenseoffreedom.org); Internet Free Expression Alliance (www.ifea.net); The Privacy Coalition (www.privacycoalition.org); Privacy International (www.privacyinternational.org); Privacy.org (www.privacy.org) și Electronic Frontier Foundation (www.eff.org).

Cred că o să vă facă plăcere să citiți – și că veți fi enervați de – cartea excelentă din care am împrumutat mai multe fragmente pe care le-am folosit drept motto, *No Place to Hide*, de Robert O'Harrow Jr.

Cei care vor să știe mai multe despre felul în care Amelia Sachs a ajuns s-o întâlnească pe Pam Willoughby ar putea să citească romanul *The Bone Collector* și continuarea acestuia, *The Cold Moon*. *The Cold Moon* descrie și prima întâlnire a lui Lincoln Rhyme cu ucigașul pe care încearcă să-l prindă în această carte împreună cu doamna inspector Longhurst.

Oh, și protejați-vă identitatea. Dacă n-o faceți, sunt o mulțime de oameni gata să profite de aceasta.

MULȚUMIRI

Mulțumirile mele unei echipe grozave: Will și Tina Anderson, Louise Burke, Luisa Colicchio, Jane Davis, Julie Deaver, Jamie Hodder-Williams, Paolo Klun, Carolyn Mays, Deborah Schneider, Vivienne Schuster, Seba Pezzani, Betsy Robbins, David Rosenthal, Marysue Rucci... și, bineînțeles, Madelyn Warcholik.

Lincoln Rhyme este acaparat de un caz transatlantic, când primește un telefon neplăcut: vărul său, Arthur, a fost arestat pentru o crimă cu premeditare. Toate probele spun că el este vinovatul. Iar atât de multe probe nu pot minți.

Sau ar putea? Pe măsură ce Lincoln și Amelia Sachs investighează, ei descoperă o pânză de păianjen a crimei țesută de cel mai insidios ucigaș pe care l-au întâlnit vreodată. Un om obsedat de colectarea lucrurilor – de la resturile de pe străzi la detaliile intime despre ceilalți și la trofeul suprem: viețile victimelor sale.

Este vorba despre un om care torturează și ucide, un om deprins cu lame și pistoale, dar pentru care informația este cea mai periculoasă armă.

Informația pe care o culege obsesiv din bazele de date ale companiilor și guvernului, conținând fiecare aspect al existenței noastre.

Informația pe care o mânuiește cu neîndurătoare precizie împotriva celor pe care îi vizează... și împotriva celor care încearcă să îl împiedice.

ISBN 978-606-609-297-5

9 786066 092975

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao